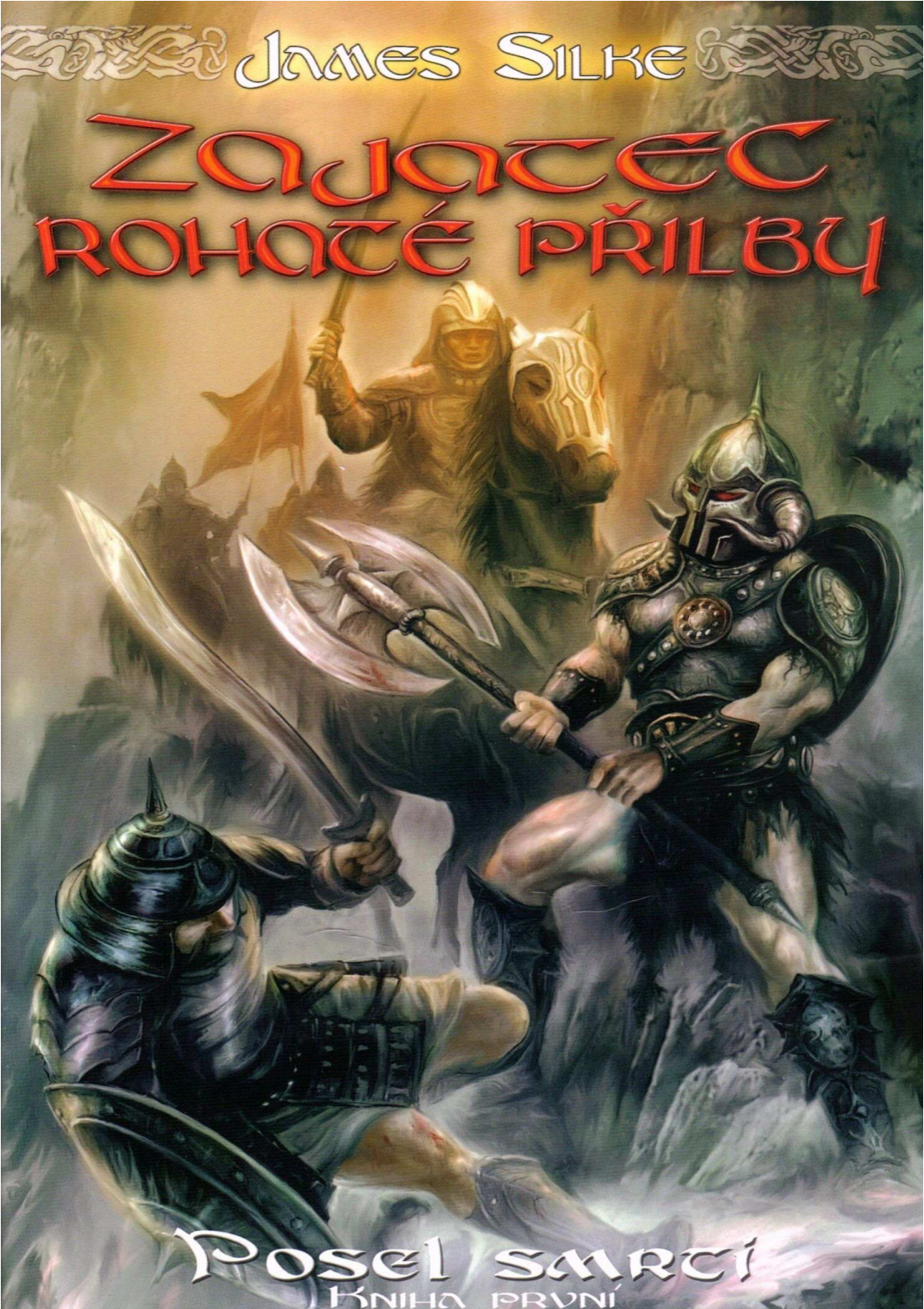
James Silke

Zajatec rohaté přilby

Posel smrti

Kniha první

James Silke

Kniha první

Zajatec rohaté přilby

Tetralogie

Posel smrti

FANTOM Print
2006

Copyright © 1988 by James Silke
Death Dealer character copyright © 1988 by Frank Frazetta
Translation © Zdeněk Milata
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-86354-69-5

Kapitola první

NÁJEZDNÍCI

Přišli ze sluncem spálené pouště. Řada malinkých temných teček zvedala písečný prach ke žlutému nebi. Občas probleskl kov; jinak převládaly kožichy barvy odporně našedlého bláta. Což podle nájezdníků představovalo dokonalý vzhled. Připomínali tarantuli s učesanými chlupy.

Jednalo se o jízdní oddíl. Devět jezdců s kušemi v sedlových pouzdrech, meči v pochvách, toulci a dýkami u pasu. Zvědové. Slídivé prsty kočovného impéria, které ovládalo jižní země od Temného kontinentu na západě, přes země Žlutých tváří až po ostrovy Vycházejícího slunce na východě. Kitzaacká horda.

Jejich koně byla malá, zjizvená stvoření se spletenými hřívami a ocasy. Vynikali vytrvalostí. Jezdci, tvrdí veteráni pouštních tažení, jim byli podobní. Jednalo se o Lovce, členy jednoho ze tří Chelských regimentů, pod vedením vojenského diktátora Klanga.

Helmice, chrániče paží a kyrysy byly z černě nalakovaného bambusu, vyztužené ocelovými pásy. Pláště měli širokými koženými řemeny připevněny k ocelovým hákům na sedlech. Na vrcholcích přileb se širokým okrajem ve tvaru převrácené mělké mísy se blýskal půlměsíc z ryzího stříbra. Jejich zbraně byly cizelované obrázky motýlů a zdobila je patina sražené krve a zažrané špíny z nesčíselných bojišť. Každá skvrna a zub na jejich ostřích vypovídaly příběhy o násilí a vítězství naplněném bolestí.

Ploché snědé tváře jezdců zračily podobné příběhy – příběhy mužů přinášejících ocel a smrt.

Dojeli na sever ke kataraktům, tam velitel hlídky Yat přitáhl otěže a nařídil zastavit. Byl to malý, silný dohněda opálený muž. Jeho jednotku tvořilo sedm veteránů a jeden nováček, chlapec zvaný

Mladá ruka, který uzavíral voj. Zírali do hlubiny jako herci, kteří se chystají vystoupit na pódium, na němž ještě nehráli. Na velmi nebezpečné pódium.

Mohutné skalnaté útesy zbrázděné bezednými roklemi klesaly téměř rovnoměrně a mizely v nízkých mracích. Připomínaly ohromné schodiště jakýchsi olbřímích bohů, kteří používají stromy místo párátek a močí blesky.

Vráscitý zvěd jménem Soong prohodil: „Žádná pravidelná hranice, že?“

Akar souhlasně přikývl: „Při přechodu bude vojsko pěkně na ráně a my taky.“

Velitel Yat zavrčel, jako by přechod kataraktů představoval stejný problém jako nevyleštěná přezka opasku, a krouživým pohybem paže popohnal oddíl vpřed.

Otočili se na západ a jeli, dokud nedorazili k příkré stezce, která klesala do hlubiny. Soong vztyčil značku, rudou vlaječku s vyšitým vycházejícím sluncem, znamením jejich Motýlí bohyně. Akar vytáhl z kovového válce mapu, bambusové pero a inkoust a zaznačil stezku do mapy. Jakmile byl hotov, Yat zamířil po stezce dolů do nezmapované, neprobádané divočiny.

Jak zvědové sestupovali, kamenitou roklí se příjemně rozléhala ozvěna cinkotu řetězů a otrokářských okovů, které se jim houpaly u sedel. Tyto nástroje byly nádhernou ukázkou ruční práce a byly zdobené cizelovanými vyobrazeními propletených květin. Vojáci se píseň kovu ani nepokoušeli utišit. Tento zvuk, který mezi nepřáteli šířil děs a hrůzu, představoval pro jejich uši nádhernou hudbu. Připomínal jim, že už nepoužívají barbarské provazy ani hrubé kožené obojky, ale tvrdou ocel. Byli přece civilizovaní. Krev svých nepřátel pili dokonce z pohárů.

Kapitola druhá

KOBRA

Za katarakty, hluboko ve Velké lesní kotlině, malinký sutinný hádek vklouzl pod hustou pokrývku jehličí, listí a mechu a zastavil se u divoké rudé růže, kterou krášlily pablesky slunečního svitu. Plaz se nacházel v ohromné, neobydlené a prastaré části lesa, nazývané Stíny. Hustý porost borovic, smrků a bolehlavu vyrůstal z náruče plazivých rostlin a kapradí. Baldachýnem listoví pronikalo několik rozptýlených paprsků zlatistého světla. Svět stínů. Dokonalé místo pro zaměstnaného hada.

Zlaté oči plaza prozkoumaly okolí a spočinuly na temném otvoru mezi nadzemními kořeny mohutného smrku, který připomínal vchod do jeskyně. Nozdry se mu rozšířily. Černý jazyk zapátral ve vzduchu. Had nalezl, co hledal.

Vyklouzl z úkrytu, který mu poskytoval koberec jehličí a spadaného listí, vyplazil se na kmen padlé borovice a vklouzl do kaluže mihotavého slunečního svitu. Štíhlé, olivově zelené tělo o délce paže se svinulo, pak se zvedlo v elegantním oblouku a namířilo svůj hbitý jazyk na zastíněnou jeskyni na úpatí skály porostlé mechem. Za okamžik jeho tělo na slunci zežloutlo a malinké šupinky začaly sálat zlatavým svitem jako zářivý ukazatel cesty.

Ozval se zvuk, jak ve stínech jeskyně cosi ohromného vstalo, pak se znovu rozhostilo ticho. Za hadem se zachvěla stěna kapradí a pak se rozestoupila. Kapradí přidržovaly dvě postavy v kápích a s oštěpy v rukou. Ze stínu vystoupila ženská postava, oděná v bohaté smaragdově zelené sametové róbě. Perleťově bílé ručky tiskly těžké roucho k tělu, dlouhé, ostré nehty rudě žhnuly. Vstoupila do kaluže světla vedle zářícího sutinného hádka. Na okamžik se její oděv zamihotal, odrazil barvy slunečního svitu a šarlatové růže a změnil odstín na zářivě zlatou. Pomalu si stáhla kapuci z hlavy a upřeně se zahleděla do stínů jeskyně.

V hlubokých očních důlcích dokonale tvarované hlavy se jí

třpytily šedozlaté oči ve tvaru mandlí, které lemovala tlustá vrstva černé maskary. Úzká klenutá obočí. Široké vysedlé lícní kosti. Úzké, ale smyslné rty nad lehce vyčnělou bradou. Dokonalá, průsvitná pleť jako do růžová zbarvená smetana. Vlasy měla ukryté pod čapkou tvořenou kovovými šupinami, pokrytými drobnými drahokamy, a vytvarovanou do podoby hadí kápě, která jí spadala až na ramena. Ve slunečních paprscích se bohatě blýskala. Byla to kouzelnice zvaná Kobra, Hadí královna.

V temnotě jeskyně se pohnul stín.

Kobře se na tváři objevil náznak sebejistého úsměvu. Rozevřela svou róbu, aby odhalila kypré tělo s bujnými křivkami. Široké boky. Úzký pas. Plná ňadra se dmula pod přiléhavým zlatým šatem jako dočasní zajatci. Promluvila tónem tak laškovným, jako když prsty hladí nahé stehno.

„Temný, přinesla jsem zprávu," pronesla.

„Žádné zprávy nepotřebuju," ozval se hlas z jeskyně. Zněl tiše, jako by byl mluvčí uvězněn v jámě ve středu země. A přesto v něm byla patrná síla spoutaného hromu.

„Tahle se ti bude hodit," změnila náhle tón. „Přináší varování. Velké a strašné události se blíží k Lesní kotlině. Události strašnější, než si dokážeš představit. Přicházejí armády veliké cizí říše na jihu. Temný, nosí zbroj a zbraně mocnější, než jaké doposud země spatřila."

Z temného nitra jeskyně se ozvalo opovržlivé zavrčení.

Na tváři se jí rozprostřel úsměv, který u koutků odumřel. „Opovržení jim zbraně neotupí. Tihle cizí bojovníci jsou silnější, než jakým jsi kdy čelil. Žádný oheň, jaký rozpálíš, nezměkčí jejich kov, žádná zbraň, jakou můžeš mít, je neprorazí. Nebudeš schopen se jim postavit, ledaže by ses vhodně vyzbrojil."

Čekala, ale žádná odpověď nepřicházela, a tak chlácholivě pokračovala. „Nepřišla jsem tě urážet, Temný. Jsem si jistá, že zemřeš velkolepě a tvou hrdinskou smrt budou u táborových ohňů velebit po mnoho let. Ale pokud chceš zůstat Pánem Stínu ještě o trochu déle, vyslechni mě."

Ticho.

„Poslouchej, co ti řeknu! Jdi k mostu zvanému Citroníkový

přechod. Ještě dnes! Najdeš tam zbroj a zbraně z tvrdého kovu. Tyto nástroje budou tvé, pokud máš vůli si je vzít.“

Znovu čekala na odpověď a opět žádná nepřišla. Na krásné chladné tváři se jí vlnil nedočkavý úsměv. Na okamžik byl nevinný, pak se náhle růží namalované rty žhavě zableskly.

Naléhavě pokračovala: „Pochop, Temný, Kobra nechce za svá slova zaplatit. Ne od tebe. To, co od tebe dostanu, je daleko cennější, než by mi mohl poskytnout chomáč tvé srsti či pohár tvé moči.“

Otočila se a prošla zpět rozděleným kapradím. Sutinný hádek ji v uctivé vzdálenosti následoval, pak se kapradí opět uzavřelo a byli pryč.

Kapitola třetí

CITRONÍKOVÝ PŘECHOD

Blížilo se poledne, když oddíl pod Yatovým velením dorazil na nejnižší katarakt a začal sestupovat klikatící se stinnou roklí, ze které vál vítaný chladivý větřík. Stěny byly poseté jeskyněmi jako lebka devítiokého kraba. Dokonalé místo pro napadení ze zálohy. Jeli dál, aniž by zvolnili krok.

K sebevědomí měli své důvody Kitzaacké hordy za sto let nepoznaly hořkost porážky a zvědové pomáhali zotročovat kmeny, národy a celé kontinenty se stejnou rutinou, s jakou se velbloud vyprázdní. Coby příslušníci Chelského regimentu patřili ke kitzaacké elitě. Tu vybíral sám vrchní velitel Klang, který velel armádám, stanovým táborům a městům s domy z kůží Velké pouště, jež tvořila třetinu Kitzaacké říše.

Posledních devět let Yatův oddíl našel a zmapoval stezky a vesnice pouštních kmenů, aby je mohly snadno následovat oddíly nájezdníků, zeměměřičů a obchodníků. Ale nyní už byly pouště zmapované a kupci z měst si stěžovali, že jejich zákazníky začíná

zboží z pouště, ty ženy s tmavou pletí a ti sveřepí muži, nudit. Chtěli něco nového a nejvyšší kněz Chrámu snů prohlásil, že nastal správný čas. Bylo léto. Čas sklizně. Tak začal první rok devítiletého tažení proti barbarským lesním kmenům.

Když zvědové vyjeli z rokle, přitáhli koním otěže. Před nimi ležel poslední most, hrubá, sluncem vybělená provazová lávka přetínala širokou, hlubokou strž, která oddělovala příkré katarakty od okraje lesa. Odřené provazy a prohýbající se dřevo sotva držely v rovině a chatrný most se houpal v mírném větru. Bylo zjevné, že tenhle výtvor lidských rukou již dlouho nevydrží a spadne do propasti. Tohle byl Citroníkový přechod. Ale zvědové zírali za něj. Jejich oči provrtávaly zdánlivě nekonečné moře zeleně, které se za stromy protkanými mlhou rozprostíralo všemi směry. Tohle byla Velká lesní kotlina. Země barbarů.

Pouze slunce a měsíc si pamatují, jak to tam tenkrát vypadalo. Bujný, spletitý a stinný svět, obydlený démony a hady, divokými muži a pyšnými smyslnými ženami. Svět tajemství, magie, hudby, vražd a násilí. Tu a tam se ze zeleně zvedaly ostrovy skály jako mohutné citadely, které se jednoho dne budou nazývat Malta, Sicílie a Mallorka.

Za mořem lesa se nacházela země, která se stane světadílem Evropa. Její severní polovina byla nyní pohřbena pod modrým ledem. Za dlouhá staletí a tisíciletí led roztaje a vzniknou oceány, proniknou kolem mohutných pilířů skály na západě a zatopí tuhle bájnou zemi legend. Ale tohle je příběh z jiné doby, jiných časů.

Nyní zde žily bujaré, rozesmáté, soupeřící kmeny. Nezávislí mužové a ženy měnili své náčelníky, jak se jim to hodilo. Byli to hašteřiví, bojovní lidé, kteří mohli nesouhlasit se zákony či hranicemi nebo pozvednout armádu větší než loupeživá tlupa psanců.

Ačkoli zvědové sledovali zemi nepřítele poprvé, jejich tváře vykazovaly jen velmi málo zájmu. Věděli, že v nadcházejícím tažení na ně nečeká žádná organizovaná obrana. Žádná armáda, která by se dala rozdrtit. Žádné pevnosti, které by se daly dobýt. Bude to snadné jako oškrábat maso z ovařené lebky.

Soong prohodil: „Hádám, že kupcům pochybí klecí. Tam je lidí jako listí na stromech.“

Zástupce velitele Akar přikývl: „Málo klecí i času. Tentokrát devět let nepostačí.“

„To se mi líbí,“ prohlásil Yat. „Aspoň to nebude tak úmorná dřina, udržet jednotky v pohotovosti.“

Sesedli z koní, napojili je i sebe, protáhli se v slunečním svitu, znova nasedli a popohnali koně. Dorazili k mostu, náhle přitáhli otěže, v sedlech se napjatě naklonili vpřed a očima slídivě propátrávali druhou stranu mostu. Co to zaslechli? Ze sedlových pouzder vytrhli kuše, nasadili ocelové šipky s ostrými hroty a čekali.

Za mostem podél hluboké rokle ubíhala na východ i na západ široká prašná stezka. V místě, kde začínal most, se k ní připojovala další stezka. Mířila na sever přes hájek roztroušených citroníků do hustého lesa. Na okraji lesa ležela hustá šedá mlha. Náhle se z mlhy vynořil obrovský šedý vlk a úzkýma žlutýma očima pozoroval zvědy. Pak se pomalu otočil a odloudal se zpět do mlhy, jako by zvědové nestáli za sežrání.

Zvědové vrhli na svého velitele nejisté pohledy, pak se prudce otočili, když z vrcholku jednoho stromu vyrazilo s křikem hejno vrabců a z dalšího se vznesl jestřáb. Zvědové zamyšleně pozorovali ptáky a přitom si nad slabinami a nad čelem prováděli magická znamení. Pak znovu vyrazili vpřed. Najednou se mezi stromy zvedl vítr, vzal hustou mlhu do svého náručí a hnal ji skrze citroníky a dále přes most.

Vypadalo to, jako by kýchl nějaký tichý, neviděný Pán přírody. Zvědové si rychle zakryli tváře límci a mlha zavířila kolem nich. Když se přehnala, vzhlédli zpět k mostu a uklidnili se, protože to, co spatřili, tomu rozuměli.

Mlhou, která stále ještě halila most, se blížila ponurá, temná postava v přilbě a se štítem a sekerou. Když se mlha rozptýlila, slunce odhalilo mohutné tělo, pokryté pletenci svalů, které se nadouvaly pod lesklou opálenou kůží. Z obrovského barbara čišelo na sto honů sebevědomí veliké jako hora, ačkoli by k němu, vzhledem k přesile, neměl mít žádný důvod.

Jeho zbroj se skládala ze špinavých černých kůží. Kolem nohou a pasu měl koženými řemeny přivázané kusy kožešiny. Jako zbraň měl sekeru nazývanou slonobijka, která měla příliš těžkou hlavici a příliš

dlouhý topor, takže nebyla vhodná pro boj z blízka. Přilba mu zakrývala i tvář a na levé paži nesl malý okrouhlý dřevěný štít, zpevněný kovovými pásy. Čepel sekery a pásy na štítu byly vyrobeny ze surového železa.

Barbar se zastavil ve třetině mostu a čekal. Jak se sluneční paprsky odrážely od kitzaacké zbroje, zamrkal očima v krytu přilby.

Zvědové se disciplinovaně rozdělili do trojic a pozorovali barbara, jako by se jednalo o mrtvé tělo, které se má stáhnout z kůže a vykostit.

Jako první promluvil Soong. „Hádám, že si myslí, že brání most… možná celý les," prohodil zamyšleně.

„Možná ano, možná ne," prohlásil Yat. „Ale najisto chce bojovat."

„Hlupák," zachechtal se Akar. „Teď je z něj mrtvé maso."

„Možná víc než jen maso," zabručel Soong. „V tomhle lese se někteří pořád ještě páří s hady a kočkami. Dokonce i s démony."

Yat přikývl. „Akare, podívejme se jakou barvu má jeho krev."

Akar se smíchem ležérně nadzvedl kuši a od pasu vystřelil.

Temná postava se mírně přikrčila. Barbarovy oči kryté přilbou se zableskly bílým žárem, když pozoroval, jak ocelová šipka s tichým svistotem, který dokáží zaslechnout jen kojoti a sovy, protíná vzduch směrem k němu.

Temný barbar se v posledním okamžiku bleskově pohnul a okrajem zvednutého štítu zachytil letící šipku těsně nad svým srdcem. Ozvalo se hlasité třesknutí, jak se šipka zabodla do kovového pásu na štítě a barbara odhodila dva kroky zpět.

Zvědové si vyměnili ostražité pohledy, pak Yat vyštěkl: „Ching! Wei! Vyčistěte most! Chlapče, postarej se o koně."

Ching a Wei zasunuli kuše do pouzder, sesedli z koní a otěže podali Mladé ruce. Bok po boku vyrazili k mostu. Byli to bystří, rozvážní vojáci. Tasili meče, oběma rukama sevřeli mírně zakřivené čepele, pak přenesli váhu téměř až na špičky nohou a houpavým pohybem vykročili vpřed.

Barbar je pozorně sledoval.

Náhle se oba zvědové zastavili a pohybem tanečníků sklonili meče špičkami dolů a dozadu, takže se v jakoby podřízené póze

téměř dotýkaly země. Byl to výsměšný postoj. Na bezvýrazných tvářích se neobjevil ani náznak zájmu. Na spáncích ani pod očima se netřpytily kapičky potu. Ani se nepohnuli. Čekali chladní jako skála.

Barbar se zachvěl vztekem a bez varování vyrazil jak vymrštěný kámen. Zvědové hbitými krůčky přenesli váhu vpřed, jejich meče vylétly vzhůru a jejich rány se snesly na útočníka z protilehlých stran. Barbar nezpomalil.

Jeden sek odrazil toporem sekery, druhý nechal dopadnout na vrcholek přilby a pak už stál mezi nimi. Ustoupili, aby si udělali prostor pro další ránu. Příliš pozdě. Barbar koncem toporu odmrštil Weie o deset stop dozadu, hbitě se otočil a plochou stranou sekery prudce švihl směrem po Chingově hrudi.

Když Kitzaakk spatřil blížící se hlavici sekery, jejíž kov se blýskal ve slunci, zvlhly mu dlaně na rukojeti meče. Propadl panice a zakryl se pažemi jako nemluvně. Plochá hlava sekery ten chabý kryt prorazila a srazila muže na most. Dopadal tak prudce, že mu vzduch v plicích a krev v žilách okamžitě explodovaly a rozervaly jej zevnitř, takže se mu ramena a krk nadmuly jako balón.

Velitel Yat a jeho zvědové na okamžik ztuhli neschopní pohybu. Pak všichni začali pálit z kuší. Ale barbar měl svůj plán. Otočil se, aby čelil Weiovi, takže štít zachytil vystřelené šipky. Wei odhadl, že barbarovy šance se dramaticky změnily, a kousek ucouvl. Nyní stál a švihal mečem před sebou.

Barbar zaútočil. Wei ťal. Jeho meč se odrazil od dřevěného štítu a čepel barbarovy sekery dopadla z vysokého oblouku. Zasáhla Weie pod bradu a uťala mu hlavu.

Bezhlavé tělo zůstalo na okamžik nehybně stát, jako by se chystalo odejít. Ale hlava jej zradila a skutálela se na most, kde němě vzhlížela vzhůru, zatímco krev stékala mezi rozkročené nohy zvědů. Pak tělo padlo a narazilo na hlavu, která se odkutálela ve sprše třísek. Zvědové s napřaženými meči a s pozvednutými štíty obklopili barbara. Zdálo se, že mu to nedělá starosti. Hbitě se otáčel ze strany na stranu a pozoroval je zpoza štítu očima člověka, který není v obklíčení poprvé.

Barbar pozvedl sekeru, jako by očekával, že budou opatrní, aby se vzájemně nezranili. Ale zvědové nezaváhali a zaútočili všichni

najednou. Rozsekali mu štít, rozbili přilbu a na ostří sekery se objevilo několik nových zubů. Při boji se vzpěry mostu posunuly, fošny podlahy skřípěly a provazy nevydržely napětí, praskly a vystřelily k obloze.

Barbarovy mocné údery majestátně duněly na ocelových kyrysech a přilbách, takže protivníci krváceli z úst. Do propasti odlétlo uťaté Yatovo ucho. Ale jeho útok neměl šanci na úspěch. Zvědové se z rozmyslem bránili a nechávali barbara útočit na svou ocelovou zbroj, která odolávala jeho ranám. Přes svou sílu a obratnost nedokázal sekyrou zasáhnout jejich životní orgány. Nakonec se barbarova sekera zamotala do třásní Yatova pláště. Velitel zvědů se vrhl na zem a využil váhy svého těla, aby vytrhl sekeru z barbarova sevření.

Barbar se instinktivně otočil, rozmáchl se poškozeným štítem, a udělal si tak trochu prostoru. Přitom se pod ním prohnul most. Uskočil dozadu a prkna praskla. Nohy i tělo prolétly vzniklým otvorem, ale štít byl příliš široký a zachytil se v díře mezi prkny podlahy mostu. Svíral držadlo štítu a zoufale se houpal pod mostem. Tisíc stop pod ním čekaly na dně rokle zubaté skály. Nahoře jej štít kryl před útokem zvědů. Velitel Yat, kterému z místa, kde mu chybělo ucho, stékala na krk krev, obešel štít, začal do něj kopat a křičet: „Kuše! Kuše sem!“

Kulhající a krvácející zvědové vytáhli kuše a nabili je. Pak se odpotáceli zpátky na most a nakoukli přes okraj. Barbara nedokázali zahlédnout, a tak se připojili k Yatovi, který se pokoušel rozsekat štít. Ten se přelomil, propadl dírou v mostě a zmizel v rokli. Ale svou pouť na dno dokončil sám.

Udýchanému barbarovi, který se na držadle štítu rozhoupal, se podařilo přehoupnout na podpůrný trám. Nyní jej objímal a vzhlížel skrze díru na Yata.

Krvácející velitel zvědů se zavrčením vytasil dýku. Vyhodil ji do vzduchu, zachytil za čepel a napřáhl k hodu. Náhle proud krve, který mu tryskal ze zranění na hlavě, ztratil sílu a změnil se v pramínek, který se mu klikatil dolů po bradě. Byla to jediná barva v jeho tváři. Jeho výraz zkameněl. Kolena se mu podlomila, tělo ochablo jako kus hadru, padlo dopředu, prorazilo další díru v prknech a s dýkou stále v

dlani letělo střemhlav k zubatým skaliskům na dně rokle.

Barbar padajícímu tělu nevěnoval pozornost. Škrábal se přes křížné trámy k římse na bočním útesu, odkud čněl hlavní podpůrný trám mostu. Zvědové padli na kolena vedle díry právě včas, aby zahlédli, jak Yat dopadl na dno rokle a jeho tělo se rozprsklo jako nahnilé rajče. Muži sebou trhli, na okamžik neschopni pohybu, pak se sklonili do otvoru a namířili kuše. Ale nevystřelili. Barbar nebyl v dohledu.

Akar zavrčel: „Matko smrti!“ Vysoukal se z díry a zařval: „Chytněte mě za nohy!“

Zvědové jej popadli za kolena a chodidla a spustili jej do otvoru.

Akar spatřil barbara, jak sedí na skalní římse vedle hlavního podpůrného trámu. Nohy měl zvednuté a zády se opíral o útes. Skála se mu zakusovala do svalnatých zad a trhala kůži, ale zdálo se, že si toho nevšímá. Náhle vykopl oběma nohama a prudce udeřil do hlavního podpůrného trámu, který se rozštípl. Akar se pokoušel zaměřit kuši, když zaslechl sténání praskajícího dřeva. Hbitě vzhlédl, oči bledé strachem. Pak se celý most zhoupl a za hlasitého praskotu se zřítil do propasti i s Akarem a ostatními zvědy. Máchali rukama i nohama ve vzduchu a se zavilými tvářemi padali jako kameny. Nevydali ani hlásku, stejně tiší jako trámy a prkna, které se řítily ke dnu rokle zároveň s nimi.

Mladá ruka, který zůstal s koňmi na jižní straně mostu, se při pohledu na osud svých druhů zachvěl v sedle a zrak mu sklouzl na druhou stranu rokle.

Barbar vydechl úlevou, ale pak jej zasáhl padající trám do zad a další do ramene a srazily jej z římsy. Spadl pět stop, narazil na vyčnělou skálu útesu a sklouzl o dalších deset stop. Pak zaťal prsty do drsného kamene, vyškrábal se na další římsu, kde zůstal ležet a lapal po dechu. Mírně se nadzvedl, jako by se chtěl otočit a pozorovat, jak zvědové dopadnou na dno rokle, ale pak se zhroutil zpět na římsu. Oči se mu leskly, jako by se mu v mozku usídlila bouře.

Mladá ruka uvázal koně na provaz a opět se zadíval na barbara, který se trochu omámeně zvedal. Veliký muž vstal, rozhlédl se a pak se vydrápal zpět na silnici. Tam se unaveně posadil do prachu.

Vrchní část přilby byla rozseknutá a její část se v podivném úhlu houpala směrem k rameni. Znovu se rozhlédl kolem sebe, pak jeho pohled přelétl rokli a zabodl se nováčkovi do očí. Chlapec tasil kuši a nabil ji, ale barbar se ani nepohnul. Mladá ruka vztekle pozvedl zbraň a chystal se vystřelit. Ale pak změnil názor, prudce svého oře otočil a se stádečkem osmi koní s prázdnými sedly vyrazil cestou, kudy zvědové přijeli.

Kapitola čtvrtá

NOVÁ VÝZBROJ

Když barbar dorazil na dno rokle, už se smrákalo. Rodinka supů již hodovala na kusech těl, které vyčnívaly mezi zbytky rozbitého mostu. Ptáci vztekle vzhlédli k vetřelci, zaskřehotali, výhružně zamávali křídly a zaklapali zakřivenými zobáky. Barbar nezvolnil krok, a tak supi vzlétli a zamířili k vrcholu úzké rokle. Jejich siluety byly v oranžových paprscích zapadajícího slunce téměř krásné.

Draví ptáci se usadili na zbytcích mostu, shlíželi dolů a ze zobáků jim odkapávala krev.

Barbar nalezl svou sekeru a zvedl ji z trosek. Topor byl ulomen asi stopu pod hlavicí. Muž zamířil k prvnímu tělu, tasil nůž a sklonil se nad mrtvolou. Zaváhal, jako by vycítil život. Pak se napřímil.

Z balvanu dvacet stop vzdáleného klouzalo k mrtvé paži, která čněla z hromady roztříštěného dřeva, zlatě, hnědě a černě zbarvené hadí tělo – sadouletta – předchůdkyně krajty. Had nebyl ještě plně vyvinutý, ale už byl dost velký na to, aby si dal oddíl kitzaackých zvědů k večeři.

Plaz se přiblížil k paži, spatřil barbara a se vzteklým syčením se svinul zpět. Zdálo se, že dychtí si svou večeři vybojovat, pak náhle ztratil odvahu, vyplazil se zpět na balvan a plynulým pohybem

zmizel z dohledu.

Barbar naslouchal zvukům skřípějícího štěrku a šustící trávy, které doprovázely hadův odchod. Pak si opovržlivě odfrkl a znovu se hbitě rozhlédl. Nic se ani nepohnulo. Neozvala se ani hláska. Začal prohledávat zbytky mostu a dřevo odhazovat stranou. Nakonec našel zdroj toho, co cítil.

Soong ležel na boku, nabodnutý na skálu. Stále žil, i když jeho dech byl mělký a vlhký krví. Část obličeje a jedno oko měl roztříštěné. Zdravým okem vystrašeně pozoroval, jak barbar beze slova pozvedl sekeru se zkráceným toporem a zamířil k němu. Když se zakrytá barbarova tvář naklonila blíž, Soongovo oko se údivem rozšířilo a pak dopadla sekera.

Snědý divoch prozkoumal i ostatní těla, ale žádné nejevilo známky života. Zbyla z nich jen potrava pro supy a mravence. Barbar všechna těla svlékl a kožené oděvy svázal dohromady. Do tohoto provizorního rance navršil zbroj a zbraně zároveň se svou zlomenou sekerou a roztříštěnou přilbou a pevně všechno svázal. Pak se po zvířecím způsobu napil z potoka a smyl z těla většinu zaschlé krve. Popadl ranec, hodil si jej na záda a vyrazil po úzké stezce podél potoka.

Rodinka supů pozorovala muže, dokud nezmizel za ohybem stezky, pak klouzavým letem slétla na dno rokle a usadila se k odpočinku na rozbitých kusech dřeva mezi nahými mrtvými těly. Supi ostražitě sledovali mrtvoly, pak největší z nich hlasitě zaskřehotal, skočil Yatovi na záda, zaťal spáry do masa a ostrý zobák zabodl do ramenního svalu.

Ostatní supi zaskřehotali a vrhli se na maso. Ozval se hlasitý praskot dřeva. Supi zavřískli a vznesli se. Ze zbytků mostu nad nimi se uvolnil těžký trám. Převalil se ve vzduchu, narazil do boční stěny útesu a uvolnil několik velikých balvanů. Za nimi následovala malá lavina, která mrchožroutům pohřbila večeři.

Supi stoupali k nebi a vztekle shlíželi ke dnu rokle. Pak se zklamaným křikem odlétli.

Kapitola pátá

HNĚDÝ JENDA

Povoz, který převážel tři muže, rozhodně nevypadal nenápadně. Podlaha, bočnice, kozlík i oj byly rudé jako rty kurvy a lemovaly je růžové a oranžové barvy tak křiklavě jasné, až by se ta kurva začervenala. Muži byli Grillardové, klan psanců a potulných herců. Jejich vůz sloužil jako pojízdné pódium, ale právě nyní kodrcal za serioznějším kšeftem, nebo v to muži alespoň doufali.

Vůz se plahočil na jih mezi vysokými borovicemi na jižním okraji Údolí zázraků a v ranním slunci mířil do hýřivé zeleně horského údolí.

Starý Hnědý Jenda se pohodlně rozvaloval na podlaze vozu a navzdory rachotu kol a bouchání bočnic spokojeně podřimoval na hromadě potrhaných dek vedle kupy svinutých provazů. On byl *bukko*, šéf potulného divadla Grillardů. Na sobě měl otrhanou halenu, pošitou velkými záplatami, které byly, kromě toho že zakrývaly díry, i klanovým znakem. Jenda byl malý, šlachovitý muž s nohama do O. Na první pohled nevypadal zajímavěji než jeho záplaty, ale při bližším zkoumání, dokonce i teď, když ležel a chrápal, vyhlížel podivuhodně ostražitě a zodpovědně, a přesto i žoviálně.

Na kozlíku seděli jeho parchanti.

Starší Kosť svíral otěže. Tento velký muž, který byl na svou výšku patřičně pyšný, měl na haleně našité jasně rudé záplaty. Bez ohledu na role, které mu otec na jevišti či v životě přisuzoval, sehrával je jako namyšlený, chvastounský voják, který všechno a všechny podezírá.

Mladší Dýkouš byl malý a hubený a dával přednost temně jantarovým záplatám. Své role si vybíral a na pódiu byl pořád. Měl v oblibě postavy ničemných, zrádných padouchů, které hrával tak často, že v nich byl dokonale přesvědčivý.

Všichni tři muži měli kolem pasu kožené opasky, ze kterých

visely váčky a krátké meče. Žádné divadelní rekvizity, ale skutečné zbraně, které je chránily za chladného, vlhkého ročního období, kdy se živili jako zloději.

Povoz se vykolébal z lesa a s trhnutím se zastavil v místě, kde se Stezka zlodějů stýkala s Citroníkovým přechodem. Hnědý Jenda vykoukl přes bočnici.

Přes velké uši mu v hladkých vlnách spadaly na krk husté bílé vlasy, zdobené chomáčky chmýří. Nad pronikavýma očima se mu v ostrých úhlech zvedalo huňaté obočí, které jeho obličeji dodávalo mírně ďábelského vzezření. Tvář mu brázdila síť hlubokých vrásek, které pouze lehce naznačovaly složitost jeho zachmuřené mysli.

Když Hnědý Jenda spatřil přechod, pohled na zničený most v něm vzedmul nečekanou vlnu veselí a stařec se hlasitě rozchechtal.

Otec i synové slezli z povozu, přešli ke zbytkům mostu a pohlédli do propasti na hromadu trosek, ze kterých čněly roztříštěné trámy.

„Tak jsme tu," prohlásil rozjařeně Hnědý Jenda. „Tak do toho, hoši."

„Počkej chvilku," zavrčel Kosť varovně. „Pokud celý tenhle svinčík napáchal jen Temný se svou sekerou, člověk by se měl trochu zamyslet, než se do toho začne míchat."

Dýkouš téměř nepohnul rty, úzkými jako čepel dýky, když teatrálním šepotem pronesl: „Kolik říkal, že jich zabil?"

„Neříkal," prohlásil jejich otec mentorským tónem, „protože jsem si dával pozor, abych se o tělech ani nezmínil. Začal by mít podezření. Když tvůj bratr měnil naše víno za jeho maso, jen jsem se ho zeptal, kde získal tu novou zbroj. Řekl jen dvě slova – Citroníkový přechod."

„Tak kde jsou těla?"

„Kdyby ses víc zajímal o práci než o dramatickou scenérii, dávno by sis všiml, že jedno si už vzali do parády hyeny a šakalové."

Ukázal na dno rokle asi padesát stop východně od trosek, kde mezi balvany spočíval ohlodaný hrudní koš. Kosti zčernaly jakousi hýbající se hmotou. Mravenci.

„Tak jo," oznámil Kosť, „je zřejmé, že ty kosti patřily něčemu, co kdysi chodilo po dvou, a taky je jasné, že jeto mrtvé."

„Ne tak docela," opravil jej Hnědý Jenda. „Jeho kaa je výjimečně

silný.“

Kosť i Dýkouš zaváhali, pak zamyšleně přikývli. Oba věděli, že kaa, duch vítěze, mohl v okamžiku smrti vsáknout do kostí jeho obětí. Tam mohl žít několik dní, týdnů, dokonce i měsíců, podle toho, jak byl silný. Synové neměli ve zvyku zpochybňovat otcův názor na cokoli. Hnědý Jenda míval „vidění.“ Vídával mnoho malých, bezvýznamných věcí, ze kterých skládal dohromady velké a důležité věci, jaké obyčejní lidé jako oni nedokázali spatřit. Proto byli opatrní. Hnědý Jenda jim sdělil, že kaa Temného může být dostatečně silný, aby se přenesl, a tenhle druh síly se obvykle vyskytoval pouze v legendách.

Hnědý Jenda si jejich váhání nevšímal a ukázal na kupu trosek. „Je víc než. pravděpodobné, že těla najdete pod tou hromadou. Hádám, že najdete pět, možná šest kitzaackých zvědů.“

Dýkouš upřel na otce skeptický pohled černých, pronikavých očí.

Kosť vyhrknul: „To je příliš mnoho svalů a kovu, než aby je zamordoval jeden člověk. Nemluvě o tom, že to byli Kitzaakkové!“

„A právě proto jsme tady,“ prohlásil Hnědý Jenda a netrpělivě po nich bleskl pohledem.

Celá Kosťova tvář se stáhla do zamračené grimasy. „No, pokud je dole pět zvědů, tak se Kitzaakkové najisto blíží.“

„Najisto,“ přikývl vážně Hnědý Jenda. „Tentokrát to nejsou žádné fámy. Viděli je ve všech průsmycích. Tak a teď do práce. Nepůjde o prohánění tančících holek kolem pódia. Tohle je chlapská práce. Nejlíp, když ji provedeme rychle a nikdo nás při tom neuvidí. Přece nechceme, aby Temný nebo kdokoli jiný viděl, co děláme, dokud práce nebude hotova.“

Hnědý Jenda a Dýkouš se rozhlédli, aby se ujistili, že je nikdo nesleduje. Ale Kosť upíral pohled na hromadu trosek.

„Počkejte chvilku.“ Opřel si ruce v bok a pohlédl na svého otce a bratra. „Jestli jsou tam dole dva dny a dvě noci, budou už pěkně uzrálí.“

Dýkouš se ponuře zašklebil: „Vytaháme je po kouskách. Pokud sis zapomněl lžíci, můžeš si půjčit mou.“

Kosť sebou trhl.

„Kosti, vytaháš velké kusy,“ nařídil otec. „Dýkouš se postará o

paže a hlavy. Nechceme přijít o jediný prst či zub.“

Kosť se znechuceně zašklebil, ale poslušně pomohl Dýkoušovi složit z vozu deky a provazy a snést je do rokle.

Když o mnoho hodin později Grillardovic povoz drkotal na západ po Hraniční silnici, Hnědý Jenda seděl na kozlíku mezi svými syny. Mlčel. Až na občasný výraz pýchy, který se mu zračil v očích, byla jeho tvář bezvýrazná. Prachem a krví ušpinění synové byli zamračení a vyčerpaní. Jejich tváře napovídaly, že za sebou nemají divadelní etudu, ale celodenní tvrdou práci. Dnes sehráli role, které nikdy dřív v repertoáru neměli, role, které se museli naučit a které se k nim hodily. Pestře zbarvený povoz dnes také plnil novou funkci: pod pokrývkami vezl slizké, napuchlé mrtvoly osmi kitzaackých zvědů. Tohle byla ta správná práce pro povoz a vůz ji vykonával stylově s doprovodem odporně páchnoucího parfému.

Kapitola šestá

A ZNOVU KOBRA

V půlnoční temnotě Stínů byl sutinný hádek stejně černý jako ebenová hůl a stejně neviditelný jako spodní proud, klikatící se v hlubinách oceánu. Dorazil k okraji dvacet stop široké a mnoho mil dlouhé stezky, která běžela rovně skrze vysoké smrky, borovice a bolehlav. Chabý svit měsíce ozařoval spadané listí, které stezku pokrývalo. Had se vyplazil do měsíčního světla, zvedl se do chladného modrého oblouku a zamířil přes cestu.

Mdlé modré světlo odhalilo asi dvě stopy vysoký zubatý kámen vedle hádka. Z lesa za sutinným hádkem se ozýval praskot větviček a šustot listí a pak se vedle něj objevil mohutný temný obrys, který sahal do výšky kamene. V temnotě žhnuly dvě žluté oči velikosti dlaně. Jednalo se o hlavu dorostlé krajty sadouletty. Její čtyřicet stop dlouhé tělo mizelo ve tmě lesa. Sutinný hádek byl tak malý, že by jí

nemohl posloužit ani jako jazyk.

Z lesa vystoupila ladná postava a zastavila se v mdlé záři žlutých očí krajty. Hadí královna.

Černá róba, která ji halila, byla po cestě lesem umazaná. Mandlové oči se jí chladně a vypočítavě leskly. Pozorně sledovala protější stranu stezky. Tam se tyčily ohromné borovice a bolehlav, jejichž nadzemní část kořenů byla vyšší než ona. Mezi kořeny temněly jeskyně a chodby.

Když Kobra spatřila, na co ukazoval sutinný hádek, oči se jí zableskly uspokojením, jaké nepocítila od té doby, co před sedmi dny poslala Temného k Citroníkovému přechodu. Kořeny tam spolu vytvářely široké žebrované stěny, pokryté mechem, popínavými rostlinami a trsy trávy a půdu vytvářel koberec jehličí. Tyto stěny se vypínaly téměř třicet stop vysoko, kde mizely v tmavých stínech větví stromů, které podpíraly.

Kobra se sklonila a pohladila hádka. „Výborně, maličký," zašeptala. „Teď můžeš jít."

Přitáhla si kapuci do tváře, vystoupila do měsíčního světla a překročila stezku jako vznášející se stín. Krajta, temný, vlnící se obrys, tlustý jako mladá borovice, ji následovala. Když Kobra dorazila ke stěně kořenů, protáhla se jedním přírodním průchodem a obrovský had vklouzl do temnoty kořenů nad ní.

Měsíc zakryly mraky, když Hadí královna nalezla spletenec popínavých rostlin, který zakrýval dutinu dostatečně velkou, aby do ní mohl vlézt přikrčený muž. Zatápala v dutině a nahmatala okraj člověkem zhotovených dveří. Tiše zatlačila na dveře, ale ty se nepohnuly. Zlehka na ně položila prsty a pohybovala jimi, dokud na druhé straně nevycítila blokovací trámek.

Zatajila dech, foukla si na špičky prstů a opatrně je položila zpět. Zavřela oči. Její tělo se začalo chvět. Když chvění dosáhlo špiček prstů, přejela jimi po dveřích a zevnitř se ozval zvuk klouzajícího trámku. Potom se ozval dutý zvuk, jak za dveřmi cosi spadlo na podlahu. Prudce otevřela oči. Stála tiše a dlouze naslouchala. Panovalo naprosté ticho. Mezi šarlatovými rty jí dychtivě zakmital jazyk. Pak odsunula neviděný dveřní trámek.

Když znovu zkusila dveře, otevřely se dovnitř a ven vyrazila

slabá zář ohně, která osvětlila chladnou běl její tváře. Odstoupila ode dveří a pohlédla do stínu tmavých větví nad hlavou. Odtud ji pozorovaly ostražité žluté oči krajty. Kobra sklopila hlavu v kapuci, proklouzla dutinou a prošla dveřmi.

Tlusté kořeny tvořily malou předsíň. Mezi nimi se otevíraly temné otvory. Do jedné větší díry v podlaze se stáčely schody, ručně vyřezané do jediného mohutného kořene. Odkudsi zdola vycházela oranžová záře.

Kobra nechala dveře otevřené a začala sestupovat po schodech, dokud nespatřila spodní místnost.

Byla vyřezaná mezi živými kořeny. Nepravidelné rýhy šplhaly po nepravidelných stěnách, kde se kořeny srůstaly. Podlahu tvořila udusaná tmavě okrová půda. V dutině kořenů byl vybudován kamenný krb a komín. Vedle krbu stála hranice dřeva, kovadlina a sud s dešťovou vodou. U kovadliny ležely nejrůznější kladiva, kleště a další kovářské nástroje. Podlahu pokrývaly prázdné hliněné džbány, dřevěné poháry, rozbité hrnčířské výrobky a kosti, nedávno dočista ohlodané.

Uprostřed místnosti stál stůl. Na něm spočívalo několik číšek a džbán na víno. O vzdálenější stěnu se opírala široká, hluboká police s umyvadlem, špinavým kusem látky, džbánem a bradýřským nožem. Vedle police visely na dřevěných kolících nejrůznější černé kožešiny, přilba, zbraně a zbroj, ukradené kitzaackým zvědům.

Přilbice vypadala zvláštně: horní část kitzaacké přilby a masku ze surového železa spojovaly ohnuté pásy kitzaacké oceli. Pásy se s pomoci ohně a železa daly ohnout jen obtížně a příliš dobře nepasovaly. Jeden se uvolnil a jen tak visel.

Kobra se vědoucně usmála, sestoupila po schodech a pak zaváhala. Vedle přilbice stála opřená obrovská sekera s novým toporem, která patřila Temnému, zvanému též Gath Baal.

Lehce se zachvěla, zrakem přejela hluboké stíny výklenků a pak pohlédla směrem k přístěnku za rohem. Na zemi se vršila ohromná hromada kožešin. Dech se jí prudce zrychlil. Tváře i šíji jí pokryl ruměnec. Z pouzdra na předloktí vytáhla malinkou dýku.

Modrá ocel se zaleskla jako vlhký led. Čepel s jehlovitým hrotem byla sotva tak dlouhá, aby dosáhla středu cibule. A byla tak ostrá, že

by se jí daly utít dítěti řasy, aniž by si toho všimlo.

Kobra se pohybovala jako tekutý stín. Překročila místnost a přistoupila k hromadě kožešin. S dmoucími se ňadry a dýkou v ruce se nad ní zastavila. S hadí ladností klesla vedle kožešin, jednu lehce nadzvedla a slyšitelně zalapala po dechu. Pod kožešinou ležely jen další kožešiny. Sklonila se, obratnými prsty prozkoumala kožešiny a ucouvla. Byly teplé.

Zavřela oči a snažila se vzpamatovat. Pak, aniž by se pohnula, promluvila opatrně, ale zřetelně.

„Temný, nezabíjej mě. Přišla jsem jako přítel."

Otevřela oči a čekala. Ze stínů se ozvalo hluboké zavrčení a pak se vynořil huňatý šedý vlk. Na vlka byl příliš velký. Dlouhý byl šest stop a v kohoutku měřil tři stopy. Na hlavě a krku měl zježenou srst. Žluté oči metaly smrtící pohledy. Vlk vycenil zuby a z hrdla se mu vydralo další hluboké zavrčení.

Přivřela víčka, ale jinak se ani nepohnula. Ze stínu kdesi za ní se ozval hluboký drsný povel. „Dřevo vedle krbu! Přilož do ohně."

Kobra opatrně vstala a pomalu přešla ke krbu. Kradmo zasunula malinkou dýku zpět do skrytého pouzdra, pak železným pohrabáčem prohrábla žhavé uhlíky a přiložila do krbu čtyři polena. Chvilku trvalo, než vzplanula a naplnila jeskyni z kořenů oranžovým světlem. Ohřála si ruce a tiše hvízdavě povzdechla.

„Buď zticha a otoč se," nařídil hlas.

Pomalu se otočila a zaprosila: „Odpusť mi, ušla jsem samotná dlouhou cestu, abych tě viděla. Jsem unavená."

Oheň z krbu ozářil hlavu a část nahé hrudi Gatha Baala. Zbytek těla se skrýval v inkoustově černém stínu. Ostře řezané rysy vyzařovaly v mihotavých stínech drsnou divokou krásu. Černé, nožem seřezávané vlasy divoce spadaly na mohutnou šíji. Zahnutý nos čněl nad širokými, smyslnými rty. Oči se skrývaly v tmavých stínech širokého čela, lemovaného huňatým obočím. Od levého koutku úst sbíhala k bradě tenká hladká jizva.

Kobra stála nehybně a líce jí hořely. „Díky… že jsi mě ušetřil," zašeptala chraptivě.

Zdálo se, jako by jeho oči pozorovaly zároveň všechno a nic. Naslouchal a pak šlehl po ženě divokým pohledem. „Lžeš."

Vystoupil z úkrytu stínu, ale nezamířil ke Kobře, nýbrž ke schodům. Tam se na okamžik zastavil. Na svalnatém těle mu pableskoval odraz ohně. Až na bederní roušku byl nahý. V levé ruce svíral dlouhou, silnou dýku. Pravou měl sevřenou v pěst.

Kobra v náhlém úleku zalapala po dechu.

Hlava ohromné sadouletty sklouzla po schodišti a její žluté oči se kývaly ve výši šedých očí Gatha. Had zasyčel, doširoka rozevřel čelisti a odhalil tesáky dlouhé jako hroty vidlí.

Gathovo vzpřímené tělo vybuchlo zvlněným svalstvem a jeho sevřená pěst vystřelila k hlavě plaza. Zasáhla hada zleva do čelisti jako kladivo. Hlava obří krajty prudce narazila do ostré hrany, kterou tvořilo schodiště a stěna jeskyně. Lebka praskla s hlasitým křupnutím.

Kobra sebou trhla.

Hlava omámené krajty padla na schodiště, tělo se zmítalo v křeči. Gath hlavu odkopl z cesty a vyrazil po schodech vzhůru. Nahoře popadl tělo umírajícího hada a mrštil jím k průchodu. Bylo příliš velké a neprošlo zárubní dveří. Gath do něj kopal tak dlouho, dokud nebylo za dveřmi. Pak je prudce zabouchl a vztekle zarazil dveřní závoru. Zvedl ze země žlutý kámen a položil jej do otvoru, který byl vydlabán na spodním konci trámku závory. Když se otočil, Kobra stála na úpatí schodiště a pozorovala jej.

„Jsi opatrný," poznamenala.

„Zato ty jsi bezstarostná," odsekl.

Sestoupil ze schodů, popadl ji za loket a hrubějí smýkl ke krbu. Sevřel její černou sametovou pelerínu, prudkým pohybem rozerval vázací pásky a odhalil zlatavou látku tuniky. Kobra se nebránila ani neprotestovala. Sundal jí pelerínu a zatřásl jí. Když v oděvu nenašel nic ukrytého, odhodil jej stranou a pohlédl na Kobru. V pouzdře na předloktí se jí blýskal zdobený jílec malinké dýky. Bělma jeho očí vyzařovala zpod stínu obočí chlad. Tančila v nich záře ohně v krbu, jako by mu z očí přímo sálala.

Kobra se zachvěla a o krok ucouvla. „Neublížil by ti," řekla vyčítavě. „Měl mě jen cestou lesem chránit. Nemusel jsi ho zabíjet!"

Zavrčel hlubokým, drsným hlasem, který nepotřeboval slov.

Kovové šupiny její čapky a kápě se vlhce zaleskly, jak se

strachem otřásla od hlavy k patě. Tvářejí polil ruměnec a ňadra jí ztěžkla.

„Sundej je!“ vyštěkl a zamířil ke krbu. Zvedl velké poleno a hodil jej do ohně. Kobra se nepohnula. Když se k ní otočil, dřevo vzplálo jako pochodeň.

Nejisté se usmála a rozepnula sponu u krku se slovy: „Cokoli si přeješ. Nemám co skrývat… alespoň ne před tebou.“ Stáhla si čapku i kápi a nechala je sklouznout na zem. Dlouhé havraní vlasy jí splývaly po zádech jako černý déšť. Ani nenaznačila, že by si chtěla svléci svou róbu.

„Šaty,“ zavrčel.

„Látka je tenká,“ zašeptala. „Snadno zjistíš, co se pod ní skrývá.“ V hlase jí zazněl měkký, škádlivý tón.

Přejel pochodní kolem jejího těla. Róba divoce zažhnula, pak se šupinky pomalu rozpustily a šat začal připomínat lesklý průhledný jantar. Pod ním byla nahá. Opovržlivě si odfrkl.

Uraženě ztuhla. Pak, když si všimla, že mu tváře zrudly, vkradlo se jí do očí čtveráctví.

„Byl bys radši, kdybych měla ocas nebo tesáky?“ zeptala se a v širokém úsměvu předvedla dokonalý chrup.

Pozoroval ji a zamyšleně se škrábal na nahém boku. Vlk vstal, zavětřil a se zježenou srstí a vyceněnými zuby zamířil ke Kobře. Temně vrčel.

„Tvůj mazlíček se mi nelíbí,“ pronesla tiše.

„Sharn není mazlíček. Býval to jeho domov, než se stal mým.“

Zatímco Sham přecházel místnost ke schodišti, Gath z Kobry nespouštěl zrak. Vlk se jednou ohlédl a chladným zrakem si změřil Kobru. Pak vyskočil na schody a zmizel v jednom otvoru mezi kořeny.

„Jde se podívat, jací další mazlíčci tě cestou doprovázeli,“ zamručel. Nakrčil nos a poškrábal se na něm hřbetem ruky spíše jako kočka než jako člověk. Pak na ni upřel bezvýrazný pohled.

Nepokrytě si jej prohlížela. Přitom mírně pootevřela ústa a dech se jí zrychlil. Růžový odstín se jí rozšířil k bradě a šarlat jejích rtů zjasněl. Náhle se odvrátila, přešla ke krbu a posadila se proti plápolajícímu ohni. Hleděla do plamenů a odvracela tvář od Gatha.

Na její róbě se pomalu objevily šupiny a opět získala zlatou barvu.

Znepokojeně se otočil, začal ustupovat stranou, aby zahlédl její tvář, a najednou se zastavil.

Její tělo se pod tenkou látkou lehce měnilo. Jeho křivky, které byly oblé a smyslné, nyní vypadaly příjemně uvolněně. Když se otočila ke Gathovi, ruměnec jí už z tváře zmizel. Její úsměv neztratil svou rozpustilost, ale zdálo se, jako by si Kobra dělala legraci ze sebe, a ne z něj.

„Měla jsem vědět, že je hloupost pokoušet se k tobě tajně připlížit," prohodila.

Nevšímal si jí, přistoupil ke stolu, naklonil se nad něj a napil se vína ze džbánu.

Začala něco říkat, ale zarazila se. Otočila se zpátky k ohni, pak promluvila klidným, melodickým hlasem.

„Je mi jasné, že tě rozčiluje, že já, pouhá žena, jsem našla tvé skryté doupě a vstoupila do něj, jako bys sám nakreslil značky ukazující cestu a dal mi klíč. Vím, jaké úsilí vynakládáš, aby ses vyhnul okolnímu světu. Ale neměla jsem na vybranou. Dokážu změnit svou podobu… ale ne svou přirozenost. Využívám temnotu a jisté síly, které mám, abych vstoupila tam, kam si přeju. Často s temnými úmysly," zasmála se. Otočila se k němu s nevinnou tváří. „Ale já ti nechci ublížit. Jsi příliš cenný, takový jaký jsi. Živý. Silný. A tak… tak divoký." Než skončila, tvář jí opět zrůžověla. Když cítila jak rudne, odvrátila se.

„Co chceš?" zeptal se hlubokým, hrdelním hlasem.

„Prosím, dovol mi, abych ti to dopověděla," pronesla směrem k ohni. „Musíš pochopit. Mám tisíce očí. Desetitisíce. A ty tě už celé měsíce sledují." Otočila se k němu. „Ale já jsem se musela přesvědčit na vlastní oči, že jsi z boje s kitzaackými zvědy vyšel nezraněn."

„Lžeš," zavrčel drsně a vědoucně. „Jestli tvých tisíc očí dokáže sledovat člověka, může rozeznat i jeho zranění."

Trhla sebou a odvrátila se. Přešel okamžik. Ramena jí ochabla. Její hlas ztratil na melodičnosti. Pokračovala trochu ostře: „Byla jsem v lidské podobě už příliš dlouho. Opouštějí mě mé přirozené schopnosti… alespoň když jsem s tebou." Zaváhala. „Proto… proto

jsem se bála… a povolala jsem svého přítele. Neměla… neměla jsem to dělat. Je to moje chyba, že jsi ho zabil.“

Gath upřeně pozoroval její záda, znovu se napil a ještě pozorněji si ji prohlédl.

Otočila se a pohlédla mu přímo do očí. „Máš pravdu, lhala jsem. Věděla jsem, že nemáš skoro ani škrábnutí. Celý les to ví. Grillardovč, ti potulní pěvci, opěvují tvůj čin na každé křižovatce a na každém návsí.“ Zaváhala a tiše se pro sebe usmála. „O ano, věděla jsem to. Ti zvědové byli pro tebe hračka. Nic tě nenaučili… nepředstavovali pro tebe vůbec žádnou zkoušku.“ Otočila se zpět k ohni a hlas jí změkl: „Pravým důvodem pro mou navštěvuje tvá síla. Protože… potřebuji pomoc… potřebuji tvou ochranu.“

Mezi dvěma loky vína zavrčel: „Další lži.“

„Nevyčítám ti to,“ odvětila. „Stala jsem se příliš lidskou. Zjistila jsem, že já sama začínám mít problém důvěřovat hadům.“ Zvedla svůj plášť, vstala, a když na něj pohlédla, unaveně se usmála. „Teď půjdu. Už tě nebudu dál otravovat.“

Vykročila ke schodišti. Pozoroval ji, pak vkročil do stínu, a když se vynořil, třímal v ruce sekeru. Mrštil jí směrem ke schodišti a čepel se zaťala do prvního schodu. Kobra se prudce zastavila. Pohlédla na něj. V očích jí žhavě, vyzývavě zablesklo.

„Pokud mě tím žádáš, abych zůstala, tak přijímám,“ pronesla.

„Kdo tě sem poslal?“ naléhal ostře. „Kdo je tvůj pán?“

„Jsem si jista, že jsem ti to už řekla,“ odvětila. V hrdelním šepotu zazněla bezstarostná nenucenost. „Ty, Gathe. Ty jsi můj pán.“

Kapitola sedmá

HADÍ POLIBEK

Kobra čekala na Gathovu reakci, ale nezdálo se, že by měl v úmyslu komentovat její tvrzení. Obloukem se vrátila ke krbu a

nastavila dlaně teplu ohně. Pak bezmyšlenkovitě pohladila džbán s vínem a loudavým krokem přistoupila ke Gathovi. Pohlédla mu do očí a on se odvrátil. Po chvíli zašeptala: „Slyšela jsem, že ženy z lesa rudnou jako děvčátka a významně se pochichtávají, když vyslovují tvé jméno.“

Stiskl zuby, ale jeho oči vypadaly lhostejně jako dva křemeny. Přestala laškovat. „Nic ti nevyčítám. Nejsi jako ostatní.“ Dech se jí zrychlil. „Všichni se mě báli.“

Upřel na ni pohled temných tajuplných očí a líce mu náhle zalil ruměnec. Zvedla ruku a špičkami prstů se dotkla jeho tváře. Pootevřel široké rty. Začal divoce, prudce dýchat. Přistoupila blíž. Dotkly se jej její ňadra, břicho a stehna.

„Necháš mě potom… jít?“ zašeptala. Jednou paží ji objal a opatrně, ale pevně k sobě přitáhl. Nohy se jí volně komíhaly nad zemí. S tichým zavrněním jej objala pažemi kolem krku. Líbal ji na hrdlo a ušní lalůčky. Zasténala rozkoší a zaprosila: „Ještě.“

Na svalnatých rukou ji odnesl do výklenku, jako by nevážila víc než pírko, a podivuhodně něžně ji položil na své kožešinové lože. Začala se zvedat, neboť měla pocit, že by měla protestovat. Jejich rty se setkaly a on ji zatlačil zpět do kožešin. Ruce mu vklouzly pod její roucho a sevřely její tělo. Látka povolila a roztrhla se. Pomaluji překulil a jeho prsty a rty se vrhly na nahé obliny. Mohl ji zlomit jako suchou větev, ale jeho něžnost byla ještě působivější. Tomu nedokázala odolat, přestala vzdorovat a jen prudce oddechovala do kožešin. Sevřel jí rameno a otočil k sobě. Druhou rukou uchopil její bok a nadzvedl ji. Když do ní vnikl, prohnula se do oblouku a zalapala po dechu. Prudce otevřela oči údivem, bázní a láskou. Její tělo se s hadí chtivostí v neovladatelné křeči vzepjalo proti jeho, jako by bylo bez kostí.

Když skončili, políbil ji na zarudlou tvář a vrátil se do místnosti s krbem. Otevřel další džbán s vínem, posadil se na okraj stolu a napil se. Pozoroval, jak odraz ohně pableskuje na Kobřině zarudlé, zvlhlé kůži.

Pomalu začala dýchat normálně a vstala. Zahalila se do roztržené róby, přistoupila k polici a nalila do umyvadla vodu ze džbánu. Obě ruce ponořila do ledové vody a přitiskla si je k rozpáleným tvářím.

Pak se posadila na židli před krbem, otevřela svůj vak, vytáhla zrcadlo a umně si naaranžovala zcuchané vlasy pod čapku. Potom vyňala kalíšek s rudou pastou a pomocí malíčku si na rty nanášela čerstvou barvu. Když skončila, ohlédla se přes ramena a vrhla na Uatha uznalý pohled velkých hnědých očí. „Dala bych si trochu vína."

Z police vzal pohár a naplnil jej vínem. Zvedla si číši oběma rukama ke rtům. Přes okraj poháru pozorovala jeho dokonale mužné tělo. Zpocenou hruď mu pokrývaly kudrny černých chlupů, které se v odlescích ohně třpytily jako srst pantera. Usrkla vína a zamumlala: „Temný, znovu jsi mě překvapil. Žiješ a žereš jako zvíře, ale miluješ úplně jinak."

„Jsi zklamaná?" v hlase mu zazněl lehce posměšný tón.

Hrdelně se zasmála: „To sotva." Přistoupila blíž a znovu se jej dotkla svým tělem. Pohlédla mu zpříma do očí. Tvářejí zbarvil ruměnec a místnost zaplnil zvuk jejího zrychleného dechu. Poddajná, zranitelná žena, nicméně pyšná a žádoucí.

„Chci tě znova," zašeptala. „Teď hned."

Gath z ní nedokázal spustit zrak. S lehce pootevřenými rty se mu opřela o hruď. Cítil na krku a tvářích její vonný dech. Sklonil hlavu, aby ji políbil. Náhle bez varování jí oči děsivě zežloutly a tváře se nafoukly jako kápě kobry. Z vlhkých rudých rtů vylétla jedovatá slina. Jed zasáhl Gatha do otevřených očí, zasyčel mu ve vlasech a oslepil jej.

Hmátl po Kobře. Byla pryč. Nevěděl, zda mu uhnula nebo uskočila z dosahu. Řval a mlátil kolem sebe. Stehnem narazil do stolu a převrhl jej. Poháry a džbány se rozletěly na všechny strany.

Kobra ucouvla ke stěně poblíž schodů a napjatě jej pozorovala. V široce rozevřených očích se jí zračila bolest a strach. Gath se točil dokola. Pak narazil do stěny tak prudce, že upadl na podlahu. Na okamžik zůstal ležet na zádech, ale vzápětí se překulil na všechny čtyři a zavrčel. Právě když začal vstávat, doputoval jed k páteři a rozšířil se do nervových vláken. Vstát už nedokázal. Zakolísal a upadl na záda.

Kobra chvíli tiše pozorovala, jak se zmítá na podlaze, a pak chladně promluvila: „Temný, nebojuj s tím. Neutrpíš žádné trvalé

zranění. Pár hodin se nebudeš moci hýbat… ale pak budeš v pořádku.“

Místo odpovědi se překulil na záda, prudce se zkroutil v křeči a zůstal ležet bez hnutí. Oči se mu leskly, ale on nic neviděl ani necítil.

Kobra vytáhla z vaku malou tyrkysovou nádobku. Odzátkovala ji, klekla si vedle Gatha a položila nádobku na podlahu. Pak mu pomocí malinké dýky odřízla nehty na rukou a hustý chomáč ochlupení ohanbí. Kousky nehtů i chlupy vsunula do nádobky. Čepelí dýky mu seškrábla ze rtů sliny, přidala je do nádobky, kterou pak zazátkovala, vložila do vaku a vytáhla hnědou hliněnou fiólu. Vyndala korkovou zátku, zvedla Gathovi hlavu a se slovy: „Tohle zmírní tvou bolest, než se uzdravíš,“ mu nalila její obsah do křečovitě staženého hrdla.

Zmizela v přístěnku a vrátila se s kožešinovou přikrývkou. Poklekla vedle něj a něžně jej zakryla. Pak mu vzala ruku do dlaní a přitiskla si ji k hrudi. Tváře jí opět polilo horko. Roucho se pod jeho rukou rozzářilo, šupiny se rozpustily a v dlani mu spočívalo nahé ňadro. Ze rtů ji uniklo slastné zasténání. Pak mu políbila ruku, hřejivě se usmála a zašeptala: „Nashledanou, Temný.“

Vstala, zvedla z podlahy černou pelerínu a přehodila si ji přes ramena. Zamířila ke schodišti, vystoupila po něm a vyšla ven. Zavřela za sebou dveře a zajistila je závorou. Na stezce u úpatí domu z kořenů našla obří krajtu. Chvěla se v kaluži měsíčního svitu a pomalu umírala. Kobra k ní přistoupila, pohlédla do kalných žlutých očí a chladně vyštěkla: „Hlupáku!“

Pak se otočila a odchvátala do temné noci. Teprve když urazila půl míle, přestala pod nohama cítit chvění země, způsobené otřesy umírající krajty.

Kapitola osmá

TEMNÝ OLTÁŘ

Lávové schodiště šplhalo po černém úbočí činné sopky, největší hory vulkanického pohoří. Z jejích kráterů stoupal ve spirálách dým, který pod blankytným odpoledním nebem vytvářel hustou vrstvu mraků. Byla to Země dýmajících nebes, daleko na západ od neobydlených částí lesa. Panství Hadí královny.

Kobra šplhala po hladkých schodech vytesaných do černé lávy k jeskyni se zlatými vraty. Byla pokrytá prachem a vyčerpaná třídenním pochodem, ale spokojená. Její krok byl pevný, triumfální; v ruce svírala tyrkysovou nádobku, jako by to byla zbraň.

Dorazila k blýskavému vchodu. Kobra ani nezvolnila krok a pevná zlatá vrata se otevřela. Za nimi v chodbě z lesklého obsidiánu klečeli dva vojáci s čely přitisknutými k zemi. Byli odění v tmavě zelených halenách přepásaných opasky s mečem a dýkou. Na prstech a ušních boltcích se jim blýskaly šperky. I Iřbety rukou jim pokrývaly šupiny.

Kobra jim beze slova pokývla na pozdrav a sestoupila do chodby osvětlené pochodněmi. Prošla kolem vojenských ubikací do hostinského pokoje na konci chodby. Z trámů visely olejové lampy a vrhaly mihotavé světlo na dřevěné stoly, lavice a velké rudé dveře, které vedly do nejhlubší části jeskyně. Vojáci, muži i ženy, kteří tam seděli a popíjeli, před Kobrou padli na kolena. Majestátně prošla mezi nimi. Otevřela rudé dveře a zase je za sebou zavřela. Vstoupila do chodby, ve které stěny černé vulkanické skály osvětlovaly pochodně a závěsné lampy. Po nějaké době tunel přestal klesat a změnil se v lesklou obsidiánovou vstupní halu. Kobra přistoupila k mělkému schodišti na vzdálenějším konci haly.

Po několika stupních schodiště pokračovalo krátkou podestou, nad níž se zvedaly další schody k těžkým stříbrným závěsům, jimiž pronikaly paprsky zlatavého světla. Uprostřed stropu se nacházel otvor o průměru šesti stop. Díra ústila do tunelu, který ubíhal

rovnoběžně s podlahou. Kobra pod ním prošla a proklouzla stříbrnými závěsy.

Stála ve velké kruhové jeskyni s klenutým stropem z tepaného zlata a podlahou ze stříbra. Nábytek byl z černě lakovaného dřeva. Na ostrých hranách svítily zlaté odlesky jako létavice na půlnočním nebi. Místnosti dominovalo mohutné okrouhlé lože plné černých kožešin. Ložnice Hadí královny.

Kobra padla na postel, tyrkysovou nádobku si přitiskla k prsům a vydechla úlevou.

V čtyřstopých odstupech se po obvodu místnosti tyčily stříbrné sloupy, po kterých se ke stropu vinuli obří hadi. Ocasy měli stočené na podlaze a stříbrnými, doširoka rozevřenými čelistmi podpírali zlatou kopuli. Sloupy oddělovaly ložnici od vnějšího koridoru, dostatečně velkého, aby pojal monstrózního hada, který v něm přebýval. V průměru měřil více než pět stop a byl třikrát tak dlouhý než krajta, kterou zabil Gath. Jeho šupinatá kůže se smaragdově a zlatě leskla jako diamanty.

Ocas plaza sklouzl spokojeně vlevo od vchodu se závěsy. Tělo se vinulo kolem pokoje, procházelo kolem vnitřního schodiště naproti vchodu a pak se stáčelo zpět ke vchodu do místnosti. Jeho kosočtverečná hlava právě nedaleko vchodu polykala mrtvého vola. Otvor nahoře u schodiště zajišťoval obřímu hadu přístup do hladké obsidiánové vstupní haly a ložnice, kdykoli bylo potřeba jeho služeb coby hlídače. Plaz polkl, pak uctivě přimhouřil víčka, ale oči mu smyslně žhnuly, když pozoroval svou královnu.

Kobra vstala, nádobku opatrně položila na podstavec vedle obrovské hadí hlavy. Pak ze sebe shodila róbu a na nahé tělo si vylila džbán vody. Když mezi dvěma sloupy vystřelil jazyk dostatečně silný, aby jí utrhl ruku, a lízal ji od kolen k bokům, slastně se zachvěla.

Kobra se nenucené zasmála a otřela se ručníkem. Pak ze stříbrné truhlice vyňala černou róbu, na které se mihotaly obsidiánové šupiny, oblékla si ji a přes hlavu si přetáhla kapuci. Odhalená zůstala jen smetanově bílá tvář a jemné ruce, zbytek zakrývala elegantní róba. Sevřela tyrkysovou nádobku. Potom pozvedla majestátně hlavu a sestoupila po vnitřním schodišti, vedoucím do tunelu.

Vodorovné úseky tunelu se střídaly s prudce klesajícím schodištěm a chodba spirálovitě sestupovala do středu hory. U stropu se hromadil dým. Jak Kobra sestupovala stále hlouběji, kouř houstl a skalnaté stěny začaly být teplé a později horké.

Tunel ji dovedl do sopečného kužele činné sopky. Z děr vystřelovaly plameny a bublající roztavená láva, která vrhala černé stíny a rudý svit na tisíce mihotavých rozeklaných jazyků, kmitajících z hadích děr, jimiž byly stěny poseté. Bohoslužba začínala.

Kobra padla na kolena a po nich se připlazila k temnému oltáři, který se zvedal z největší ohnivé díry uprostřed kónické jeskyně.

Byl to živý oltář. Nejsvětější svatyně Kobřina boha, Boha smrti a Pána temnot, který dodával životu člověka všechny jeho podivné choutky. Boží ústa představoval oltář ve tvaru lebky. Zde mohl hovořit přímo k oddaným prosebníkům, kterým se dostalo toho privilegia pochopit jeho jazyk blýskavých plamenů a hřmícího hromu.

Oltář tvořila obrovská ještěří lebka. Stál na ostrůvku černé skály, který čněl z kráteru plného bublající a kouřící lávy. Čelisti lebky byly doširoka rozšklebené, aby odhalily plameny prosvítající skrze lebku. Ty se zvedaly jako prsty kolem temného objektu, jenž vypadal, jako by plul v lebeční dutině. Z čelistí vycházel úzký kamenný most jako pravěký zkamenělý jazyk, vyzývavě se klenul nad bublající lávou a končil na okraji lávové jámy.

Když se Kobra blížila k oltáři a hypnotizované zírala na temný předmět v plamenech, její mandlové oči nápadně potemněly.

Hadí královna zírala na zdobně cizelovanou rohatou přilbici, vykovanou z hutné černé rudy. Na vrcholu přilby se tyčil ostrý bodec. Tmavé rohy čněly z obou boků v širokých děsivých křivkách, takže jejich hroty mířily téměř zpět do zakryté tváře. Maska byla plochá s otvory pro oči, ústa a nos.

V její kráse se zračila neústupnost a síla, která z ní vyzařovala, ji činila ještě nesmiřitelnější.

Když se Kobra doplazila k mostu, pokorně se poklonila a čelem se dotkla horké kamenné podlahy. Pak majestátně vstala, triumfálně pozvedla tyrkysovou nádobku s kousky nehtů, chlupy z ohanbí a

slinou Gatha Baala a oběma rukama ji nabídla oltáři. Plameny zaplápolaly a jeskyní otřásl řev hromu.

Kobra padla na kolena a sklonila hlavu v dokonalém postoji smyslné podřízenosti.

„Děkuji, můj pane, mám tu čest tě potěšit.“ Vstala a v temných očí jí zaplálo očekávání. „Teď připravím ingredience…“

Ozvalo se divoké zahřmění, které ji zarazilo. Úlekem zalapala po dechu. Zbledla. „Odpusť mi, můj pane. Nechtěla jsem…“

Opět se ozvalo děsivé zahřmění.

Do očí se jí vkradla úzkost. Rychle namítla: „Ne! Nikdy bych nedopustila, aby má touha po něm ovlivnila můj úsudek. Přísahám.“

Z jezera lávy vyšlehly plameny až ke stropu kónické jeskyně, kterou tak vyplnily oslepujícím světlem, takže z Kobry zůstal jen malinký nejasný stín. Zalapala po dechu a klesla na jedno koleno, ochromená silou a majestátností svého božstva. Třásla se před jeho nepřemožitelnou mocí.

Uctivě se poklonila a pronesla: „Slyším a poslouchám. Můj nejspolehlivější služebník doručí relikvie kitzaackému velekněži Dang-Lingovi, který přebývá v jejich pouštním městě Bahaara.“

Z nitra země se ozývalo tiché burácení. Kobra naslouchala a kývala hlavou na souhlas. Pak poslušně odvětila: „Nezapomenu. Nikdo se nedozví, že tě velekněz tajně uctívá a slouží ti. Bude jeho úkolem, ne mým, využít tyhle relikvie, aby získal a vyškolil Gatha Baala a přesvědčil jej, že se musí připojit k tobě, mému nejsvětějšímu Bohu smrti, a zajistil si tak čest a slávu.“

Jeskyní se rozeznělo souhlasné zahřmění.

Kobra vstala a uctivě prohlásila: „Děkuji ti, můj pane. Nyní všechno chápu. Pokud velekněžovy snahy Gatha Baala zabijí, pak není tím muže, za kterého jej považuji. Ale jestli tím mužem je, pak jej může něčemu naučit pouze hrozba smrti.“

Svatyně se roztřásla spokojeným zahřměním. Kobra se hluboce uklonila a pozpátku vycouvala z jeskyně.

Když se vrátila do své komnaty, poslala pro Schraaka. Tento malý prohnaný alchymista s našedlou kůží a stále mrkajícíma očima se vplížil do místnosti jako oblíbený domácí mazlíček. Zdráhavě mu podala tyrkysovou nádobku a nařídila mu, aby ji neprodleně a tajně

doručil veleknězi Dang-Lingovi ve vzdáleném pouštním městě Bahaara.

Když odešel, Kobra začala horečně chodit po místnosti sem a tam. Vrhla se na postel a svíjela se v agónii neukojené vášně. Pak se vzdala a dychtivě zasténala, jak ji ovládla touha znovu pocítit Gathovu člověčí sílu. Potrvá dny, možná týdny, než Schraak doručí nádobku a Dang-Ling bude moci připravit svá kouzla a začít jednat. A jí nezbývalo než čekat.

Kapitola devátá

CETKY A KOSTI

Z tábora Otrhanec zazněly nové zvuky. Každodenní řinčení tamburín, bušení bubnů, zvuk fléten a dětský smích se nyní smísily s melodií cinkotu stříbra. Grillardové, jejichž specialitou byly laciné frašky, se pustili do náročného dramatu o šťastném osudu.

Tábor ležel na severovýchodním okraji údolí, kde řeka jménem Bílé vody, tvořila přirozenou hranici mezi teritoriem zákonů dbalých barbarských kmenů a krajem psanců jménem Údolí zázraků. Mohutná šedá skála zvaná Kamenný přechod přehrazovala řeku, která mizela v přírodním tunelu na jejím úpatí. Přes Kamenný přechod vedla Cesta psanců, která končila na širokém prašném prostranství, tvořícím střed tábora Otrhanec, jehož název se odvozoval od cárů záplat, které měli Grillardové v takové oblibě.

Po stezce dychtivě přicházely roztroušené hloučky žen, dětí, velkých mladých chasníků, pokoutních obchodníků, kupců a šarlatánů. Všichni se tvářili vzrušeně a trochu provinile. Dělali cosi, co bylo přinejmenším podezřelé, pokud ne rovnou trestuhodné, a dobře se tím bavili.

Na okraji volného prostranství již odpočívaly povozy s koňmi, které patřily cizincům a uznávaným příslušníkům různých okolních

kmenů. Jejich majitelé se vzrušeně procházeli po táboře. Nebyli mezi nimi žádni lordi ani šlechtici. Byl to prostý lid s prázdnými kapsami a prázdnými hlavami. Ale v jejich obvykle ostražitých tvářích se tentokrát neodráželo žádné podezření. Naopak se chovali bezstarostně. Dychtili nechat se překvapit a ohromit.

Vykřikovali nadšením a obdivem, když nakupovali u řady hrubých pokrývek rozprostřených před jedenácti domovskými povozy, které tvořily jádro tábora. Na pokrývkách ležely vystaveny pečlivě rozsekané a křiklavě nabarvené kosti mrtvých kitzaackých zvědů. Tyto amulety měly zcela zaručeně zajistit bezpečí dítěti či dodat sílu paži s mečem. Byly rozděleny podle anatomie a velikosti, počínaje zápěstními kůstkami a konče vyvařenými a oškrábanými lebkami nabodnutými na kůly a natřenými na černo a tmavě modro.

Obchod běžel skvěle. Grillardové dostali od svého bukka nařízeno, aby nebrali nic kromě stříbra, takže se kolem hlasitě rozléhal nepřetržitý cinkot tohoto kovu.

Dowatové, příslušníci největšího lesního kmene, byli nejpočetnější a nepřehlédnutelní v tradičně jasných tomelových halenách. Tito opatrní lidé rychle nakupovali a okamžitě odcházeli, aby se vyhnuli tlačenici na Kamenném přechodu. Divocí Kranikové ze severu byli také početní. Stále u nich platil matriarchát a všichni nosili bederní roušky. Měli široké jiskrné oči a na tělech znaky malované bílou hlinkou. Přišli o den dříve a nejevili známky toho, že by chtěli odejít. Handrkovali se o sílu každého amuletu, který si prohlíželi. V bílých tunikách zde byli i Cytheriané z Tkalcovny a malé hloučky psanců v huňatých kožešinách a s tolika zbraněmi, kolik jejich opasky a hrudě unesly. V davu byli i podomní kupci a šarlatáni, kteří prodávali elixíry mládí, léky proti bolesti zubů, amulety štěstí a nápoje lásky.

Na konci vesnice nabízely své služby, jako bylo léčení, stříhaní, vytrhávání zubů a oceňování amuletů za patřičnou cenu, wowellské čarodějky. To ony rozsekaly Hnědému Jendovi kosti kitzaackých zvědů a byly na to pyšné. Po práci se neumyly, takže to každý poznal. Tmavé kostnaté paže jim až po lokty pokrývala zaschlá krev. Za svou práci dostaly zaplaceno tělem velitele Yata a ony jeho kostru pečlivě zrekonstruovaly. Na podlaze jejich povozu ležely srovnané

ruce, chodidla, nohy, paže, pánevní oblast, hrudní koš a lebka. Tyto vzácné artefakty byly schopné umocnit magii, takže jejich kouzla mohla obsáhnout celou domácnost či malou tlupu psanců.

Uprostřed volného prostranství bojovaly děti dřevěnými meči. Největší z dětí bylo oděné do otrhaných černých kožešin a mávalo klackem velikosti sekery, na jehož konci byl uvázaný raneček hadrů. Menší děti, chlapci i dívky, úmyslně nastavovaly svá tělíčka této zbrani a pak vrávoraly, padaly a válely se v prachu v teatrálním napodobování smrti. Přitom vydávaly příšerné chroptění, děsivé skřeky a táhlé vytí.

Hudbu zajišťovaly tamburíny a flétny hudebníků z Grillardovic klanu, kteří seděli nebo dřepěli před velikým pódiem na opačné straně volného prostranství, než stály koně a povozy. Za pódiem byla červená dvoupodlažní maringotka, která sloužila jako pozadí pódia a jako domov bukka klanu. Po stranách pódia stály dva žluté povozy, které sloužily jako šatny a zároveň jako domov tanečnic. Ve studeném ročním období to byly v podstatě nevěstince.

Kolem poledne hudebníci odložili flétny a tamburíny, vyměnili je za bubny a divokým bušením oznamovali začátek hlavního programu.

Před pódiem se shromáždil malý dav diváků. Hnědý Jenda vyšel s rozpřaženýma rukama z rudé maringotky, aby je přivítal. Uctivě se uklonil řídkým ovacím a zvučným hlasem a promyšlenými gesty divákům sdělil, že shlédnou příběh tak směle a realisticky zahraný, že je vhodný pouze pro otrlé. Díky tomuto prohlášení se velikost davu podstatně zvětšila, zejména o děti. Odstoupil stranou, po pódiu se rozestavili herci a mladík vzletným tenorem zapěl píseň, kterou Grillardovic pěvci lákali zákazníky do svého tábora.

Balada opěvovala Gatha Baala, jeho sekeru, sílu, horkou krev, odvážné srdce a magické schopnosti. Podrobně popisovala jeho obranu Citroníkového přechodu. Prostý refrén vyprávěl o velikém pánu Lesa, ochránci stromů, mocném Gathu Baalovi, který povstal ze Stínů, aby rozdrtil zlé nájezdníky a ubránil lesní kmeny.

Jak chlapec zpíval, herci ději písně předváděli pantomimicky.

Kosť v roli Gatha měl na sobě kožešinový plášť a černou přilbici. Stál na jednom konci napodobeniny mostu, který dřevěnou sekerou

bránil proti útoku kitzaackých zvědů. Dýkouš, který v roli velitele Yata vedl zvědy, vypadal skutečně zlověstně. Kosť kolem sebe divoce sekal a herci, představující Kitzaakky, po zásahu plivali rudý sirup, pak se příšerně roztřásli, čímž naznačovali nadcházející smrt, a s táhlými skřeky akrobaticky padali z mostu.

Hnědý Jenda, který toto drama zinscenoval, jej pochopitelně přikrášlil. Místo osmi zvědů jich bylo šestnáct. Mezi nimi byli dva klauni a štěkající pes, kterému se podařilo vmísit mezi herce a nadělat více škody než Kosť se svou sekerou. Navíc byla na jednom konci mostu postavena velká klec. V ní bylo uvězněno pět tanečnic, které téměř melodicky ječely, aby je Temný zachránil.

Když hra vrcholila, Kosť rozbil klec, dívky vyskákaly na pódium a svádivě se tam začaly vlnit. Přitom se jim podařilo poztrácet většinu oblečení. Zbytky z jejich snědých naolejovaných těl strhaly křečovitě se svírající prsty umírajících Kitzaakků. Nahé dívky obstoupily most, který Kosť pak rozbil. Přitom mu pomáhala mechanická páka, jež způsobila, že se most rozpadl na dva kusy. Když k tomu došlo, Dýkouš pochopitelně stál uprostřed a s vytím padl na pódium o tři stopy níž. Tam své umírání dramaticky prodlužoval, dokud kolem něj neproběhly nedočkavé tanečnice, neobklopily pyšného a velkolepého Koště a neklesly mu v hlubokém obdivu k nohám.

Obecenstvo hlučelo, nadšeně pokřikovalo a dupalo nohama.

Když se Kosť s širokým úsměvem již popáté klaněl, vstoupil náhle na pódium Hnědý Jenda, zvedl ruku a vyžádal si ticho. Herci i diváci se zarazili a v obavách se začali rozhlížet. Když jim pohled padl na Kamenný přechod, všichni ztichli.

Po skalnatém hřebeni přechodu přicházelo pevným, rozhodným krokem šest ozbrojených jezdců na velkých vyhřebelcovaných koních.

Střed davu se rozestoupil a uvolnil jezdcům cestu, zatímco ostatní diváci prchali a své drahocenné amulety si tiskli k hrudi. Grillardové popadli deky a odtáhli je z dohledu.

Herci zacouvali do žlutých povozů a jejich pohledy přeskakovaly z jezdců na Hnědého Jendu, tam a zpět. Kosť a Dýkouš, kteří zůstali stát na okraji pódia se svým otcem, nyní svírali v rukou skutečné

meče.

U pódia jezdci přitáhli uzdy. Velcí koně s mohutnými hruděmi neklidně bušili kopyty do udusané půdy a vířili tak oblaka prachu, který se kolem nich zvedal až k Hnědému Jendovi a jeho synům. Ti jezdce poznali a zlehka se uklonili.

Tři přední jezdci byli mocní barbarští lordové. Tři jejich válečníci postávali uctivě za nimi. Jeden vedl na tlustém provaze nákladního koně s proutěnou klecí na zádech. V ní se krčila velká kouřově šedá vlčice.

Uprostřed stál náčelník Cytherianů Golfon z Tkalcovny. Tento tlusťoch v šarlatové haleně a s tváří zarudlou od nadměrného pití vína nesl na sobě příliš mnoho mosazné zbroje na člověka, který má problémy s nadváhou. Po Golfonově pravici jel pán barhachských drvoštěpů Vitmar. Na sobě měl oděv z kůže a kožešin. Odhalené svalnaté končetiny byly sluncem opálené do tmavohnědá. Jeho bezvýrazná tvář ukazovala na člověka, který zabíjí naprosto bez emocí. Třetím náčelníkem byl pán kavenských lichvářů lord Scharatz z Mince. Na sobě měl fialovou halenu a spoustu šperků. Jeho tvář zářila nábožným osvícením jako nějaký svatý ostatek.

Hnědý Jenda počkal, až sedne prach, pak se znovu uklonil na pozdrav a velkorysým tónem prohlásil: „Vítejte, velkomožní pánové lesa. Jak vám mohu být…“

„Zavři klapačku, šašku!“ vyštěkl Golfon. „Přikaž svým parchantům, aby vylezli z vozů a slezli z pódia. Nebudeme tady sedět a čučet nahoru na takové šmejdy, jako jste vy.“

„Aha,“ zamumlal Hnědý Jenda, „zdá se, že jde o něco vážného.“ Střelil pohledem po svých synech. Odložili zbraně, opatrně slezli z pódia a všichni tři se postavili před jezdce.

Golfon si Hnědého Jendu upřeně prohlížel. „Chceme Gatha Baala a ty nám řekneš, kde ho najdeme… jasné?“ A aby byl rozdíl ve společenském postavení všem přítomným zcela zřejmý, plivl Hnědému Jendovi na rameno.

Hnědý Jenda sebou trhl, ale odpověděl uctivě: „Nechápu. Nikdo neví, kde přebývá, tak jak můžete očekávat, že to budu vědět já?“

Golfon zrudnul vztekem. Vitmar se naklonil a nevzrušeným hlasem prohodil: „Protože všichni vědí, že ty a tví parchanti s ním už

léta kšeftujete, protože o něm zpívají tví pěvci, protože tvůj kmen bohatne z amuletů z mrtvých Kitzaakků… a protože víme, žes mu pomáhal je povraždit.“

„Lorde Vitmare, vyprávíš skvělou historku,“ odvětil Hnědý Jenda. „Tak skvělou, že my, takoví slabí ubožáci, bychom se na ní nemohli podílet, ani kdybychom chtěli sebevíc.“

Vitmar sice pokýval hlavou, ale nezdálo se, že by s Hnědým Jendou souhlasil. „*Bukko*, buď rozumný.“ Pohlédl na oba syny a pak se pohledem vrátil k Hnědému Jendovi. „Máš hrdou rodinu – chápu – a jako psanci musíte lhát. Ale my si teď nemůžeme dovolit ztrácet čas. Každým dnem mohou přijít Kitzaakkové pro ostatky svých zvědů, aby jim poskytli patřičný pohřeb… a zároveň se budou chtít pomstít. Ale my nemáme v úmyslu dopustit, aby k tomu došlo jen kvůli tvé hlouposti a hamižnosti… tak nám ukaž jeho úkryt. Okamžitě! Je to malá cena za odvrácení hněvu Kitzaakků, který by postihl nás všechny.“

„Aha,“ pokývl hlavou Hnědý Jenda a v hlase mu zazněl zděšený tón. „Vy chcete s Kitzaakky… vyjednávat?“

„Přesně tak. A ty bys nám měl být za to vděčný. Bude pro tebe daleko výhodnější, když jim předáme hlavu muže, který jim pozabíjel zvědy… než hlavy těch, kteří ukradli jejich kosti.“

‚Ale vy, mí pánové, jistě víte, že při posledním pokusu o vyjednávání s Kitzaakky skončili poslové v kitzaackých klecích.

„Pověz nám, kde je, ty grillardovský zmetku!“ zařval Golfon. „A rychle, jinak tě vykucháme jako rybu!“ Tentokrát svá slova zdůraznil ratištěm kopí a srazil Hnědého Jendu do prachu.

Kosť s Dýkoušem vyrazili ke svým mečům, ale když jim Vitmar svým koněm zahradil cestu, zůstali stát. Vitmar opovržlivě pozoroval, jak se Hnědý Jenda pomalu zvedá ze země a zopakoval: „*Bukko*, buď rozumný.“

Hnědý Jenda přikývl. „Když člověk vidí Kaveny, Cytheriany a Barhachy pohromadě, musí mu být jasné, že k tomu je nějaký vážný důvod, ale já vám pomoct nemůžu.“

„Lžeš, ty špinavý lumpe!“ Golfon znovu udeřil Hnědého Jendu ratištěm kopí a srazil jej zpět na zem.

Dýkouš s Kostem se vrhli po Golfonovi. Ale Vitmar proti nim

popohnal svého koně. Oba synové padli na zem a pokoušeli se odkutálet z dosahu koňských kopyt.

Hnědý Jenda na ně mávl, aby zůstali ležet a nehýbali se. Pak si ohmatal klíční kost, zvedl se na lokti a z této podřízené pozice oslovil lorda Vitmara: „Obávám se, lorde Vitmare, že lord Golfon má špatnou představu o rozumné diskusi."

Golfon jeho slova stvrdil dalším plivancem. „Starce, ukaž nám směr," naléhal Vitmar.

Hnědý Jenda přejel pohledem z Golfona na Scharatze a odvětil: „Nevím, kde je. Na místo masakru jsem se syny dorazil pouhou náhodou. Jen díky neuvěřitelné síle magického ducha, jsem jeho přítomnost vycítil a zjistil, k čemu došlo." Pohlédl na Vitmara. „Následně jsme se rozhodli, podělit se o tohoto ducha se všemi lesními kmeny. A já věřím, že jsme jednali správně."

„Byli jste tam! Pomohli jste mu!"

„Nebyli. Našli jsme jen výsledky jeho práce a povím vám, že lepší práci jednoho muže se sekerou jsem ještě neviděl."

„Jak tedy víš, *bukko*" naléhal Vitmar, „že šlo o dílo Temného?"

Hnědý Jenda pohlédl vzhůru a zamumlal: „Já… ach… občas vidím věci. Ve vnitřnostech. V mracích. A podobně. Mezi jiným… jsem spatřil i jeho."

Golfon znechuceně zavrčel a pozvedl kopí.

„Počkej!" vykřikl Scharatz zbožným hlasem. Kaven počkal, až se k němu otočí hlavy všech přítomných, a pak velebně sestoupil s koně. Dlouhý prst namířil na Golfona a Vitmara a prohlásil: „Pokud jste se rozhodli umazat si zbraně zabitím téhle špíny, pak se nadále budete muset obejít bez mé společnosti."

„Máš lepší nápad?" zavrčel Golfon.

„Přirozeně," prohodil Scharatz tichým, pohrdavým hlasem. Přistoupil k Hnědému Jendovi a usmál se na něj tak pompézně, že ten málem opět padl na záda. Pak si obřadně rozepjal kožený poklopec a vymočil se Hnědému Jendovi na bok.

Grillardové zalapali po dechu. Tváře Vitmara, Golfona a jejich ozbrojenců se roztáhly v širokém úsměvu, pak se všichni nahlas rozchechtali. Z davu se tu a tam ozvalo potlačované zahihňání.

Scharatz si zapnul poklopec a pak promluvil k Hnědému Jendovi:

„Nepotřebujeme tvou pomoc, kašpare. Máme vlka, který patří Temnému.“ Ukázal na vlka v kleci na hřbetě nákladního koně. „Se zcela nedobrovolnou spoluprácí tohohle zvířete ti mohu zaručit, že tvůj dobrodinec Gath Baal bude mrtev dřív, než se zešeří. To pochopitelně znamená, že tvé amulety pak budou zcela bezcenné.“

Zděšení Grillardové dělali před sebou ochranná znamení a zákazníci si nedůvěřivě prohlíželi nakoupené amulety.

Tři náčelníci se znovu rozchechtali, Scharatz nasedl na koně a všichni odcválali ve zvířeném prachu k jižnímu konci tábora Otrhanec. Mířili do části lesa nazývané Stíny.

Hnědý Jenda zrudlý hanbou se vyškrábal na všechny čtyři. Upřeně se zahleděl směrem, kterým odjížděli barbarští náčelníci, a zamumlal: „Hlupáci!“

Kosť s Dýkoušem vyskočili a za účasti několika dalších Grillardů pomohli otci vstát. Dýkouš promluvil k Hnědému Jendovi přes hlavy pobouřeně brebentícího klanu: „Ty víš, co se chystají udělat! Přinutí jeho vlka výt stejně, jako by to dokázal sám bůh Pán bolesti. A když k tomu dojde, Gath přijde. A rychle. Dřív než je spatří, bude se ježit jejich oštěpy.“

Hnědý Jenda, aniž by spustil zrak z odjíždějících jezdců, prohodil lhostejně: „To není jeho vlk.“

Grillardové se rozesmáli úlevou.

Hnědý Jenda se k nim otočil s vážnou tváří. „Není v tom ale žádný rozdíl. Temný stejně přijde.“ Pohlédl na Dýkouše a Koště. „Ale nějaký čas jim to potrvá. Snad jej stihneme varovat. Rychle na koně!“ Starci se náhle do očí vrátil bezstarostný třpyt.

Když oba parchanti odchvátali pro koně, Grillardové se namačkali kolem svého bukka a vrhali na něj užaslé pohledy.

Hnědý Jenda nastavoval tělo slunečním paprskům. Z temné vlhké skvrny na jeho boku se zvedala pára. Ucítil pach moči a rozesmál se.

Kapitola desátá

VOLAJÍCÍ SKÁLA

Hnědý Jenda, Kosť a Dýkouš jeli na jih skrze řídké hájky a zelené mýtiny Údolí zázraků. Dvě míle za táborem Otrhanec dorazili k Letní stezce a stočili se k západu. Tuhle širokou prašnou silnici zalévalo mezi stromy žhavé letní slunce. O hodinu později dorazili do Stínů. Zde se cesta zužovala a půda potemněla vlhkostí. Pod hustým podrostem deštného pralesa panovalo šero a zvlněná země se zvedala a klesala, jak se stezka vinula mezi mohutnými smrky, borovicemi a bolehlavem. Trojice mužů nespatřila ani známku po přítomnosti šesti jezdců.

Vnořili se do lesa, přeskakovali padlé stromy a nevšímali si bolesti, jak je do opálených tváří šlehaly přerostlé kapradiny.

Letní stezka se změnila v rozbahněný chodníček. Přetínaly jej úzké potůčky a lemovaly temné tůňky. Občas téměř mizel v houštinách černého bezu, aby se pak opět rozšířil a zamířil vzhůru k Volající skále, mohutné hromadě balvanů o velikosti domů, která se zvedala několik set stop nad vrcholky stromů. Na východním konci bylo úpatí porostlé křovinami a popínavými rostlinami. Skála zde byla rozpraskaná širokými puklinami, které se klikatily pod převisy a přes padlé balvany a mířily do výšky.

Grillardové přecválali velkou mýtinu na jižní straně skály, pak opustili stezku a podél západní strany zamířili na sever. Stočili se k široké puklině, která se zvedala skoro do dvou třetin hromady balvanů. Pobídli koně jejím směrem, a když se jim kopyta začala bořit do suti, sestoupili a pokračovali pěšky. Prosekávali si cestu pavučinami tlustými jako provazy. Dorazili k zákrutu průrvy a promýšleli si cestu vzhůru změtí balvanů, pětkrát větších než oni sami.

Když vyšplhali na vrcholek, na okamžik se zastavili a lapali po dechu. Balvany, křoviska a stromy obklopovaly malou kamennou plošinu. Na jejím vzdálenějším konci stála holá trnka. Její větve

směřovaly ostře vzhůru jako gigantické oštěpy namířené na růžovozlaté břicho nebes. Všichni tři muži spěšně přeběhli mýtinku k úpatí stromu. V jeho dutině zel oválný otvor.

Hnědý Jenda naléhavě zamumlal: „Rychle! Rychle!“

Kosť zašťoural v otvoru stromu svou holí. Když se ubezpečil, že uvnitř nečíhá žádný pavouk ani had, sáhl dovnitř a vytáhl býčí roh silný jako jeho stehno. Spěšně opřel hůl o strom, uchopil roh oběma rukama, zhluboka se nadechl a zadul. Dvě dlouhá, zvučná a pronikavá zatroubení a jedno krátké. Kosť počkal, až Dýkouš napočítá do sta, a pak signál zopakoval.

Posadili se a čekali.

Čas běžel.

Žádný praskot větví ani šelest listí se neozýval. Žádné hejno ptáků vyděšeně nevzlétlo, aby oznámilo, že se lesem někdo kradmo blíží. Z dálky nebyl slyšet ani hluk šesti jezdců. Dokonalé ticho narušovalo pouze zurčení potůčku a zpěv větru ve větvích stromů.

Po chvíli příjemný klid deštného pralesa proťalo příšerné bolestné zavytí, které se pak opakovalo v pravidelných intervalech.

Hnědý Jenda, Kosť i Dýkouš vztekle vyskočili na nohy.

Z jihu se znovu ozvalo děsivé protáhlé vytí.

Hnědý Jenda vedl své syny zpátky přes mýtinu. Když dorazili ke koním, spěšně nasedli a vyrazili průrvou zpět. Kopyta koní vykopávala sprškу suti a zvedala oblaka prachu. Mířili na jih, kam nevedla žádná stezka. Prodírali se kapradím a křovisky, silné padlé kmeny objížděli, jiné přeskakovali. Když z dálky zaslechli zvuky boje – kletby mužů a řinčení kovu o kov – bezohledně popohnali koně.

Hřebci klopýtali, ale nesli je skrze ostnatá křoviska, přes tůňky, z nichž se zvedala mlha, houštinami popínavých rostlin a nejspíš i přes ostrůvky pohyblivých písků. Pak hluk ustal, stejně náhle jako začal.

Hnědý Jenda prudce přitáhl otěže. Synové se k němu prodrali hustým podrostem a zpytavě na něj pohlédli.

„Počkejte tady,“ přikázal jim otec šeptem.

Hnědý Jenda popohnal koně vpřed a opatrně si razil cestu deštným pralesem.

Kapitola jedenáctá

Čtrnáct kusů

Když Hnědý Jenda dorazil na sluncem ozářenou mýtinu, ohromeně se vztyčil ve třmenech. Uprostřed paseky stál Gath, v jedné ruce třímal sekeru a ve druhé otevřená dvířka Scharatzovy klece. Klec stála před ním na zemi. Uvnitř ní se třásla zraněná krvácející vlčice. Levou přední nohu měla zlomenou. Kolem očí měla řezné rány, z krku jí v pásech visela kůže a na zadku měla chomáče chlupů slepené krví.

Náhle vlčice vyskočila z klece, klopýtla, křečovitě se překulila a pak se namáhavě vyškrábala na tři nohy. Divoce se začala točit v kruhu a v čerstvých ranách jí bublala krev. Šílená bolestí se trhaně a zmateně potácela po mýtině. Pak, stále ochromená strachem, vyrazila na třech nohách kolem Sharna do tmavých stínů na okraji paseky.

Sedící Sharn nehybně sledoval vlčici. Pak se ohlédl na nového vetřelce. Zvedl hlavu. Od tlamy mu šla pára. Z jednoho tesáku mu visel úzký pás fialové látky, který evidentně pocházel z Scharatzova pláště.

Hnědý Jenda vydechl úlevou, sesedl z koně a zamířil ke Gathovi. Oči pod huňatým obočím mu málem vypadly z důlků.

„Svatý Zarde!“ zalapal po dechu. Slova byla zvolena opravdu vhodně, neboť se dovolával Boha krve.

To, co ještě ráno bylo šesti tvrdými, vzteklými jezdci, nyní v klidu a míru spočívalo ve stínu při okraji mýtiny. Roztroušená tratoliště krve a rozházené údy byly tak nápadné, že se Hnědý Jenda nedokázal ubránit, aby je nespočítal. Počet kusů rozsekaných těl odhadl na deset.

Golfon se skládal z pěti. Uťatý pahýl pravé ruky stále svíral kopí, které bylo zabodnuté do svěže zelené trávy. Za ním spočívalo jeho tělo. Dorazilo k spletenci nadzemních kořenů bolehlavu a o jeden zakoplo. Zabloudilo, protože hlava ležela o čtrnáct stop dále. Ukousl si jazyk, který se povaloval na zemi vedle jednoho zubu.

Vitmar přišel pouze o ucho a palec. Ležel v trávě tváří k zemi s údy široce rozpřaženými, jeho kůže byla na slunci stále snědá a teplá. Všichni tři mrtví ozbrojenci byli v jednom kuse, kromě jednoho, kterému chyběl kus ramene.

Hnědý Jenda pokýval stříbrem prokvetlou hlavou, na roztřesených nohách do O odšmajdal k balvanu, který vyčníval z matně zelené trávy, posadil se a znovu se pustil do počítání. Tentokrát se dopočítal dvanácti.

Sharn vstal, tlapou přišlápl k zemi cár fialové látky, který mu visel z tesáku, a trhl hlavou, aby se jej zbavil.

Hnědý Jenda se zatvářil zmateně. Kdepak je majitel fialového pláště? Vstal a zamířil ke Gathovi, aby se zeptal, když tu mu na hřbet ruky cákla horká krev.

„Svatý Zarde!“ zalapal znovu po dechu a zvedl hlavu.

Scharatz byl zaklíněn ve větvích vysoké borovice. Obě jeho části. V podstatě byly stejně velké i těžké. Takže čtrnáct, pomyslel si Hnědý Jenda.

Odpotácel se od krvácející mrtvoly a pohlédl na Gatha.

V mladých očích se mu stále zračila divoká zběsilost bitvy. „To tys je poslal,“ větu doslova vyplivl.

Hnědý Jenda se to pokusil vášnivě popřít, ale pak se zarazil a namísto toho promluvil pomalým, rozvážným hlasem: „Ne, neposlal jsem je. Ale svým způsobem jsem zodpovědný. Se svými syny jsem odnesl těla Kitzaakků, které jsi zabil, a nechal jsem je rozsekat na amulety. Tihle náčelníci,“ ukázal na rozsekaná těla, „ve svých obavách a zbabělosti doufali, že si udobří Kitzaakky, když jim vrátí těla, aby je mohli patřičným způsobem pohřbít. Když to nebyli schopni udělat, protože jejich části jsou nyní roztroušené po celém lese, přijeli do tábora Otrhanec a nutili mě, abych jim řekl, kde přebýváš. Bláhově se domnívali, že se s Kitzaakky dohodnou, když jim přinesou tvou hlavu. Samozřejmě jsem jim nepomohl. Vůbec netuším, kde bydlíš. A ani to nechci vědět. A věř mi, že kdybych to věděl, nebyl bych tak krátkozraký, abych jim to vyprávěl a pak snášel tvůj hněv.“

Gath počkal, až domluví, a pak s rozmyslem mrštil dvířky klece stranou. Dopadly s hlasitým praskotem a Hnědý Jenda sebou

nervózně trhl. Zdálo se, že veliký barbar nad něčím přemýšlí, a v očích mu hrály plaménky pobavení. Přistoupil k Hnědému Jendovi, pozvedl zakrvácenou sekeru a její ostří otřel o halenu na starcově rozechvělém břiše. Přitom se hlubokým drsným hlasem zeptal: „Co ještě?“

Znepokojený Hnědý Jenda opatrně odpověděl: „Se svými syny jsem se je pokusil zastavil, ale brutálně nás zmlátili.“ Ukázal na svá zranění.

Gath na ně ani nepohlédl, přistoupil k mrtvému Vitmarovi a zády k Hnědému Jendovi se sklonil nad tělem. Když mrtvole odepínal opasek s dýkou, lhostejně se zeptal: „A dál?“

Hnědý Jenda neklidně zašoupal nohama. „To je všechno. Je mi líto, že tě našli dřív, než jsem tě stačil varovat. Slyšel jsi roh?“

Gath si přehodil Vitmarův opasek přes rameno, vstal a pomalu se otočil k Hnědému Jendovi. Svou sekeru nesl stejně lehce, jako křídla nesou orla po nebi. Žíly na hrudi a pažích mu vystupovaly, jako by jimi proudil tekutý kámen. Pablesky slunce mu hrály na zastíněné tváři a jeho výrazu dodávaly tajuplnou a divokou hrozivost. Široké, ploché rty se mu roztáhly v sardonickém úsměšku a z hrdla mu uniklo hluboké posměšné zachechtání. Když promluvil, veškeré pobavení mu z pohledu i hlasu zmizelo.

„Máš pravdu. Jsi zodpovědný. Poslali je tví minstrelové.“

Hnědý Jenda zrudl. „Ano,“ odvětil ochable. „Tohle je oprávněný názor, ale ujišťuju tě, že i bez našich přisprostlých písniček a frašek, by se příběh tvého hrdinství brzy roznesl po celém lese.“

„Ne, ty křivonohý *bukko!*“ zašeptal Gath hrozivě. „Hodnější riskoval, když jsi ze mě ve svých historkách udělal šaška. Kdybych nebyl tak zblázněný do tvého vína, už dávno by si s tebou promluvila má sekera. Teď tvá hloupost přilákala tyhle namyšlené náčelníky, kteří mi chtěli useknout hlavu a zranit mé přátele… a ty si zatím slabým a důvěřivým hlupákům klidně prodáváš cetky, o kterých tvrdíš, že obsahují mé kouzlo.“

„Ujišťuju tě,“ zapřísahal ho Hnědý Jenda, „že tě v našich příbězích ani trochu nezesměšňujeme a už vůbec nemáme v úmyslu vyvolat tvou nelibost či znepokojení. Jen opěvujeme tvou slávu. Já…“

„Nepochlebuj mi, *bukko*,“ přerušil jej Gath nebezpečné znějícím šepotem.

„Odpusť mi.“ Hnědý Jenda sklonil hlavu v mírné úkloně. „Jsem zvyklý jednat s tanečnicemi a kejklíři, což vyžaduje značné vychvalování, a ne tvrdou pravdu. Od nynějška se pokusím mluvit prostším jazykem a rovnou k věci.“

Opatrně obešel krev, která stékala z rozťatého Scharatzova těla, posadil se na vyčnělý balvan a promluvil s náznakem důvěrnosti: „Jak tě mám oslovovat?“

„Jménem.“

„Jak si přeješ. Pak mi dovol, Gathe Baale, abych ti pověděl, proč jsem se já, moje rodina a klan Grillardů zamíchal do tvých záležitostí.“ Odmlčel se, olízl si prsty a odhrnul kadeře šedivých vlasů z očí. „Vyrobil jsem amulety a prodal je z vážnějšího důvodu, než si i ty, jenž máš tak vytříbený postřeh, dokážeš představit.“

Gathovy oči varovně ztvrdly a plochou čepele sekery se poškrábal na čéšce kolena.

„Ach ano, odpusť mi, lichotím prostě ze zvyku. Ale dovol mi, prosím, pokračovat. Stříbro, které jsem nashromáždil, použiju k najmutí válečníka, velkého bojovníka, který by ochránil tábor Otrhanec… aby mí lidé nemuseli zpívat své písně a vyprávět vtipy z nitra kitzaackých klecí. Řeknu to tedy na rovinu. Nabízím ti práci.“

Aniž by čekal na odpověď, Hnědý Jenda od opasku odvázal těžký vak a hodil jej Gathovi. Barbar se jej neobtěžoval zachytit. Váček dopadl do vysoké trávy u jeho nohou, roztrhl se a na zkrvavenou zem se vysypaly stříbrné mince.

Hnědý Jenda nedokázal dále snášet Gathův upřený pohled a sklonil hlavu. Zrak mu sklouzl na stříbrňáky a pak pokračoval: „Samozřejmě mám v úmyslu na Vojenském trhu v Minci najmout ty nejlepší žoldáky z lesa, aby sloužili pod tvým velením.“

Gath promluvil hlubokým, zvučným hlasem: „My tady ve Stínech nepotřebujeme stříbro… ani žoldáky.“

Hnědý Jenda zvedl hlavu, pousmál se a tiše poznamenal: „To se změní. Až tudy potáhnou Kitzaakkové, budeš potřebovat lepší zbraně, pevnější zbroj a ty nejsilnější muže, kteří by bojovali po tvém boku.“

„Mám všechno, co potřebuju.“

„Ano,“ odvětil Grillard rychle, „vidím, že tomu vážně věříš.“ Zaváhal, pak vstal a pohlédl Gathovi do očí. „Ale musí přece existovat něco, co bych ti mohl nabídnout. Více vína? Ženy?“ Gath neodpověděl. Hnědý Jenda pokračoval s nadějí v hlase: „Pokud jde o ženy, dovolím si tvrdit, že ti mohu poskytnout ty ncjkrásnější a nejvášnivější dívky, jaké kdy roztáhly nohy.“

Gath jej znechuceně pozoroval a pak si hodil sekeru na rameno.

Po zarudlé tváři Hnědého Jendy přeběhl zklamaný výraz, ale nakonec vykouzlil nucený úsměv. „Pak mi… nezbývá než tě požádat, abys nám… mým lidem pomohl z čistého přátelství.“

„Přátelství!“ zavrčel drsně Gath. „Nemám žádné dvounohé přátele.“ Přešel mýtinu, sklonil se a zvedl pruh fialové látky. Pak se otočil. „Ale tvé víno budu kupovat i nadále.“

Hnědý Jenda se unaveně pousmál.

Gath chvíli Grillarda pozoroval a pak se Sharnem po boku odkráčel do lesa.

Hnědý Jenda nejprve vykročil za ním, ale pak se zastavil. Něco si pro sebe nespokojeně mumlal a pak bez ohledu na možné následky vykřikl: „Barbare, jestli si myslíš, že tě tvá pýcha a domýšlivost ochrání před Kitzaakky, tak se ošklivě mýlíš.“ Hnědý Jenda si navzdory ponížení, které mu zbarvilo líce nachem, opřel ruku v bok, druhou zaťal v pěst, zvedl ji nad hlavu a odvážněji zahrozil jako vojevůdce, který stojí v čele nejméně čtyřiceti pěšáků a deseti jezdců. „Slyšíš mě? Jenom pýcha nestačí. Ty ani kmeny nepřežijete, pokud se nespojíte.“

Odpovědí mu byl jen vzdalující se praskot podrostu.

Ale Hnědý Jenda i tak pokračoval. Zamával vztyčeným ukazováčkem a zakřičel ještě hlasitěji: „A nemysli si, že končím! Ani náhodou. Jen proto, že mě zmlátili, pochcali a hrubě odmítli, si nenamlouvej, že nejsem schopen uzřít skutečnou pravdu. Možná nemám tvou zvířecí sílu, Gathe Baale, ale mám jiný dar. Vidím věci, které přijdou. Ano! A můžu tě ujistit, že mi neunikl důležitý fakt, že dnes poprvé jeli Kaven, Cytherian a Barhacha pohromadě. Ani na okamžik neuvažuj, že bych tenhle zázrak přehlédl nebo že bych nepochopil, o co tady ve skutečnosti kráčí. Nad lesem se vznáší zlý

osud! Přijde větší vojsko! A možná i zvítězí!“

Hnědý Jenda upřeně zíral do přítmí stromů. Ale odpovědi se nedočkal. Začal si cosi mumlat pod nosem, odvaha jej opustila a celý se shrbil. Přeletěl pohledem jatka kolem sebe, zamířil k rozsypaným stříbrňákům, klesl na kolena a začal mince sbírat.

O chvilku později se se svým koněm zamyšleně připojil k synům. Když se jej začali dychtivě vyptávat, co se stalo, zvedl ruku, aby je utišil, a nepřestával úporně přemýšlet. Uběhla dlouhá chvíle, než vzhlédl a oznámil jim: „Po padesáti yardech narazíte na mýtinu. Najdete na ní pár těl, přesněji řečeno šest.“ Ukázal za sebe. „Zakopejte je tak, aby je žádný člověk ani zvíře nenašli. Nikdy. Zakopejte i jejich zbroj a ujistěte se, že jste našli všechny části těl. Myslím, že jich je dvanáct nebo čtrnáct, možná i víc. Už si to prostě nepamatuju.“

Dýkouš s Kostem si vyměnili vážné pohledy, pak nasedli na koně a odjeli. Jejich otec osaměl.

Zůstal tiše stát a znovu se hluboce zamyslil. Přitom si dlaní uhlazoval vlasy a palcem si je zastrkoval za uši. Ani tento uklidňující pohyb však nedokázal upokojit jeho rozjitřenou mysl. Čelo mu jako jizvy brázdily temné hluboké vrásky. Obočí mu tak pokleslo, až se huňaté bílé chlupy téměř dotýkaly tváří. Zamračil se ještě víc. Pak jej něco napadlo.

Jednalo se o část dialogu ze hry Fík pro Ledovou královnu, pronášel ji při nesčetných příležitostech na nesčetných podiích. Ale teď, když o samotě promluvil nahlas, nebylo ve slovech ani stopy po fikci a v jeho náhle chlapeckém úsměvu ani stopy po herectví.

„Už to mám. Dostanu tu holku.“

Kapitola dvanáctá

ČERVENKA JEZERNÍ VLAS

Na plochém šedém balvanu se rozvaloval varan tak líně, že tvrdá skála působila téměř jako pohodlné lože. Balvan spočíval na vrcholku hromady kamenů, která tvořila říční meandr.

Spokojeně pozoroval modrozelené vody, proudící o patnáct stop níže kolem balvanu. Přeskakovaly napůl ponořené kameny, na okraji oblázkové pláže tvořily malé tůňky a pak se rozbíhaly do širokého jezírka. Proud spadal v kaskádách na menší balvany, tříštil se v bílou pěnu a pak pokračoval dál.

Ještěrovi se tenhle pohled zjevně líbil.

Varanovo tělo se koupalo ve slunečním svitu hned vedle stínu, který vrhal zakrslý dub. Ještěr dosahoval délky předloktí dítěte a lesklé mřížky na šedivém těle odrážely zeleň stromů a zlatistý odstín paprsků ranního slunce. Jedno z jeho slastně zavřených očí se náhle prudce otevřelo.

Po stinné straně řeky se rychle blížila dívka se sandály v jedné ruce a holí v druhé, bosa přeskakovala z balvanu na balvan. Na sobě měla přepásanou tuniku a přes rameno jí na koženém řemeni visel vak. U pasu se jí houpal nůž v pochvě.

Ještěr hbitě vklouzl do pukliny v kameni. Za okamžik se vynořil v doprovodu tří malých varanů. Všichni cupitali k okraji balvanu a s široce rozevřenýma očima po něm sklouzli dolů. Dívka se přebrodila k balvanu a pak vyšplhala na velkou skálu, která čněla tři stopy nad vodou. Skála pozvolna klesala k hladině. Na jejím mírně zvrásněném povrchu se tu a tam leskly mělké kalužinky vody. Dívka si opláchla nohy v každé kaluži, došla až k okraji, odložila sandály a poutničkou hůl a labužnicky se natáhla. Tvář si nechala omývat paprsky ranního slunce.

Malou trojúhelníkovou tvář lemovala kaskáda rudozlatých vlasů, která se uprostřed dělila pěšinkou a v přirozených vlnách jí po obou stranách spadala na hladká snědá ramena. Dívka měla mírně

vyklenuté obočí a malý rovný nosík. Horní ret byl rovný jako dokonalý řez nožem a zdál se dokonce rovnější než smyslný spodní ret barvy růžového poupěte. Na snědých lících vystupoval náznak téže barvy. Delikátní čistotu rysů zvyšovala svěžest jejích pevných svalů. Hnědozelené bystré oči s jasným bělmem lemovaly husté dlouhé řásy.

Jmenovala se Červenka Jezerní vlas. Byla to Cytherianka, zasvěcená panna, která pocházela z vesnice zvané Tkalcovna, a jako všechny cytherianské panny tkala posvěcené plátno, kterým byly chrámy Tkalcovny proslulé. Osiřela, když jí byly tři roky a její rodiče zemřeli na mor, který se přehnal lesem. Ujaly se jí kněžky z chrámu a vychovávaly ji do jejích patnácti let, kdy dosáhla dospělosti a dostala vlastní komůrku. Nyní měla sedmnáct.

Červenka zvedla kožený vak a vysypala jeho obsah na vyhřátou skálu; sbírka zazátkovaných lahviček vyřezaných z pestře malovaných kamenů, kostěných hřebenů, chlebových kůrek, klubko spletených barevných stuh a posvátný dřevěný přeslen. Když věci pečlivě roztřídila, vstala, odepnula si kožený opasek a odhodila jej vedle vaku. Uchopila lem volné šedé tuniky a přetáhla si jej přes hlavu. Úhledně tuniku složila, přidala ji k hromádce věcí, znovu se natáhla a nabídla nahé tělo záplavě slunečních paprsků.

Velká ohnivá koule na nebi zbarvovala tělo zlatavě oříškovou barvou, jako by věděla, jak je pro jakéhokoli lidského tvora vzácné nosit šat utkaný pouze ze světla.

Červenka nebyla větší než vzrostlá srna. Na drobné hrudi se jí zvedala buclatá ňadra tak hladká a pevná jako říční oblázky. Měla krátké paže, malé ručky, úzký pas a dlouhé, svalnaté nohy zakončené pevnými chodidly. Byla mladá a rozechvělá jako svěží stéblo trávy a silná jako tětiva luku.

Rozhlédla se po i proti proudu, pohlédla k lesu a nakonec vzhlédla k vrcholku vyčnělé skály, odkud se zvedal zakrslý dub. Zahlédla ještěrky, usmála se a jazykem vydala tichý mlaskavý zvuk. Otevřela váček, kousek popošla a na kamennou římsu nasypala trochu vysušeného hmyzu. Když se ještěrky seběhly kolem žrádla, uskočila zpět k okraji skály a pozorovala, jak se plazi krmí. Potěšené se rozesmála, pak vkročila do vody a s radostným rozechvěním se

ponořila do chladného zelenomodrého proudu.

Nechala se vodou nadnášet a unášet do středu jezírka. Pak se hbitě převrátila na ploché břicho, takže jí nad zčeřenou modrou hladinu vyčnívala pouze hlava a oblý pevný zadeček. Pak se prohnula a ponořila pod hladinu. Po chvíli se vynořila o něco dále po proudu. Otočila se, energickými tempy doplavala zpět ke skále a vylezla z vody.

Otřásla se jako dovádivé hříbě a v slunečních paprscích se všemi směry jako mokré diamanty rozletěly krůpěje vody. Klekla si na tuniku, odzátkovala jednu lahvičku a obsah si vylila na vlasy. Drbala si hlavu tak dlouho, až vznikla hustá pěna. Pak si pěnou namydlila celé tělo a energicky si třela kůži. Nakonec skočila zpátky do vody. Ještěrky zvedly hlavy a rozhlédly se. Když na ně padl stín, trhly sebou, rozutíkaly se všemi směry a zmizely v puklinách ve skále.

Hnědý Jenda, který se ukrýval za zakrslým dubem, se naklonil dopředu. Na zarudlé tváři se mu rozprostíral lačný, zálibný úsměv. I jemu se ta podívaná líbila.

Červenka plavala po proudu, hravě kolem sebe cákala a potápěla se. Pak doplavala zpět ke skále a vyšplhala na břeh. Tentokrát její tělo nepokrývala pouze voda, ale tu a tam i mýdlové bublinky.

Tento druh oděvu uměl Hnědý Jenda ocenit.

Červenka se otřásla, otřela se do sucha a pak si klekla na tuniku. Na tváře a tělo si nanesla tenounkou vrstvu růžové masti a rty si natřela rumělkou. Vybrala si jasně žlutou stuhu, odložila ji stranou a všechny věci kromě hřebenu vrátila do vaku. Potom zkřížila nohy a posadila se na tuniku zády k zakrslému dubu. Nastavila vlasy slunci a začala se česat.

Špičky prstů Hnědého Jendy vyklepávaly do vzduchu rytmus pohybu její ruky s hřebenem. Hlavou pokyvoval ve stejném rytmu.

Když se Červenka dočesala, zvedla stuhu, přiložila si ji na vrcholek hlavy a volné konce svázala vzadu na krku. Když si svazovala vlasy, opustil Hnědý Jenda svůj úkryt, přešel po ploché skále a zůstal stát za dívkou.

Náhle spatřila stín a zalapala po dechu. Pak se jediným plynulým pohybem překulila a tasila nůž. Mávla čepelí po cizinci a druhou rukou se pokoušela zakrýt svou nahotu. V tomto směru se však

snažila zbytečně.

Hnědý Jenda se usmál a prohodil: „Červenka Jezerní vlas.“ Zdálo se, jako by ji spíše tituloval, než vyslovoval její jméno.

Červenka jej sotva slyšela. Divoce oddechovala a volnou rukou škubala tunikou.

„Dítě, zkus zvednout nohu,“ pronesl Hnědý Jenda zdvořile.

Pohlédla dolů, zaúpěla a odskočila stranou. Popadla tuniku, otočila se zády a třemi trhavými pohyby hbitě vklouzla do oděvu. Přitom nepřestávala přes rameno sledovat Hnědého Jendu. Pak se otočila, pečlivě si jednou rukou uhladila tuniku, zatímco nožem neustále mířila Hnědému Jendovi na břicho. Rovné obočí se jí nad rozzlobenýma očima vztekle nakřivilo. Zdálo se, že se mračí, ale s jistotou se to nedalo tvrdit. Hladké čelo s obočím příliš nespolupracovalo a tváře byly příliš zaměstnané červenáním. Ale tón jejího hlasu mnohé napověděl.

„Ty hade! Tys mě šmíroval?“

Hnědý Jenda se posadil na plochou skálu a prohodil: „Ano, měl jsem to štěstí.“

Povzdechla si a odvrátila se. Pak na něj ostře pohlédla. V krásných vlhkých očích měla zraněný výraz. „To bylo od tebe hnusné. Podlé.“

„Kdepak podlé, dítě, prostě jsem měl štěstí. Výjimečné štěstí, že jsem tudy procházel. Slunce, ještěrky a já si tvůj roztomilý obraz odneseme nejen do hrobu, ale mnohem, mnohem dál.“

Zaváhala a pak se zeptala: „Měla bych tě znát?“

„Věřím, že ano,“ pronesl lehce tajuplným tónem. „Aspoň co se mě týče, viděl jsem tě mnohokrát.“

„Opravdu? A kde?“

„No, jednou jsem tě viděl, jak ve vesnici Mince stojíš na sudu a směješ se. A minulé léto jsi sledovala herce na pódiu v táboře Otrhanec.“

Červenka nejisté sklonila nůž a vydechla: „Ale… nikdo neví, že jsem tam byla!“

„Také si to myslím,“ souhlasil Hnědý Jenda. „A samozřejmě stojíš vždy v první řadě, když hrajeme ve tvé vesnici.“

„Aha!“ vyhrkla. „Ty jsi ten *bukko*! Mistr čaroděj!“ Přehnaně se

uklonil: „Říkají mi Hnědý Jenda.“

„Já vím! Všichni tě znají!“ zvolala nadšeně Červenka. Popadla opasek, posadila se na skálu se zkříženýma nohama tváří k němu a zapnula si sponu na řemeni. „Ale ty si mě pamatuješ? Znáš mě jménem?“

Hnědý Jenda pozoroval její úsměv, který jí hrál na tváři stejně vesele jako zpěv červenky, po které byla pojmenována. Pak tiše pronesl: „Samozřejmě že tě znám.“

Trochu ztuhla a do očí se jí vrátila podezřívavost. „Tys… tys mě tady hledal… že?“

„Ano. A máš plné právo mít na mě vztek. Když herec spatří scénu daleko oslnivější, než jaká by se dala zahrát na pódiu, zcela nevyhnutelně se zachová nevhodně a hrubě.“

„Ach.“

„Nicméně,“ pokračoval Hnědý Jenda, „neměl jsem v úmyslu tě špehovat. Skutečnost, že sis vybrala tuhle mimořádně krásnou tůň a rozhodla se vykoupat, oděná pouze do slunečního svitu a mýdlových bublin, byla čistě náhoda. Odvrátit pohled od té nádhery by bylo proti mé přirozenosti. A lhal bych, kdybych řekl, že toho lituju.“

Zrudla a divoce potřásla svou hřívou, aby zakryla rozpaky. Třpytivé kapky vody se rozlétly na všechny strany. Ostražitě na něj pohlédla. „Jsi příliš mazaný. Kvůli tvým řečem jsem zapomněla, co jsem chtěla říct.“ Zaváhala, a když si srovnala myšlenky, pronesla: „Proč jsi za mnou přišel?“

Zamyšleně si ji změřil: „Protože tvé umění je veřejně známé a taky vím, že ti v hrudi buší odvážné srdce. Kromě toho máš ráda dobrodružství.“

Její veliké oči laně jej nyní pozorovaly o něco laskavěji. „Znovu se mě pokoušíš zmást… neodpověděl jsi na mou otázku.“

Zasmál se. „Máš pravdu, Červenko. Dovol, abych ti to vysvětlil. Mám pro tebe roli, kterou, dle mého názoru, můžeš sehrát pouze ty.“

„Já?“

„Ty.“

„Ale… já nejsem herečka.“

„To jistě ne. Vlastně je o tobě známo, že nejsi schopná žádné přetvářky ani lži… au ostatních dokážeš rozeznat každou faleš.“

„Tak proč tedy…“

„Protože ta role je skutečná,“ přerušil ji Hnědý Jenda. Naklonila hlavu a v očích se jí zableskla náhlá zvědavost. „Jestli se nemýlím, tak máš trochu toulavé boty.“ Naklonil se blíž a ukazováčkem jí nadzvedl bradu. „Vlastně mi připomínáš jednu bývalou společnici na cestách, dívku, která se k nám přidala, když byla asi v tvém věku. Nedokážu si vzpomenout, jak se jmenovala. Říkali jsme jí Ansaria, po divokém kořenu, který tak okouzluje děti. Byla ztělesněním krásy a dobrodružství. Kam jsme přišli, tam si ji zamilovali. Dokonce po ní pojmenovávali děcka.“ Nostalgicky si povzdechl. „Ach, tenkrát nás uctívali. Zvali nás na slavnosti a na hrady, abychom hráli pro krále a královny.“

Vrhla na něj pohled zpod rovného obočí. „Ty si ze mě utahuješ.“

Zavrtěl hlavou. „Kdepak, jen to tak vypadá, protože jsi nikdy nikoho neslyšela mluvit o tanečnicích s uznáním. A protože to máš v povaze. Ansariino kouzlo se dá jen stěží slovy vypovědět. Bylo tak nepostižitelné. Pokoušet se jej popsat je stejné jako chytat létavici do klece. Ale není důležité, abys to pochopila.“ Pohlédl jí upřeně do očí. „Pověz, která z našich frašek se ti líbí nejvíc?“

„Miluju je všechny,“ vyhrkla nadšeně.

„Samozřejmě.“ Hnědý Jenda zamrkal. „Ale teď se zamysli. Jsem si jist, že máš nějakou oblíbenou!“

„No, minulé léto to bylo o tančícím medvědovi a klaunovi… a krásné tanečnici. Byla malá, snědá a na sobě měla červené šátky, různé cetky a korálky. Byly opravdu nádherné.“

„Aha,“ zamumlal Hnědý Jenda. „flosáč, hadrář a Lalea.“

„To je ono! Ale jak se jmenoval ten medvěd?“

„Říkali mu sir William.“

Červenka se zahihňala: „Sir William. Jak legrační.“ Náhle se zasnila. „Ta dívka byla tak krásná.“

„Ano… byla,“ přikývl Hnědý Jenda s nádechem nostalgie v hlase. „I ona se ti svým způsobem podobala. Nedokázala skrýt své pocity. Mezi ní a obecenstvem byl stálý kontakt. Nezáleželo na tom, jak se ověšela všemožnými cingrlaty a zahalila se do pestrých oděvů, její nejhlouběji ukryté myšlenky vždy vypluly na povrch. Jedné noci tančila tak zběsile a bezostyšně, že Nosáče popadl záchvat žárlivosti.

A příští noci skočila s dýkou mezi diváky a chtěla jednu dívku probodnout za to, že na něj mrkala.“

„Opravdu?“ vydechla Červenka.

Hnědý Jenda přikývl. „Už se v táboře Otrhanec nezdržují. Jednoho rána byli fuč. O takových lidech říkáváme, že následují vítr. Občas bývají jako bouře, jindy jako vánek. Ale vždy jsou v pohybu.“

„To zní trochu děsivě,“ prohodila Červenka a otřásla se. „Ale taky nádherně.“

„Ano,“ prohodil zamyšleně Hnědý Jenda. Pohlédl dolů na vířící vodu, která se ve sprškách bílé pěny tříštila o balvany a uháněla přes kameny. „To cestování mi chybí,“ povzdechl si, „ale už na to nemám náturu.“

Přikývla a s vykulenýma očima ohromeně vyčkávala.

Pohlédl na ni. „Jaké další frašky se ti líbí? *Prdelka! Kámoši! Vykleštěný král?“*

Zrudla. „No… ty byly legrační… ale hodně nestoudné.“ Zaváhala, ale pak nedokázala skrýt vzrušení a vyhrkla: „Miluju jeden příběh! Nikdy si jej nenechám ujít. *Ještěří píseň o Tíng-Gadovi*!“

„No jistě,“ usmál se Hnědý Jenda. „A která část se ti nejvíc líbí? Jistě ta, kdy se ještěr změní v pohledného náčelníka psanců.“

Zčervenala rozpaky.

Hnědý Jenda pohodil hlavou dozadu a hlasitě se rozesmál. Pak náhle ztichl a zvážněl. „Tahle přeměna je obtížný kousek divadelnického umění. Chce to dotek magie, ale velmi, velmi jemňounké magie. Herci musí být absolutně soustředění, oddaní roli a obratní. Účinek přichází dlouho po představení. Ta delikátní síla se občas uchytí až po letech a ztotožní diváky s jejich snem.“

Červenka se vzrušeně naklonila dopředu: „Takhle… takhle funguje… tvá magie? To trvá tak dlouho?“

„Ne vždy, ale občas i déle. Celé generace.“

„Ale… ale já tomu nerozumím! Všichni říkají, že *bukko* umí kouzlit jen s pochybnými tanečnicemi a džbánem silného vína. A když to říkají, tak se smějí.“

Hnědý Jenda se rozchechtal. „Něco na tom je, ale nesuď mě a mé tanečnice příliš přísně. Občas umí být stejně okouzlující a upřímné jako *Ještěří píseň o Ting-Gadovi*.“

Červenka se nad jeho slovy zamyslela a nakonec přikývla. Pak Hnědý Jenda náhle změnil téma hovoru.

„Máš svůj kmen opravdu ráda?“

„Samozřejmě,“ odvětila a v hlase jí zazněla pýcha.

„A kdybys mohla, snažila by ses jej chránit?“

V očích se jí objevil ostražitý výraz. Hlas se jí zachvěl: „Proto… jsi přišel?“ Zamyšleně si ji prohlížel. „Ano. Potřebuju posla… který nebude hrát… který neumí lhát.“

Zkousla si spodní ret.

„Ano, mám na mysli tebe. Víš o tom, že už brzy přitáhnou další Kitzaakkové a napadnou les?“

Červenka ztěžka polkla.

„Dobře mě poslouchej. Slyšela jsi naši píseň o boji na Citroníkovém přechodu?“ Přikývla.

„Je to čistá pravda. Ta píseň nelže.“ Ztišil hlas do spikleneckého šepotu: „Ten obránce mostu žije ve Stínech. Je to muž neobyčejné síly! A ducha! Pouze on má sílu a obratnost, které potřebujeme, abychom ochránili les. Ale on žádnému muži nevěří.“

„Gath Baal! Temný!“ zachvěla se.

Hnědý Jenda pokýval hlavou. „On sám se může postavit Kitzaakkům a zachránit kmeny. Nevím, zda to udělá, ale vím, že by mohl. A já mu v tom můžu pomoct. Ale on se mnou nebude spolupracovat. Nevěří mým pohnutkám ani si necení mé jasnozřivosti. Ale ty… ty mě chápeš?“

Červenka s vytřeštěnými zraky přikývla.

„Někdo ho musí přimět, aby pochopil, jak veliké nebezpečí hrozí a jak strašné jsou okovy a klece Kitzaakků. A taky musí pochopit, že tihle nájezdníci neohrožují jen svobodu a životy lesních kmenů, ale i jeho vlastní svobodu! Jeho život! Jakmile tohle pochopí, uvědomí si, protože je velmi bystrý, že sám v tomhle boji nemůže zvítězit. A já mu mohu pomoct. Můžu mu dodat kov, zbraně a zbroj, které bude potřebovat.“ Upřel pohled na hladinu řeky. „Pokoušel jsem se mu to vysvětlit, ale mně nevěří.“ Znovu pohlédl Července do očí a vychytrale se usmál: „Ale tobě uvěří.“

Prudce se nadechla a vykoktala: „Ale… ale jak ho najdu? A i když se mi to podaří, vyslechne mě?“

„Dá se přivolat. A tvá krása, nevinnost a poctivost jsou mocnými přesvědčovacími zbraněmi. Když na svém panství, na území divokých zvířat a démonů, spatří tvou bezmocnost a zranitelnost a zjistí, že jsi za ním přišla jen kvůli tomu, aby sis s ním mohla promluvit, nemůžeš neuspět. Zcela jistě si získáš jeho pozornost. A udržíš si ji. Přinejmenším na tak dlouho, abys mu předala mou zprávu.“

Zajíkla se. „A pak?“

Zaváhal a pak na rovinu přiznal: „Nevím.“

Zachvěla se a odvrátila se k uhánějící řece. Po chvíli na něj přes snědé rameno vrhla kradmý pohled a tiše se zeptala: „On mi ublíží, že?“

Nervózně se zatahal za pramen šedivých vlasů a zabručel: „Fakt nevím. Myslím, že ne.“

Hlava jí klesla, takže shlížela na šedou skála mezi svýma nohama. V této pozici se zeptala: „Jsi si jist, že může zachránit můj lid?“

Vzhlédla. V očích se jí zračila otázka, ale i nezávazný příslib. Když to Hnědý Jenda uviděl, zachvěl se vzrušením a energicky přikývl. Jeho hlas zněl, jako kdyby promluvil sám bůh představivosti.

„Dítě, výjimečná a nesmírná síla toho muže sahá dál než naše nejdivočejší představy. Tenhle muž dokáže nejen přemoci Kitzaakky, ale i stát se mečem samotné spravedlnosti. Červenko Jezerní vlase, tento člověk se může stát spasitelem naší země a našeho lidu. Může zahnat noční můry ze spánku našich dětí… a naplnit jejich mysli sladkými sny, které stojí za to snít.“

Rty se jí chvěly.

Ztišil hlas: „Dítě, Kitzaakkové nejsou budoucnost. Budoucností jsme my. Přijde čas, kdy zde budou žít nezotročení muži a ženy bez pánů. Nebudou pro nás existovat žádné hranice kromě těch, které nám postaví naše představivost.“

Července začaly nadšeně zářit oči.

„Brzy bude možné všechno, čeho se odvážíme. Právě teď můžeme ty a já udělat první krok k éře dobrodružství, k úsvitu věku stvořeného pro legendy. A on, Gath Baal, může být prvním

člověkem, který do něj vkročí.“ Ruce, kterýma si objímala kolena, se chvěly. Vzal je do svých a promluvil: „Aleje vězněm své pýchy. Ta ho spoutává. A ty… Červenko Jezemí vlase… můžeš jeho pouta rozvázat. Osvobodit jej.“

Těžce oddechovala: „Je to… skutečně možné?“

„Posuď sama. Lhal jsem?“

Uragán pocitů jí vyrazil dech. Tvář se jí rozzářila. V hlase jí zazněl radostný souhlas a odhodlání. „Ne.“

Hnědý Jenda vzal její obličej do dlaní, zvedl jej a pohlédl jí do očí. V tváři se mu zračila taková poctivost, až to skoro bolelo. „Měl jsem pravdu. Ty, malá dívenka, jsi ta jediná, ta pravá.“ Pokývla souhlasně hlavou v jeho dlaních a on pokračoval: „Zítra o třetí hodině ranní, budou na tebe mí synové čekat u západní brány Tkalcovny. Zavedou tě k Volající skále, která stojí hluboko ve Stínech, ale nezůstanou s tebou.“ Znovu přikývla. „Na vrcholku stojí velká stará trnka. V dutině stromu je ukrytý roh, pomocí kterého jej přivoláváme. Zaduješ třikrát. Dvakrát dlouze a jednou krátce.“

Červenka, která z něj nespouštěla oči, opět přikývla: „Dvakrát dlouze a jednou krátce.“

Kapitola třináctá

RUDÍ TANEČNÍCI

Hlas větru ve větvích stromů a křik vran a vrabců přehlušilo vzdálené troubení připomínající nářek slona. Gath, který stál na mýtince před svým domovem z kořenů v jižní části Stínů, zvuk rohu jasně slyšel.

Lehce pozvedl zpocenou tvář a zamračil se. Ale neotočil se ve směru, odkud troubení přicházelo. Měl práci.

Na pahýlu kořene měl nasazenou přilbici velitele Yata, jejíž široký okraj již kladivem urazil. Zbyla jen ocelová polokoule, k níž

byla dvěma pásy kitzaacké oceli připevněna Gathova hrubá železná maska. Odpolední slunce zvýrazňovalo novou šedomodrou ocel na surovém černém železe.

Gath pohlédl na helmu a rozkročil se.

Na sobě měl Yatovy chrániče předloktí, krunýř a zádový pancíř. Zbroj byla kladivem upravená na velikost barbarových mohutných prsních a zádových svalů. V bocích plátů byly vyvrtané otvory, které spojovaly kožené řemeny. Protože pláty byly příliš malé, na obou bocích mu zůstávala široká nechráněná místa.

Ukročil stranou a vyměřoval si nejlepší úhel, ze kterého by helmici zasadil zkušební ránu. Pak zvedl sekeru vysoko nad hlavu. Odhodlaně sevřel rty, až se mu od koutků úst rozeběhly k bradě dvě kolmé vrásky. Udeřil. Do úderu nevložil více síly, než by porazilo tři muže a vola.

Sekera zasáhla tepanou ocel přilbice, odskočila a čepel se zabořila až po topor do hlíny. Gath se otřásl nárazem. Promnul si znecitlivělé prsty, sevřel topor a zatáhl. Musel zapáčit, aby vyprostil sekeru ze země.

Od severu se ozvalo další vzdálené zatroubení, ale rychle ztratilo na síle a ztichlo.

Pohlédl k severu, pruhem fialové látky, který měl uvázaný k levému zápěstí, si otřel pot ze rtů. Odložil sekeru a strhl přilbici z pahýlu kořene, který se stále ještě chvěl. Z přilby odlétly ocelové pásy a nyní se válely na zemi.

Gath se zamračil a pozorně si prohlédl ocelovou helmu. Nalezl jen mělkou prohlubeninu a zamračení vystřídal široký úsměv. Zvedl sekeru. Část čepele byla zploštělá tak, že se na plošce odrážel sluneční svit a čisté modré nebe, což způsobilo, že se barbar opět zamračil.

Připevnil pásy zpět na přilbu a umístil ji znovu na pahýl kořene. Tupým koncem sekery bušil do pásků jako kladivem, dokud se čepy na koncích nezploštily v otvorech, které lemovaly okraj přilby. Když byl hotov, posadil se vedle odzátkovaného džbánu s vínem, prostrčil palec rukojetí a zvedl jej do náručí, jako by se jednalo o dívku, a ne o kus chladné kameniny.

V klidných očích, nesmlouvavých jako břidlice, se mu usadil

zamyšlený výraz. Zíral na novou přilbici, zvedl džbán k ústům a zhluboka se napil. Náhle džbán sklonil.

Znovu se ozvalo dlouhé zatroubení. Po něm následoval další váhavý protáhlý tón a pak jeden krátký. Nějaký cizinec dul do býčího rohu a znal signál.

Gath pohlédl k severu, pak se mímě natočil ke vchodu do svého obydlí mezi kořeny, který zakrývaly popínavé rostliny. Tam se zvedl obrovský vlk vždy připravený na malou procházku.

O hodinu později spatřili Gath a Sharn hnědé balvany Volající skály tyčit se nad vrcholky stromů. Opatrně se z jižní strany přiblížili k mýtině a zastavili se v úkrytu stínů. Třicet kroků za mýtinou a Letní stezkou se vzpínal do výšky padesáti stop příkrý jižní svah Volající skály. Popínavé rostliny a psí víno bojovaly s kupícími se balvany a pokrývaly nižší kameny. Nad tímto porostem laskalo odpolední slunce hnědé balvany svou oranžovou září. Praskliny, prohlubeniny a otvory jeskyní tonuly v hlubokých stínech. Tajemná temná místa jako stvořená k úkrytu démonů či jiných příšerných tvorů. Ale ti neměli na svědomí lesk, který se objevil v Gathových očích.

Na vrcholku skály u paty zčernalé trnky klečela nad kouřícím ohněm drobná postavička. Vypadala stejně nebezpečně jako kousek pečeného masa nabodnutý na špičce nože.

Zamračený Gath se rozhlédl. Na východní straně se skála rozestupovala do změti mohutných balvanů, mezi kterými se táhly tři hluboké praskliny. Jak stoupaly do výšin, klikatily se a zužovaly. Nakonec mizely v podrostu mezi křovisky a trnkami. Kromě neobvyklého ticha nic nenaznačovalo, že by se v prasklinách či v okolním lese někdo ukrýval.

Muž s vlkem si vyměnili zvědavé pohledy a vzhlédli zpět k postavičce na vrcholku skály. Byla to dívka. Přistoupila k trnce, naklonila se do dutiny zčernalého kmene stromu a vynořila se s býčím rohem. Na širším konci byl tlustý jako její pas. Zápasila s ním, dokud si jej neopřela o větev. Pak jej uchopila oběma rukama, zhluboka se nadechla a zadula ze všech sil. Z rohu se vylinul silný, čistý tón a vyburcoval hejno vran, které se z korun stromů vzneslo k zlatavému nebi jako černá záplava opeřených teček. Odhodlaně

zadula ještě jednou. Tentokrát hutný tón rychle ztratil na síle a změnil se v kníkot opuštěného psa.

Když Gath viděl, jak dívka lapá po dechu a klesá s rohem k úpatí stromu, ušklíbl se a pak se rozesmál. Roh dívku udeřil do kolene, vyklouzl jí z rukou a zlomyslně se odkutálel z jejího dosahu, zatímco ona se kývala na místě dopředu a dozadu. A svírala si bolavé koleno.

Gath, který z dívky nespouštěl oči, zarazil do země oštěp s listovým hrotem. Uchopil měch s vodou, který mu visel na zádech vedle sekery, zhluboka se napil a opláchl si rozesmátou tvář. Dívka se na býčí roh zahleděla tak vyčítavě, jako by za její nesnáze mohl on, a Gath se znovu přidušeně rozesmál.

Sharn vrhl na svého pána kritický pohled, jako by se jednalo o nějakého cizince, a otočil se k odchodu. Gath se přestal smát a šeptem zavolal: „Hej!“

Vlk se sice ohlédl, ale věnoval mu stejnou pozornost jako suchému listí tančícímu ve větru a zmizel v křovinách.

Gath zíral za vlkem, ale v očích mu stále hrálo pobavení. Vytrhl oštěp ze země, ohlédl se směrem, odkud přišli, a pak se lesem vydal k východní straně skály. Když tam dospěl, okamžitě vyrazil vzhůru jednou puklinou ve skále. Na vrcholu se v podrostu ukryl mezi roztroušené balvany a vykoukl skrze křoviska. Spatřil dívku, jak ve vzdálenosti asi třiceti kroků sedí pod stromem tiše jako hromádka neštěstí.

Byla oděná do prosté popelavé tuniky a pláště žlutého jako zralé obilí. Vedle ní na zemi spočívala poutnička hůl. Zdálo se, že dívka nemá sílu ani vůli vstát. Pak sebrala síly a napřímila se. Znovu vypadala roztomile a nevinně jako narcis v rozpuku.

Gath ze svého úkrytu pozoroval, jak dívka ukládá kameny kolem ohniště a z batohu vytahuje slepici. Pak slípku oškubala a upekla nad ohněm. Po jídle se napila ze svého měchu s vodou a obratně si mezi vyčnělými kořeny stromu zhotovila pohodlné lůžko z jehličí. Když sluneční světlo odumřelo, přiložila na oheň, přikryla se pláštěm a přikrývkou a uložila se k spánku. Když spánek nepřicházel, poškrábala se na nose, pohlédla k noční obloze, na které již vyšla první hvězda, a pak začala počítat jehličí svého lůžka. Ke každé jehličce přičichla. Gath pozoroval, jak vstala, obešla strom a vrátila

býčí roh do úkrytu v jeho dutině. Pak ulehla a znovu se pokusila usnout. Tentokrát vytáhla nůž z pochvy a pevně jej svírala v drobné pěsti.

Gath z ní nespouštěl zrak.

Dívka usnula neklidným spánkem. Vrtěla se a převalovala, až se nakonec svinula do úhledného, teplého a vábivého klubíčka. V mihotavých stínech z ní bylo zřetelné jen růžové ouško.

Když Gath vystoupil ze svého úkrytu, měsíc už stál vysoko na nočním nebi.

V temných stínech balvanů se pohyboval naprosto neslyšně. Kradmo se přiblížil ke spící dívce a dřepl si vedle ní.

Choulila se mezi dvěma kořeny trnky. U nohou jí v ohništi žhnuly uhlíky rudým žárem. Kameny v kruhu kolem ohně byly umaštěné tukem ze slepice.

V trávě se povalovaly drůbeží kosti a kousky tuku. Vedle dívky na zemi ležela hůl, opasek s váčky a měch s vodou. Ve spánku jí z ruky napůl vypadl nůž. Oranžový svit ohně ozařoval spící tělo a vrhal temné stíny, které jí zakrývaly tvář.

Gath si zběžně prohlédl její poutničkou hůl a nůž. Otevřel váčky. Jeden obsahoval několik malých kamenných a hliněných zazátkovaných nádobek a v menších váčcích se nacházely pronikavě vonící byliny. V dalším bylo jablko, rozinky a v kusu látky zabalené zbytky pečené slepice. Ve třetím se ukrývaly mince a malý, zlatou barvou natřený přeslen. Věděl, co znamená. Jednalo se o posvátné znamení cytherianských panen, které tkaly látky v chrámu Tkalcovny. Gath opatrně uložil opasek s váčky vedle spící dívky a začal vstávat.

Dívka se neklidně překulila a z úkrytu stínu se vynořila malá rudá ústa s plným spodním rtem. Mírně zívla a v matné záři ohně se její šarlatové rty vlhce zaleskly. Pak si odevzdaně povzdechla, jakoby uvězněná v nějakém snu.

Gathovy oči v hlubokých stínech obočí zjihly. Zvířecí výraz mu zmizel z tváře. Veliké zornice odrážely přísvit ohně. Oči tvrdého, divokého muže, který však odmítá zapomenout na dětství, na čas vzdálených úžasných snů, na jakých lpí pouze chlapci, kteří vyrůstali v klecích.

Dívčiny rty se o sebe otřely. Ven pronikla špička růžového jazyka a olízla koutek úst, až se vlhce zaleskl. Rty se opět zavřely, přitom z úst unikl další tichý povzdech a vzápětí rty odtančily zpět do temnoty a zmizely pod pokrývkou.

Gath bezmyšlenkovitě pozvedl oštěp a ratištěm se poškrábal na koleně. Nadechl se a čekal. Když se ti dva rudí tanečníci odmítali opět vynořit, špičkou oštěpu zachytil přikrývku a opatrně ji nadzvedl z Červenčiny tváře, aby na ni mdlý žár odumírajícího ohně mohl vrhnout mihotavou oranžovou zář.

Když se mu její krása zabodla do srdce jako nůž, ani se nepohnul a nepřestával ji pozorovat. Pak pokrývku nechal klesnout a ustoupil do temnoty.

Když náhle začal opět vnímat zvuky noci – píseň cikád, houkání sovy a cupitání nočních ještěrek – kradmo se rozhlédl. Pak se pohledem vrátil ke spící dívce.

V mírném zvedání a klesání její zastíněné hrudi se tajila sice dívčí, ale nezanedbatelná síla, která překonávala čas, prostor i velikost. Zdálo se, jako by její rty tvořily post pro vojáka na stráži, rudozlaté vlasy byly provazy určené ke šplhání a horní část zvedajících se a klesajících ňader pod čtvercovým výstřihem připomínala pohodlné lože k odpočinku. Jako by dívka představovala vyzývavou krajinu, kde bohové jezdí na bílých hřebcích, bohyně jsou oděné v síťovině a cudnost je uvězněná ve věžích temných hradů.

Gath se přinutil otočit, přejít mýtinku a zmizet podrostem mezi balvany ve svém úkrytu. Tam zvedl sekeru a měch s vodou a přehodil si je přes rameno. Právě začal sestupovat puklinou dolů, když jej zarazil slabý, neurčitý zvuk. Vykročil zpět, aby se podíval, co se děje.

Dívka se posadila a rozespale se protáhla v teplém svitu žhavých uhlíků. Vstala, přihodila na ohniště pár větviček a haluzí a oheň vzplál jasným plamenem. Chvíli jej pozorovala, pak se rozhlédla po temných stínech a zklamaně si povzdechla.

Gath odzátkoval měch a napil se vody.

Dívka opět ulehla, přetáhla přes sebe pokrývku a ponořila se do tmy.

Zazátkoval měch a odkráčel do temnoty. Dlouhou chvíli se nocí

neozval ani hlásek, který by prozradil skrytý pohyb. Pak se Gath znovu vynořil s tak zamračeným výrazem, že by jej žádná přírodní síla nedokázala z jeho tváře vymazat. Sestoupil mezi balvany do stínu pod skalní římsou. Tam se posadil, rukama si objal kolena a čekal.

Kapitola čtrnáctá

DIVOKÁ UKOLÉBAVKA

Vetřelec se neobjevil, dokud měsíc nezašel a nad Stíny se neklenula pouze černočerná obloha posetá hvězdami. Byla jím šedá vlčice, kterou mučili náčelníci.

Vykulhala zpoza balvanu na severním konci mýtiny, zastavila se na okraji záře ohně a zavětřila. Kolem stromu zavířil kouř a lehký vánek jej přes mýtinu přihnal k protáhlým nozdrám.

Se skloněnou hlavou se váhavě začala belhat vpřed. Zlomenou a pořezanou přední nohu opatrně držela zvednutou.

Sharn, který se ke Gathovi připojil již dříve a nyní ležel vedle něj, se mírně zvedl a ve velikých žlutých očích mu zazářila zvědavost.

Vlčice se zastavila u stromu, znovu zavětřila a zastříhala ušima. Její poslední žrádlo už dávno opustilo trávicí trakt. Srst měla špinavou a na zkrvaveném krku jí chyběly chomáče kožešiny. Po zádech se jí táhly tři řady strupů.

Zvíře vyrazilo kolem stromu a spatřilo spící dívku. Vlčice změnila směr a přiblížila se k ohni z opačné strany, než ležela dívka. Lehla si na zem a opatrně, krůček po krůčku se plížila vpřed. Uslintaným jazykem olízla mastný horký kámen. Špička jazyka zasyčela a vlčice ji rychle stáhla zpět do tlamy. Učinila další pokus se stejným výsledkem. Napotřetí se jí podařilo ulovit odřezek horkého tučného masa. Hladově maso zhltla. Na dásních se jí objevila hustá

bílá pěna. Natáhla se po dalším kousku masa. Spící dívka se najednou pohnula.

Vlčice hbitě vyskočila na tři nohy a zavrčela. Srst na krku se jí zježila.

Dívka prudce otevřela oči a překulila se na všechny čtyři. Oběma rukama sevřela hůl. Zašpičatělým koncem trhla vzhůru směrem ke zvířeti a opačný konec si zapřela patou pravé nohy. Bělma očí měla veliká jako talíře.

Gath situaci sledoval s bradou položenou na založených pažích. Sharn vyčkával.

Vrčící vlčice couvala od ohně. Levá přední noha jí při tom úsilí začala krvácet. Na zemi se tvořila rudá kalužinka.

Dívka sebou trhla. „Ach néé!“ Odtrhla pohled od krvavé louže a pohlédla vlčici do očí. Pak zrakem přelétla její potlučené, pořezané tělo. V očích dívky se objevil mateřský cit. Hlas jí také zjihl.

„Ty chudáčku. Dovol abych tě nakrmila… prosím.“ Dřepla si a zrůžovělé tváře se roztáhly v úsměvu.

„Stejně víš, že nemáš dost sil, abys mi ublížila.“ Vlčice vycenila zuby a zavrčela.

Dívka lehce přimhouřila oči a usmála se. Vrčení utichlo a dívka sklonila hůl.

V nedalekých stínech zvedl Gath hlavu ze svých založených paží. Dívka se pomalým, plavným pohybem posadila a zkřížila nohy. Přitom k vlčici tiše, rytmicky promlouvala, téměř jako by zpívala. Z jednoho váčku vytáhla pečená slepičí prsíčka, utrhla kus masa a podržela jej ve zdvižené ruce, aby vlčice ucítila jeho vůni. Pak s mateřskou přísností prohlásila: „Nejdřív ti dám jen kousek. Aby se ti neudělalo špatně. Rozumíš?“

Vlčice sklonila hlavu. Uši přitiskla k hlavě, ale ani se nepohnula.

Dívka se naklonila vpřed a s konejšivým pobrukováním zvířeti nabídla maso. „Neboj se. Už je všechno v pořádku. Jenom se seznamujeme.“ A znovu kývla kouskem masa směrem k vlčici.

Zraněné zvíře zavrčelo, ucouvlo a z přední nohy mu vystříkla sprška krve.

Dívka s nataženou paží klesla na bok, překulila se na záda a nechala spadnout maso na zem. Stáhla paži zpět, zůstala nehybně

ležet a čekala.

Vlčice dlouho otálela, ale nakonec se ostražitě rozhlédla a opatrně se začala přibližovat.

Gath tiše vstal a napřáhl oštěp. Sharn udiveně přimhouřil oči, nehlučně Gatha zleva obešel a zůstal stát po jeho boku. Z této strany se mu situace u ohně nejevila o nic normálnější než ze strany pravé.

Vlčice se přiblížila na dvě stopy a střídavě si podezřívavě prohlížela dívku a maso. Pak chňapla po mase.

„Ne tak rychle," zašeptala dívka vážně. Uškubla další kus. Zvíře na její ruku zvědavě pohlédlo a zavětřilo. Pak zuby popadlo maso z dlaně, sežvýkalo jej a spolklo.

Když stejným způsobem nakrmila vlčici zbytkem masa, zůstala klidně ležet na zádech a zvíře jí olízalo ruku dočista. Pak vlčice dívce očichala paži, vlasy, ucho a nos. Dívka tyto zdvořilosti divokých zvířat vlčici oplatila. Očichala jí čenich a zlehka se jej dotkla svým nosem. Zvíře jí olízlo tvář, ucouvlo a tiše zakňučelo.

Dívka se pomalu posadila tváří k vlčici, vytáhla z váčku další kus masa a vsedě ji začala krmit. Při tom zvířeti občas nabídla vodu ze svého měchu. Daleko dříve, než vlčice sežvýkala poslední sousto, se s ní dívka po libosti mazlila.

Gath je úkradkem pozoroval, jako by jejich sledování byla svatokrádež. Nyní se i se Sharnem připlížili do temného stínu za balvanem ani ne sedm kroků vzdáleným od trnky.

Když vlčice dožrala a poslušně si lehla vedle dívky, Červenka vytáhla nůž a v levé dlani podržela zlomenou nohu zvířete. Odřízla zkrvavené cáry kožešiny, vymyla rány vodou a opatrně zranění lízala, dokud se znovu neotevřelo a nezačalo čistě krvácet. Pak co nejněžněji promasírovala zlomenou přední nohu. Přitom nepřestávala tichým hlasem k vlčici konejšivě promlouvat.

Z okraje své tuniky odtrhla pruh látky a jednu rovnou větev přelomila na dva stejné kusy. Byly o trochu delší než zlomená část nohy. Z batohu vytáhla malou nádobku a na otevřená zranění nanesla kašovitý obsah. Pak jediným prudkým trhnutím srovnala kosti přední nohy. Vlčice divoce zakňučela a začala vstávat. Dívka ji hladila a konejšila, až si opět lehla. Ovázala kusem látky ošetřená zranění a potom upevnila kusy větve k přední noze jako dlahy. Zvíře se

pokusilo vstát, ale dívka jej jemně přitlačila k zemi a zašeptala: „Ještě ne.“

Dlouho se nakláněla nad vlčicí, opakovaně ji líbala na čenich a kolem uší a konejšivě k ní promlouvala.

Náhle se zvíře prudce napřímilo a dívka se se smíchem překulila na záda. Vlčice zavrávorala, zůstala stát a zavětřila. Něco ucítila a potácivě odklusala do noci.

Dívka zvíře pozorovala, dokud nezmizelo v temnotě. Odložila své věci stranou a větví prohrábla oheň. Přes ramena si přehodila přikrývku, přitáhla si ji k tělu a zasněně se zahleděla do plamenů.

Noční ticho prořízl vzdálený vlčí štěkot. Byl to podivný, krásný zvuk, který se mísil s písní větru v korunách stromů. Dívka se spokojeně uložila k spánku. O chvíli později ji tahle divoká ukolébavka přenesla do říše snů.

Z nedalekého úkrytu za balvanem dívku upřeně pozoroval Sharn. Gath vedle něj odzátkoval měch s vodou, dlouze se napil, trochou vody si opláchl zrudlý obličej a zašeptal: „Čáry.“

Kapitola patnáctá

PŘÍPITEK

O míle východněji se stejná černočerná obloha posetá hvězdami klenula nad Stíny a vrhala matný svit na úzkou stezku mezi katarakty. Soutěskou zde projížděli vojáci na koních a mířili na sever. Záře hvězd pableskovala na ocelové zbroji.

Děsivý, smrtící kitzaacký regiment. Blížil se konec jeho třídenního pochodu z Bahaary. Tato jednotka sestávala z šestašedesáti mužů: dvou oddílů lehké jízdy regimentu Lebek, vyzbrojených kušemi a těžkými zakřivenými šavlemi. Vojáci měli tváře pomalované černou hlinkou, aby připomínaly lebky. Nejednalo se o invazní jednotky, ale o nájezdníky, kteří byli vyzbrojeni tak, aby

šířili hrůzu a pomstili své padlé.

Jednotku vedli dva velitelé na těžkých černých hřebcích. Cinkot zbroje. Klapot kopyt. Chřestění amuletů z mrtvých nepřátel. Vojáci byli tak špinaví a zpocení, že by se tím hnusem dal naplnit vinný džbán.

Velitelé následovaly dva povozy. První byl černě nalakovaný kočár, který se trochu podobal kleci, a v něm jeli v černých róbách tři hladce vyholení strážci Chrámu snů. Druhý vůz byl zásobovací a vršily se na něm náhradní zbraně, sedla a zásoby potravin.

Když noční oblohu zbarvil kalný přísvit dne, jezdci dorazili k ohybu stezky, kde na ně čekali dva zvědové. V dálce mohli spatřit rokli, vzdálenou ještě půl dne pochodu, která tvořila přirozenou hranici mezi katarakty a lesní kotlinou za ní.

Velitele sestoupili z koní a z okraje cesty shlíželi na dlouhou rokli, kterou přetínaly tři přírodní kamenné mosty. Mosty byly částečně zablokované nedokončenými branami. Za branami se na hliněném kopci rozprostíraly vesnice Tkalcovna a Tři mosty.

Velitelé Trang a Chornbott byli zkušenými nájezdníky a patřili mezi největší bojovníky Kitzaacké hordy. Podsaditý pořízek Trang měl tak mohutné čelisti, že by dokázaly rozžvýkat nohy stolu. Na sobě měl otlučenou zbroj a na hlavě rudou přilbici s mřížkou ze silných ocelových pásů, sloužící k ochraně obličeje. Na zádech mu visela sekera velká téměř jako on sám. O hlavu a půl vyšší Chornbott byl oděný do vyleštěné kroužkové zbroje. Hlavu nesl zpupně nepokrytou. Meč v pochvě, který svíral v pravé ruce, byl stejně velký jako Trang.

Oba muži si pozorně prohlédli vesnici a pak se vrátili k černě nalakovanému kočáru. Dva chrámoví strážci otevřeli boční dveře a velitelé se uklonili zejícímu temnému otvoru. V tmavém stínu se z rudých a oranžových polštářů zvedl malý, kulatý muž a po třech železných schůdcích elegantně sestoupil na zem, aniž by vytáhl ruce založené v rukávech roucha. Na sobě měl černou róbu přehozenou přes fialovou tuniku zdobenou malinkými černými a žlutými motýlky. Kulatou hlavu mu pokrývala rudá čapka s dlouhými kývajícími se klapkami na uši. Měl úzký krk, lehce vypoulené oči, mléčnou pleť albína a rty růžové jako mimino. Když dva velitelé

čekali předklonění s trpělivostí náhrobních kamenů, uklonil se jim s posměšnou servilitou.

Velitelé se nejisté a rozpačitě napřímili. Zcela zjevně nebyli zvyklí, aby se k nim jejich nadřízený, druhý nejvyšši Kitzaakk poušmí říše, choval s takovou formální zdvořilostí.

Muž, který před nimi stál, tohle věděl a tajně se bavil jejich rozpaky. Byl to velekněz Chrámu snů Motýlí bohyně a tajný služebník Pána temnot.

Velekněz se odloudal k okraji cesty a pohlédl ke Tkalcovně. Když promluvil, zdálo se, jako by slova předčítal.

„Ta vesnice se jmenuje Tkalcovna. Žije v ní asi pět set obyvatel, z nichž je zhruba sto dvacet až sto čtyřicet bojeschopných válečníků. Víc jich tam není.“ Otočil se k velitelům. „Váš regiment unese z chrámu devět nejkrásnějších panen a vesnici spálí do základů. Vy dva zabijete toho otravného barbara, který je tak zaujatý proti černé barvě.“

Velitelé se hluboce uklonili. Když opět vzhlédli, Dang-Ling prohlásil: „Prosím, odpusťte mi, ale musím vás požádat, abyste se svlékli.“ Tón jeho hlasu byl mírný a ohleduplný, nicméně se jednalo o rozkaz.

Oba bojovníci si sundali krunýře a nátělníky a v očekávání zůstali stát před velekněžem. Ztvrdlou, opálenou kůži jejich těl zhusta pokrývaly jizvy starých zranění.

Dang-Ling vytáhl ze záhybů své róby rudou kameninovou nádobku ve tvaru motýla. Odzátkoval ji a napřáhl k velitelům. „Poslužte si po libosti. Jedná se o velmi starý a mocný elixír, jehož magické síly jsou nezpochybnitelné. Je vyroben z jeho vlastních živých relikvií. Toho temného barbara nebudete muset ani hledat. On najde vás.“

Trang a Chornbott vnořili prsty do nádobky a vytáhli je namazané čpavě páchnoucí zelenou mastí. Dychtivě si jí natřeli genitálie. Mast tvořily rozdrcené kousky nehtů a chlupů, které Kobra uzmula Gathu Baalovi, smíšené s jeho slinami a dalšími ingrediencemi. Když oba velitelé skončili s natíráním, pronesli tiché modlitby k Motýlí bohyni a oblékli se.

Dva strážci chrámu přinesli ze zásobovacího povozu amforu

chrámového vína zvaného Bwong a obsloužili válečníky. Když byly všechny poháry či přilbice naplněny, všichni přítomní pozvedli své nádoby a pronesli nezbytný přípitek. Pak jedním douškem Bwong vypili.

Připíjeli na zabíjení.

Kapitola šestnáctá

PAVOUČÍ SÍŤ

Paprsky ranního slunce ozářily Volající skálu, zaplavily její pukliny a prohlubeniny, přelily se přes mýtinu na jejím vrcholku a zalily chladným zlatavým světlem hlavu spící Červenky. Dívka nebyla sama. Z trnky visela deset stop dlouhá krajta s velkýma žlutýma očima. Její jazyk kmital několik palců od dívčina obličeje. Červenka se pohnula, ospale si promnula oči a zamrkala do slunečního světla. Překulila se na loket. Krajta roztáhla čelisti s hlasitým zasyčením, které rozhodně neznamenalo přání dobrého jitra, a dala tak dívce najevo, jaký den se jí chystá připravit. Tváří v tvář dlouhým, ostrým zubům a páru chladných, nelítostných očí na vrcholku zelené lebky Červenka zaječela.

Krajta se připravila k útoku. Ozvalo se hlasité prasknutí, když listové ostří oštěpu prorazilo hadí lebku a přibodlo ji ke kmeni stromu.

Tělo velkého plaza spadlo ze stromu a divoce se ovíjelo kolem ratiště zabodnutého oštěpu. Když bylo kopí vytrženo ze stromu, hadí tělo spadlo. Dopadlo na nohy dívky, která se škrábala z dosahu, a jeho váha ji srazila na zem. Znovu vykřikla a kopala do svíjejícího se plaza. Nakonec se s křikem odkulila a posadila se.

Na tělo jí dopadl stín. Zarazila se, vzhlédla, znovu se rozječela a zakryla si tvář rukama.

Nad ní stál ohromný, snědý barbar. V pravé ruce se mu volně

houpal oštěp se zkrvaveným hrotem. Tvář měl zarudlou. Pod hrozivým obočím se blýskaly temné oči. Přilbice, kterou měl uvázanou u pasu, mu na boku tvořila nepřirozenou vybouleninu. Na hrudi se mu zlověstně zvedal a klesal lesklý krunýř. Zdálo se, že mu kožešina pod zbrojí přímo vyrůstá z dubově hnědé kůže.

Červenka vykoukla mezi prsty a spatřila, jak se k ní natahuje svalnatá paže. Dívka zalapala po dechu, ucukla před obrovskou dlaní a snažila se odplazit vzad.

Barbar jí přišlápl lem tuniky, čímž zastavil dívčin ústup. V panice si pažemi zakryla tvář, neboť ta ruka se opět blížila jako mohutná obléhací zbraň. Dlaň na okamžik zaváhala a dívka pak odtáhla paže od svého obličeje. Sledovala, jak se jí před ústy vznáší veliký palec, a vydechla koutkem úst. Palec jí něžně pohladil dolní ret.

Zavřela oči a cítila palec na svých rtech. Pak znovu oči otevřela a ochromeně pozorovala vystouplé žíly na mohutné okované paži. Její pohled stoupal vzhůru a sledoval každý chlup a každou oděrku na nadouvajících se napjatých svalech ramen a býčí šíje. Pak zamrkala, zaklonila hlavu a pohlédla do zastíněné tváře. Tmavé strniště. Silné, bílé zuby. Pronikavé oči pod huňatým obočím. Šedé zvířecí oči predátora, který se řídí zákony džungle, a přesto se za nimi skrývala bolest dítěte dávno pohřbeného v minulosti. Oči hrdé na svá tajemství. Oči, které jeho pocity tak dlouho a tak dobře skrývaly, je nyní před Červenkou skrýt nedokázaly.

Tváří jí prolétla vlna sympatie a vehnala dívce barvu do lící. Za ní vzápětí následoval úsměv.

Dotkl se její zrůžovělé tváře a pak si důkladně prohlížel její úsměv. Na rovinu se jej zeptala: „Ty jsi… Gath Baal?“ Pozvedl tmavé obočí, jako by své jméno slyšel poprvé. Zopakovala otázku: „Jsi?“

Pohlédl jí do očí a rychle uhnul pohledem. Otočil se ke stromu, odkopl tělo mrtvé krajty stranou, zvedl dívčiny věci a podal jí je. Vzala si opasek s malými váčky a zasunula nůž do pochvy. Svázala plášť a přikrývku do uzlu a pověsila si jej na konec poutnické hole. Přitom rychle oddechovala, nespouštěla z Gatha oči a slova ze sebe vyrážela.

„Omlouvám se. Neměla… jsem… křičet. Měla bych ti…

poděkovat… a děkuji ti. Zachránil jsi mi život.“

„Jdi,“ přikázal tiše. „Tady nemáš co dělat.“

Přikývla a zaprosila: „Ale… jestli jsi… Gath Baal, musím s tebou mluvit.“ Vzal ji za loket a vedl ke stezce na severním okraji. „Jdi! Nepatříš sem.“

Sebrala síly, vytrhla se mu a odvážně mu pohlédla do očí. „Neodejdu! Ještě ne! Nesu ti zprávu.“

„Žádné zprávy nepotřebuju,“ odsekl stroze a postrčil ji vpřed. Klopýtla a zastavila se. „Je to důležité! Poslal mě Hnědý Jenda.“

„Jdi!“

„Ale já nemůžu.“ Zajíkla se. „Ne, dokud… ach, prosím, vyslechni mě.“

Oči měla zvlhlé slzami a koutky úst stažené dolů. Gathova tvář ztratila veškerý výraz a on začal pozpátku ustupovat k východnímu konci mýtiny. Nevěřícně na něj zírala a pozorovala, jak prochází kolem velikého šedého vlka, který si ji prohlížel, jako by byla neposlušným štěnětem. Vlk štěkl. Červenka se nadechla a zavolala za odcházejícím mužem.

„Počkej!“

Gath se nezastavil a zmizel mezi balvany.

Červenka vykročila za ním, pohlédla na vlka a rozplakala se zklamáním. Někde poblíž zařvala nějaká velká kočkovitá šelma. Dívka se divoce rozhlédla a z tváří se jí vytratila všechna barva. Ostražitě vykročila ke stezce na severním okraji. Po pěti krocích se rozklusala a vzápětí již běžela úprkem.

Prodrala se podrostem mezi balvany, nalezla puklinu a začala sestupovat. Urazila deset kroků, pak uklouzla na kamenné drti, klopýtla vpřed, dopadla na zem a v mračnu prachu se kutálela a klouzala asi třicet stop. V otázce zastavení pádu za dívku rozhodla plochá kolmá skála. Jednalo se o bolestivé zastavení, které Července vyrazilo dech. Když se probrala z omámení, byla celá uprášená a na těle měla krvavé odřeniny. Puklina se nyní stáčela k západu a dívka pohlížela přímo do žhnoucí zlatavé koule na ranním nebi.

Sluneční paprsky, které pronikaly zvířeným prachem, ji oslepovaly. Zastínila si oči a zamrkala, jak se pokoušela rozeznat zemi pod nohama. Znovu vyrazila vpřed a vzápětí jí kamenná suť

ujela pod nohama. Klopýtla dopředu a pokoušela se udržet rovnováhu. Uvolněné kamení se jí v tom nikterak nesnažilo pomoci. Náhle se začalo hrnout z příkrého svahu a dívka s rozpřaženýma rukama potácivě uháněla dolů ve zvířeném prachu, prozářeném slunečním svitem.

Tentokrát se zastavila náhle. Pokoušela se uvolnit roztažené ruce a ucouvnout. Její tělo kromě jedné nohy bylo uvězněno v jakési stěně světla. Volná noha se jí bezmocně houpala jako nudle okamžik předtím, než měla být slupnuta.

Vyděšená a zmatená dívka divoce zápasila, aby se osvobodila, ale marně. Zaklonila hlavu a shlédla dolů. Tělem jí proběhl záchvěv čiré hrůzy. Přímo pod bradou se jí táhlo chlupaté, tlusté lano, pokryté lepkavou, vlhkou hmotou, která se leskla ve slunečním svitu. Ruce, paže a tělo měla přilepené k obrovské pavouci síti. Rozprostírala se jako terč ke stranám průrvy. Dívčina pravá noha visela od kolene dolů volně skrze střed pavučiny.

Bezmocně sebou házela, uvězněná lepkavými vlákny. Pokusy o vyproštění dívku pouze pevněji připoutávaly k pavouci síti.

Síly ji opustily a Červenka zůstala viset v síti jako tučné sousto na talíři. Zpod řas se jí draly slzy, ale přesto se pokoušela spatřit zdroj škrábavého zvuku, který přicházel zdola. U paty pavučiny se začal zvedat kruh zeminy o průměru tří stop. Zaječela. Její tělo se prudce zachvělo a od očí jí odlétly kapičky slz.

Zírala do rozšiřující se temnoty a jako omámená pozorovala, jak se z tmavého otvoru derou ven chlupaté nohy podobné klepetům. Nohy se ohnuly a pak ze tmy vyzvedly tmavě hnědé tělo obrovského pavouka. Byl to chupan hnědé barvy o váze zhruba čtyřiceti liber, který nutně potřeboval ostříhat. Téměř celé tělo tvořilo břicho. Zbytek rozšklebená kusadla. Masožravec se zjevně ošklivými úmysly.

Červenka sebou mamě mlátila v síti. Z rozechvělých rtů jí unikaly táhlé, přiškrcené výkřiky. Nádherná hudba pro chupanovy uši.

Pavouk pozoroval, jak Červenčina pravá noha divoce kope ve středu pavučiny. Vyrazil k ní, ale pak si to rozmyslel, jako by pro něj byla noha příliš velkým soustem. Namísto toho zamířil stranou k levé

noze. Chodidlo v sandálu bylo pevně uvězněno v síti.

Zběsile se zavrtěla, podařilo se jí zkroutit hlavu pod paži a spatřila, jak se k její noze blíží ta chlupatá nestvůra. Zoufale trhla levou nohou a trochu si ji uvolnila, takže klesla ještě níže k blížícím se kusadlům.

Chupan vyrazil vzhůru, chňapl po Červenčině noze a oderval jí sandál.

Dívka obrátila oči v sloup a začala ztrácet vědomí. Pavouk chvíli žvýkal sandál, pak jeho miniaturnímu mozku došlo, že něco není v pořádku, a zbytky sandálu vyplivl. Spatřil růžové chodidlo Červenčiny bosé nohy a vyrazil po pavučině opět vzhůru.

Když se pavouk připravil k obědu, jehož předkrmem se mělo stát pět dokonalých prstíků, sevřely mu tučné tělo mohutné čelisti.

Čelisti patřily Shamovi. Vlk byl stále ještě ve vzduchu, když se s cvaknutím zavřely a přeťaly pavouka vedví. Zvíře ladně přistálo na všech čtyřech asi deset stop za pavučinou. Pozorovalo, jak se oba mokvající kusy pavoučího těla kutálejí puklinou dolů, a přitom vyplivovalo z tlamy kousky chitinu a chlupů. Pak vlk začal zuby odtrhávat kusy pavučiny, které se mu zachytily v kožichu.

Krátce nato, když Červenka otevřela oči, bylo slunce zastíněno Gathovým mohutným tělem. S pomocí dýky ji vyprostil z pavouci sítě. Zafňukala, pohlédla do snědé tváře a zjistila, že jeho břidlicově šedé oči putují od jejích ňader ke krku. Když se jí letmo otřel o líce, měla pocit, že jeho tvář hoří.

Přitiskla mu hlavu k tváři a zasténala: „Gathe!“

Nevšímal si její nevhodné snahy zapříst hovor a dál přeřezával tlustá vlákna pavučiny. Náhle spadla a tvrdě přistála na zádech u jeho nohou. Vykřikla bolestí, zvedla se na loktech a pohlédla na něj. Objevil se v Gathových očích pobavený záblesk? Byla příliš zmatená, než aby si tím mohla být jista.

Popadla dech, doplazila se ke stěně praskliny a vyčerpaně se o ni opřela. Ústa se jí chvěla. „Myslela… jsem, že umřu.“

Tmavé oči jí zvlhly. Gath si dřepl a pohlédl jí do tváře. Koutky úst se mu zvedly v širokém úsměvu, který vzdoroval jejímu pláči. Hlava jí klesla do uprášených dlaní. Nepřestávala vzlykat.

Úsměv mu zmizel z tváře a Gath prudce vstal. „Nejsi zraněná.“

Vzhlédla a vyděšená jeho drsným tónem vykoktala: „Ale ta… příšera mě málem zabila.“

„Ve Stínech číhá smrt na každém kroku.“

Dívka sebou trhla, pohlédla na vlka a pak zpět na Gatha. Jeho oči byly chladné jako led. Mohl to celou dobu pozorovat? Ukázala na Sharna a nejisté prohodila: „Ty jsi mu nařídil… aby mě zachránil.“

„Ne. Nikdo mu nenařizuje, co má dělat.“

Přikývla a vděčně na Sharna pohlédla. Při tom si z tváře odstraňovala lepkavé zbytky.

Gath se shýbl a podal Července její poutničkou hůl. „Jsi příliš daleko od domova.“

Znovu přikývla. „Já vím, ale věřila jsem, že mě vyslechneš.“

Netečně přijala nabízenou hůl a Gath zvedl dívku ze země, jako by nevážila vic než košík broskví. Lehce se zapotácela a zachytila se o jeho paži. Neodstrčil ji. Do tváře se jí vrátil úsměv. Zvedla k němu zrak, ale jeho pohled byl stále neproniknutelný. Její úsměv se vytratil.

„Jdi,“ přikázal tiše.

Poslušně pokývla hlavou, sezula si zbylý sandál a vsunula jej do uzlu, visícího z konce hole. Povzdechla si a pak začala sestupovat puklinou směrem k Sharnovi. Když procházela kolem vlka, zastavila se, a dříve než stačil zaprotestovat, políbila ho mezi uši. Pak pokračovala v sestupu, dokud ji nepohltil sluneční svit.

Na úpatí pukliny se ohlédla na dva predátory, kteří postávali ve zvířeném prachu. Byli stejně mohutní a impozantní jako skály a les.

Otočila se a vyrazila lesem. I když ušla více než míli, stále cítila Gathovu přítomnost a spatřovala jej ve své mysli, zachyceného prsty své představivosti.

Kapitola sedmnáctá

Domov

Červenka Jezerní vlas putovala po Sluneční stezce na východ. Prošla Stíny a Údolím zázraků na Stezku zlodějů, která se stáčela na jih, dokud nedorazila na Hraniční silnici a k Citroníkovému přechodu. Zde se zastavila, posadila se na zem a hltavě se napila vody z měchu. Přitom vrhla pohled přes rokli a srdce se jí zastavilo.

Přímo za pozůstatkem mostu se k nebi tyčilo těžké kitzaacké kopí. Na něm byla naražena čerstvá mrtvola wowellské čarodějky.

Červenka zůstala sedět s otevřenými ústy. Jednou dlaní si je zakryla, druhou rukou se chytila za břicho, jak se jí zvedl žaludek. Popadla své věci a vyškrábala se na nohy.

Spěchala na východ po Hraniční silnici. Cestou potkala jen pár pocestných a brzy dorazila na Jantarovou stezku. To byla hlavní kupecká tepna. Začínala daleko na severu v Říši ledu, táhla se přes lesy, pak na jih přes katarakty a přes pouště do džunglí. Jistý provoz směřoval na sever, ale od kataraktů na jih necestoval nikdo.

Když Červenka přecházela Jantarovou stezku, vrhala kolem sebe podezřívavé pohledy a rychle spěchala dál. O hodinu později se zastavila za ohybem silnice a popadala dech. Chvátala bez oddechu již čtyři hodiny, ale nyní už v dálce mohla spatřit Tři mosty a Tkalcovnu, svůj cytherianský domov. Tkalcovna se mihotala v poledním slunci jako mnohobarevná vlajka. Padla do trávy vedle silnice, opřela se zády o skálu a vydechla úlevou. Už nebyla příliš daleko od domova.

Vesnice se rozkládala na narudlém holém kopci, ze kterého byl, až na pár shluků stromů, vymýcen veškerý podrost. Z jižní strany ji strážila hraniční rokle. Vesnici obklopovala mýtina, na které pasáci pásli stáda ovcí. Za ní se zvedala palisáda s bránou v severním rohu. Obranná zeď hraničila s jižním koncem Tkalcovny. Tam vesnice končila v suti kamení u okraje rokle, přes kterou se rozpínaly tři mosty, kde dělníci stavěli brány. Tři silnice, které protínaly vesnici,

pokračovaly přes přechod zvaný Tři mosty, pak se spojovaly v jednu a mířily na jih skrze Soutěsku u Tkalcovny. Nad palisádou se v nepravidelných kaskádách zvedala samotná Tkalcovna. Ve spodní části byly na sobě natěsnány lepenice a dřevěné domky. Okna zakrývaly pevné okenice a z plochých střech se zvedaly kamenné komíny, ze kterých stoupal bílý kouř. Vymydlení obyvatelé v čisťounkých tunikách třídili, čistili a česali vlnu, aby pak mohlo být toto nadýchané chmýří spředeno.

V horní části vesnice stály řady kouřících dřevěných kádí s barvivem. Tyto obrovské nádoby byly téměř stejně velké jako menší domky. Barvíři, muži i ženy, míchali látku v kádích dlouhými dřevěnými měchačkami. Nahá těla a bederní roušky měli poskvrněné zlatým, žlutým a hnědým barvivem, které se vyrábělo ze světlice a moruše barvířské, a také červeným a oranžovým, vyrobeným z mořeny a kořenů teimy, arrashadu a bobulí fantellu, které se na jaře sklízely a sušily. Cytheriané raději barvili veliké čtverce utkané látky než vřetena příze. Vzhledem k tomu, že při míchání barvivo šplíchalo, měnila se barva horní části vesnice stejně jako mnohých obyvatel podle toho, jaký odstín se právě míchal. Dokonce i dohlížející kněží měli své zlaté a stříbrné róby poskvrněné červenými a žlutými skvrnami.

Nad káděmi, ze kterých se kouřilo, stál na vyvýšeném místě dřevěný chrám obklopený budovami z nenabarveného dřeva. Tkalcovní dvůr. Moudří starci na prosluněném nádvoří učili děti z Tkalcovny řemeslu, které se ve vesnici provozovalo. V chrámu tkaly panny plámo za zvuku vlastního prozpěvování.

Tkalcovní dvůr ze tří stran obklopovaly příkré srázy zvané Výšiny. Zvedaly se nad střechou chrámu do výše dvaceti stop a tvořily širokou nepravidelnou plošinu, na které se sbíhalo mnoho pěšin. Zde se na dřevěných sušácích sušilo čerstvě nabarvené plátno. Díky tomu se tady vytvořila veliká barevná skvrna, která se skládala ze žluté, oranžové a rudé barvy a připomínala gigantickou korouhev nějaké vesnice z pohádek.

Červenka vstala a začala vesele hopsat k vesnici. Jak se blížila, ucítila známý pach horkého barviva, jenž se mísil s čpavým zápachem louhu, citronu a moči, které se používaly při promývání.

Když se blížila k mýtině, uslyšela za sebou kroky a prudce se otočila. Spatřila, jak po silnici přichází Gath. Vlk čekal vzadu na okraji lesa. Barbar na dívku ani nepohlédl.

Oči měl upřené na horečnatý pohyb na mostech. Skupiny mužů napůl pohlcených zvířeným prachem s pomocí kladiv, hřebů, pil a kleteb dostavovaly brány. Když se Gath přiblížil k Července, pohlédl k Soutěsce u Tkalcovny, mírně naklonil hlavu a naslouchal něčemu, co ona nemohla slyšet.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

Pohlédl na nijako by ji spatřil poprvé, a zavrčel: „Nic.“ Stočil zrak k vesnici. „Tohle je tvůj domov?“

„Ano,“ odvětila pyšně.

Ostražitě na ni pohlédl a pak pronesl hlasem, ve kterém zněl obviňující tón: „Jsi čarodějka. Přivedla jsi mě sem?“

„Cože?“ vyhrkla. „Já a čarodějka?“ Málem se rozesmála. Ale když si všimla, že Gath mluví smrtelně vážně, zarazila se a prohlásila vyrovnaně: „Nepřivedla jsem tě. Na mou čest. Nemám žádné magické schopnosti! Já pouze tkám plátno.“

Poškrábal se na stehně ratištěm oštěpu, pak zavrčel: „Řekni mi své jméno.“

Zrudla, trochu se odvrátila a pozorovala jej koutkem oka. „Červenka… Červenka Jezerní vlas.“

Čekala, ale další otázky nepřicházely. S nefalšovanou upřímností prohlásila: „Chci ti ještě jednou poděkovat. Dlužím ti svůj život a na to nikdy nezapomenu. Pokud existuje něco, co bych…“

„My jsme spolu skončili,“ odsekl prudce.

Její ústa se mírně vyklenula v náznaku úsměvu. „Tak proč jsi mě sledoval?“

„Vyléčila jsi vlčici,“ prohlásil, jako by to vše vysvětlovalo. Vážně přikývla a pak se opět pokusila zapříst hovor. „Můžu… necháš mě, abych ti to teď vysvětlila? Nebude to trvat…“ Zavrtěl hlavou.

Sklopila zrak, beze slova se otočila a zamířila přímo přes volné prostranství k Lesní bráně. Ale její váhavý krok ji prozradil. Poprvé v životě cítila, že udělala něco úplně špatně, že něco strašně zkazila. Ale pro tento pocit neexistovalo žádné vysvětlení.

V tom okamžiku vyšli z ohybu Hraniční silnice Dýkouš a Kosť. Hvízdali si a pobrukovali. Červenka i Gath se otočili a spatřili je. Oba bratři zahanbeně ucouvli do lesa a zmizeli z dohledu.

Červenka zamyšleně zaváhala, pak se otočila zpět k bráně a prošla bezcílně mezi pasačkami koz a pradlenami, aniž by odpověděla na jejich pozdravné úsměvy. Proklouzla davem chlapců, kteří spolu bojovali dřevěnými meči, a dorazila k bráně. Náhle se zastavila a vzhlédla k vyschlým kataraktům. Z mohutných útesů šedivé skály přicházelo vzdálené hřmění. S každým úderem srdce rachot narůstal.

Červenka se ohromeně ohlédla přes mýtinu na Gatha.

Se skloněnou hlavou stál otočený směrem ke kataraktům. Odepnul od opasku přilbu, zvedl ji, nasadil na hlavu a čekal. Predátor ucítil krev.

Červenka se zachvěla a pohlédla zpět ke kataraktům.

V soutésce se zvedl prach, z jejího ústí se na koních vyřítili kitzaačtí nájezdníci a s řevem se vrhli ke třem mostům.

Ve vesnici se na poplach rozezněl gong. Ženy s křikem odháněly děti i domácí zvířectvo k lesu. Další ženy ve vesnici hledaly své děti a mísily se s muži, kteří se tahali o zbraně.

Roztřesená Červenka pohlédla zpět na Gatha, který si ze zad sundal sekeru. Pak se prudce otočila, když od Tkalcovního dvora uslyšela hlasitý dětský křik. Vrhla se do proudu těl, který se vyléval z brány, prodrala se jím a vběhla do vesnice.

Kapitola osmnáctá

DRANCOVÁNÍ

Gath vyrazil za Červenkou, pak se náhle zastavil a pomalu, jako hřeb ohýbaný páčidlem se otočil k blížícím se nájezdníkům. Ječící jezdce s tvářemi připomínajícími lebky vedli dva velitelé odění

v oceli. Dvojice mávala obrovskými lesklými zbraněmi a z tajemné záře v jejich klínech se šířily paprsky bílého světla.

Gath zamrkal. Začal namáhavě a hlasitě oddechovat. Jeho svět vyplnil ohromný žár. Světlo pohltilo zvuk. Kromě dvou zářících ocelových válečníků pro něj odumřel veškerý pohyb. Zdálo se, že se dvojice bojovníků blíží pomalu, jako by cválala krvavým nebem. Gath pomalým, šouravým krokem odsouzence vyrazil jezdcům v ústrety. Pronikavý jekot žen prořízl tenhle jeho začarovaný svět a přenesl jej do skutečného světa špíny, paniky a pachu strachu.

Pohlédl zpět k Lesní bráně. Zvířata, muži, ženy i děti se hrnuli ven a pěšky i na vozech mířili do bezpečí stromů. Gathova tvář ztvrdla a za maskou přilbice ztratila jakýkoli výraz. Barbar se opět otočil k nájezdníkům, jako by jej uchopil do sevření jakýsi neviditelný démon.

Kitzaakkové se rozdělili do dvou skupin a hnali se přes dva nejbližší mosty. Ty se otřásaly pod bušícími kopyty, od kterých odlétaly do rokle velké kusy zeminy.

Na mostech se do cesty útoku postavili cytherianští obránci s vyceněnými zuby a kopími v rukou. Jejich zbraně ani odhodlání však nebyly dostatečné. Všichni, kromě dvou, před lavinou ocele v panice uprchli. Zbylé dva obránce zasáhly šipky z kuší doprostřed čel a muži klesli k zemi. Jejich prchající druhové zemřeli nedlouho po nich s kitzaackými ocelovými šipkami v zádech.

Gath potěžkal oštěp a sekeru a přinutil se otočit a odkráčet k Lesní bráně. Když se prodral zbytky uprchlíků do vesnice, ze které panika vysála veškerý život, uslyšel na jejím opačném konci kletby a řinčení zbraní, jak se cytherianští bojovníci stavěli na odpor nájezdníkům. Gath si nevšímal těchto lákavých zvuků, prošel kolem povozu plného neoholených námezdných žoldáků oděných v kůži, kteří zjevně nepovažovali Kitzaakky za součást své smlouvy o ochraně Tkalcovny, a minul křižovatku ucpanou povozy. Spatřil muže, který si oběma rukama držel vymknutou čelist, a dalšího, který si u krvácejícího pahýlu zápěstí přidržoval otýpku slámy. Neustálé vyzvánění na poplach náhle utichlo. Gath zaváhal, zaposlouchal se a pak pokračoval v cestě kolem otevřených oken a dveří. Ve stínech za nimi se krčilo jen ticho prázdných pokojů, prázdných židlí a

prázdných postelí. Stoupal klikatou opuštěnou uličkou na severní straně vesnice dvě řady domů pod tyčícími se Výšinami. Pak vystoupal po schodech na boku jedné budovy. Vedly na plochou střechu, odkud se zvedal žebřík na další střechu. Z ní spatřil bitvu, která probíhala na jižním konci vesnice.

Roztroušené, neorganizované skupinky cytherianských bojovníků čelily kitzaackému útoku v kamenné suti a v ulicích. Jejich dlouhá kopí o výšce dvou mužů se bezmocně tříštila o ocelové krunýře nájezdníků. Kitzaakkové do nich zblízka stříleli naslepo z kuší s brutální přesností. Ocelové šipky pronikaly zírajícíma očima a probodávaly otevřená, křičící ústa. Hlavní část Cytherianů o síle asi čtyřiceti mužů se shromáždila na Tkalcovním dvoře, aby bránila chrám a posvátné panny.

Kitzaakkové se sjeli na Tržišti, sesedli z koní a opět se rozdělili. Menší oddíl začal procházet téměř prázdné ulice v dolní části vsi a zabíjeli opozdilce. Několik mužů zůstalo na Tržišti hlídat koně. Oba velitelé vedli hlavní síly do útoku klikatou uličkou, která spojovala Tržiště s Tkalcovním dvorem. Podél ušpiněných zdí se jako mohutné stráže tyčily obrovské kádě s barvivem. Na horním konci ulice se cytherianští obránci srazili s nájezdníky a démon války se zhluboka napil krve.

Gath mohl spatřit jen zadní stěny dřevěných budov, které obklopovaly dvůr. Zpoza nich se ozýval hysterický křik mladých dívek a řinčení oceli o železo. Gath slezl na nižší střechu a pak na prázdnou ulici. Křivolakými uličkami vyrazil k Výšinám. Prodíral se řadami schnoucího nabarveného pláma a mířil ke zdroji hluku. Vystoupil zpoza žlutého pláma a přikročil k vojákovi z regimentu Lebek, který si jeho příchodu nepovšiml. Voják měl o zábavu postaráno. Svým klečícím tělem tlačil k zemi polonahou cytherianskou pannu. V upocené pěsti svíral hrst jejích světlých vlasů. Dívčiny zamžené veliké oči zíraly s nelíčenou hrůzou přes vojákovo okované rameno. Její výraz vojákovi napověděl, že má společnost, a ten se tedy otočil, aby zjistil, o koho se jedná.

Protože to byl civilizovaný člověk, sundal si přilbici, aby si lépe vychutnal své potěšení, ale už se neunavoval vytažením dýky ze zaťatých zubů, což nebylo zrovna vhodné místo k jejímu

přechovávání.

Gath kopl vojáka do tváře. Ten se vzteklým výkřikem odlétl z ležící dívky, přistál s kovovým křupnutím a kutálel se pět stop. Křečovitě zaťatými prsty strhl oranžový kus pláma. Když se zastavil, měl hlavu dostatečně otočenou, aby se mohl podívat na vlastní zadek. Z levé tváře mu čněly tři palce čepele dýky.

Gath překročil dívku, prošel mezi sušáky s plátnem a zastavil se ve skrytu stínů poblíž okraje příkrého srázu. Pod ním se rozkládal Tkalcovní dvůr.

Bitva již skončila.

Na bílém mramoru nádvoří tryskaly křečovité výbuchy chtíče, mordování, mučení a drancování. Nájezdníci si vybírali daň náležející vítězům. Tato odměna bývá nejlepší, když je krev ještě horká zabíjením a šílená hrůza ze smrti ještě lpí na kůži.

Cytherianské ženy s roztaženýma nohama byly znásilňovány jak ve stínu, tak na slunci. Chlípníci ohmatávali nahé zadky. Ruce tápaly. Páteře se ohýbaly přes schody a sudy. Ústa hltala víno, sýr, ovoce a syrové maso. Vzpurní zajatci byli pomalu ukopáváni k smrti, zatímco ti odevzdaní byli stejně pomalu topeni ve studni. Mrtví a umírající, kteří leželi mezi živými, dodávali lesku těmhle ďábelským radovánkám chrlením krve a vyprazdňováním střev. Projevy divokého chtíče doprovázel pach a velký dřevěný chrám zajišťoval příhodnou hudbu. Ječící sbor.

Gathovi se zvedl žaludek. Svaly se mu napjaly dychtivostí vrhnout se do toho kitzaackého pekla. Ale barbar se ani nepohnul.

Skupina vojáku z regimentu Lebek vyrazila z rozbitých dveří chrámu a hnala před sebou dav podřených a zkrvavených mladých dívek. Mnohé měly roztržené tuniky a jejich cáry si tiskly k nahému tělu.

Gath se naklonil vpřed. V očích měl klidný a trpělivý výraz.

Uprostřed skupiny se nacházela Červenka. Obklopovalo ji pět nejmenších dívek ve věku od devíti do třinácti let. Tiskly se k její tunice a pažím. Vzlykaly a snažily se skrýt si tváře. Červenka jim zakrývala oči, a přestože se jí podlamovaly nohy, váha tisknoucích se dívek ji držela vzpřímenou.

Vojáci je postrkovali přes nádvoří k černě lakovanému vozu,

který stál u ústí hlavní ulice. Když dívky dorazily ke kočáru, vystoupil malý, tlustý kněz a vítal je úlisným širokým úsměvem. Bez ohledu na nářek a vzlyky lačnými prsty zkoumal jejich ňadra, zuby, zadečky a plochá břicha. Když přišla řada na Červenku, stála již před knězem sama. Při pohledu na ni si malý tlouštík zálibně zamnul ruce.

Červenka ucukla, jako by se před ní svíjel jedovatý had. Pohotově přiskočili dva chrámoví strážci, uchopili ji za paže a přidrželi na místě. Kněz popadl její tuniku, jediným pohybem ji roztrhl a odhalil dívčina ňadra. Zálibně si je prohlédl, jako by se jednalo o šťavnaté broskvičky. Kněz se s chlípným smíchem otočil ke strážcům a promluvil k nim. Jeho hlas se ztrácel v neutuchajícím křiku a nářcích.

Vzpírající se a vzlykající Červenku vtlačili do vozu. Kněz procházel mezi třesoucími se, fňukajícími dívenkami a pokračoval ve výběru.

Nehybný Gath to všechno pozoroval chladným pohledem. Pak zrakem přeletěl celé nádvoří a znovu spatřil dva velitele oděné v oceli.

Seděli na schodech chrámu a cpali se sýrem, který hojně zapíjeli vínem. Lhostejně sledovali dění na nádvoří. Každou chvíli některý z nich zvedl hlavu a pohlédl pátravě k ústí uličky, jako by někoho očekávali. Zbraně měli položené vedle sebe.

Gath se opět propadl do světa krve a světla a přestal vnímat zvuky i realitu. Rázně ze sebe setřásl očarování a znovu pohlédl k černě nalakovanému vozu.

Červenka seděla v levém předním rohu. Malé pěsti, kterými svírala mříže, se jí chvěly. Hlavu měla svěšenou a tvář jí zakrývaly prameny rudozlatých vlasů.

Za vozem ústila ulice, kterou musel mřížovaný kočár odjet. Špinavé stěny vrhaly do ulice hluboký stín. Stínem klesala pára z obřích kádí s barvivem, které se tyčily nad vrcholkem zdi.

Gath se zamyslel, zaváhal a pak ustoupil do úkrytu za rudým plátnem. Vyhnul se sušákům, tiše oběhl sráz, který se zvedal nad nádvořím, a vynořil se na opačné straně. Před ním stály dvě ohromné kouřící kádě, které lemovaly úzkou silnici. Dřevěné kádě s železným dnem ohřívala topeniště pod nimi. Gath prošel mezi nimi k okraji

zdi. Úzká ulice pod ním zela prázdnotou. Z horního konce sem doléhal hluk divokých radovánek a nářku obětí. Pak tímto rámusem pronikl pomalý klapot kopyt a skřípot kol vozu. Barbar vyčkával a z ostré zatáčky se vynořilo čtyřspřeží s černě lakovaným povozem.

Gathova těžká zbroj se blýskala, jak se mu dmula hruď zrychleným dechem. Nervy a svaly mu proběhlo vzrušení z boje. Blížil se čas, kdy bude moci zapomenout na trpělivost. Nad hlavou potěžkal oštěp. Svaly mu v ohnuté paži pulzovaly.

Tlustý kněz seděl vedle vozky. Chrámoví strážci zaujímali místa na sedátkách po stranách vozu.

Když povoz vyjel ze zákrutu, vozka vstal, aby popohnal spřežení. V tom okamžiku mu z hrudi vykvetl oštěp s listovým ostřím a srazil jej zpět na kozlík. Otěže a bič mu vypadly z rukou. Muž se zhroutil vpřed a spadl mezi postraňky.

Lehce vyboulené oči kněze se vypoulily ještě víc a obrátily se v sloup. Když se vůz s trhnutím zastavil, hlava se mu na ochablém krku bezmocně zakymácela. Pak se rozťhukal. Naříkat dokázal skvěle a pro svůj nářek měl i důvod. Před spřežením stál obrovský barbar a třímal předního koně za uzdu. Knězi unikl z hrdla hvízdavý zvuk. Tlouštík popadl otěže, horečně jimi začal trhat a ječet na koně.

Přední kůň se začal plašit a Gath jej udeřil pěstí do čelisti. Zvíře kleslo stranou do prachu a svého souseda strhlo ke špinavé zdi. Zbytek spřežení se splašil. Povoz se v úzké uličce kymácel ze strany na stranu a narážel do bočních zdí, přičemž k nim přirážel i vřískající chrámové strážce.

Kněz se po střeše kočáru škrábal dozadu. Na konci vozu spadl do prachu, vyhrabal se na nohy a uháněl ulicí zpět k Tkalcovnímu dvoru.

Gath si kněze nevšímal a zamířil ke kymácejícímu se vozu, ze kterého se ozýval nářek uvězněných dívek a praskání dřeva se mísilo s praskotem lámaných kostí. Kousek od povozu přitlačil kůň Gatha ke stěně. Barbar narazil hlavou do umazané zdi a železné pásy na přilbici se uvolnily. Ocelová přilba mu sklouzla a maska mu spadla na rameno. Oderval masku, přinutil koně zůstat stát a vyskočil na kozlík. Vyšplhal na střechu a sekerou vysekal otvor v levém předním rohu.

Trefil se naprosto přesně. Dírou vykoukla Červenka. Na tváři měla třísky a veliké oči se jí rozšířily údivem.

Gath se naklonil k díře a vytáhl dívku ven, jako by nevážila víc než pírko. Vzal ji do náručí, ze střechy kočáru vyskočil na vrcholek zdi a oba zmizeli mezi káděmi.

Vedoucí kůň se vzpamatoval z Gathovy rány, vyškrábal se na nohy a klopýtavě vyrazil vpřed. Ostatní koně jej následovali a povoz plný ječících dívek se trhaně rozjel uličkou. Ze zákrutu vyběhla skupina vojáků a hnala se za ním.

Když poslední voják přeskočil mrtvé tělo vozky, z ušpiněné zdi nad ním se zřítila obrovská káď se žlutým barvivem. Vřelé barvivo zasáhlo vojáka do zad, srazilo na zem a v mžiku opařilo až na kost. Vařící vlna se hnala dolů uličkou a za sebou zanechala jen jasně žluté rozbředlé svaly a odhalené kosti.

Na vrcholku zdi stál Gath, který káď shodil do uličky. Za ním se Červenka chvěla hrůzou. Barbar se krátce zasmál drsným, chraplavým smíchem a přistoupil k vedlejší kádi. Napjal svaly a zatlačil do ní. Káď narazila do sousední a ta do třetí a čtvrté. Všechny se rozbily a svůj obsah vyprázdnily do ulice. V Gathově stínu se chvěla Červenka. Oči měla plné děsu jak ze svého démonického zachránce, tak z Kitzaakků.

Barevná záplava, která se hnala ulicí, s sebou vzala část zdí a začala dohánět běžící vojáky. Většina z nich zrychlila, ale pár vojáků bláhově zpomalilo a otočilo se, aby vidělo, co se děje. Překvapené tváře jim zasáhlo vřelé barvivo, svou váhou je povalilo a pak unášelo opařená, ječící těla ulicí.

Kouřící příval barviva zaplavil Tržiště a roznesl opařená těla posetá puchýři všemi směry. Pak se roztekl uličkami a na jižní straně Tkalcovny uhasil požáry, které zde Kitzaakkové založili. Nyní měly ulice matně nahnědlou barvu zaschlé krve.

Gath to všechno potěšené pozoroval, pak vzal Červenku za ruku a odtáhl ji mezi řady sušícího se plátna. Když dorazili na Výšiny, ohlédli se zpět k vesnici. Černý kočár narazil do umazané zdi na okraji Tržiště a převrátil se. Tři dívky, které se vyplazily z díry ve střeše vozu, odkulhaly do zastíněných uliček. Pět zůstalo uvězněno uvnitř.

Na jižním konci vesnice cytherianští bojovníci, kteří se ukrývali v domech, nyní vyběhli a začali masakrovat oslepené, opařené a vesele zbarvené vojáky z regimentu Lebek.

Oba velitelé, kněz a skupina vojáků uháněli po stezce dolů. Když dorazili na Tržiště, velitelé pomohli knězi na zásobovací povoz a vozka popohnal koně směrem k Soutěsce u Tkalcovny. Povoz doprovázela eskorta pěti jezdců. Velitelé pak vedli své muže za zvukem boje na jižní straně vesnice. V době, kdy dorazili na místo masakru, byli již Cytheriané pryč a všichni opaření vojáci mrtví.

Gath spokojeně zavrčel a pak odtáhl Červenku mezi barevnými kusy látky k severnímu okraji Výšin. Pohlédli dolů na vesnici a k lesu za ní. Nad Tkalcovnou se vznášel těžký pach krve a vroucího barviva. Po levé straně dole spatřili za natěsnanými domky otevřený prostor. Ze vzdálenějšího konce tohoto dvoru se mezi budovami klikatil chodník k vysoké Lesní bráně. Gath táhl Červenku dolů z Výšin. Pak zamířili klikatými uličkami ke dvoru.

Kapitola devatenáctá

BOJ U STÁJÍ

Na křižovatce dvou uliček se Gath s Červenkou zastavili. Uličky vypadaly opuštěně. Jedna klesala do dolní části vesnice a pak se stáčela ke dvoru. Druhá přicházela od Tržiště. Skrze ni mohli vidět zvířený prach poblíž mostů na jižní straně Tkalcovny.

Gath rychle převedl dívku přes křižovatku a stinnou uličkou s ní zamířil dolů na okraj dvora. Tam se ve skrytu stínu znovu zastavili.

Nepravidelný ovál dvora, který se koupal ve slunečním světle, vyplňoval pach chlévské mrvy a slámy. Dvůr obklopovaly stáje a ohrady. Na protější straně dvora ústily dva chodníky, které se klikatily mezi domky směrem k Lesní bráně. Stinné stáje a ohrady byly prázdné. Na zaprášeném dvoře se povalovala sláma a prázdná

vědra a stálo zde několik vypřažených povozů.

Gath vyrazil vpřed, ale při zvuku cinkajícího kovu se zarazil. Ten cinkot Červenku vyděsil, ale pro Gatha to byl podivně příjemný zvuk, jako by patřil do jiného času a jiného světa. Připomínal zvonění malinkých stříbrných zvonečků, uvázaných k dětským kotníkům, aby se dítě neztratilo. Gath stáhl Červenku zpět do uličky, přidržel ji u zdi a pozorně naslouchal. Cinkot zvonků nahradilo supění a dusot ustupujících kitzaackých vojáků a nesrozumitelné brebentění jejich hlasů.

Žár Gathova těla byl tak intenzivní, že Červenka zrudla a přikrčila se. Když se k ní otočil, nahlas polkla. Barbarovy oči byly chladné jako náhrobní kámen. Ostře řezaná tvář mu potemněla a od koutků úst se mu k bradě táhly dvě hluboké rýhy.

Nedaleko spatřil dveře. Tiše je otevřel a nakoukl dovnitř. Pak vtáhl dívku za sebou a zavřel dveře.

Stáli v malé místnosti s ušpiněnou podlahou, kde ze sroubené zdi visela sedla, otěže a houně. Gath s Červenkou přešli místnost a vstoupili do prázdné stáje. Nad nízkým stropem se nacházel tmavý seník. Přední dveře byly otevřené a z dvora část stáje osvětlovalo sluneční světlo. Gath přešel stínem k žebříku, který ležel na zemi pod seníkem. Přitáhl si Červenku blíž a ukázal na seník. Vyhnula se jeho pohledu a poslušně přikývla. Gath si opřel sekeru o stěnu, zvedl dívku nad hlavu, lehce ji postrčil a Červenka přistála na seně. Zvedl žebřík a podal jej dívce. Ta na něj shlížela shůry.

V očích se mu mihotala nepřirozená dychtivost po boji a hruď se mu zvedala jako vyhladovělému panterovi. Když uchopila žebřík, jeho dlaně obemkly její mírným, ale pevným, uklidňujícím stiskem.

Popadl sekeru, prošel stájí a malou místností a vyšel zpět do uličky. Zahleděl se na sluncem ozářený dvůr a vyčkával.

Ozval se zvuk, který připomínal cinkot zvonečků ve větru. Tentokrát Gath poznal, odkud tohle tiché, tajemné cinkání přichází. Odněkud ze dvora, na kterém kromě prachu a slunečního svitu nebylo nic k vidění. První věcí, která Gathovi napověděla, že je někdo nablízku, byl silný čpavý pach mužského těla. Nakrčil nos a oči se mu překvapeně rozšířily, neboť ten pach rozpoznal. Byl jeho vlastní.

Zježily se mu chlupy na krku. Pak jej opět pohltil svět ticha, oslepujícího světla a krvavého nebe, který vyplnil celý dvůr. Gath cítil, jak mu v žilách vře krev, a tiše zavrčel.

Zkrátil úchop na sekeře a s rozmyslem vkročil do slunečního svitu v srdci toho magického světa. Tam se zastavil a skutečný svět se vrátil zpátky. Dvůr byl prázdný. Ale on stál na půdě, kde dojde k masakru. A barbar to neomylně poznal. Každičká částečka jeho těla nezkrotně toužila po zabíjení.

Gath se napřímil, obezřetně se rozhlédl po prázdném prostranství a pak pohlédl k zastřešené ohradě, která tonula v hlubokém stínu. Dvě siluety postav se krčily za sloupcem slunečního světla, který pronikal dírou ve střeše. Pomalu se napřímily a změnily v mohutné muže, kteří se otočili ke Gathovi, jako by je přivolával. Záplava světla se zaleskla na jejich ramenou. Na jedněch zaplála rudě, na druhých se zamihotala jako na stříbrné minci. Zbytek těl zůstával skryt ve stínu.

Ze země zvedli ohromné předměty a pak zamířili z ohrady ke slunečnímu svitu. Jeden z nich třímal sekeru, druhý dlouhý meč. Byli to velitelé Kitzaakků.

Ten malý, podsaditý s mohutnou čelistí měl na hlavě rudou přilbici s mřížkovou obličejovou maskou z ocelových pásů. Ten druhý představoval téměř dvě stě padesát liber problémů nepočítaje kroužkové brnění, které by nepochybně stáhlo k zemi většinu mužů.

Oba velitelé si Gatha prohlíželi skoro zálibně, jako by jim přišel vyleštit zbroj. Ale jejich zbraně ani ocelové hřeby, které jim zdobily klouby na rukou, příliš zábavně nevypadaly. Jakoby jednomyslně šlápli na vrcholek ohrady, pomalu ji překotili a vykročili do dvora.

Gath jim vyrazil v ústrety a oni se rozdělili. Barbar se nezastavil, vskočil mezi ně a napadl dlouhána v ocelové zbroji. Sekerou vykryl útok gigantického meče, udeřil muže tupým koncem toporu a odhodil jej dozadu. Gath využil setrvačnosti, prudce se otočil a vysokým obloukem švihl sekerou po pořízkovi v rudé přilbě. Ten však sekerou odrazil Gathův úder a na okamžik se mu podařilo barbara zastavit. Gath uskočil stranou, ale dlouhánův meč se mu zakousl do levého ramene.

Barbar sebou trhl bolestí, pak náhle pokročil vpřed a v oblouku

máchl sekerou po válečníkovi v rudé přilbě. Čepel s děsivým zazvoněním přistála na mřížovaném obličejovém krytu a odhodila pořízka o patnáct stop dozadu. Gathovi sekera vibrovala v rukou. Ve středu ostří se objevila prohlubenina ve tvaru půlměsíce.

Gath zavrčel a ucouvl ke zdi. Po paži mu stékala krev. V hustých kapkách skapávala ze zápěstí na zem.

Muž v rudé přilbě se vzpamatoval a vykročil ke svému protivníkovi. Díky prudkému slunci se na jeho masce z ocelových prutů zableskl nový mělký šrám.

Dlouhán se také plíživě blížil. Před sebou svíral v obou rukou dlouhý meč. Naklonil jej tak, že čepel odrazila sluneční paprsky přímo do barbarových očí.

Pronikavé světlo Gatha na okamžik oslepilo. Když se mu vrátil zrak, oba válečníci se na něj právě vrhali se zbraněmi vysoko zvednutými nad hlavou. Barbar skočil pod oblouk meče, svou zbraní odrazil úder sekerou a toporem sekery opět odhodil dlouhána do uctivé vzdálenosti. Hlavou udeřil pořízka do hrudi, otočil se a narazil ramenem do dřevěné stěny stáje. Roztříštil ji a dírou propadl do stínu uvnitř.

Oba velitelé si vyměnili znepokojené pohledy a vyrazili k díře. Ale na okamžik se zarazili, když Gath vyrazil z přilehlého chléva. Nyní nesl na levé paži starý kruhový štít zpevněný železnými pásy. Kitzaakkové se ušklíbli a pak prudce zaútočili roztočenými zbraněmi.

Gath jejich údery zachytil štítem na lehce ohnuté paži, takže ztratily na síle a sklouzly stranou. Nicméně čepele ze štítu uťaly pořádné kusy dřeva. Divokost ran přinutila barbara ucouvnout a nedala mu možnost protiútoku.

Zleva i zprava na Gatha pršely údery, takže mu nezbývalo než se krýt, krčit a krvácet. Nakonec barbar narazil zády do dřevěné stěny chléva. Tady se Gath chvíli bránil a odrážel rány. Dřevěná stěna mu do krve odírala lopatky a lokty a kůže se mu ježila třískami.

Válečník v rudé přilbě metodicky osekával barbarův štít, dokud z něj nezbyla jen polovina a železné pásy nevypadaly jako rozžvýkané. Dlouhán se zlomyslným úšklebkem zaměstnával svým mečem Gathovu sekeru. Jeho rány mrzačily ostří barbarovy zbraně a přes

topor vysílaly brutální vibrace do Gathovy paže a ramene. Paží se mu šířila strnulost až do dlaně, svírající sekeru. Muž v kroužkové zbroji to vycítil a z tváře mu sklouzl úšklebek. Udeřil do Gathovy sekery tam, kde se hlavice stýkala s toporem, a vyrazil zbraň barbarovi ze ztuhlého sevření.

Obrovský Kitzaakk se chraplavě zachechtal, pozvedl dlouhý meč a vedl prudký sek na Gathovu nechráněnou pravou stranu. Těsně před tím, než by úder dopadl, si barbar dřepl. Ozvala se hromová rána a dlouhý meč se zasekl do dřevěné stěny za ním, jen několik palců od jeho vlasů.

Gath se vrhl vpřed, vrazil dlouhánovi hlavu do břicha a srazil jej do prachu. Pokračoval v běhu, šlápl Kitzaakkovi na stehna a hruď, pak zakopl a padl doprostřed dvora.

Pořízek v rudé přilbě přeskočil svého ležícího druha a pozvedl sekeru, ale Gath se překulil na záda a mrštil mu hlínu do tváře. Kitzaakk nebyl oslepen dlouho. Skrze prach zahlédl odlesk železných pásů barbarova štítu a vedl na něj I úder svou sekerou. Čepel dopadla na štít, rozťala jej a do čehosi se hluboko zanořila. Útočník se chtěl vítězoslavně rozesmát, ale místo toho vztekle zavrčel, když si všiml, že se jeho sekera zabořila až po topor do hlíny.

Gath byl vzdálen asi pět kroků. Couval mírně přikrčen a pohled mu přeskakoval z jednoho válečníka na druhého. V ruce svíral dýku.

Zatímco muž v rudé přilbě se pokoušel odstranit ze své sekery zbytek barbarova štítu, dlouhán vytrhl meč z dřevěné stěny a obešel Gatha zezadu. Veliký muž v blýskavé zbroji se hlasitě rozesmál a začal si se svou obětí hrát na kočku a myš. Vyrazil Gathovi dýku z ruky, kopl jej do hrudi a roztočil kolem osy. Pak jej s rozmyslem udeřil plochou čepele do zad, čímž jej poslal hlavou napřed k vratům stáje a znovu se rozchechtal.

Omámený Gath narazil do vrat a zachytil se o závoru. Síla Kitzaakkova úderu způsobila, že popraskaly řemeny, které držely barbarovu zbroj, a ta odpadla na zem jako suchá slupka. Dlouhán vyplivl krvavou slinu a oběma rukama zvedl meč nad hlavu. V malých, zlomyslných očích mu nezbyla ani stopa pobavení.

Čepel dlouhého meče se na okamžik zableskla v paprscích slunce

a pak se i mihla jako blesk. V posledním okamžiku se Gath otočil, uskočil dozadu a rozrazil vrata za sebou. Ostří se zakouslo do horní části zárubně a rozťalo ji vedví.

Barbar si uvědomil, že v ruce svírá jedno křídlo vrat, a švihl jím proti lesklému ocelovému brnění. Dřevěné křídlo vrat prudce zasáhlo Kitzaakka do hrudi a vymrštilo jej zpět na dvůr. Válečník doširoka otevřel ústa a zalapal po dechu. Ale to se mu nepodařilo. Dlouhán upustil meč a popadl se za hrdlo. Ani tento pokus mu nepomohl. Tvrdě dopadl na zem, dusil se a křečovitě kopal nohama.

Gath popadl dech a pokrytý prachem, třískami a krví uchopil oběma rukama Kitzaakkův meč a otočil se k válečníkovi v rudé přilbě. Malému kitzaackému veliteli se konečně podařilo vytrhnout sekeru ze zbytku Gathova štítu.

Gath a Kitzaakk, kteří svírali své zbraně obouruč, vyrazili proti sobě. Sekera s mečem se setkaly s hlasitým řinkotem a pokračovaly ve vzájemném seznamování, dokud se neznaly až příliš dobře. Pak Kitzaakk ťal nízkým sekem Gatha do boku. Barbar odpověděl děsivým úderem. Dlouhý meč obloukem zasáhl Kitzaakkův obličejový kryt. Přilba nepovolila, ale muž v ní ano. Alespoň trochu. Upustil sekeru, přikrčeně klopýtal dozadu a bojoval o udržení rovnováhy. O patnáct stop dál se mu podařilo vzpamatovat a vyrazit zpět ke své sekeře.

Gath nevěřícně přimhouřil oči. Uder měl nejen rozetnout přilbici, ale i Kitzaakkovu hlavu. Namísto toho jen vyčerpal Gatha. Barbar klopýtl o Kitzaakkovu sekeru a zastoupil pořízkovi cestu. Muž v rudé přilbě se nezastavil. Se skloněnou hlavou zarytě kráčel nejistým krokem vpřed. Gath máchl mečem a rána odmrštila Kitzaakka pět stop dozadu. Válečník se však udržel na nohou a znovu vyrazil vpřed. Gath zavrčel hlubokým hrdelním hlasem a opět udeřil. Tímto způsobem začal Kitzaakka prohánět po dvoře a devastovat mu jeho rudou přilbici. S každým dalším úderem vytryskla z ocelové masky sprška krve. Zpod přilby vytékaly na krk praménky krve a zbarvovaly Kitzaakkovu zbroj jasně rudou barvou.

Když bylo zjevné, že má Kitzaakk více krve na brnění než v těle, Gath přestal útočit a jen zhluboka oddechoval. Pot se z něj jen lil. Pořízek v rudé přilbě bezmyšlenkovitě zaútočil holýma rukama. Gath

jej nechal přijít blíž, pozvedl meč a Kitzaakk si sám naběhl na jeho hrot. Zbraň prudce pronikla břichem a zarazila se o pánevní kost.

Zpoza mřížové masky na Gatha zíraly vytřeštěné oči. Kitzaakk klopýtl dozadu a jeho váha vytrhla barbarovi meč z rukou. Podsaditý válečník padl na záda a z jeho těla se vzhůru tyčil meč jako ocelový kůl. Pod ním se začala tvořit kaluž krve. Muž si namáhavě rozepjal řemen přilby, strhl si ji z hlavy a pokusil se zvednout. Bezvýsledně.

Gath si dřepl, opřel se zády o dřevěnou stěnu a lapal po dechu. Rozhlédl se po něčem, čím by si obvázal svá zranění, a přivřenýma očima spatřil, jak dlouhán pomalu a nejisté vstal, jako by něco podobného dělal poprvé v životě. Gath byl ohromen, Kitzaakk zmaten. Vysoký válečník měl jedno oko zalité krví a druhým udiveně mrkal. Pak si všiml Gatha, ošklivě zaklel a začal klopýtat směrem k němu.

Gath se zhluboka nadechl, vyskočil ze země, popadl obra v pase a udeřil jím o bočnici nedalekého povozu. Bočnice se roztříštila, oba muži padli na podlahu vozu a začali neohrabaně zápasit. Pak Kitzaakkovy ruce nahmataly Gathův krk a dlouhán začal barbara škrtit. Gath zoufale zaťal prsty do prvního místa, které mu přišlo pod ruku. Zabořily se do zápěstí a podpaží. Ale tím si barbar příliš nepomohl. Docházel mu dech. Vědomí se mu začalo zamlžovat. Pak se Gath začal opět propadat do krvavě rudého světa vyjící smrti a tělem mu proběhla mučivá vlna síly. Překulil se, přetočil Kitzaakka přes sebe a se zvířecím řevem jím mrštil přes dvůr. Dlouhánův dopad doprovázel řinkot oceli. Muž se převrátil a zůstal bezvládně ležet.

Teprve za okamžik si Gath uvědomil, že mu v ruce zůstala Kitzaakkova levá paže. Držel ji za zápěstí a bezmyšlenkovitě si ji prohlížel. Pak ruku nejisté zvedl a odhodil, jako by se jednalo o ohryzek jablka.

Kapitola dvacátá

NÁSTUP

Několik mil za Soutěskou u Tkalcovny stál na kopci zásobovací vůz kitzaackého regimentu. K zadní části vozu bylo přivázáno pět spoutaných panen. Za povozem seděli na koních v řadě ti vojáci z regimentu Lebek, kteří přežili. Zástupce velitele svolal nástup.

Dang-Ling seděl mezi náhradními zbraněmi, houněmi a sedly v přední části vozu. Už se vzpamatoval z prožité hrůzy a nyní chladnokrevně hodnotil svou situaci. Byl si jistý, že pro jeho pána, Klanga, bude tato porážka potupou a i on se bude muset tvářit zahanbeně, i když žádnou hanbu nepociťoval. Zvědové, které poslal zpět do vesnice, ohlásili, že se barbar střetl v souboji s Trangem a Chornbottem a oba velitelé byli zabiti. Ale tito válečníci, ačkoli nebyli schopní barbara porazit, jej nepochybně naučili nepodléhat falešné pýše a přinutili jej uvědomit si, že není nesmrtelný. Dang-Ling si byl také jist, že velmi dobře posloužil Pánu temnot. Nyní barbar, pokud přežil zranění a je tím mužem, za kterého jej považuje Hadí královna, bude připraven, dokonce bude dychtit po výjimečné příležitosti, kterou mu ta čarodějka nabídne.

Dang-Ling se pro sebe usmál. Pak se otočil, aby si vyslechl hlášení nového velitele jednotky. Přítomných bylo sedmadvacet mužů. Tři chrámoví strážci, devětatřicet vojáků a dva velitelé zůstali v Tkalcovně. Ať už ti muži byli mrtví, nebo ne, knězi na tom nezáleželo.

Dang-Ling odříkal modlitbu za zemřelé. Pak nařídil veliteli, aby do soumraku pokračoval s jednotkou v cestě a pak nechal rozbít tábor.

Kapitola jednadvacátá

ROZLOUČENÍ

Červenka, která boj pozorovala dírou po suku a která vydechla úlevou, když Gath urval Kitzaakkovi ruku, si nyní uvědomila, že má tvář zabořenou do slámy. Postupně se rozpomínala, co se vlastně událo. Přitáhla se zpět k díře a vykoukla ven. Na dvoře se shromáždil zástup lidí. Byli to vesničané. Zaváhala, zamyšleně se poškrábala na krku a pak spustila dolů žebřík. Sešplhala do stáje a vyběhla ven.

Několik cytherianských bojovníků a pár žen, které zůstaly ve vesnici, stálo po obvodu dvora a pozorovalo, jak nečekaný vítěz klopýtá k úzké uličce. Jeho potácivá postava byla působivá, její odchod už tak impozantně nevypadal. O stopu minul průchod do uličky a ramenem narazil do rohu stěny. Otočil se kolem osy, povalil sudy, role plachtoviny a hromadu košů a s hlasitým žuchnutím se svalil na zem.

Červenka se rozběhla k padlému barbarovi. Když k němu dorazila, pokoušel se bezúspěšně vstát. Vyškrábal se na všechny čtyři, ale napřímit se mu nepodařilo. Hlavu měl skloněnou k zemi, třásl se a mrkal jedním okem. Druhé mu uzavíral modrající otok. Když si Červenka klekla vedle něj, do očí jí vstoupily slzy. Podala mu ruku. Uchopil ji, aniž by věděl, kdo mu ji nabízí. Dokonce nepoznal, že je to ruka. Ztuhlým prstů chvíli trvalo, než se kolem ní sevřely.

Použil její paži jako oporu a znovu se pokusil vstát. Tentokrát se mu podařilo na kolenou napřímit. Jeho tvář se dostala do jedné roviny s Červenčinou. Gath na okamžik zaváhal a pak ji poznal. „Musím ti zastavit krvácení!“ zašeptala naléhavě.

Na okamžik se zarazil, jako by pravdu v jejích slovech nedokázal pochopit, pak chabě zabručel: „Je po všem.“

Obrovský barbar namáhavě vstal, odstrčil dívku stranou a klopýtavě vyrazil uličkou, přičemž narážel do bočních zdí. Došel k volnému prostranství na konci uličky, prokulhal Lesní branou a

zamířil k lesu. Ještě dvakrát klesl na kolena, než zmizel v zeleni podrostu.

Červenka se zklamaně sesunula vedle dřevěné stěny stáje a několik žen k ní zamířilo, aby jí pomohly. Než k ní stačily dorazit, dívka vyskočila a vběhla do jedné z postranních ulic.

Když doběhla k dřevěnému stavení, kde bydlela, s úlevou zjistila, že její kůň i malý plochý vůz stojí ve stáji za domkem. Ze svého pokoje vynesla vaky, kameninový hrnec na vaření a pokrývky, hodila je na povoz a zapřáhla koně. Vylezla na kozlík, trhla otěžemi a hlasitě zamlaskala jazykem. Kůň se zapřel do postraňků a zamířil ulicí k Lesní bráně.

Právě když bezohledně projížděla branou, vcházeli do vesnice Kosť s Dýkoušem. Spatřili ji a poděšeně uskočili stranou. Pak se otočili a zmateně pozorovali, jak povoz přejíždí volné prostranství a míří k okraji lesa. Tam Červenka na okamžik přitáhla otěže, cosi zašeptala koni do ucha a zvíře vkročilo do lesa. Sledovalo krvavou stopu.

Kapitola dvaadvacátá

OSLAVA

Za pozdního odpoledne vyrazil z lesa na volné prostranství před Tkalcovnou barevný povoz Hnědého Jendy. Mýtina byla plná různých povozů. *Bukko* vyhledal prázdné místo, prudce přitáhl otěže a zpěnění koně se s trhnutím zastavili. Tlupa Grillardů seskákala z povozu a pospíchala k vesnici, ve které se nářek postižených mísil s hudbou a zpěvy. Hnědý Jenda pozvedl hlavu a zůstal sedět na kozlíku.

Povozy kolem nesly znaky, barvy a totemy místních lesních kmenů a jejich majitelé zaplavili ulice Tkalcovny. Byli zde levorucí Wowellové v kožiších, štíhlí Checketi s kulatými tvářemi, nevýrazní

barhachští dřevorubci a kavenští penězoměnci z Mince v róbách přepásaných trojitými opasky. Přijeli dokonce i divocí Kranikové a Dowati, kteří byli nuceni urazit dlouhou cestu ze vzdálené části lesa.

Z jižního okraje vesnice stále stoupala pára z velikých kaluží rozlitého barviva. Na přechodu Tři mosty skupina Cytherianců spěšně opravovala zničenou bránu, aby zablokovala západní most. Další vesničané lopatami a krumpáči demolovali ostatní dva mosty.

Hnědý Jenda se pousmál vědoucím úsměvem a otočil se k Lesní bráně.

Mezi povozy se prodírali Kosť a Dýkouš a na tvářích jim hrály pyšné úsměvy.

„Všechno jsme to viděli," triumfálně oznamoval Kosť. „A zblízka."

„Skvělé," pochválil je Hnědý Jenda. „Chci znát každičkou podrobnost. Ale nejdřív mi řekněte… sehrál Temný svou roli?"

„Roli?" vyhrkl Kosť. „Sehrál celé tohle krvavé divadlo."

Dýkouš kývl hlavou k vesnici. „Ve vesnici je devětatřicet vojáků z regimentu Lebek, tři chrámoví strážci a," pak učinil dramatickou pauzu, „dva velitelé. Velcí válečníci. A všichni jsou mrtví. Většinu utopil a uvařil, když na ně převrhl kádě s barvivem. Zbytek byla stará dobrá ruční práce."

„Jednomu urval celou paži," dodával Kosť s dramatickým gestem. „Vyrval ji rovnou z ramene."

Hnědý Jenda se ušklíbl: „Tvůj smysl pro dramatičnost je pověstný, ale když vyprávíš příběh, příliš nepřeháněj, jinak přijdeš o publikum."

„Říkám naprostou pravdu, fakt!" bránil se Kosť.

Dýkouš přikývl. „Ti velitelé byli nejsilnější parchanti, jaké jsem kdy viděl! Ale Gath byl silnější. Sám bys nevymyslel lepší představení." Pak se zeptal šepotem, ve kterém zněla hrůza: „Chceš se podívat?"

„Ano, to tedy chci," odvětil Hnědý Jenda se smíchem a svižně seskočil z povozu.

Bratři vedli otce do lesa a zastavili se v březovém hájku, obklopeném křovinami olší. Kosť rozhrnul křoví, odhalil hromadu čerstvě nasekaných větví a jednu velkou větev nadzvedl. Na zemi

pod ní ležel balík zeleného mechu. Dýkouš rozbalil mech a ukázal otci obsah balíku. Jednalo se o obrovskou levou paži.

Urvaná končetina udělala na Hnědého Jendu dojem. „No to se podívejme," zamumlal překvapeně.

Kosť odstraňoval zbytek větví, zatímco Dýkouš pokračoval.

„Cytheriané si dělají nárok na všechny Kitzaakky, kteří byli zabití ve vesnici, ale než se stačili rozkoukat, podařilo se nám odtáhnou nejlepší kousky. Jestli to půjde takhle dál, brzy budeme největší boháči v lese."

Dýkouš pomohl Kosťovi odstranit poslední zbytky větví a odhalit tři mrtvá těla. Jednalo se o malé, hubené muže, oděné v černých róbách.

„Strážci Chrámu snů!" úsměv Hnědého Jendy se podivně pokřivil. „Teď je na ně zajímavý pohled."

„Máme ještě něco lepšího," dychtivě vyhrkl Dýkouš. „Jednoho jejich velitele." Odstranil další větve a odhalil vysokého, mohutného muže v lesklé kroužkové zbroji. Tělo leželo tváří k zemi vedle obrovského meče a sekery. Krvavá díra na rameni a ostatní zranění byly obaleny mechem.

Starý komediant se rozchechtal: „U Kráma a Bledá! Tohle se roznese do všech koutů jejich říše."

„Taky máme povoz plný zbraní," dodával Kosť.

„Skvělé! Naprosto skvělé." Stařec opatrně zvedl prázdný rukáv kroužkové zbroje. Paže byla skutečně vytržena.

„Úžasné," zavrtěl hlavou. „Vskutku úžasné. A taky šťastná náhoda. Dnes v noci a v následujících dnech se u táborových ohňů bude hojně vyprávět o dnešních událostech a vy a já budeme v těch příbězích hrát hlavní role. S tím počítejte! To my jsme poslali na pódium hlavní postavu." Ukázal na jejich ponuré trofeje. „To my, vysmívaní a pronásledovaní Grillardové, teď mícháme tou polívkou v hrnci!"

Otočil se ke svým synům. „A teď mi pomalu a dopodrobna vyprávějte, co se dělo. Je nezbytně nutné, abych znal každičkou podrobnost. Jak jste přesvědčili Gatha, aby přišel do Tkalcovny? Jak jste věděli, že Kitzaakkové zaútočí právě zde?"

Kosť s Dýkoušem si vyměnili schlíplé pohledy. Pak Dýkouš

odvětil: „My jsme to nevěděli.“

„Co jste nevěděli?“

„My jsme nevěděli, kde Kitzaakkové zaútočí?“

„Tak jak jste ho přiměli, aby sem přišel?“

Dýkouš zaváhal. Pak zrudl a ušklíbl se. „My jsme to neudělali. Přivedla ho ta dívka. Jezerní vlas.“

„Mluví pravdu,“ rychle dodával Kosť. „Sledoval ji sem od Volající skály.“

Hnědý Jenda vzrušeně spráskl kostnaté ruce. Pak kývl na své syny dlouhými prsty. „Samozřejmě! Samozřejmě! Předala mu zprávu. A co jí řekl?“

Kosť s Dýkoušem pokrčili rameny. Pak Dýkouš zašeptal: „Nevíme. Nemluvili jsme ani s jedním z nich.“

Spokojený úsměv sklouzl Hnědému Jendovi z tváře s alarmující rychlostí.

„Promiň,“ vyhrkl Kosť. „Ale neměli jsme příležitost. Čekali jsme na ni na Sluneční stezce, přesně jak jsi nám přikázal, ale prošla kolem nás. Gath s tím svým vlkem šli za ní, tak jsme se raději schovali. Pak jsme je fakt opatrně sledovali a oni došli až sem. Pak se úplně náhle, jakoby odnikud objevili ti zatracení Kitzaakkové. Měl jsi vidět, jak lidi řvali a utíkali!“

„Dost!“ paže Hnědého Jendy proťala vzduch jako meč. Zavřel oči a zamyslel se. Když je opět otevřel, upřel pohled na Dýkouše a vyrovnaným hlasem se zeptal: „Co přesně se mi pokoušíte říct? Proč se Gath Baal rozhodl bránit tu vesnici?“

„On se v podstatě nerozhodl,“ prohodil Kosť.

Dýkouš se pustil do vysvětlování: „Kitzaakkové se pokusili unést Jezerní vlas v uzavřeném povoze a on jich dobrou polovinu pobil, aby ji zachránil. Pak, když už se zdálo, že je konec, bojoval sám s těmi dvěma veliteli. Nikdo neví proč. Bylo to fakt divné. Víš, vypadalo to, jako když jdou děcka za barák vyzkoušet si, kdo je nejlepší. Jenže se přitom nesmáli.“

„To bych řekl,“ zamumlal posměšně Hnědý Jenda. „No, polívka zcela jistě bublá, ale stejně tak jistě to nejsme my, kdo s ní míchá. My dokonce ani nevíme, jaká ta polívka je!“ Ironicky se zasmál a pohlédl z Dýkouše na Koště. „Předpokládám, že kmeny

nepočastovaly Temného květinami a nenabídli mu své šperky a dcery.“

Jeho synové se rozpačitě zavrtěli. Pak Dýkouš prohlásil: „Nikdo neví, kde je.“

„Ani kde je ta holka,“ dodal Kosť. „Jela za ním na voze. Gath ošklivě krvácel.“

Hnědému Jendovi poklesla brada. „Umírá?“

„Neboje už mrtvý,“ přikývl Dýkouš. „Měli bychom prodat zbroj a zbraně, pak se spakovat a vypadnout.“

Stařec jeho návrh zvážil. Pak se rozhlédl kolem a odvětil s překvapivou jistotou: „Ne. Dokud si nebudeme jistí.“

„Jistí čím?“

„Zda Gath Baal žije. Existuje chabá naděje, ale Červenka Jezerní vlas má dar uzdravovat. A možná, když jej najde…“ Při té vyhlídce pozvedl obočí. Pak se odvrátil a spíše pro sebe si zamumlal hlasem, ve kterém zazněla pobavená rezignace: „Takhle to vždycky chodí a nepochybně i chodit bude. Naše naděje, naše radosti a naše sny, všechno, co člověk v životě považuje za nezbytné a příjemné, nakonec vždycky záleží na nějaké ženě.“

Potřásl rozcuchanou hlavou, posadil se na pařez a divoce se rozchechtal. Synové jej přihlouple pozorovali. Nakonec je uštěpačně oslovil: „Zdá se, že štěstí nás tří odvážných a mazaných hrdinů a budoucnost našeho klanu spočívá v něžných ručkách jedné dívenky.“

„To tys ji vybral!“ obvinili jej oba najednou.

„Ano, já,“ souhlasil Hnědý Jenda a zamyšleně pokýval hlavou.

Kapitola třiadvacátá

OČI MRTVOLY

Když se Sharn přinutil vylézt z temného úkrytu stínu a vstoupit do slunečního světla, čímž se stal snadným cílem, jeho žluté

vlčí oči zostražitěly. Červenčina tvář se rozzářila nadějí. Přitáhla otěže a seskočila z povozu na úzkou bezejmennou lesní stezku. Kůň zafrkal a nervózně zahrabal kopytem v jehličí, které stezku pokrývalo jako koberec. Nacházeli se hluboko ve Stínech a obklopovala je směsice ptačího štěbetání a zurčení vody v potůčku. Všude bujela hustá zeleň, která kolem vrhala tmavé stíny. Panoval zde příjemný vlhký chládek. Jak denní světlo začínalo blednout, viditelnost se rychle zhoršovala. Červenka uvázala otěže ke kozlíku a pozorně se rozhlédla.

Zdálo se, že každičký stín představuje potenciální úkryt. Každý zvuk zněl tajemně. Ale dívka neměla čas, aby se o takové věci starala. Rozběhla se zpět k místu, kde spatřila vlka. Stál v mírné prohlubenině, pokryté mechem a obklopené stěnami vysokého kapradí. Zvíře ucouvlo a začalo se prodírat kapradím. Jednou se zastavilo a ohlédlo se na dívku.

Červenka vlka následovala přes mechovou proláklinu a do vzrostlé zeleně. Z kapradin vyšli před vyvýšeninou po ramena vysokou, ze které vyrůstal pokroucený dub, jenž vrhal černé stíny na tlustý mechový koberec. Z hustého mechu čněla bezvládná ruka. Po hřbetě ruky běžela hustá krvavá pavučina přes malíček a odkapávala ze strženého nehtu.

Červenka spěšně vyšplhala na mechovou vyvýšeními, pak se na okamžik zarazila. Gath ležel na zádech napůl pohřbený v bažinatém mechu. Jeho tvář umazaná bahnem měla barvu oloupaného rajčete. Dívka si klekla a přitiskla ucho k ušpiněné hrudi. Srdce tepalo téměř neslyšně, ale barbar žil. Dívka odstranila zabahněný mech. Na hlubokých škrábancích na uchu, čelisti a krku se srazila krev a vytvořila rudohnědé strupy. Hruď a nohy měl silně podřené a na boku mu zela hluboká sečná rána, která pomalu, ale neustále krvácela.

Vzala měch s vodou, odzátkovala jej a vodou mu potřela rty. Pootevřel ústa jen mírně, ale stačilo to, aby mu Červenka mezi ně trochu vody nakapala. Sharn Gathovi olizoval zkrvavené klouby na ruce. Dívka mírným pohybem odsunula Gathovu dlaň z dosahu vlkova jazyka a zašeptala: „Na chvilku mi ji nech, pak ti ji vrátím. Teď musíme spolupracovat.“

Červenka uchopila Gathovo pravé zápěstí oběma rukama, posadila se a opřela si chodidla o jeho levý bok. Zatáhla, až jej váha jejího těla málem překulila na levý bok, pak klesl opět na záda. Znovu zatáhla pažemi a zatlačila nohama. Z jeho zraněných kloubů na ruce vytékala do jejích dlaní krev a vlk zavrčel. Nedívala se na krev ani na vlka. Namáhavě oddechovala a tahala ze všech sil, dokud se jí nepodařilo překulit jej na břicho do mechu na okraji vyvýšeniny.

Barbar zasténal a pokusil se vstát. Ale jeho úsilí vyvolalo jen prudké krvácení z hluboké rány na boku a obr se opět zhroutil.

Červenka zamumlala: „Musím si pospíšit. Ztrácí příliš mnoho krve."

Sharn nic nenamítal.

Dívka vytrhala kapradí a plevel a vymýtila tak dostatečně širokou cestu pro svůj povoz. Odvázala otěže a pak koně vedla po stezce. Vůz drtil kapradí a nadskakoval po kamenech. Pak se zastavil vedle vyvýšeniny. Podlážka povozu se nacházela asi dvě stopy pod Gathovým tělem.

Červenka zrudla námahou, když se šplhala na vyvýšeninu. Tam se posadila vedle Gatha a nohy s pokrčenými koleny zapřela do barbarova pravého boku. Zhluboka se nadechla a zatlačila ze všech sil. Barbarovo tělo se ani nepohnulo. Dívka přes něj přelezla a s pomocí rukou a nože zkopala zem do mírného svahu. Pak se vrátila zpět na místo a svůj pokus opakovala. Lapala po dechu a pot z ní tekl proudem. Náhle se tělo překulilo, s těžkým zaduněním dopadlo zády na podlahu vozu, kde zůstalo tiše a nehybně ležet. V barbarových otevřených očích se zračil stejný nezájem jako v očích mrtvoly.

Červenka zavzlykala strachem a úzkostí. Vyškrábala se na ruce a kolena a shlédla dolů na nehybnou postavu na voze. Skrze slzy a husté šero viděla jen matně, takže spíše ucítila, že tělo začalo opět krvácet. Nad Stíny začala přebírat vládu noc.

Červenka rychle posbírala listí a větve a navršila je na hromadu na vyvýšenině vedle vozu. Z jednoho koženého váčku vytáhla horký balíček a rozbalila jej. Pomocí měděných kleští vyňala žhavící uhlík, vložila jej do hromady větví a začala na něj foukat. Když vyšlehly plameny, schovala uhlík zpět do váčku. Ze zeleného palmového listí a smůly zhotovila pochodeň, zapálila ji a umístila na povoz tak, aby

osvětlovala ležící tělo. Pak vzala dýku a vložila ji do plápolajícího ohýnku.

Když byla dýka rozžhavená do ruda, přehodila Gathovi pravou ruku přes hruď a bez mrknutí oka přiložila plochu čepele na ránu v podpaží. Ozvalo se zasyčení a Gath chraplavě vykřikl, pak omdlel. Dívka znovu nažhavila dýku a přitiskla ji na díru v barbarově boku. Do nosu ji udeřil zápach spáleného masa. Odvrátila hlavu, ale oči ne. Když se jí takto podařilo uzavřít tyto dvě rány, pustila se do ošetřování zranění na stehně. Po prvním pokusu krvácení neustalo, takže musela přiložit rozžhavenou dýku dvakrát.

Když byla Červenka s prací hotova, den již odumřel a ve Stínech zavládla noc. Svět kolem ní zčernal a ona náhle pocítila chlad. Sharn hluboce, téměř neslyšně zavrčel.

Červenka pochopila varování a odvětila: „Já vím, že tady nemůžeme zůstat.“

Vyšplhala na kozlík a začala odvazovat otěže. Náhle se zachvěla, jak jí tělem projel záchvěv strachu. Vyděšeně se rozhlédla. Nikde nebyla ani stopa po nějaké stezce. Dívka vůbec netušila, ze kterého směru přišla. Pak si všimla, že vpředu na ni čeká vlk a vydechla úlevou. Strach opadl a Červenka zavolala na Sharna: „Zabloudila jsem. Teď je to na tobě.“

Vlk se pomalu rozběhl vpřed. Mířil na západ, hlouběji do Stínů. Červenka pobídla koně otěžemi a ten slepě vykročil do husté tmy. Po čtyřiceti krocích se kůň zarazil. Červenka uvázala otěže a seskočila z kozlíku. Se zvednutou pochodní pospíchala ke koni. Začala jej něžně hladit po hlavě a nozdrách a chlácholivě k němu promlouvat. Pak uchopila udidlo a vedla zvíře vpřed. Cestu jim osvětlovala záře pochodně.

Její světlo se zalesklo ve žlutých vlčích očích, které vzápětí zmizely, a nahradil je huňatý ocas.

Jak Červenka vlka následovala, opatrně se rozhlížela kolem sebe. Neviděla nic, ale věděla, že se ve tmě skrývají noční tvorové, kteří ji tiše a obezřeme pozorují. Na okamžik zahlédla velikého výra, šakala a můru větší než netopýr. Červenku napadlo, zda již někdy takový pohled viděli a zda si jej zapamatují. A zda jednoho dne budou vyprávět příběh o noci, kdy divoký vlk vedl neškodnou dívku.

Kapitola čtyřiadvacátá

OLŠE, CHMEL A KOSATEC

U široké cesty Sharn na okamžik zaváhal. Červenčina pochodeň už sotva blikala, ale měsíc stál vysoko na nebi. Jeho bledý svit vyplňoval mezeru mezi stěnami vzrostlých stromů.

Červenka zírala v posvátné hrůze na průchod, který připomínal katedrálu. Silnice se táhla v chladném modrém svitu měsíce, jenž ozařoval její hladký povrch, kam až oko dohlédlo. Zdálo se, jako by tudy prošli v jedné řadě nějací obrovští bohové.

Na druhé straně cesty se proplétaly gigantické kořeny smrků a bolehlavu, které tvořily temné průchody pod jejich mohutnými pokroucenými kmeny. Temné jícny vypadaly jako vchody do podsvětí.

Červenka se zachvěla, zhluboka se nadechla a pak vlka následovala přes cestu i s koněm a povozem. Sharn zaváhal, ohlédl se na dívku přes svá huňatá ramena, pak vklouzl mezi dva mohutné kořeny a zmizel. Vyděšená Červenka se na okamžik zastavila, ale vzápětí se pokárala za svůj strach a vedla malou karavanu do temného průchodu mezi kořeny.

Červenka táhla vzpouzejícího se koně chodbou z kořenů a snažila se řídit podle občasného škrábavého zvuku vlčích tlap. Vzduch brzy ztratil svou vůni vlhké trávy a vzápětí dívka vstoupila do širokého hliněného tunelu. Ten se vinul mezi podzemními částmi mohutných kořenů ke křižovatce, kde se stýkaly tři užší mněly. Vlk zmizel.

Červenka pustila udidlo a vstoupila do nejširšího tunelu, který po několika krocích končil v podzemní místnosti. Místnost se dala uzavřít nízkými sroubenými dveřmi, na jejichž zadní straně byl trámek závory přidržován silnými železnými kruhy. Na podlaze bylo roztroušené seno, na jedné straně stála káď s vodou a z podlahy vyčnívaly železné kruhy, ke kterým se zřejmě přivazovala zvířata a možná že i lidé.

Červenka pospíchala zpět na křižovatku. Vlk se nevrátil. Dívka

zasténala zklamáním a divoce se rozhlédla. Z podzemní místnosti se ozval skřípavý zvuk. Prudce se opřela zády o hliněnou stěnu tunelu a zůstala tiše stát. Skřípot se opakoval. Červenka se zachvěla, posunula se podél zdi a nakoukla do místnosti.

V rohu stropu matně zářil půlkruhový obrys oranžového světla. Rozšiřoval se a vrhal slabou záři na žebřík opřený o zeď. Padací dveře. Když se zvedly, do temnoty pronikl oranžový svit ohně. V otvoru se objevila Sharnova hlava.

Červenka se úlevně usmála a vtáhla koně s povozem do místnosti. Pak zavřela dveře a zajistila je závorou. Vzhlédla k padacím dveřím. Otvor nebyl pro Gatha dostatečně velký, ani kdyby ho byla schopná unést. Otočila se ke Gathovi, sáhla mu na čelo a zamračila se. Barbar celý hořel. Zvedla pochodeň a pospíchala k žebříku. Pod ním zaváhala. V oranžové záři ohně se výhružně rýsovala huňatá hlava vlka. Sharn ucouvl a Červenka vyšplhala po žebříku. Vstoupila do úzkého tunelu propletených kořenů a následovala vlka bludištěm chodeb do předsíně tohoto kořenového obydlí. Pak dívka sestoupila po schodišti, ozářeném matnou oranžovou září. Na úpatí schodiště čekal vlk ve svitu dohasínajícího ohně. Když došla ke zvířeti, usmála se užasle jako dítě.

Žhavé uhlíky ve velikém krbu z kořenů osvětlovaly rozlehlou místnost, v níž se nacházel skrovný nábytek, na podlaze se povalovaly střepy z rozbitých džbánů od vína a po stěnách byly rozvěšené zbraně. Další zbroj se vršila vedle kovadliny.

Červenka procházela místností a zamyšleně se dotýkala věcí. Pokud tohle měl být Gathův domov, tak jak to, že oheň nevyhasl? Bydlí tady ještě někdo? V místnosti žádné odpovědi na své otázky nenašla.

Dívka prohrábla uhlíky v krbu, přidala pár polínek a světlo rychle vyplnilo místnost. Od schodiště se ozval šoupavý zvuk. Červenka vzhlédla a zalapala po dechu. Na vrcholku schodiště stál Gath. Jeho mohutné zpocené tělo vyplňovalo celý vchod. Horečnaté oči upíral na dívku. Barbar páchl špínou, krví a pýchou, kterou byl přímo nasáklý. Náhle se zapotácel a opět začal krvácet z ran na stehně a rameni. Upřeně zíral na Červenku a Sharaa a jeho hlas zněl hluše.

„Hlupáci.“

Červenka se statečně usmála a odvětila: „Nejspíš máš pravdu. Ale nemělo by tě to rozčilovat. Kdyby nás nebylo, už bys byl mrtvý.“

Gath ji pozoroval koutkem oka, jako by si matně vzpomínal, co se událo, ale na jeho tónu to nic nezměnilo. „Stejně jsi hloupá,“ zavrčel. „Sharn té sem sice přivedl, ale nikdy ti nedovolí odejít.“ Nohy mu poklesly a Gath temně zamumlal: „A já taky ne.“

Odstrčil se od stěny, s rozkročenýma nohama se postavil doprostřed schodiště a tak je zablokoval. Vypadal působivě, ale začít sestupovat ze schodů nebyl šťastný nápad. První krok jej srazil na kolena a postrčil vpřed. Ztratil nad svým tělem veškerou kontrolu, skutálel se ze schodů a skončil na břiše u Červenčiných nohou.

Červenka nepropadla panice, došla si do výklenku pro kožešiny a rozprostřela je před krbem. Pomohla Gathovi vstát a odvedla jej ke kožešinám, kde se barbar svalil jak široký tak dlouhý a těžce oddechoval.

Červenka strčila dýku do ohně, z vaku vytáhla mnoho lahviček a připravovala se na dlouhou noční práci. Když dívka barbarovi znovu vyčistila a ošetřila rány, přinutila jej žvýkat vnitřní část březové kůry. Pak mu z masa a zeleniny, kterou našla ve spíži, uvařila hutnou polévku.

Gath vyplňoval mezery v přerušovaném spánku pozorováním Červenky, jídlem a odpočinkem.

Sharn celou noc hlídkoval na čtvrtém schodu schodiště. K Červenčiným pokusům o sblížení se tvářil odmítavě, ale žrádlo, které mu předložila, neodmítl.

Když nadešlo jitro, Gath tvrdě spal. Červenka vysmýčila a uklidila pokoj a nad krbem ohřála vodu v měděném kotli. Jakmile začala voda mírně vřít, zašla do výklenku, svlékla se a umyla se v lavoru. Pak se znovu oblékla, svázala si vlasy do ohonu a namalovala si rty. Do kotle přidala nějaké bylinky a světle fialový prášek, přistoupila k vlkovi a promluvila na něj nesmlouvavým tónem.

„Jdu ven. Potřebuji kořeny olše a kosatce, abych mu mohla vyčistit rány. Potřebuji jetel, abych mu posílila ducha, růže na vyčištění krve a další březovou kůru na zmírnění bolesti. A taky musím natrhat nějaký chmel, aby dobře spal. Vrátím se, ale jestli mi nevěříš, tak pojď se mnou. A teď mi, prosím, uhni z cesty.“

Vlk na ni zavrčel stejně jako vzteklý muž na panovačnou ženu. Když začala stoupat po schodišti, zatvářil se nadmíru otráveně a uhnul jí z cesty.

Červenka zvedla závoru předních dveří a vyšla do ranního svitu. Zelená nádhera letitého pralesa, která ji přivítala, značně zmírnila její napětí. Zhluboka vdechovala čistý, svěží vzduch. Pak prošla uličkou mezi kořeny a s obnovenou silou začala pátrat po léčivých bylinách.

Dívka nemusela chodit daleko. Prales představoval zásobárnu magických léčiv. O chvíli později, když znovu vstupovala do kořenového obydlí, přinášela v mnoha váčcích nejen potřebné léky, ale také plnou sukni bobulí, hub a zeleniny. Ve tváři měla optimistický výraz.

Celý den strávila podobně jako noc. Převázala Gathovi zranění a nakrmila jej. Zamračení nyní nahradily úsměvy a zavilé pohledy pomrkávání. Když usnul, spala pod houněmi vedle něj. Když se probudila, zjistila, že si ji Gath upřeně prohlíží, jako by byla nějaká kouzelnice. Posadila se a chtěla se zeptat, na co se dívá. Odvrátil pohled a ona svou otázku spolkla.

Když na prales opět padla noc, Červenka uvařila hustou zeleninovou polévku. Naplnila misku, hojněji ozdobila šiškami chmele a pak se posadila, aby Gatha nakrmila. Odmítavě mávl rukou, posadil se, vzal jí misku z dlaní a začal jíst. Zašla si pro další misku, tentokrát bez chmele, a posadila se proti němu. Pak mu předvedla, že se také dokáže sama najíst, a mnohem efektivněji než on, neboť značná část Gathovy porce skončila na jeho hrudi a na podlaze.

Když dojedl, s rozmyslem vzpurně mrštil miskou mezi střepy rozbitých džbánů. Pak jí znovu sdělil, že kromě toho, že je hloupá, je taky jeho vězněm, a s předstíraným spokojeným výrazem opět ulehl.

Škádlivě se na něj usmála a tiše odvětila: „Uvidíme.“

Červenka dojedla polévku, umyla misky a zachumlala se do kožešin. Za okamžik už oba klidně oddechovali.

Když se oheň změnil v oranžovou záři žhavých uhlíků, usnul i Sharn.

Už dávno panovala hluboká noc, když vlk uslyšel varovný zvuk, jak žlutý kámen dopadl na podlahu. Zježila se mu srst. Nakrčil nozdry. Hbitě vstal a přimhouřenýma očima upřeně pozoroval

ztemnělé schodiště. Z hrdla mu unikalo hluboké vrčení. Náhle však stáhl ohon mezi nohy a děsivé vrčení se změnilo v kňučení. Jako omámený začal couvat od schodiště do výklenku. Hlava se mu kývala, nohy začaly poklesávat a vzápětí padl na podlahu jako podťatý. Z tlamy mu vyklouzl tlustý rudý jazyk a zvíře usnulo tvrdým, bezesným spánkem.

Vzápětí se z temnoty schodiště vynořila Kobra a hodnotícím pohledem sledovala spícího vlka. Na okamžik se její nádherné hypnotické oči pobaveně zaleskly, pak Hadí královna vyšla ze stínů a sestoupila po schodech. Rudá zář žhnoucích uhlíků pableskovala v hlubokých záhybech smaragdové róby a na čapce ze stříbrných šupin.

Pod úzkým vyklenutým obočím se jí pohybovaly zlaté oči, které se zastavily na spících postavách u krbu. Kobra si klekla mezi barbara a Červenku, opatrně nadzvedla z Gathova těla kožešinu a pozorně si prohlížela ovázaná zranění. Zlehka mu položila dlaň na čelo, podržela ji tam a koutky lesklých rudých rtů jí ostře poklesly.

Červenka náhle otevřela oči a posadila se. Hbitě chňapla po svém noži, který ležel na podlaze vedle ní, ale Kobra byla rychlejší. Sevřela jej v dlani a Červenka se odtáhla. Dívka, která prudce oddechovala, vyhrkla: „Kdo jsi?“

Kobra odpověděla upřeným pohledem, jehož síla přinutila Červenku opřít se zády o krb. Když dívka zírala do těch zářivých mandlových očí, její vlastní pohled získal výraz zamlženého skla. Červenka se nedokázala pohnout.

Hadí královna prohodila téměř něžně: „Neboj se. Nemám v úmyslu ublížit jemu ani tobě.“

Kobra vstala a přešla ke schodišti. Pak se zamyšleně ohlédla. V očích jí zaplál hněv. Rukou si přejela po vznešeném hrdle, přes dmoucí se plná ňadra a ploché břicho až k bokům. Z mléčně bílého obličeje zářily horké šarlatové rty, stejně pyšné a smyslné jako její hlas. „Nebyl stvořen pro smrtelníky jako jsi ty, dítě. Pouze já mu mohu dát to, co potřebuje.“

Kobra začala stoupat po schodech, pak se zastavila a znovu se přes ladnou křivku ramene ohlédla na Červenku. „Teď opět usneš. Zítra a ve dnech příštích budeš potřebovat všechny své síly. Musíš ho

zcela uzdravit. A rychle! Nyní má v patách smrt.“

Kobra se prudce otočila, vyrazila po schodech vzhůru a vzápětí byla pryč. Červenka zívla a s myšlenkou, že to byl jistě jen sen, klesla na zem. Zachumlala se do kožešin a usnula.

Sharn rozespale zvedl hlavu a zívl. Vstal, zmateně se rozhlédl a pomalu zamířil ke schodišti. Pak začal pobíhat po místnosti a očichávat zem. Nakonec se vrátil ke schodišti a ulehl na jeho úpatí. Zdálo se, že zvíře je ze svého zmatku naprosto zoufalé. Srst na krku mělo zježenou a čas od času se prudce zachvělo.

Kapitola pětadvacátá

SOŠKA

Hlavní město kitzaacké pouštní oblasti Bahaara stálo na mohutné stolové hoře, která se zvedala z nekonečné plochy pouště jako obří stolička. Jednalo se o centrum všech vojenských, náboženských a obchodních aktivit. Sem přicházely karavany z otrokářských táborů a dodávaly své živé zboží. Kromě zvuků, běžných pro všechna velká města, zde zněl chřestot řetězů a nepřetržité sténání, kterým pronikaly občasné výkřiky čiré hrůzy. Tento hluk obvykle vyvrcholil v poledne, kdy se otevíral trh s otroky. Nicméně nyní, ačkoli polední slunce spalovalo špinavě hnědé město, zde panovalo ticho až na občasné hýkání velbloudů a štěkot psů.

Hliněné předprsně, které v nepravidelném kruhu obkličovaly město, byly obsazené malými snědými muži v lesklých ocelových a lakovaných bambusových brněních. Na volném prostranství za opevněním se nacházely klece, plácky, určené k výcviku vojáků, stáje a tábory karavan. Pak už se k nebi jako kamenný zub tyčila stolová hora. Po ní se klikatily ulice, uličky a chodníky. Podél hlavních ulic, které stoupaly k plošině dominující městu, se kupily hliněné chatrče. Na východní straně plošiny stály červené kasárenské

baráky. Západní stranu zabíraly černé a fialové budovy Chrámu snů, posvátného nevěstince Motýlí bohyně. Mezi těmito dvěma řadami budov se rozkládalo nádvoří zvané Dvorana života.

Hlavní tepnu Bahaary představovala Ulice okovů. Byla pojmenována po druhu zboží, kterým se zde obchodovalo, stejně jako se jiné ulice jmenovaly po řeznících, kovářích, pekařích, vojácích či otrocích. Lidé v ulicích se chovali tiše a čas od času vrhali ustarané pohledy k Dvoraně života.

Od kitzaackého nájezdu na Tkalcovnu uběhlo devět dní. Zbytku vojáků z regimentu Lebek trval návrat domů tři dny usilovného pochodu. Další tři dny strávili tím, že ze sebe smývali poskvrnu porážky. V průběhu těchto tří dnů se městem rozšířila vlna paniky a zběsilí fanatici se halasně domáhali vysvětlení. Někteří se dokonce chtěli tomu démonickému barbarovi vzdát. Většina trvala na tom, aby válečný diktátor Klang zrušil veškeré plány na ovládnutí Lesní kotliny a nechal uzavřít všechny průsmyky vedoucí k lesu, aby do Bahaary nepronikla nečistá nakažlivá magie.

Klang zareagoval rozhodně. Kromě velekněze Dang-Linga nařídil všem sedmadvaceti přeživším nájezdníkům, aby se připravili na poslední oběť Motýlí bohyni, která měla zajistit pomoc při zničení barbarského démona.

Dnes čekali vojáci regimentu Lebek na obětování. Tvořili tři řady po devíti mužích. Vypadali jako dokonalí vojáci na přehlídce, ale všichni klečeli a ruce měli svázané za zády rudou šňůrou.

Před jednotkou ležel v truhlici z týkového dřeva meč a měkký bílý ručník. Ocel meče se leskla jako zrcadlo. Zbraň vypadala jako běžný vojenský meč, ale těžší s lehce zakřivenou čepelí.

Přítomní vojevůdcové pravidelné armády, velitelé osobních jednotek válečníků a zbrojíř stáli v pozoru. Kromě nich bylo nádvoří prázdné. Ústí ulic byla zatarasena a okenice okolních domů byly pevně uzavřené.

Otevřely se rudé oválné dveře Chrámu snů a z nich obřadně vykráčel Dang-Ling. Na sobě měl svou černofialovou róbu a na hlavě rudou čapku.

Velekněz měl koutky očí zarudlé, což nápadně kontrastovalo s temnými kruhy pod očima, které byly následkem zbožných

sexuálních orgií podnícených drogami. Bohaté prstence tmavě hnědých kadeří korunovaly okrouhlý, mléčně bledý obličej. Ve vlasech se rýsovaly růžové uši jako pokroucené mušličky. Ochablá tvář se pokoušela utajit skryté emoce.

Ozvaly se tři údery do gongu. Dang-Ling pozoroval Klanga, který prošel železnou branou před červenými baráky a pochodoval přímo k meči, a při každém zadunění sebou trhl.

Diktátor byl nahý, až na bederní roušku z černé kůže a černé vysoké kožené boty, vyleštěné tak, že se leskly jako sklo. Chladné, pohledné zvíře s narudlou kůží a mohutnými, ostře vyrýsovanými svaly. Po rozcvičce se mu naolejovaná kůže leskla kapičkami potu. Ručníkem si otřel ruce a odhodil jej do prachu.

Jeho výraz dával jasně najevo, že on není mužem, kterého by zastavil vojenský neúspěch, nedostatečná magie či zběsilí fanatici. On byl tím svalem, který poháněl kitzaacké impérium. Pokud měla chladnokrevná vypočítavá vražda tvář, byla to ta Klangova. A vypadala velkolepě a neúprosně.

Kdesi z kasárenských baráků se začalo ozývat rytmické bušení bubnů. Když se jejich ozvěna roznesla po celém městě, lidé v ulicích, ve svých domovech i na hradbách padli na kolena.

Dunění bubnů utichlo. Klang zvedl z týkové truhly meč. Pohladil zahnuté ostří a mírně se uklonil zbrojíři.

Když se blížil k hlavě prvního klečícího vojáka, zavlnil svaly na ramenou a pohlédl dolů na odhalený krk. Připravil se, pak máchl mečem a jednou ranou vojákovi srazil hlavu. Obešel gejzír krve a přistoupil k dalšímu vojákovi. První dvě řady Klang zvládl bez přestávky. Pak si promnul ztuhlé prsty a předloktí a přistoupil k poslední řadě. Tito mohutní rabijáti s mohutnými šíjemi se chvěli strachem. Klang vztekle zavrčel a pokračoval v popravách. Úmyslně míjel krky a zasahoval je do hlav a lopatek. Poranění vojáci pomalu a bolestivě umírali v prachu nádvoří.

Bubny znovu zavířily. Na Dvoranu života vběhla úklidová četa s koši, dřevěnými kárami a vědry s pískem. Důstojníkům byl dán rozchod a město se vrátilo k normálnímu životu.

Klang se připojil k Dang-Lingovi na schodech Chrámu snů a velekněz se uctivě uklonil. Klang si jej podezřívavě přeměřil úzkýma

plamennýma očima. Pak promluvil.

„Zklamal jsi mě, kněze. Tvá magie byla nedostatečná.“ Jeho šepot nevěstil nic dobrého.

Dang-Ling sklonil hlavu a uctivě odvětil: „Tahle rána osudu mě mrzí stejně jako tebe, můj pane. Ale nemohu s tebou souhlasit. Kouzlo nebylo určeno k tomu, aby jej zranilo, ale mělo jej pouze přivolat. A tak se i stalo. To tví válečníci na něj nestačili.“

Klang zrudl vzteky. „Myslíš, že jsem zapomněl, že jsi to byl ty, kdo mi radil, abych vybral Tranga a Chornbotta?“

„Ne, můj pane, ale udělal jsem to jen proto, že jsem věřil, že jsou nejsilnější.“

Klang přikývl, ale vztek jej nepřešel. „Poslouchej pozorně, kněze. Za osmnáct dní jednotky zaútočí na tu lesní vesnici a začnou žně. Než k tomu dojde, budu mít hlavu toho protivného barbara přibitou na severní bráně.“

„Tím si jsem jist, můj pane,“ prohlásil Dang-Ling s přehnanou podlézavostí.

Diktátor pokračoval: „Najal jsem lovce odměn, aby mi ji dodali.“ Dang-Lingův úsměv znejistěl. Klang přikývl: „Uvědomuji si, že se mu nemohou rovnat, takže musí být vyzbrojení kouzlem, které zajistí, že jej najdou a zaútočí na něj, aniž by je spatřil.“

Dang-Ling opatrně volil slova: „Nebyla by pro mě větší čest, než ti při tomhle zabití pomáhat, ale formule pro takovéhle kouzlo bohužel neexistuje.“

„Tak ji vymysli!“

„Ale…“

„Udělej to kouzlo,“ přerušil jej Klang drsným šepotem, „jinak najdu v Bahaaře toho nejslabšího jednorukého muže a přikážu mu, aby ti uřezal hlavu bambusovým mečem.“

Dang-Ling zaváhal, pak se hluboce uklonil a odvětil: „Přijmi mé nejponíženější omluvy, můj pane, že jsem špatně odhadl, jak výjimečně důležitá je smrt toho barbara. Ujišťuji tě, že ti lovci odměn dostanou požadované kouzlo jinak… si tím bambusovým mečem uřežu hlavu sám.“

Klang se ponuře usmál a odkráčel k červeným kasárenským barákům. Dang-Ling jej chvíli pozoroval, pak vstoupil do chrámu a

zavřel za sebou dveře.

Procházel bludištěm černě natřených chodeb a schodišť. Kráčel uvolněně, odpovídal na uctivé úklony kněží a vdechoval vůni hořícího kadidla a jasmínu, která se mísila se silným pachem žhavých ženských těl, který vycházel z cel. Jakmile dorazil do svých soukromých komnat, zamkl dveře. Na jedné straně pokoje stál oltář ve tvaru nádherného motýla ze zlata a týkového dřeva; s roztaženými křídly seděl na umírajícím hadovi. Dang-Ling dal křídla k sobě a z podlahy se vysunul kámen, který odhalil tajné schodiště, osvětlené olejovými lampami. Velekněz sestoupil po schodišti, kámen se zasunul zpět na své místo a motýlí křídla se znovu roztáhla.

Dang-Ling stál v malé místnosti hluboko v nitru stolové hory, v jedné z několika skrytých komnat, které tajně vybudoval pod Chrámem snů. Pokoj byl vydlážděný temně červenými dlaždicemi. Tři stěny lemovaly černé plyšové pohovky; na jedné ležel mezi rudými polštáři ospalý rys na pozlaceném řetěze. Na čtvrté straně stál pracovní stůl a byly tam i dveře. Olejové lampy zajišťovaly temně oranžové světlo a vylučovaly těžkou vůni santálové silice. U stropu se vznášel dým. Jediný zvuk v místnosti představovalo předení velké kočky.

Dang-Ling se posadil ke stolu a hodinu upíjel z láhve průhledný jantarový nápoj. Lampy začaly pohasínat a pokoj potemněl. Velekněz otupěle a nejisté uzamkl láhev do zásuvky stolu a zůstal tiše sedět. Pak náhle vyskočil a s křikem smetl ze stolu lahvičky a baňky. Roztříštily se o zem. Dang-Ling zrudl a prudce oddychoval. Po chvíli se uklidnil a znovu se posadil za stůl. Rozechvělými prsty odsunul stranou nože, řezbářské nástroje a úlomky kamene. Pak se opřel lokty o stůl a bledý, ochablý obličej složil do dlaní. Třas bílých prstů způsoboval rozechvění naolejovaných kadeří.

Jeho rozjitřená mysl si živě představila děsivou smrt bambusovým mečem, pak ji porovnala s nějakým zvrhlým mučením, kterým by ho ztrestal Bůh smrti, kdyby pomohl Klangovým lovcům odměn najít a zabít „vyvoleného.“ Pak se vyplísnil za to, že se nechal pobláznit vlastním strachem. Neměl na vybranou. Nezbývalo mu než vyplnit požadavek vojenského diktátora a musel jej vyplnit dokonale. Pokud by neuspěl, jeho postavení v Kitzaackém impériu, které bylo

při službě Pánu temnot neocenitelné, by se otřáslo v základech.

Povzdechl si a natáhl se, aby otevřel malou skříňku za stolem. Vytáhl sošku hrubě vytesanou z černého kamene zvaného kaitang. Vzdáleně připomínala Temného. Věděl, že její kouzlo lovcům odměn dobře poslouží.

Protože věděl, že by lovci odměn mohli dobře posloužit nejen Klangovi, ale i jemu, otevřel další skříňku. Vytáhl další sošku, tentokrát z bílého kamene paitang. Jednalo se o postavu dívky dokonale vytesanou rukama, které inspirovala touha po živém modelu. Ty ruce patřily Dang-Lingovi. Soška byla mimořádně přesně podobná panně z Tkalcovny, kterou Temný zachránil.

Kapitola šestadvacátá

RŮŽOVÁ POUPATA

Červenka a Sharn stáli ve stínu lesa na okraji cesty. Stezku osvětloval sluneční svit, který se dotýkal okvětních lístků a listů divokého růžového keře na kraji lesa.

Uřízla růži na dlouhém stonku a poupě zvedla k obličeji. Když ucítila vůni, usmála se jako sluníčko na úsvitu dne. Položila růži na hromádku, kytici zabalila do látky a zvedla ji.

Vlk pozoroval každý její pohyb a pak ji následoval zpět do kořenového obydlí. Když Červenka dorazila do hlavního pokoje, nakrčila obočí.

Gath, který byl, až na kožešinovou bederní roušku, nahý, stál u kovadliny. Jeho rány pokrývaly strupy, ale když bušil kladivem do rozpáleného kusu kitzaacké oceli, ze kterého odlétaly rudé jiskry, některá zranění se opět otevřela. Zarazil se, prohlédl si kladivo a znechuceně zavrčel. Hrany kladiva ztupila tvrdá ocel.

Červenka pronesla tiše: „Možná bys dnes mohl jít pracovat ven na čerstvý vzduch.“

Dívka přistoupila ke stolu a růže vložila do vinného džbánu. Gath se na ni zamračil. Červenka si toho všimla a pohodila čtverácky hlavou.

„Hele," prohodila, „patnáct růží, jedna za každý den, co jsem tady. Abys na mě nezapomněl." Na tváři jí hrál rozpustilý úsměv. „Tedy aspoň ne hned."

Gath neodpověděl, ale jeho výraz v obličeji změkl.

Červenka se otočila, začala chodit po pokoji a dotýkat se zbroje, kožešin a stěn z kořenů. Chodila pomalu. Zrakem ji sledoval jako pes na šňůře. Když došla až k němu, vážně vzhlédla. „Já nikdy nezapomenu, že jsem tu byla. Je to jako z písní bardů. Samá skrytá místa a tunely a…" zasněným zrakem mu pohlédla do očí, „a tajemství."

Odpovědi se jí stále nedostávalo.

Široce se usmála, zvedla ruku a dotkla se strupů na jeho čelisti. V hlase jí zazněl káravý tón: „Víš, jestli máš v úmyslu v těch svých rvačkách pokračovat, opravdu bys měl nosit přilbu."

Popadl ji za ruku, jako by ji chtěl odhodit, ale namísto toho ji pohoupal ve své ohromné dlani. Zvedl ji. Cítil vůni růží, listí, vzduchu a Červenčina těla. Když na ni pohlédl, v očích měl údiv.

Červenka se v náhlém záchvatu nejistoty lehce zachvěla a zmateně se odvrátila. Pustil její ruku a obrátil se zpět ke kovadlině. Červenka se na něj přes rameno ohlédla a on mírně natočil hlavu směrem k ní. Žhnoucí kov mu vrhal do očí temné stíny. Jeho pohled byl ostražitý, nicméně podivně mladý jako u dítěte, které zestárlo a ztvrdlo dřív, než jeho čas nadešel, dřív, než si užilo šťastná úsměvná léta a tisíce prosněných nocí. Nedokázala odhadnout, zda má Gath dvacet či třicet let.

Po chvíli Červenka tiše pronesla: „Brzy odejdu, ale nejdřív ti musím říct pár věcí." Znovu se otočila a přistoupila k jeho rameni. „Budeš mě teď poslouchat? Prosím. Je to velmi důležité."

Aniž by otočil hlavu, zavrčel: „To, žes mi zachránila život, ještě neznamená, že musím poslouchat tvé brebentění." Umístil rozžhavený kov na kovadlinu a pozvedl kladivo. Pak se náhle zarazil, hodil zářící kov zpět do výhně a sklonil kladivo.

„Díky," řekla ostýchavě. Zvedla džbán vína a podala mu jej. Pak

na zem rozprostřela kožešinu a posadila se. Gath se zhluboka napil, posadil se naproti dívce a opřel se zády o krb.

Červenka pečlivě zopakovala poselství. „Přišla jsem k Volající skále, abych ti řekla to, co ty už teď víš lépe než kdokoli jiný. Že se blíží velká síla Kitzaakků. A požádat… požádat tě o pomoc.“

„Proč? Lesní kmeny se již dříve ukrývaly před nájezdníky.“

„Tentokrát je to jiné. Jsou jich tisíce a budou přicházet zas a zas. Už nikdy toho nenechají. Je to pravda. Hnědý Jenda je zná. Žil mezi nimi. Jsou organizovaní a neúnavní. Projdou jednou vesnicí po druhé. Muže, kteří se postaví na odpor, pobijí a ženy a děti odvedou v řetězech a klecích do otroctví. Nikoho neušetří. A Hnědý Jenda mě poslal, abych ti řekla…“

„Abych udělal co? Porazil tuhle hordu?“ drsně se zachechtal. „Copak si myslí, že jsem čaroděj?“

„On si myslí… on ví, že jsi silný.“

Barbar přikývl: „Jsem dost silný, abych se postaral sám o sebe.“

Pozvedl džbán s vínem, aby se napil, ale neučinil tak. Přes okraj na ni zůstal zírat a pozoroval nadšený a důvěřivý zápal v jejích očích. Červenka před jeho pohledem neuhnula, ale ztišila hlas.

„Jak se můžeš skrývat, když víš, že mluvím pravdu? Když víš, že tě potřebujeme?“

„Vyhovuje mi to.“

„Ale nemůžeš je navěky ignorovat. Přijdou i sem.“

„Jen ať přijdou,“ zašeptal a zhluboka se napil.

„Gathe,“ zaprosila, „musíš mi věřit. Před nimi se nikdo neukryje. Zvláště ne 98 ty. Už dvakrát jsi je porazil. Zostudil jsi je. Nepřestanou, dokud nebudeš mrtvý.“

„Má cesta je daná,“ vyhrkl drsným hrdelním hlasem. „Složil jsem přísahu. Pracuju sám.“

„Ale bůh těchto stromů,“ ukázala na stěny z kořenů, „či jaký to je bůh, kterému jsi přisahal, to jisté pochopí.“

„Nepřísahal jsem bohu. Přísahal jsem sobě.“ Jeho hlas zněl konečností zatlučeného hřebu.

Zklamaně se odtáhla. „Takže nás necháš zemřít… nebo žít v klecích.“

Pozorněji sledoval neproniknutelnýma očima. „Co si myslíš…

ne… co si Hnědý Jenda myslí, že můžu udělat?“

„Ach, Gathe!“ Červenka se napřímila, náhle naplněná obnovenou nadějí. „Můžeš nás sjednotit! Být naším válečníkem! Když budeme mít naději, bude možné všechno. A když budete s Hnědým Jendou spolupracovat, tu naději mít budeme.“

Uštěpačně se usmál.

„Nedívej se na něj spatra,“ zaprosila Červenka. „Vím, že si myslíš, že je to pouhý herec, ale herci bývají mazaní a mívají dobré nápady. Jen si vezmi, co už udělal!“

„Já ti řeknu, co udělal, dívenko z Tkalcovny. Všechny jen obtěžoval a otravoval, hlavně Kitzaakky. Je to hlupák, který jen dělá potíže! Herec a lhář, který za stříbro prodává věci, jež mu nepatří.“

Červenka se chtěla začít hádat, ale zarazila se. Gath vstal a naklonil se nad ní. Jeho hlas zněl dutě.

„Podívej se na sebe. Omámil tě bajkami, přinutil tebe, bezmocnou dívku, která tká přízi, aby přišla sem a vydala se napospas Stínům, aby našla tohle obydlí, které žádný jiný smrtelník neopustil živý, a vstoupila do něj.“

Náhlé poznání Červenku zaskočilo. Krutá, ale neoddiskutovatelná pravda způsobila, že se dívka zapotácela.

Gath se otočil ke kovadlině a pohlédl na kov ve výhni.

„Já vím,“ zašeptala, „ty mě… nenecháš odejít?“

„Neměl bych,“ zabručel, „ale nechám, takže můžeš předat Hnědému Jendovi mou zprávu. Maso za kov, to je všechno, co mu dám. Řekni mu to. Potřebuju přilbu a krunýř, vyrobené z tohoto cizáckého kovu.“ Barbar se otočil k dívce. „Teď jsme vyrovnáni. Zachránil jsem tě a ty jsi mě uzdravila. Teď můžeš jít.“

Červenka vydechla úlevou. „Přísahám, že o tomhle místě nikomu neřeknu.“ Neproniknutelný výraz jeho tváře se nezměnil.

Dívka přikývla, vstala a odvážně prohlásila: „Dobrá, nechápu tě o nic víc, než ty chápeš mě. A už vůbec nechápu, proč jsi mi zachránil život. Ale udělal jsi to. A zachránil jsi mou vesnici a naše lidi. Jsem ti za to vděčná a vždycky budu. Ale… tím to končí. Svou zprávu jsem ti předala a teď se vrátím do tábora Otrhanec s tvou odpovědí. Odvedeš mě tam?“ Barbar krátce přikývl.

„Díky.“ Přehodila si vak přes rameno, vykročila ke schodišti a

Sharn, který seděl na čtvrtém schodě, náhle vstal a zavrčel. „Počkej!“ Gath slovo vyštěkl jako rozkaz.

Červenka se prudce zastavila a otočila se. „To je v pořádku,“ prohodila klidně, „Sharn mě nezastaví. Už mě zná.“

Přistoupila k vrčícímu vlkovi, pohladila ho a políbila na čumák. Pak vystoupala po schodišti a byla pryč. Vlk a muž na sebe zůstali jen přihlouple zírat.

V pozdním odpoledni Gath s Červenkou mířili po Letní stezce na východ Údolím zázraků. Barbar šel pěšky, dívka jela na voze. Když dorazili na dohled tábora Otrhanec, Gath se otočil k odchodu. Červenka přitáhla otěže, povzdechla si a dlouhou chvíli odcházejícího barbara pozorovala. Pak popohnala koně směrem k táboru.

Kapitola sedmadvacátá

ZVUKY NOCI

Zpáteční cesta Gatha značně vyčerpala. Často byl nucen se zastavit a svlažit vyprahlé hrdlo. Když dorazil do svého kořenového obydlí, třásla jím zimnice. Skrze obvazy mu prosakovala čerstvá krev. Před sestupem do podzemí se barbar porozhlédl po Sharnovi, ale nikde ho nespatřil. Nenašel jej ani uvnitř. Gath přistoupil ke stolu a pohled mu padl na růžová poupata, která se už začala rozvíjet. Zaklel, se džbánem vína si lehl na kožešiny před krbem a začal popíjet. Po dvou pohárech usnul.

Uprostřed noci se Gath probral z neklidného spánku. Rty měl rozpraskané a v ústech sucho. Napil se vína, přihodil dřevo do krbu a rozhlédl se po místnosti. Sharn se nevrátil.

Barbar vyšel ven. V chladném svitu měsíce se zastavil a naslouchal. Vřeštivé zvuky noci mu zněly jako líbezná hudba. Pak je přehlušil jiný zvuk, který se Gathovi bolestivě zařízl do uší.

Vzdálené vlčí skučení. Nejednalo se o běžné noční vytí, ale o smutný, bezmocný nářek opuštěného zvířete.

Kapitola osmadvacátá

Úsvit

Křiklavé barvy povozu zmarněly v šerém ranním světle, které se rozprostřelo nad Kamenným přechodem. Na kozlíku seděl Kosť zachumlaný v houni. Dýkouš, který ležel roztažený na plošině vozu, hlasitě chrápal.

Pod nedalekou jabloní stál Hnědý Jenda, rukama spočíval na Červenčiných ramenou a pronikavým zrakem vesele pohlížel dívce do očí. Pak vzal do dlaní její posmutnělou tvář a palci jí něžně otřel slzy. „Vedla sis dobře, děvče," pronesl konejšivě. „A už z tvých roztomilých úst nechci slyšet nic o tvé neschopnosti a neúspěchu. Žádal jsem tě jen o to, abys vyřídila krátkou zprávu, a tys toho udělala víc. Mnohem víc. Přivedla jsi ho do Tkalcovny, kde pobil Kitzaakky, a zachránila jsi mu život. Přivedl tě do svého obydlí a dovolil ti odejít, když mu jako záruka mlčení postačil jen tvůj slib. Nikdy bych nečekal, že dosáhneš tak výjimečných skutků."

„Díky, Hnědý Jendo," zamumlala. „Jsi laskavý, že se na to díváš takhle."

„Drahé dítě, laskavost s tím nemá nic společného." *Bukko* na dívku namířil kostnatý ukazováček: „Říkám jen čistou pravdu. Na celé věci je nejslibnější ten fakt, že tě poslal zpátky ke mně, abys mi vyřídila, že chce zbraně a zbroj."

„Opravdu?"

„Vskutku. Mnohé to odhaluje. Nejen, že už chápe, jakou mají Kitzaakkové a jejich kov sílu, ale začíná rozumět i sám sobě. Věř mi, Červenko Jezemí vlase, pódium je připraveno. Gathův čas se blíží. Brzy, velmi brzy, bude hořet dychtivostí, aby se mnou uzavřel

obchod a zajistil si tak nadvládu nad ostatními.“

Hnědý Jenda se hlasitě rozesmál a objal dívku kolem ramen. Červenka se konečně také usmála. „A teď jdi,“ prohodil. „Kosť s Dýkoušem tě odvezou domů, aby sis užila zasloužený odpočinek.“

Dívka přikývla a vykročila k vozu. Potom se zdráhavě otočila a stydlivě políbila starce na tvář. Pak se rozběhla k čekajícímu povozu, vylezla na kozlík a posadila se vedle Koště. Dlouhán se hrdě napřímil a na tváři mu hrál široký úsměv. Pak švihl bičem a povoz se s trhnutím rozjel.

Když přejížděli Kamenný přechod, přes horizont se přelily sluneční paprsky a ozářily Grillardovic povoz, takže jeho křiklavé barvy rozkvetly v celé své nádheře.

Kapitola devětadvacátá

VLHKÝ ŠARLAT

Sutinný hádek se z mechu vztyčil do oblouku a černý jazyk mu kmital ve směru zelené stěny kapradí. Drsné zvuky zpoza kapradin přehlušovaly odkapávání rosy, zurčení potůčku a bzučení hmyzu, které svou písní vyplňovaly deštný prales. Vysoké boty drtily podrost. Když se kroky přiblížily, jemná ručka s rudými nehty pohladila hádka po hlavě. Hádek se mazlivě vzepjal proti příjemnému tlaku prstů, pak vzhlédl k majitelce ruky. Náhle prsty chňaply vpřed a uchopily malého plaza pevně za hlavou. Had doširoka rozevřel čelisti a jeho devět palců dlouhé tělo se v agónii ovinulo kolem zápěstí.

Kobra uvěznila hádka pohledem svých černě lemovaných očí: „Je mi líto, maličký, ale nemám na vybranou.“

Ukryla svíjejícího se plaza do záhybů své róby a vykročila kapradím směrem k blížícím se krokům. Došla na okraj malé stinné úžlabiny. Kobra byla v bujné vegetaci téměř neviditelná. Její róba

převzala barvu kapradí a stříbrná čapka se zelenozlatě mihotala jako sluncem ozářené vrcholky kapradin. Ňadra se jí zvedala a klesala v rytmu zeleného listoví, které se komíhalo v lehkém vánku.

Malá úžlabina nebyla větší než pokojík v zájezdním hostinci. Zem pokrýval hustý koberec mechu. Dolík obklopovala stěna kapradí, kterou na opačné straně, než stála čarodějka, přerušovaly dvě břízy, jež tvořily jakési přirozené dveře. Tímto otvorem bylo možné spatřit pouze nekonečné mihotání temných stínů. Mýtinu zastřešovaly husté větve, jimiž pronikaly zlatavé sluneční paprsky, které na mechovém koberci vytvářely zářivou kalužsvětla.

Zvuk kroků za břízami narůstal.

Kobra v očekávání mírně pootevřela úzké rty a vkročila do teplých slunečních paprsků.

Blížící se kroky na okamžik zaváhaly, pak hlasitý praskot větví pokračoval a z temnoty stínů se vynořil Gath jako meč tasený z pochvy. Barbar vypadal děsivější než dřív. Čišela z něj brutalita a tělo mu pokrývaly strupy a čerstvé jizvy. Kožešinová bederní rouška se mu ve vánku mírně chvěla. Přes rameno mu viselo nové kroužkové brnění, opasek a kitzaacká přilba. V pravé ruce třímal lesklou ocelovou sekeru. Ostře řezané rysy mu protínaly temné stíny. Ponurý výraz barbarova obličeje umocňoval jeho vražedný pohled.

Kobra se bezděčně zachvěla, její róba se ve slunečním svitu zamihotala a začala měnit barvu. Žlutá ztmavla do oranžové, která vzápětí zrudla do šarlatové. Když róbu rozhalila, pod zlatavou látkou se zaleskla růžová kůže ňader, břicha a stehen.

Gath se při tomhle vyzvání posměšně ušklíbl. Shodil přilbu, pás i brnění z ramene a odhodil je i se sekerou na zem. Jeho jediné zbraně nyní představovaly ruce, ale ty stačily víc než dost.

Kobra se znovu zachvěla, o krok ucouvla a napřáhla před sebe ruku se svíjejícím se sutinným hádkem, kterému na krk tiskla úzkou dýku. „Počkej!“ zaprosila.

Barbar ani nezvolnil krok.

Kobra prořízla hádkovi hrdlo a hlava plaza odpadla na zem. Pozvedla hadí tělo, které se ještě svíjelo ve smrtelné křeči, a vydechla: „Počkej! Tvé tajemství je nyní v bezpečí. Pouze tenhle had věděl, kde bydlíš. Já už tě nedokážu vyhledat.“

Vyrazil jí mrtvého plaza z ruky a hřbetem ruky ji prudce srazil na zem. Jako podťatá padla na záda do měkkého mechu. Tvář měla postříkanou krví. Dýka ležela pět stop daleko.

Barbar na ni shlížel. Z té pulzující hory svalů, která ji zastiňovala, sálala smrt.

Zalapala po dechu a překulila se na bok. Když na ni dopadl, vyděšeně mu pohlédla do tváře. Barbar Kobře sevřel rukama hlavu a začal jí pomalu otáčet. Zachroptěla, její tělo se pod Gathovou váhou chvělo a vysílalo horké vlny do jeho rukou, stehen a klína. Barbar zaváhal. Když Kobra promluvila, volila slova velmi opatrně.

„Nezabíjej mě! Nejdřív mě nechej promluvit," zasípala. „Prosím, pusť mě. Nemohu dýchat." Pohlédla mu do tváře. „Žádné nebezpečí ti nehrozí. Jsem sama."

Gath ji nechal padnout do mechu a obezřetně se rozhlédl. Pak se ke Kobře znovu otočil a pozoroval, jak ztěžka oddechuje.

Kobra se nadzvedla na loktech a zašeptala: „Kitzaakkové na tebe poslali lovce odměn, kteří zabíjejí ze zálohy a na velkou vzdálenost."

„A ty jim řekneš, kde mě najdou."

„To bych ani nemohla. Jen ten had věděl, kde leží tvá jeskyně. Ale oni tě stejně vyslídí."

„Zase lžeš."

„Ne," odvětila pevně. „Už nemám důvod, při zkoušce jsi uspěl."

Koutky úst se jí zvedly a na tvářích se jí utvořily dolíčky. Ukázala na jeho novou zbroj. „Potřebuješ lepší, mnohem lepší! Muž, který má takové nepřátele jako ty, musí mít lepší zbroj, než jakýkoli „člověk" dokáže vyrobit."

Zamyšleně si ji prohlížel, pak tiše pronesl: „Nevěděl jsem, že existuje lepší."

Přikývla: „Vždycky je nějaké „lepší," když víš, kde nakupovat… a máš na zaplacení."

Chvíli ji upřeně pozoroval. Šarlatová barva její róby zjasněla a začala se téměř hypnoticky mihotat. Gath na hrudi ucítil žár jejího těla, kterému však nevěnoval pozornost, a sebejistě zavrčel: „Já mám čím zaplatit, pokud máš tu zbroj."

„Mám přilbu," zamumlala. „Tu nejlepší. Nosil ji legendární Shalarmard a démoničtí tyrani Barbar, Karchon a Geddis. Ta přilbice

byla vyrobena s pomocí starodávné kouzelné formule, vytavená v ohních podsvětí a zkuta na kovadlině bohů.“ Chvíli vyčkávala a pak se tiše zeptala: „Máš zájem?“

Mlčky přikývl.

Když si Kobra uvědomila, že barbar souhlasil rychleji, než měl sám v úmyslu, za vlhkým šarlatovým úsměvem se jí krátce zableskly zuby. Oba začali pomalu vstávat a přitom se vzájemně měřili pohledy. Kobra se ke Gathovi naklonila a důvěrně zašeptala: „Mám ji ve svém obydlí. V Zemi dýmajících nebes za Příliš vzdálenou zemí. Pojď mě navštívit a ta přilba bude tvoje.“

„Trochu dlouhá procházka,“ zabručel.

„Ano,“ odvětila klidně. „Většina lidí by se jí neodvážila.“

„A ne bez důvodu,“ odsekl vyzývavě. „Mluvila jsi o ceně?“

Otevřela ústa, aby odpověděla, ale pak zaváhala. Tvářejí zrudly. Její šat se rozzářil vlhkým šarlatem, vzápětí zprůhledněl a odhalil temná místa jejího těla jako chlípné klenoty. Zahalila se do svého hávu, levou rukou si zakryla ňadra a pravou nechala volně viset podél těla.

„Temný,“ prohodila, „nebyla jsem stvořena jako ostatní smrtelníci. Mé touhy a má přirozenost se tvořily v dobách, kdy ženy vládly mužům, kdy ženy byly lovci a muži kořistí. Tak mi promiň mou troufalost.“ Přimhouřila oči a chraptivě zašeptala: „Tou cenou jsi ty. Přidej se ke mně, staň se mým chotěm a cena bude splacena v plné výši.“

„Nejsem kurva,“ odsekl ostře.

„Ne,“ prohlásila naléhavě, „jsi král. Jakmile budeš mít přilbu na hlavě, žádný tvor se k tobě nebude moci nepozorovaně přiblížit, žádný jed neotráví tvou krev a žádný člověk tě neporazí.“

Barbar si přejel nehtem palce po strupu na čele, pak zavrtěl hlavou. „Raději tě zabiju.“

„Ne, to neuděláš,“ pronesla hlubokým hrdelním šepotem. „Alespoň ne dřív, dokud nezjistíš, zda jsem mluvila pravdu.“

Kobra si ukazováčkem upravila loknu neposlušných havraních vlasů, pak zaujala elegantní pózu a pyšným hlasem pronesla: „Dej si načas. Vyčkej, dokud se tvá zranění zcela nevyléčí a nevrátí se ti tvá bývalá síla. Uprav si novou zbroj, aby ti dobře padla. Není kam

spěchat.“ Její hlas poklesl a zdrsněl: „Věř mi, budu čekat. Muži jako ty, můj temný příteli, jsou vzácností. Velkou vzácností. A já z tebe mohu udělat unikát… mohu uvolnit veškerou sílu, která ti tepe v žilách. Staneš se neporazitelný.“ Ostře se nadechla. „Víš, co to pro mě znamená? Ne. Ani to nemůžeš vědět. Nemáš ponětí, co pro ženu znamená držet v náručí takovou sílu.“

Tváře mu zrudly touhou.

Kobra se na Gatha dychtivě usmála, důvěrně k němu přistoupila a přitiskla své smyslné křivky k jeho svalnatému tělu.

Pevně ji uchopil za krk a zavrčel: „Řekni pár orientačních bodů. Cestu si najdu sám.“

Barbar Kobru pustil a ta klopýtavě ucouvla. Chvíli chraptivě oddechovala a pak mu popsala cestu. Gath posbíral své věci, prošel kolem Hadí královny a zmizel v mihotavé zeleni kapradí.

Neohlédla se za ním a jen naslouchala vzdalujícím se krokům. Kobra se uvolnila, klesla vyčerpaně do mechu a jejímu oděvu se vrátila přirozená barva. Krátce pohlédla na křečovitě zkroucené bezhlavé tělíčko sutinného hada. Mrtvola plaza již ztratila své nádherné opalizující barvy a nyní připomínala jen tmavý kus vlhkého provazu.

Kapitola třicátá

CESTA

Čtvrtého dne za úsvitu opustil Gath v upraveném kroužkovém brnění své obydlí z kořenů. Až na občasné záblesky surového železa bylo ocelové odění celé zčernalé. Barbar nesl na opasku na zádech dva džbány vína, smotanou přikrývku, meč, dvě dýky a vak. V pravé ruce svíral sekeru kitzaackého bojovníka. Hladce oholená tvář mu zářila vitalitou a zdravím. Prostovlasý barbar mířil rychlým krokem na západ.

Když dorazil na Konec stezky na nejvzdálenějším okraji Stínů, zpomalil. Tváře měl rudé a zranění na rameni a stehnech, která odírala kroužková zbroj, jej pálila.

Konec stezky označovaly vybělené lebky naražené na kůlech. Za nimi se rozkládala Příliš vzdálená země a za ní Země dýmajících nebes.

Gath prošel mezi lebkami, propletl se spletí plazivých rostlin a nalezl prašnou stezku, kterou zjevně obrovskými kopyty vyšlapala nějaká rozložitá zvířata. Stezka barbara zavedla do močálu Noga, který zdánlivě do nekonečna pokrývaly mangrovníky, jejichž obrovské kořeny se zvedaly nad šedozeleným bahnem a tvořily jeskyně a průchody o velikosti stavení, zastřešené hustým listovím. Mezi stíny se v kaluži světla slunil rudý ještěr.

Vyhříval se na holém kameni asi stopu od místa, kam hlasitě dopadla podrážka barbarovy vysoké boty. Ještěr prudce otevřel oči, vycenil zuby v tichém skřeku, hbitě přeskákal po čnících větvích a zmizel v močálu.

Gath se zmatku ještěra pobaveně zasmál, pak se najednou zastavil. Kakofonie bzučení hmyzu, která se nad močálem zvedala, náhle nabrala na hlasitosti. Všude kolem sebe spatřil přemíru pohybu, jako by ohromný močál byl jediným velkým živým tvorem. Následovalo divoké cákání a bublání a pak všechno utichlo. Náhlé ticho dodalo bažině podivné tajuplnosti a Gath pocítil zvláštní zamrazení, jako by byl opět malým chlapcem, který dychtí prozkoumat, co se nachází za nedalekou horou.

Razil si cestu podél okraje močálu, a přesně jak řekla Kobra, narazil na pravěkou hliněnou cestu, která se zvedala nad močál a vinula se mezi magrovní-ky. Nejvyšší kořeny tvořily v nepravidelných vzdálenostech nad bahnitými vodami jakési můstky, pokryté popínavými rostlinami. Gath kráčel po téhle visuté silnici a mířil na západ, stále hlouběji do rozlehlého močálu.

Když procházel nad kalnými jezírky, do bažiny se pomalu vracely zvuky a pohyby. Začínaly za ním, pak se přes něj převalily a v hlučném cákání, štěbetání a bzučení se hnaly vpřed.

Ze stínu kořenů pozorovaly barbara veliké oči pokryté blánou. Tisíce dalších pohledů cítil Gath na zádech. Ale silnice před ním se

zdála být podivně bez života. Bezděčně zkrátil úchyt na sekeře.

Na kamenném mostě, který se klenul nad kanálem spojujícím dvě větší jezírka, se Gath obezřetně zastavil. Zelené bahno uprostřed jezírek bublalo a vypouštělo nažloutlou pěnu, která tvořila na zelenohnědé vodě nadýchané chomáče. Sluneční paprsky, které zde pronikaly řidším baldachýnem listoví, ozařovaly kostru muže, která se volně houpala na jedné z vyšších větví. Mrtvola visela za řetěz na krku. Nohy chyběly, ale kostra i tak vypadala stejně vysoká jako Gath. Zjevně nějaký pravěký obr, jehož postavu děsivě zkrátil jakýsi nebojácný tvor z močálu.

Gath pohledem propátrával šerou vlhkou zeleň. Náhle ztuhl. Ve stínu pod mrtvolou číhal obrovitý krokodýl. Jeho šupinatá kůže měla barvu bažiny a pokrývaly ji výrůstky, jizvy a boláky. Kalné žluté oči tvora nepochybně viděly staletí útrap prapůvodního světa. Zuby vyhnily do ostrých rozeklaných pahýlů a nepochybně značnou měrou přispívaly k utrpení obřího plaza. Krokodýl měl svá nejlepší léta dávno za sebou, ale s čelistmi, které by bez obtíží pohltily tři muže naráz, to byl stále neoddiskutovatelný pán močálu.

Gath pokrčil rameny, vyrazil přes most a zpupně ukázal ohromnému plazovi záda.

Na západním konci močálu se silnice změnila v prohnilé fošny, upevněné na podpěrách vysokých jako stromy. Provazový most procházel skrze gigantické masožravé rostliny ve tvaru džbánu s okrouhlým víkem, které rozkývanými jazyky vábily možnou kořist.

Za močálem se nacházel další les a pak Průsmyk soužení. Zde se klikatila úzká prašná cesta mezi hromadami balvanů nezměrných velikostí a podivných tvarů. Na rozdíl od močálu v soutěsce žádná vegetace nerostla. Za haldami kamenů se stezka stáčela mezi dvě hory. Žhnoucí žlutooranžová koule slunce, která se nořila za vzdálený obzor, jako by Gatha zvala k dalšímu pochodu.

Barbar putoval až do soumraku, pak si pod jedním skalním převisem rozbil tábor a najedl se. Noc s sebou přinesla i hrozby. Ze tmy se ozývaly syčivé a škrábavé zvuky a občas noc prořízl strašlivý řev jakýchsi slídících démonů. Gath se ani nepokoušel usnout.

S úsvitem znovu vyrazil na cestu.

Hluboko v průsmyku barbar narazil na další orientační bod, jímž

byl visutý provazový most. Lana tlustá jako kmeny stromů nesla dřevěná prkna. O několik stovek stop níže vířila řeka Nualna, která se tříštila o obrovské balvany na dně rokle. Stezka se stáčela na sever, zatímco řeka spadala v kaskádovitých kataraktech a uháněla na východ. Za katarakty směrem na západ mohl Gath spatřit pouze blankytně modré nebe.

Sešel ze stezky a zamířil na západ k stinnému místu nedaleko kataraktů. Ačkoli tu a tam zaslechl zpěv ptáků, bzučení hmyzu i řev divokých zvířat, živého tvora nespatřil už den a noc. Zdálo se, že v řece nejsou žádné ryby ani žáby, a nebe vypadalo, jako by po něm nikdy ptáci a motýli nelétali.

Pohlédl do klidné tůně pod vodopádem a očekával, že spatří vlastní odraz. Ale lom slunečních paprsků jeho obraz zdeformoval tak, že nedokázal říct, koho nebo co vlastně vidí. Uvažoval, zda si má kleknout a napít se, ale namísto toho nadzvedl bederní roušku a vymočil se na svůj zvlněný odraz.

Když dorazil na vrcholek vodopádů, začalo se stmívat a mrholit. V husté mlze nebylo možné určit další směr pochodu. Jediné, co Gath dokázal spatřit, byly šedé chuchvalce.

Pod převislou skalnatou římsou si barbar našel suché vyvýšené místo. Když nadešla noc, vířily kolem Gatha jen tajuplné závoje temnoty. Měsíc ani hvězdy nebyly vidět. Barbar nedokázal dohlédnout ani na sekeru ve své ruce. Jedin zvuk, který slyšel, byla tříštící se voda, jež přehlušovala vše ostatní. Znovu nespal.

Když nadešlo ráno, vířící mlhou pronikl bledý sedavý přísvit a přestalo pršet.

Barbar s očima zarudlýma nedostatkem spánku vylezl zpod převisu a výraz jeho obličeje připomínal silně rozmrzelou šelmu. Neviděl stezku ani žádný orientační bod. Zavrčel, zatápal po svých věcech a vyrazil naslepo do mlhy. O deset stop dále se náhle prudce zastavil. Na černém kameni seděl zelenozla-tý ještěr a drze na něj upíral zrak.

Gath zamířil k ještěrovi a vykulil oči údivem. Plaz měl na krku tenký zlatý obojek. Barbar po něm chňapl, ale ještěr hbitě uskočil a zmizel mezi kameny. Vzápětí se objevil na holé plošince o několik stop dál. Doprovod? Nu, proč ne? Gath se již nepokusil ještěra chytit,

ale poslušně jej následoval. Plaz se otočil a cupitavě vyrazil vpřed.

Postupně se mlha rozplynula. Polední slunce z modré oblohy ozařovalo vzdálená černá mračna a vytvářelo jim zlatavě mlžnou korunu. Mračna se hromadila nad dýmajícími jícny několika sopečných kráterů. Přímo před Gathem se zvedal ten největší vulkán. Země dýmajících nebes.

Jak se barbar blížil, povšiml si stráží, které hlídaly ústí jeskyní na úbočí sopky. Když přišel ještě blíže, spatřil malý vojenský oddíl, který odnášel do jedné jeskyně nalovenou zvěřinu, zatímco další oddíl vycházel ven. Vojáci spatřili Gatha a zaváhali. Zdálo se, že se radí. Ale pak se otočili a vyrazili plnit s\z úkoly.

Barbar dorazil ke kamennému schodišti, zvedajícímu se k ohromným zlatým dvoukřídlým vratům. Když vystoupal po schodech, našel vrata pootevřená a u nich dva vojáky v zelených kožených uniformách, kteří na něj čekali. Z temné chodby za nimi se linula hudba a vůně jasmínu a silného, sladkého likéru. Oba vojáci byli mohutní a prsty a ušní lalůčky jim zdobily šperky. Přivítali Gatha univerzálním jazykem, který běžně používali kupci, a sdělili mu, že jej Hadí královna očekává ve svých komnatách. Tón jejich řeči byl velmi srdečný, ale barbar zjistil, že jim nedokáže důvěřovat. Měli rozeklané jazyky.

Kapitola jednatřicátá

ROHATÁ PŘILBA

Dva průvodci pomalu vedli Gatha dolů chodbou z leštěné černé skály. Když míjeli otevřené dveře ubikací, barbar zahlédl muže ovinuté hady a zaslechl syčení a slastné sténání. Znechuceně se ušklíbl.

Když dorazili do dlouhé hostinské místnosti, jeho doprovod zaváhal a vojáci, jak muži tak ženy, přestali popíjet a konverzovat a

pohlédli na Gatha. Všichni měli temné, chlípné pohledy, stejně chladné jako jejich mrtvolné oči, které nápadně kontrastovaly s živými, rozpálenými tvářemi. Na hřbetech rukou se jim blýskaly šupiny. V rohu místnosti byla řetězem ke zdi přikována nahá dowatská dívka, která hrála na flétnu. Když spatřila Gatha, přestala hrát a v očích se jí mihl záblesk naděje. Nějaký voják prudce vstal a dívku nakopl. Ta sklopila hlavu a pokračovala v hraní.

Jeden z Gathových průvodců se barbara zeptal, zda se nechce najíst a umýt, než předstoupí před jejich královnu. Gath na něj ani nepohlédl a vyštěkl: „Ne."

Mrštil batohem do kouta a pak se sekerou v ruce prošel kolem stolů a překvapených průvodců ke krvavě rudým dveřím. Dříve než se za nimi dveře zabouchly, ozval se výbuch oplzlého smíchu.

Stráže vedly Gatha tunelem vulkanické skály, chodbou leštěného obsidiánu až k širokému schodišti. Barbar si povšiml velké díry ve stropě a zastavil se. Dříve než pokračoval dál ke schodům, pečlivě si otvor prohlédl. Jeho průvodci pospíšili vpřed, roztáhli těžké stříbrné závěsy a odhalili pokoj naplněný stříbro-zlatým světlem. Gath vstoupil sám a závěsy se za ním zavřely.

Uprostřed stříbrného pokoje stála Kobra. Její tělo zdobily kaskády diamantů a na stříbrných šupinách pableskovalo světlo. Vypadala skutečně královsky. Stála naprosto klidně, a přesto se zdálo, jako by byla stále v pohybu. Připomínala tekuté drahokamy vylévané z číše. Na okamžik její smyslné tělo zvláčnělo a vydalo růžový svit, pak její háv opět nabyl zdobné majestátnosti královského roucha, kterým ve skutečnosti byl.

„Vítám tě, Temný," pronesla vzrušeným hrdelním hlasem. „Vskutku mě těší, že tě zde vidím. Ale vypadáš vyčerpaně. Tvá nová zbroj musí být velmi těžká."

Sotva ji vnímal. Ona i celá místnost vyzařovaly znepokojivou eleganci a opojnou smyslnost, ze kterých mu naskočila husí kůže a zrudly tváře. Násilím se přinutil ke klidu a připustil: „Cesta byla dlouhá."

„Vůbec jsi nespal, že? Toho jsem se bála."

„To je moje věc."

„Ale moje chyba. Opravdu se omlouvám. Tvorové v močále i v

horách dělali, co bylo v jejich silách, aby ti cestu usnadnili, ale jen stěží dokáží zůstat v noci potichu.“

Gath zrakem netrpělivě přeletěl lože s černými kožešinami, ebenové s ky a stříbrné drapérie po obvodu místnosti. „Kde je?“ vyštěkl.

„Nač ten spěch? Pokud by ses chtěl nejdřív najíst a vyspat, jsi vítán.“ Kobra ukázala na lože z kožešin.

„Nepotřebuju spát.“

Koutky plných rtů jí lehce poklesly, ale pak s mírným náznakem pochopen ladně pokývla hlavou a pronesla: „Tak pojď se mnou.“

Kobřina blýskavá postava vklouzla na vnitřní schodiště a začala sestupovat do podzemí. Gath, který ji následoval, si povšiml, že ve stropě není žádný otvor, ale že schodiště dekorují starověká kopí, meče, štíty a brnění.

Schody klesaly ve strmé spirále tunelem hrubě tesaného čediče. Barbar cítil, že se blíží k nitru hory. U stropu se vznášel černý kouř. Jak sestupovali, dým houstl a stěny začaly být horké.

Gath se začal potit a tváře mu zrudly. Kobřiny pohyby se nezměnily, pouze lesk vzrušení v jejích očích se nezdál být úplně příčetný.

Konec tunelu vyplňoval zakouřený rudý přísvit. Gath před tou září přimhouřil oči a zornice se mu zmenšily do malých černých bodů. Pak Kobru slepě následoval do spalujícího světla.

Když se mu rozjasnil zrak, zjistil, že stojí v sopečném kuželu činné sopky. Tvrdá čedičová podlaha byla protkána děrami, ve kterých bublala roztavená láva. Plameny vrhaly rudé světlo, které ozařovalo zakouřený prostor, a pras-kavé a bublavé zvuky připomínaly jakési děsivé oddechování. Pak, jako by se nadechla samotná hora, byl odsát veškerý kouř a před Gathem se nad ústředním jezerem bublající lávy vynořil oltář, ta obří plazí lebka, umístěná na skále. Ohromnou lebeční dutinu vyplňovaly plameny, které střídavě zakrývaly a odhalovaly blýskavý temný předmět a laskaly jej ve své žhavé náruči.

Gath se zrakem přikovaným k oltáři zamumlal: „Co je to za místo?“

„Svaté místo,“ odvětila Kobra uctivě. „Jediný existující oltář

mého pána, Boha smrti, kterého také nazýváme Pánem temnot.“

Prudce se k ní otočil. Za záblesky ohně se mu v očích zračil úžas a nedůvěra.

„Ty mi nevěříš?“ zeptala se ustaraně.

Bez varování se celá místnost otřásla. Ozval se děsivý rachot hromu. Ze stropu spadlo vedle Gatha několik úlomků skály. Z okolních lávových otvorů vyšlehly jazyky plamenů, které olízly barbarovy holeně a přinutily jej ustoupit ke stěně.

Z Gathových vysokých bot se kouřilo. Kroužkové brnění měl umazané kouřícím mourem. Když znovu pohlédl na Kobru, v jeho výrazu se již žádné pochybnosti nezračily, právě naopak. Bylo zjevné, že uvěřil. Znovu se rozhostilo ticho.

Kobřiny nádherné oči pyšně zářily. „Můj pán přebývá hluboko dole v říši ohně v útrobách země, ale vidí… a slyší, co cítíme… co si myslíme.“ Gath neprotestoval.

Pozorně si prohlédla jeho tvář a pak spokojeně pokračovala: „Přilbu, o které jsem mluvila, stvořil Bůh smrti. To on vybral mě, abych rozhodla, kdo ji bude nosit.“

Ladně prokličkovala mezi několika malými plápolajícími lávovými otvory a zastavila se na okraji kamenného mostu, který se v podobě hadího jazyka klenul nad plameny bublajícího jezera lávy a procházel mezi zuby obrovské dolní čelisti až do plameny ozářené lebeční dutiny. Kývla na Gatha, který stál bez hnutí. „Pojď, můžeš si ji odsud prohlédnout.“

Barbar se opatrně vyhnul lávovým otvorům a stanul po jejím boku. Pyšně prohnula ladnou šíji a uctivě pohlédla vzhůru. Gath mírně zaklonil hlavu a také vzhlédl k lebeční dutině.

Intenzita plamenů v lebce se zmírnila, čímž se odhalil tmavý kov velkolepé rohaté přilby, která se ostře rýsovala proti stoupajícímu šedému a žlutému dýmu. Jazyk plamene ji držel uprostřed lebeční dutiny. Skrze otvory v obličejovém krytu zíraly přímo na Gatha plamenné oči.

Barbar se zhluboka nadechl, když mu tělem proběhla vlna rozechvělého očekávání. V očích mu zableskl dychtivý svit.

Kobra si jej všimla a usmála se: „Je nádherná, že?“

Gath mlčky přikývl.

„Dokonce i odsud můžeš cítit její moc.“

Barbar znovu souhlasně pokývl hlavou.

Kobra se otočila k přilbě. Zdálo se, že její téměř nadpozemský hlas přichází z velké dálky. „Byla stvořená s pomocí magie. Z ducha tisíců tyranů a válečníků a z kovu, který se zhluboka napájel vítězstvím, takže vznikl její vlastní duch, její vlastní přirozenost.“

Kobra se otočila ke Gathovi a její hlas opět zlidštěl. „Temný, oceli téhle přilby se nic nevyrovná. Jdi se na ni podívat a uvidíš sám. Je živá.“

Ostražitě pohlédl nejdříve na ni a pak na plameny, které praskaly kolem mostu. Plameny náhle pohasly, jako by uposlechly tichého rozkazu Hadí královny, a most, ze kterého se kouřilo a tu a tam vyskakovaly drobné plaménky, se otevíral k vytoužené odměně.

„Dej si načas,“ zamumlala. „Přistup blíž, pohlédni do jejích plamenných očí a zjistíš, že jsem mluvila jen čistou pravdu. Já se vrátím do svých komnat… a počkám na tebe… abychom stvrdili naši smlouvu.“

Zavrtěl hlavou. „Nejdřív si ji vyzkouším.“ Přehodil si sekeru na záda.

„Počkej!“ vydechla. „Co chceš udělat?“

Barbar se protlačil kolem Kobry a vyrazil na most. Bublající láva vřela a šlehající plameny mu varovně olizovaly nohy. Skočil vpřed a uháněl k lebeč-ní dutině.

„Ne! Nedělej to!“ zoufale zaječela Kobra.

Místnost se otřásla. Zahřmělo. Kusy mostu mu odpadávaly pod nohama. Ze stropu padaly úlomky skály, které prorážely lebku. Jeden úlomek srazil Gatha na kolena. Do rukou jej pálila rozžhavená skála. Přilbu opět halily plameny. Její temný tvar se nyní nejasně rýsoval v rudém pekle. Barbar vyskočil vzhůru a oběma rukama hmátl do plamenů. Zavrčel bolestí, ale vytrhl rohatou přilbu z objetí ohně. Pach spálených chloupků na pažích se vznášel ve vzduchu.

Kobra hystericky zaječela a ucouvla do tunelu.

Barbar, který si přehazoval v rukou horkou přilbu, vyrazil zpět přes most. Ze stropu odpadly další kusy kamene a rozdrtily střed mostu, který spadl do vroucí lávy a ve žhnoucí tekutině explodoval. Gath ucouvl pod ochranu dutiny, uhnul před stříkající lávou, pak

znovu vyrazil vpřed a dlouhým skokem se přenesl přes širokou mezeru uprostřed mostu.

Podlaha mu začala praskat pod nohama. Ze širokých zubatých puklin vyšlehly stěny plamenů, aby mu odřízly cestu. Barbar jimi neohroženě proskočil. Celá místnost se otřásala a kymácela. Z nitra země duněl řev hromu. Celá podlaha se vydula a srazila Gatha na zem. Když se vyškrábal na nohy, stál na ostrůvku skály, který obklopovaly široké praskliny plné bublající lávy. O dvacet stop dále se Kobra s rozpřaženými pažemi tiskla v obranném postoji zády ke stěně vchodu do tunelu. Chraptivým zoufalým hlasem vykřikla: „Jsi šílený! Zničí tě!“

Když na ni Gath pohlédl, v očích mu zableskl škodolibý vzdor. Strhl ze zad sekeru a opřel si jí o koleno. Oběma rukama si přilbu zvedl k obličeji a s divokou zběsilostí pohlédl mezi její rohy.

Kobra zaječela: „Ty hlupáku!“

Barbar pozvedl rohatou přilbu nad hlavu a pak si ji opatrně nasadil. Jeho tvář pohltila děsivá temnota.

Rozechvělá Kobra zahradila svým blýskavým hypnotizujícím tělem vchod do tunelu. Ve vlhkých jasných očích se jí zračila hrůza.

Gath ji pozoroval očními výřezy v přilbě. Krev mu proudila tělem jako hustá, žhavá řeka. Hruď, šíje a stehna se mu nadmuly a napjaly kroužkovou zbroj. Ostražitě se přikrčil a oběma rukama sevřel sekeru. V očích mu žhnula dravci dychtivost po boji.

Kobra postoupila vpřed a usmála se na něj. Ale její zuby se podivně prodloužily a v očích jí hrál nepříčetný svit. Bílá pleť jí zežloutla a v koutcích rudých rtů se objevily dlouhé tesáky.

Zasyčela: „Odsud neunikneš. Ta přilba ti to nedovolí. Ale jestli svou smlouvu stvrdíš… uděláš se smrtí takový obchod jako ještě nikdo jiný. Staneš se válečníkem Pána temnot… popravčím Boha smrti.“

Gath zavrčel a prudce se odrazil. Plameny vyšlehly jako ruce, které ho chtějí stáhnout do vroucí lávy. Ozvalo se děsivé zahřmění a místnost se opět otřásla. Ze stropu znovu začaly pršet kameny, které barbara srazily na podlahu.

Kobra se zavlnila jako bič a zavřískla: „Tak si jdi! Jdi a uč se! Už nikdy nepoznáš klid! Teď patříš Jemu! A jsi i můj!“

Gath se překulil, vyrazil k tunelu a země se mu rozestoupila pod nohama. Uskočil stranou a narazil do zdi.

Kobra doširoka roztáhla čelisti a plivla po něm jedovatou slinu. Když jed zasyčel na kroužkovém brnění, Kobra vklouzla do tunelu.

Gath se zády opíral o stěnu. Náhle se pod ním začala propadat podlaha. Barbar švihl sekerou vzhůru a zaťal ostří do římsy nad hlavou. Vytáhl se po to-poru na římsu a část podlahy zmizela v bublající lávě.

Gath zamířil k tunelu. Tělo mu sežehávaly plamenné jazyky. Cestu mu zahradil velký skalnatý výčnělek. Zoufale do něj začal bušit sekerou, až vznikla prasklina. Barbar se do skály opřel ramenem a z úzké pukliny se do jezera vroucí lávy vysypala kamenná drť. Gath znovu zabral ramenem a skála s hlasitým prasknutím povolila. Okamžik se kymácela a pak s hromovým zaduněním dopadla na plošinu před vchodem do tunelu. Několik ohňů na plošině téměř uhasila a ke stropu se vznesl oblak prachu.

Barbar pokračoval po římse dál, až dorazil nad tunel. Tam seskočil a rozběhl se chodbou zaplněnou černým kouřem. Tunelem otřásalo dunivé hřmění. Když dorazil ke schodišti, strhl ze stěny těžké kopí a pokračoval vzhůru se sekerou v jedné ruce a kopím v druhé.

Z vln kouře a démonického hřmění, které se valily ze schodiště do Kobřiných komnat, se náhle vynořila příšerná postava. Z děsivé rohaté přilby tryskaly divoké plameny zběsilosti.

Kapitola dvaatřicátá

STRÁŽCE

Před rohatou přilbou se objevily ohromné roztažené čelisti. Ze zubů, dlouhých jako nohy od stolu, skapávala hustá zelená slina. Obří tesáky chránily rudé hrdlo, ze kterého vystřeloval rozeklaný

jazyk, jenž musel vážit nejmíň tři sta liber. Čelisti patřily hadovi, tlustému jako mohutná vzrostlá borovice. Stříbrné závěsy ložnice Hadí královny byly roztažené a odhalovaly plazí tělo, které obkružovalo stříbrné sloupoví. Hadí hlava zcela blokovala schodiště. Spodní čelist spočívala na podlaze komnaty. Vedle hada stála Kobra, která byla jen o málo vyšší než brutálně dlouhé hadí špičáky.

Příšerný plaz zasyčel. Pod váhou jeho chvějícího se těla se otřásla podlaha, několik stříbrných sloupů spadlo a odhodilo Kobru stranou. Hadí královna klopýtla a odpotácela se z dohledu.

Gathovo opancéřované tělo se vyřítilo z oblaků kouře. Hrot kopí, které mířilo na hada, pronikl mezi dvěma bílými špičáky a hluboko se zabořil do měkkého masitého jazyka. Jazyk se křečovitě zazmítal, kopí narazilo do horního zubu a ratiště zasvištělo vzduchem. Barbar uskočil, přistál na všech čtyřech a vzápětí se s napřaženou sekerou vrhl na gigantického hada. Čepel zasáhla zub a uťala jej. Síla úderu odhodila Gatha zpět a vyrazila mu sekeru z rukou. Barbar dopadl na záda do černého vířícího kouře.

Gath pomalu vstal. Oči v rohaté přilbě mu žhnuly. Tělo se mu dmulo vzrušením z boje. Kroužkové brnění se mu na hrudi nadouvalo a kroužky se deformovaly do oválů. Kožešina pod brněním se drala malými otvory ven, jako by pod ocelí náhle začala růst srst. Zpod přilby se řinul pot, který v pramíncích stékal po zbroji na pulzující pletence bicepsů.

Barbar ucouvl zpět na schodiště a zmizel ve cloně dýmu. Po chvíli se znovu vynořil s mosazným vědrem plným žhavé lávy a vykročil k hadí tlamě. Plaz mu vyšel vstříc tím, že doširoka rozevřel čelisti, což se mu až dosud v boji vždy skvěle osvědčilo. Gath přiskočil k mezeře po zubu a mrštil vědro s vroucí lávou do hadího chřtánu.

Láva sežehla vlhké rudé maso. Ozvalo se zasyčení a z tlamy plaza vylétl oblak páry. Hadí jazyk vystřelil vpřed, zasáhl Gatha do hrudi a srazil jej dozadu. Vzápětí dopadly s drtivou silou horní zuby.

Barbar spadl na podlahu, překulil se ke své sekeře a vyskočil na nohy, aby čelil svíjejícímu se plazovi, který kolem sebe plival horké, kouřící sliny.

Hadí tělo sebou křečovitě škublo, narazilo do stříbrných sloupů a

překulilo se do místnosti. Tlama vyplivovala kusy zubů, seškvařeného jazyka, sliznice a mozkové tkáně.

Když Gath vyrazil s pozvednutou sekerou vpřed, smrtelně raněný had sebou křečovitě švihl, srazil barbara na podlahu a převalil se přes něj. Zlatožluté oči plaza byly kouřově zamlžené. Had byl slepý. Žhavá láva dorazila do lebeční dutiny. Hadí hlava klesla na zem a z tlamy se vyřinul kouřící potok krve.

Gath se vyškrábal z rudého tratoliště a zjistil, že mu v cestě leží hadí tělo. Vylezl plazovi na záda, která se třásla v posmrtné křeči, a potácivě zamířil ke schodišti, vedoucímu ven z místnosti. Poslední záchvěv mrtvého těla barbara vystřelil ke stropu. Gath dopadl jak široký tak dlouhý na vlhký hřbet monstróz-ního plaza a se sekerou stále v ruce sklouzl na schodiště. Dopadl na zem, protáhl se kolem švihajícího ocasu a rozběhl se leštěnou obsidiánovou chodbou. Těla Kobry, které leželo v bezvědomí, částečně pohřbené pod troskami, si nepovšiml.

Kapitola třiatřicátá

ZAJATEC

Gath prošel rudými dveřmi do hostinské místnosti. Byla prázdná. Kromě vzdáleného hřmění, které naznačovalo, že Bůh smrti nepřestal běsnit v útrobách země, zde panovalo ticho. Židle i stoly byly rozdrcené padajícími kusy stropu. Stropní trámy byly roztříštěné a polámané. Z prasklin ve stropě se vyřinula hlína a utvořila na podlaze úhledné kuželovi-té hromádky.

Gath prošel místností, minul prázdné ubikace vojska a dorazil ke zlatým vratům. Prudce je rozkopl a vkročil do slunečního světla.

Nikdo nebyl v dohledu. Jeskyně a úbočí hory vypadaly opuštěně. Sopka vysílala k nebi dým a zahalovala je černou clonou. Vše jako by pohlcovala podivná, neklidná prázdnota. Barbar vnímal skryté

hrozby, ale žádnou neviděl. Sestoupil po schodišti a odklusal po stezce směrem k močálu.

Za soumraku dorazil k vodopádům. Pod převislou kamennou římsou rozbil tábor a rozdělal oheň. Padl na zem, unaveně se zády opřel o skálu a rozepnul si podbradník, aby si sundal přilbu. Ale přilba nešla sundat. Její kroužková kápě se jaksi propletla s brněním, které měl na těle. Napřímil se a chvíli se pokoušel přilbu uvolnit, ale bez zrcadla a v šeru se mu to nepodařilo. Povzdechl si, klesl na záda a zavřel oči. Ale usnout nedokázal.

Kapitola čtyřiatřicátá

MOTÝLÍ RÁNO

Kitzaacké opevnění leželo na výšinách vyschlých kataraktů u ústí velkého průsmyku zvaného Úžiny. Dřevěná tvrz byla zbudována ve starodávném stylu ve tvaru motýla. V hlavě se nacházela hlavní brána, která mířila k ústí soutěsky. Roztažená přední křídla se zvedala k úbočím, pak se stáčela dozadu a tvořila hlavní část pevnosti. Zadní křídla utvářela rozštěpené opevnění zadní brány.

Přesně uprostřed pevnosti spočíval na pravoúhlém hliněném kopečku mělký černý oltář a na něm červená lakovaná truhla.

Za truhlicí seděl na své oblíbené bambusové stoličce vojevůdce Yat-Feng a pozoroval východní obzor, na němž chladná záře úsvitu slibovala východ slunce. Vedle něj na červené tyči povlávaly v ranním vánku dva koňské oho-ny, které představovaly znaky jeho postavení coby vrchního velitele. Kolem něj postávalo šest šedovousých harcovníků v potlučené, nemoderní zbroji, která pamatovala dávno zapomenuté boje. I oni pozorovali obzor.

Ve tvářích starých válečníků se zračilo radostné očekávání. Znovu narukovali, aby radili Yat-Fengovi při sestavování a výcviku

nových útočných oddílů a při taktice nájezdů, které se připravovaly.

Všechny lidské bytosti v pevnosti stály v napjatém očekávání. Některé se škrábaly, jiné šeptaly a další stály v pozoru: vojáci, vozkové, stahovači kůží, hlídači zvířat a otroků, kuchaři i zbrojíři. Koně, voli, muly, buvoli a velbloudi momentálně bez dozoru postávali ve stájích nebo se potulovali po ohradách a mezi řadami velkých povozů žvýkali trávu a provazy od stanů.

Jakmile se objevil zlatobílý sluneční kotouč, celý tábor ztichl. Když sluneční svit dopadl na Yat-Fengovu plochou hnědou tvář, zazpíval: „Ať motýl letí!“ Muži kolem něj třikrát nápěv zopakovali jako ozvěna.

Nejstarší šedovousý válečník uctivě poklekl před rudou truhlicí a sundal černé lakované víko. V temném nitru truhly se nacházel velký žlutočerný motýl. Okamžik zůstal nehnuté sedět, pak zamával nádhernými křídly a vznesl se vzhůru do zlatobílého světla.

Davem se přelilo nadšení a zvedla se vlna pozdravných výkřiků.

Spojovací velitel v dřevěné signální věži, který se nacházel v nejvyšším bodě tábora, zvedl na dlouhé černé tyči obrovskou žlutočernou vlajku ve tvaru motýla. Ta se ve větru rytmicky rozkomíhala a oči vráscitých veteránů se hrdě zaleskly dávnými vzpomínkami.

Zpráva, předávaná z jedné signální věže na druhou, putovala od tábora, přes vysoký katarakt dolů do tří vybraných průsmyků.

Jednotka Kladiv čekala ve Wowellském průsmyků, aby zaútočila na Kostěný tábor, který byl domovem lidí známých jako Wowellové, kteří vyznávali pochybné amulety. Mezi nimi žily čarodějky, které vyrobily amulety z kostí mrtvých zvědů.

Jednotka Kopí se ukrývala v Hadím průsmyků nad Borovicovým mostem, za kterým se rozkládala roubená vesnice barhachských dřevorubců.

Jednotka Černých rukou číhala v soutěsce nad Krátkým přechodem, aby udeřila na vesnici zvanou Mince, ve které žili nábožní penězoměnci Kavenové.

Když velitelé těchto tri jednotek spatřili signální vlajky, zaveleli do útoku a jednotky za vřískotu polnic vyrazily třemi průsmyky vpřed. Současně Kitzaakkové využili jednu ze dvou nových útočných

taktik.

Pouštní lid zvaný Feyanští dervišové narukoval jako nepravidelná součást kitzaackého vojska. Jednalo se o tlupu otrhaných kočovníků, kteří přistoupili na víru kultu Motýlí bohyně. Uctívali bolest a napůl šílení účinkem drog dychtili po mučednické smrti. Tito dervišové měli na zvolené vesnice, ve kterých se ukrývali, udeřit jako první.

Když uslyšeli vriskot polnic, s řevem vyskočili ze svých úkrytů a mávali dýkami a pochodněmi. Všichni byli úplně nazí. Těla od chodidel až po hlavu měli potřísněná krví a vlasy a kůži jim pokrývala poloprůhledná smola. Nosy jim krvácely a krev stékala na zpěněná ústa. V šílených očích se jim následkem požití drog zračila smrt.

Zmocnili se prvního dostupného náčelníka, stařešiny či kněze a probodli jej. Pak se sami zapálili. Smola na jejich tělech okamžitě vzplála a změnila je v živé pochodně. Ječící dervišové pobíhali vesnicemi, zažehávali požáry a šířili děs a hrůzu. Než je vesničané stačili zabít, vrhli se zuby a nehty na nejbližší dítě či stařenu. Útočník i oběť uhořeli dřív, než mohli být odtrženi od sebe. Groteskní krása karmínových těl a uši drásající disharmonie ječících hlasů změnily každou vesnici v chaotické peklo.

Pak došlo k útoku a zde se uplatnila další taktická novinka. Každý voják nesl na zádech připevněnou starobylou vlajku své jednotky. Vojákům, kteří uháněli z kataraktů směrem ke zděšeným, dezorganizovaným vesničanům, dodávaly plápolající vlajky na výšce a divoké barevnosti. Než se barbarové stačili vzpamatovat, Kitzaakkové překročili rokli a pronikli mezerami v nedokončených opevněních vesnic.

Boj v každé vesnici představoval pro Kitzaakky rutinní záležitost. Místa organizovaného odporu Kitzaakkové obklíčili a zlikvidovali. Zatímco hlavní kitzaacké voje vtrhly do vesnic, aby pochytaly děti a mladé ženy, do práce se pustil regiment Bílých lučištníků. Každý lukostřelec nesl dlouhý luk, vyrobený z kosti a bambusu, který byl o dvě hlavy vyšší než jeho majitel. Tito zkušení ostrostřelci, vylezli na střechy chýší a se smrtící přesností ostřelovali malá hnízda odporu.

Výsledkem byla okamžitá a naprostá kapitulace.

Ženy, děti a přeživší muži byli pak sehnáni do dlouhé řady, která

se táhla od vesnice přes mosty. Zároveň oddíly armádních otrokářů s povozy řetězů a klecí přejížděly přes mosty do vesnice, aby utvořily dvě rovnoběžné řady. Kitzaakkové zajatce spoutali a uzavřeli do klecí, pak se otočili a odjeli tam, odkud přijeli.

Zbylí barbaři byli zahnáni do lesa a do vesnice dorazily velké povozy oddílů sapérů. Pomocí ohně, výbušných náloží v hliněných džbánech, krompáčů, rýčů a lopat srovnali hliněné, cihlové a kamenné vesnice Mince a Kostěný tábor a roubené domky Barhachy se zemí.

Velitel každé jednotky vstoupil do dobyté vesnice a přeměřil trosky svou černou obřadní šňůrou, rozdělenou uzly na tři shodné části. Žádná z trosek domů nepřevyšovala její délku.

Velitelé úhledně smotali šňůry, vsunuli si je za brnění a spokojeně přejeli pohledem obraz zkázy.

Později, když se nájezdníci vraceli průsmyky domů, otrokáři přinutili zajatce chřestit řetězy. Každý řetěz byl vyroben z vyladěného kovu, takže se brzy zvedla děsivě krásná melodie, která připomínala chorál chrámových zvonků, a vítr ji nesl zpět k lesům, kde jí se slzami v očích naslouchali poražení barbaři.

Lovci odměn ve svých úkrytech také zaslechli zpěv řetězů a jednotlivě se tajně vplížili do lesa.

Kapitola pětatřicátá

ZRZAVÁ BRADA

Hnědý Jenda seděl na kozlíku svého barevného povozu na Borovicovém přechodu, kde se silnice k hraničním vesnicím napojovaly na Jantarovou stezku a několik dalších cest vedlo do různých částí hlubin hvozdu. Vůz stál v odpoledním stínu na západní straně přechodu. Stařec pozoroval uprchlíky ze zničených vesnic, kteří proudili na sever jako nepřetržitá řeka v naději, že zde najdou

bezpečný úkryt před Kitzaakky.

Hnědý Jenda se je pokusil spočítat, ale pak toho nechal. Bylo jich příliš mnoho. Mezi Barhachy, Kaveny a Wowelly šli barbaři, jejichž vesnice nebyly napadené: skupiny Cytherianů z Tkalcovny a tlupy psanců. Tito vyhnanci cestovali na povozech. Poháněli spřežení a přeživší dobytek. Zbraní nesli málo a nebyli mezi nimi žádní bojovníci.

Hnědý Jenda sklíčeně sklonil hlavu. Kitzaakkové překročili kontinenty, aby zde sklidili lidskou úrodu. Zajít trochu dál do hvozdu jim nezpůsobí žádné obtíže.

Na druhé straně silnice se pod rozloženým dubem radili kmenoví náčelníci. Seděli na pařezech a živě diskutovali. Na kraji této skupinky stáli Kosť s Dý-koušem. Po chvíli se náčelník Dowatů Jath s páskou přes oko otočil k oběma Grillardům a promluvil. Pozorně jej vyslechli, přikývli a prodrali se davem uprchlíků k Hnědému Jendovi.

Bratři vyskočili na kozlík vedle svého otce. „Konečně jim došlo, že tě potřebují," oznámil Kosť. „Chtějí, aby ses k nim připojil a stal se členem Rady náčelníků."

„Skutečně?" odvětil pomalu Hnědý Jenda. Zamyslel se, a když se otočil k Dýkoušovi, sklíčené oči se mu rozjasnily: „Čí to byl nápad?"

„To přesně nevím," pronesl Dýkouš divadelním šepotem. „Hádám, že to nebyl žádný pitomec."

„Nemají řádného vůdce," dodal Kosť. „Aspoň ne skutečného. Dokážou se akorát tak hádat."

„Ano, budou žádat… teď, když je pro mnohé z jejich příbuzných příliš pozdě, abych vyjednával s jejich novým hrdinou," tiše prohlásil Hnědý Jenda a v hlase mu zazněla stopa hořkosti. „Nejspíš jsou přesvědčení, že to udělám. Ale teď… si budou muset holenkové počkat."

Oběma bratrům se nápad otce zamlouval a dali to patřičně najevo.

Hnědý Jenda se otočil k Dýkoušovi. „Vrať se k nim. Upřímně poděkuj za jejich nabídku a vyřiď jim, že mám dnes odpoledne naléhavou práci, ale večer jim mohu být k dispozici."

Dýkouš přikývl a šťouchl do Koště.

„Ne,“ zadržel jej otec. „Zůstane se mnou. A ty, Dýkouši, mluv pomalu a zdvořile, ale ne podlézavě, stejně jako jsi to dělal v 2a svitu svíce. A teď jdi, ale neutíkej, a jakmile ti sdělí odpověď, okamžitě se vrať.“

Dýkouš pomalu, beze spěchu přikývl, slezl z povozu a volným krokem odkráčel skrze proud uprchlíků zpět k čekajícím náčelníkům.

Když se otočili k přicházejícímu Dýkoušovi, Hnědý Jenda polohlasem nařídil jeho bratrovi: „Jedem do Tkalcovny. Promluvíme si s Červenkou.“

Kosť s potěšeným úsměvem práskl bičem a povoz s trhnutím vjel do řady uprchlíků a zamířil k Tkalcovně.

Dýkouš předal vzkaz svého otce. Náčelníci se krátce poradili, načež Jath k Dýkoušovi prkenně přistoupil a sdělil mu, že rada uvítá, když se jeho otec zúčastní večerního sezení. Dýkouš se uctivě uklonil a vesele odkráčel za odjíždějícím povozem. Když dostihl vůz, který pomalu ujížděl směrem ke Tkalcovně, obratně se vyšvihl na kozlík.

Cestou potkávali už jen roztroušené starší poutníky. Pak celou hodinu nepotkali ani živáčka, dokud nedorazili k hájku jabloní.

Na travnatém pahorku seděl pod jabloní nějaký muž a zády se opíral o nasedly kmen stromu, obtěžkaný zelenými jablky. Krájel jablko na úhledné dílky, které pak jedl. Na nohou měl vysoké kožené boty a koženou halenu mu obepínal opasek s několika přezkami, na němž visela široká škála dýk různých tvarů a velikostí. Hlavu hranatého tvaru mu pokrývala kožená čapka s dlouhými klapkami na uši, a krk mu zdobil náhrdelník barevných korálků prokládaných kostmi lidských prstů. Šedé oči postrádaly jakýkoli výraz. Vystouplou čelist mu zdobilo nápadně zrzavé strniště.

Když povoz kodrcal kolem, Hnědý Jenda si muže úkradkem pozorně prohlédl. Jakmile se vůz dostatečně vzdálil, *bukko* se otočil ke Kosťovi a ten přitáhl otěže. Oba synové pohlédli tázavě na svého otce. Než stačili promluvit, Hnědý Jenda je utišil vztyčeným ukazováčkem, zvedl svou poutničkou hůl a slezl z vozu. Ztěžka se opřel o hůl a trhavým pohybem vyrazil pomalu zpět k cizinci.

Hnědý Jenda se zastavil dobrých patnáct stop od muže se zrzavou čelistí a uctivě čekal. Muž odřízl další tři kusy z jablka a snědl je. Pak lehce zvedl hlavu a přeměřil si starce přimhouřenýma očima.

Hnědý Jenda zdvořile pokývl hlavou a pokorně se zeptal: „Promiň, pane, ale možná bys mohl prokázat službu unavenému potulnému herci?“

„A možná ne,“ odvětil lhostejně cizinec.

„Chápu,“ přikývl starý komediant. „V těchhle zlých časech není nic jisté. Vůbec nic.“ Hnědý Jenda pohlédl muži bezelstně do očí. „Obávám se, že jsme zabloudili. Pokoušíme se dojet do vesnice zvané Mince, kterou prý napadli ci-záci. Mám… mám tam příbuzné. Mohl bys mi říct, zda jedeme správně?“

„Tahle silnice vede do Tkalcovny.“

Stařec se trochu shrbil a unaveně si povzdechl: „Tak jsme skutečně zabloudili. Neměl bys náhodou mapu, pane?“

„Myslíš si snad, že jsem nějaký boháč? Že si můžu dovolit písaře, aby mi maloval mapy?“ vyštěkl nedůtklivě muž se zrzavou bradou.

„Ne, ne! Kdepak. Pouze vidím, že to jablko ukrajuješ velmi obratně a pečlivě. Tak mě napadlo, že by takový pečlivý a na vše připravený muž mohl mít třeba i mapu!“

Muž si vložil poslední kousek jablka mezi bezkrevné rty, pomalu žvýkal a zvědavě si starce prohlížel. Spolkl sousto a prohodil: „Na herce máš pozoruhodně bystré oči. Možná bychom si mohli vypomoct navzájem.“

Rozvázal vak a vytáhl stočený pergamen.

Hnědý Jenda se opřel o hůl a naklonil se vpřed, ale k muži nepřistoupil. Cizinec na něj ostře pohlédl. „Když budeš stát támhle, tak nikdy nezjistíš, kde se nacházíš.“

Hnědý Jenda přikývl. „Já vím, ale vetchý člověk v mém věku musí chodit opatrně.“

Cizinec na tváři vykouzlil úšklebek, který snad měl znamenat úsměv, a rozhodně nevypadal příjemně. „Zemřít můžeš stejně dobře tam jako tady,“ pronesl. Z trávy za sebou zvedl malou nataženou kuši a ledabyleji namířil na shrbenou postavu. „Pojď si popovídat se Zrzavou bradou.“

Hnědý Jenda cosi pokorně zamumlal, přišoural se pod strom a posadil se. Hůl si položil křížem přes kolena. Lovec odměn mu podal mapu. Hnědý Jenda si ji pozorně prohlížel a spokojeně si pobrukoval, když rozeznával známé orientační body.

„Hmm! Ach ano, tady to je, děkuji.“

Vzhlédl, aby muži mapu vrátil, a ta mu málem vypadla z ruky.

Zrzavá brada svíral v dlani černou, ručně vyřezávanou sošku. Představovala Gatha. Hnědý Jenda musel využít veškerý svůj herecký talent, aby zakryl vlnu zděšení, která mu proběhla tělem.

„Roztomilá, že?“ prohodil Zrzavá brada konverzačním tónem. „Viděl jsi ji někdy v životní velikosti? Nebo jsi slyšel o někom, kdo by mohl takhle vypadat?“ Přistrčil sošku starci pod nos. Hnědý Jenda zaváhal, pak rázně přikývl. Zrzavá brada, kterému se v prázdných očích zableskl náhlý zájem, vyškubl Hnědému Jendovi mapu z ochablých rukou. „Moje mapa ti řekla, kde se nachází tvá vesnice, tvoje slova mi řeknou, kde se nachází on. To je fér, že?“

Hnědý Jenda se nervózně zavrtěl, ohlédl se ke svému povozu a zamumlal: „Ve Stínech. Žije někde ve Stínech.“

„Ve Stínech?“ zamračil se Zrzavá brada.

Hnědý Jenda ukázal na pergamen. „Je to na mapě. Ten velký les na západní straně.“

Zrzavá brada si pozvedl mapu k přimhouřeným očím.

Hnědý Jenda sevřel hůl oběma rukama a udeřil jí skrze mapu do hrudní-ho koše lovce odměn. Rána muže odhodila k jabloni. Hnědý Jenda přišpendlil Zrzavou bradu ke kmeni stromu a zakřičel přes rameno: „Honem, hoši! Dělejte!“

Kosť s Dýkoušem hbitě seskočili z vozu a tryskem se rozběhli k otci.

Lovec odměn lapal po dechu a snažil se hůl odstrčit stranou. Stařec se jej pokoušel ze všech sil udržet pomocí hole. Zrzavá brada tasil z opasku dýku a napřáhl se k ráně. V tom okamžiku na něj Kosť s Dýkoušem skočili. Sevřeli mu paže a táhli je dozadu kolem stromu, dokud dýku nepustil.

Hnědý Jenda, aniž by povolil tlak na hůl, zařval: „Nemazlete se s ním!“

Zuřivost v jeho hlase způsobila, že oba synové zbledli. Dýkouš popadl lovce odměn za hlavu a váhou svého těla jej strhl na nadzemní část kořene jabloně. Kosť vrazil do dmoucí se hrudi meč takovou silou, že hrot roztříštil žebra, proťal páteř a zarazil se na čtyři palce do země.

Hnědý Jenda, který ztěžka oddechoval námahou, se posadil na zem a sevřel si hruď. Kosť, kterému po úderu trnuly ruce, se pokusil vyprostit meč, ale nepodařilo se mu to. Jeho otec, který ještě stále lapal po dechu, na něj mávl. „Ještě chvilku ho tam nechej… u těchhle týpků… nikdy nevíš, kdy jsou doopravdy mrtví.“

Stařec pohlédl do vytřeštěných očí Zrzavé brady. Když popadl dech, zašeptal: „Lovec odměn.“

Bratři odstoupili od zhroucené mrtvoly. Lovec lidí nepřestával krvácet. „Jak jsi to poznal?“ zašeptal Dýkouš.

„Podle těch dýk. Má jich tolik, kolik je kostí v těle.“ Pak Hnědý Jenda s obnovenou energií prohlásil: „Vedli jsme si dobře.“

Zvedl ze země sošku a mapu a podržel je před sebou. „Tohle je kitzaackká mapa a tohle je amulet, který vyřezaly velmi obratné ručičky. Radím vám, nedotýkejte se jej. Jeho magie by mohla být zatraceně silná.“

Synové nic nenamítali.

Hnědý Jenda si černou sošku zamyšleně prohlédl a zamumlal: „Neuvěřitelné. Jak dokonale propracovaná! Zdálo by se, že ta soška byla kdysi živá.“

Vzhlédl a vyštěkl: „Co čumíte? Prohledejte ho!“

Synové hbitě vyplnili otcův rozkaz a prohledali všechny váčky, boty i halenu Zrzavé brady. Kosť našel hrst těžkých mincí a opasky s dýkami si přehodil přes rameno. Dýkouš dramatickým gestem vložilo otci do rukou další sošku. Tahle byla bílá.

Hnědý Jenda ji obracel v roztřesených prstech a tiše si pro sebe mumlal: „A jéje… Ajéje.“

Když Hnědý Jenda se svými syny při západu slunce dorazili do Tkalcovny, nechali stát povoz před Lesní bránou. Ještě nestačili slézt z kozlíku a už k nim běžela Červenka s davem vyděšených dětí. Tvářičky měly umazané slzami a ručkama nepřestávaly svírat lem Červenčiny haleny.

Když doběhla k Hnědému Jendovi, s pláčem jej objala. „Ty jsi přijel! To je dobře! To je dobře!“ Veliké oči s dlouhými řasami, které se leskly slzami zoufalství, na něj zíraly s bezmeznou nadějí. „Co budeme dělat?“

„To, co musíme,“ odvětil tiše.

„Pokusil se je Gath… zastavit?“

Hnědý Jenda potřásl hlavou.

„Nikdo ho neviděl,“ vyhrkl Kosť. „Už celé dny.“

Červenka se trochu shrbila, pak odvážně vystrčila bradu: „Půjdu ho hledat. A já ho najdu!“

Kapitola šestatřicátá

SLEPIČÍ POLÉVKA

Když Kobra otevřela oči, byla už noc. Na zlatém, pochodněmi osvětleném stropě spatřila podivně zdeformovaný odraz svého ležícího těla, obloženého polštáři a kožešinovými pokrývkami. Studenými prsty si ohmatala nos a rty. Pod dotekem ucítila vlhkost a překvapeně si prohlédla zkrvavené prsty. Oči měla chladné, jako by se jí mozek změnil v led.

Hadí královna se zvedla na lokti a rozhlédla se kolem. Na nočním stolku vedle lůžka ležel stříbrný podnos. Na něm stál stříbrný džbán, pohár a miska horké slepičí polévky. Opodál v uctivém očekávání klečel alchymista Schraak a jeho dva pomocníci. Za nimi ležela hlava gigantického hada, jehož zkroucené tělo vyplňovalo téměř celý pokoj. Z vnitřního schodiště stále stoupal kouř.

Místnost se otřásla a Kobra se vyděšeně posadila. Za nehybným hadím tělem se na podlaze povalovaly stříbrné sloupy. S námahou vstala z lože a odpotácela se za povalené sloupy k veliké díře vyhloubené do zdi tunelu. Zde kopaly stráže, svlečené do půl pasu. Kobra se otočila k alchymistovi.

Schraak vstal a uctivě pronesl: „Připravujeme pro tvého milovaného strážce vhodný pohřeb… ve svatém ohni.“

Kobra na něj divoce pohlédla. „Pitomost! Rozsekejte ho na kusy a odneste dolů po částech. Na nějaké nové tunely není čas.“ Mávnutím ruky opustila toto téma a zeptala se: „Jak dlouho jsem

byla v bezvědomí?“

Schraak se přikrčil: „Tohle je druhá noc, co jsi spala. Byla jsi téměř pohřbená v tunelu pod spadanými kameny, a tak jsme mysleli, že bude nejlepší nechat tě odpočinout.“

Přitiskla si ruku na čelo: „Řekni jim, ať okamžitě přestanou kopat a odtáhnou tuhle páchnoucí mrtvolu.“

Schraak se otočil ke svým pomocníkům a ti s hlubokými úklonami odspěchali. Kobra pohlédla na alchymistu a zeptala se: „Kde držíte toho barbara?“ Schraak se nervózně zavrtěl: „On… utekl.“

„Cože?“ Její tělo bezděčně změnilo barvu. Šupiny zbělely a objevily se na nich praskliny, jako by se měnily v led.

Schraak začal koktat a pak vyhrkl: „Všichni utekli. Mysleli jsme… že hora vybuchne.“

„Hlupáku!“ zasyčela. „Ještě nikdy jsi neslyšel, jak se náš bůh zlobí? Copak v té hlavě nemáš vůbec nic? Ten barbar ukradl přilbu.“ Schraak zalapal po dechu.

Hadí královna začala vztekle rázovat po místnosti a z hlubin hory se ozvalo děsivé hřmění. Kobra se zachvěla. „Není divu, že stále zuří,“ prudce se otočila ke Schraakovi. „Kolik je hodin?“

„Za hodinu, možná za dvě, se rozední, má paní,“ odvětil alchymista úslužně.

Když promluvila, ústa se jí zkřivila do krutého úsměšku. „Neodváží se putovat v noci. A to znamená, že k močálu Noga dorazí ráno.“ Úšklebek se změnil ve zlomyslný úsměv a Kobra s rostoucím vzrušením zašeptala: „Probuď močál. Než se rozední, musí vědět každý služebník, který tam přebývá, že Temný uloupil Pánovu přilbici a musí být zastaven. A sděl jim, že až jej dopadnou, snědí ho zaživa… pěkně kousek po kousku.“

„Ale zbývá jen hodina, nanejvýš dvě,“ namítl Schraak. „Nepodaří se nám…“

„Vyšli vodní hady podzemní řekou,“ nařídila panovačně. „My je budeme stejnou cestou následovat a přijdeme právě včas, abychom spatřili, jak na tom, co zbude z jeho mrtvoly, hodují mravenci.“

Schraak se uklonil a odspěchal k vnitřnímu schodišti.

Kobra jej chvíli pozorovala, pak se otočila a spatřila, jak

alchymistovi pomocníci přivádějí pět strážných, kteří ve zpocených rukou svírali sekery. Muži si obrovitého plaza prohlíželi jako řezníci, kteří dostali příkaz rozčtvrtit býka holýma rukama.

Hadí královna opovržlivě zasyčela: „Začněte od hlavy."

Strážní se uklonili a pustili se sekerami do hadího krku. Kobra je pozorovala, dokud nebyli tryskající krví pokryti od hlavy k patě, pak sáhla po misce ještě teplé slepičí polévky. Zvedla stříbrnou nádobu k okoralým rtům a napila se. Do nosu ji udeřila pronikavá vůně tohoto elixíru. Když se propracovala ke stříbrnému dnu misky, do bledých tváří se jí vrátil růžový nádech.

Kapitola sedmatřicátá

MOČÁL NOGA

Gath seděl pod převislou skálou v Průsmyků soužení. Když první sluneční paprsky proťaly noční oblohu, unaveně zamrkal. Oči za průzory rohaté přilby, které připomínaly rudé pavučiny, jej bodavě pálily a víčka se mu klížila únavou. Ale usnout se neodvážil.

Přilba neuvěřitelně žhnula, jako by jeho mozek a krev byly v jednom ohni. Barbar byl celý zpocený a vyprahlý žízní. Zkraje noci se domníval, že mu žár usmaží maso a kosti a zabije jej, a zběsile se pokoušel rozplést kápi a kroužkovou zbroj, ale neuspěl. Pak teplota uvnitř přilby trochu poklesla a tělem mu proběhl podivný, nepřirozený pocit, jako by mu žár vtavil hlavu do přilbice. Na kovovém povrchu a hrotech zakřivených rohů cítil chladný noční vzduch. Zdálo se, že se ta přilba stala součástí jeho těla, a přinášela mu další pocity. Dokázal vycítit nebezpečí kolem sebe, jako by bylo hmatatelné. Celou noc jej cítil: lidožravé mravence pod zemí, na které seděl, a predátory, ukryté opodál za vysokou, klátící se trávou.

Ta přilba mu sloužila jako neomylná stráž, ale také s ním hrála smrtící hru. Víčka mu unaveně padala, až se nakonec zavřela úplně.

Hlava mu klesla stranou a váha přilby se jej snažila strhnout k zemi, tak jak se o to pokoušela po celou noc. Gath se s trhnutím probral, zavrčel a napřímil se. Vyčerpaně oddechoval, pak přinutil přilbici, aby se chovala jako obyčejná přilba a netáhla mu hlavu k zemi.

Ostražitě se rozhlédl. Hruď se mu ztěžka zvedala a mezerami v kroužkové zbroji stoupala pára. Zamrkal a víčka mu opět klesla. Tentokrát si přilba vybrala za spojence ochablý loket a strhla Gatha na vlhkou zem. Přilbice narazila na skálu a rozezněla se ohlušujícími vibracemi. Kov se barbarovi zakousl do lebky a čelistí. Bolest mu vystřelila do mozku a ochromila jej. Zůstal ležet jako mrtvola, dokud jej neočekávaně neprohrála ostrá bolest v pravé ruce.

Gath prudce otevřel oči a zíral přímo na tři palce velkou bojechtivou ještěrku. Seděla mu na ruce a snídala jeho palec.

Palec to strpěl pouze okamžik, pak odhodil ještěrku stranou. Plaz se třikrát překulil, vyskočil na všechny čtyři a znovu zaútočil. Palec byl připraven. Se sousedním ukazováčkem vytvořil malinký katapult, zasáhl ještěrku ze strany do modré čelisti a odpálil ji několik stop daleko. Malinký ještěr přistál v bezvědomí vedle barbarovy vysoké boty.

Gath ještěrku popadl, utrhl jí hlavu, nohy a ocas a tělo si nacpal otvorem v přilbě do úst. Hladově jej rozžvýkal a spolkl. Pak se s námahou vyškrábal na kolena. Rohatá přilba se náhle zvedla a Gathův pohled padl na spodní stranu převislé skály. Pocit nebezpečí byl tak hmatatelný, že se mu zježily chlupy na krku. Svaly se mu, jakoby na příkaz přilby, zavlnily a nadmuly. Barbarovo tělo vystřelilo ze země a přilba prudce narazila do hrany římsy, až se otřásla. Gath hbitě uskočil. V oblaku prachu dopadly na zem kousky skály a ochromená šest stop dlouhá krajta. Široce rozšklebená tlama předváděla svá zubatá ostří. Gath ji podrážkou boty zavřel a rozdrtil na krvavou kaši.

Popadl sekeru a vyrazil na cestu. Přivítal jej lomoz praskavých zvuků. Gath viděl, jak se tráva a křoviny před ním pohybují, a cítil, že ve stínech a za balvany číhají smrtící nepřátelé. Klusal po stezce a připravoval se na jejich útok. Dychtil po něm, ale nikdo se neukázal.

Vbrzku barbar dorazil k močálu Noga. Za touto vlhkou, šerou bažinou čekal domov, ale místní obyvatelé měli v úmyslu poslat jej

někam úplně jinam. Každá větev, kořen a popínavá rostlina se hemžily nepřátelskými tvory, kteří dychtili naplnit si břicha jeho masem, a kalné vody vířily stejnou děsivou žádostivostí.

Rozhodným klusem se stočil na hliněnou silnici a pak se rozběhl. Silnice před ním se až k provazovému mostu vlnila hady a ještěrkami. Barbar vběhl na tento živý koberec a vysoké kožené boty drtily svíjející se plazy. Několik zmijí a ještěrek si vylámalo zuby na kroužkové zbroji, ale jiní tvorové zabořili své tesáky do barbarových lýtek a holení.

Když Gath dorazil k mostu, lapal hrůzou po dechu. Na nohou mu visely desítky hádků a pumpovaly mu do těla jed. Zatnul zuby a dlaní je začal srážet na zem. Pak toho nechal a čekal až jed začne působit.

Když přišla oslepující bolest, klopýtl dozadu. Žár jeho těla mu vysála ledová vlna děsu a pak se do něj zakouslo chladné ostří smrti, které mu ani neumožnilo, aby mu před očima proběhl celý život, ale okamžitě jej vyslalo do nekonečné prázdnoty a absolutního osamění. Přestal existovat. Ale stále se držel na nohou a v ruce svíral sekeru.

Barbar zavyl mučivým nářkem smrti. Ale pořád stál.

Chlad se začal vytrácet a žár se přihnal zpět, jako by mu tepnami proudil oheň. Svaly se mu nadmuly a vyboulily a napínaly kroužkovou zbroj, až se s ní slily v jedno. Pod svaly se vzdouvaly kosti, až se klouby přizpůsobily jeho ohromné váze. Gath se sytil mocí přilby.

Nejisté si prohlédl své tělo a pak vyrazil zlověstnou bažinou ke středu močálu, kde se nad dvěma jezírky klenul kamenný most. Skrze baldachýn listoví pableskovaly sluneční paprsky. Když Gath dorazil k jezírkům, zastavil seatu náhle vše pochopil. Tělem mu proběhla vlna nadšení. Stal se mohutným rohatým démonem z černého kovu a svalů. Barbar se zhluboka nadechl a nohama, obutýma v kožených botách, vstoupil na most, který se koupal v zlatavých paprscích, jako by mu to tady vše patřilo. Přilba jej změnila. Stal se smrtí, a ještě nikdy se necítil živějším.

Kapitola osmatřicátá

KOBINL POPRAVČÍ

Gath pohlédl k nebi a za očními průzory přilby se zatřpytily plameny neukojitelné a zvrhlé dychtivosti. Vysoko nahoře v baldachýnu listoví se cosi šikmo, trhaně pohnulo. Stromoví hroznýši. Díky šedozelenému zbarvení vypadala jejich dlouhá, tlustá těla jako větve stromů. Náhle jako by jim cosi přikázalo zapomenout na přirozenou plachost, zavlnit se do místa přímo nad Gathem a vrhnout se do prostoru. Jejich těla se ve vzduchu zploštila a řízeným pádem plachtila směrem k barbarovi. Z rozevřených čelistí plazů vylétaly sliny.

Z očních průzorů rohaté přilby vylétly plameny. Gathovo tělo, které dychtilo po potravě, se nahrbilo.

V očích některých hroznýšů se zableskl strach, jako by začali vážně uvažovat o návratu vzhůru do větví.

Sekera se v rozmáchlém oblouku vznesla k nebi. Od čepele se odrazily sluneční paprsky, pak se ostří zařízlo do první vlny hroznýšů a oddělilo hlavy od těl. Jeden plaz unikl sekeře, narazil do přilby a čelist se mu zarazila do mozku. Na barbara dopadlo svíjející se klubko mrtvých i živých hadů. Gath padl na záda a sekera mu vypadla z ruky. Převaloval se a pěstmi, lokty a koleny bušil do hadí záplavy.

Čelisti svíraly rohy přilby, kovové náloketníky a chrániče kolen. Tlustá, svalnatá těla se ovíjela kolem barbarových nohou, paží a krku. Hadi tvořili s Gathem jediné klubko svalů, které se překulovalo k okraji mostu.

Barbar si uvolnil jednu paži, tasil dýku a začal řezat. Krev, která začala prýštit z několika krků a těl, smáčela kroužkovou zbroj a několik hroznýšů oslepila. Jedna hadí hlava mu vyrazila dýku z ruky. Plazi Gathovi drtili nohy a hruď. Jeho jedinou zbraní byly prsty. Barbar je zabořil do hadích těl, která byla příliš tlustá, aby je dokázal rukou obemknout. Gath je však vytrvale mačkal dál.

Znovu mu tělem proběhla chladná prázdnota smrti. Ale tentokrát jej vzpružila. Z ústního otvoru přilby se ozval hromový dutý řev, prsty pronikly do sva-loviny hadích těl a začaly je rvát na kusy. Svíjející se plazi se pokoušeli uniknout a stáhli barbara i se sekerou přes okraj mostu. Gath ztěžka dopadl do zelenošedé vody.

Přilbice zasyčela a kalná voda zabublala, jak z oční průzorů stále šlehaly plameny. Přeživší hadi se svíjeli a vířili bahno kolem oslepeného Gatha. Barbar klečel na kolenou a na bahnitém dně tápal rukama po sekeře. Plíce jej pálily nedostatkem vzduchu.

O chvilku později se špička rohu přilby pomalu vynořila z kalné vody, následovaná kouřící přilbicí. Gath, který lapal po dechu, stál až po ramena v páchnoucím jezírku, zbarveném krví zmrzačených hadích těl. Přebrodil se na malý ostrůvek, pokrytý mechem. Barbar se zde zastavil a z těla a sekery, kterou svíral v ruce, odkapávalo bahno. Nad močálem se rozhostilo příšerné mrtvé ticho.

Gath se náhle přikrčil a začal se pomalu otáčet na místě.

Ve světle uprostřed jezírka se vynořila veliká temná silueta. Nejdříve se objevily zuby. Pak gigantický aligátor. Z rozšklebených čelistí mu skapávalo zelené bahno a odhalovalo ostré rozeklané pahýly shnilých zubů. Obrovský ještěr říhl a z tlamy mu vystoupal bledě zelený obláček sraženého dechu.

Gathovi se z aligátorova odporného, páchnoucího dechu zvedl žaludek. Barbar před ním ucouvl, ztěžka polkl a rozhlédl kolem. Všiml si, že má nyní publikum. Ze všech směrů připlouvali dvacet až třicet stop velcí krokodýli. Větvoví se vlnilo hady, kteří si hledali lepší výhled. Vodní buvoli, prasata bradavičnatá, ještěrky a voje bílých mravenců pokrývaly břehy visuté silni-ce i most.

Gath se ohlédl na svého největšího nepřítele.

Pán močálu dorazil k ostrůvku a začal se ztěžka šourat z vody, aby udělal to, co činil po celá staletí: zničil protivníka, který narušil klid jeho říše.

Pravěký predátor rozšklebil tlamu tak, že homí čelist zastínila slunce a zanechala Gatha ve stínu. Barbar pozoroval tlusté provazce slin, které skapávaly z pahýlů horních zubů. Pak prudce vyrazil vpřed a vskočil do rozšklebené tlamy. Přitočil se ke dvěma masitým růžovým svalům, které se podobaly jazyku a zakrývaly jícen, a

sekera se zabořila do masa pod barbarovýma nohama. Aligátor sebou divoce zazmítal a Gath padl na záda do páchnoucí louže slin a trávicích šťáv.

Pak obrovitého krokodýla konečně napadlo zavřít tlamu.

Barbar vyskočil, přikrčil se v rozšklebené tlamě a pozoroval, jak horní čelist klesá, aby se s děsivým klapnutím zavřela. Horní část jícnu gigantického plaza byla vzdálená jen několik stop. Gath se vrhl vpřed a vší silou vrazil ostří sekery do měkkého masa homí části tlamy a skrze něj až do mozku.

Příšera se prudce nadechla a začala barbara vsávat do hrdla. Potácející se Gath nastavil před sebe topor sekery, který se zarazil o okraje jícnu jako závora, o níž se barbar zastavil.

Gath se s úlevou nadechl odporně páchnoucího vzduchu a rozhlédl se kolem. Plameny přilby vrhaly příšerné oranžové světlo na temnou jeskyni kapajících slin. Pak se obrovská hlava otřásla a začala se pomalu převracet. Obrovský aligátor se v křeči překulil hlavou dolů a Gath skončil na zádech v kaluži slin na patře netvora. Pak se mrtvý tvor začal potápět, mezi zuby gigantického pre-dátora proudila voda a zaplňovala uzavřenou tlamu.

Gath znovu pocítil chladný stisk smrti.

Kapitola devětatřicátá

STOPY VYSOKÝCH BOT

Po tisícovkách let ve službách Boha smrti byl gigantický aligátor mrtvý. Vznášel se ve vodě břichem vzhůru na východním okraji močálu Noga. Obrovskou hlavu měl zabořenou do bahna. Mrtvého plaza zjevně někdo použil místo voru.

Vedle těla se v bahně rýsovaly šlápoty, které mířily do uličky ve vysokém rákosí, vyklestěné podrážkami vysokých bot.

Tvář Kobry se pod blýskavou stříbrnou čapkou zkřivila vztekem.

Zlostně zaklela. Její doprovod zaznamenal, že kletby jsou podstatně barvitější než obvykle. Stráže obezřetně postávaly na silnici kolem ní a netroufaly si komentovat zkázu před sebou. Za touto skupinou se v nesčetných stínech močálu blýskaly oči a chvěla malá plazí těla.

Hadí královna se otřásla, objala se pažemi a zamumlala: „Slibuji, že bude litovat, že nezemřel tady v močálu."

Sestoupila ze silnice a sledovala stopy k rákosí. „Počkáte tu, dokud se nevrátím."

Stráže se hluboce uklonily.

Stopy vedly rákosím a kolem lebek, které označovaly Konec stezky. Pak se na tvrdé zemi ztratily. Instinktivně sáhla pro svého sutinného hádka, ale vzápětí si uvědomila, že je kapsa prázdná, a zamračila se. Povšimla si, že větvičky křovisek a mlází podél stezky jsou čerstvě polámané průchodem nějakého mohutného tvora. Za nimi byl v podrostu vyšlapán nový chodníček. Ať už jej vyšlapal kdokoli, nebál se pronásledování. Ale Hadí královna po něm přece jen vyrazila.

Kapitola čtyřicátá

ŽIVOUCÍ KOV

Hluboko ve Stínech stál Gath Baal osamoceně vedle malé Lesklé tůně, jejíž hladina připomínala zrcadlo. Jezírko napájel potůček, který se vinul a klikatil deštným pralesem západně od Gathova kořenového obydlí. Barbarovi se na nahé opálené hrudi leskly kapičky vody. Chlupy měl odřené kroužkovým brněním, které se mu volně houpalo od pasu dolů. Gath se otíral zády o kmen stromu a odstraňoval tak pijavice, které se tam přichytily a krmily se jeho krví. Pak se protáhl a z otvoru v rohaté přilbě se ozval hluboký povzdech, který připomínal závan větru, vycházejícího z hlubin jeskyně.

Nastal čas pokusit se znovu sundat přilbu. Už zkusil vypáčit ji

pomocí to-poru sekery. Pak se pokusil kladivem ohnout okraje, aby ji rozšířil. Ale všechny pokusy sundat přilbici selhaly. Ale on v nich pokračoval, dokud se jeho tělo nevzbouřilo, a tak se vzdal a vyčerpaně klesl na zem.

Po chvíli se odplazil zpět k zrcadlové tůni a zdráhavě pohlédl na mihotavý odraz na křišťálové hladině. Děsivě prodloužená rohatá přilba na něj pohlížela rudýma žhnoucíma očima. Lehký vánek zčeřil hladinu a odlesk očí se rozeběhl v mírných vlnkách. Když se hladina opět uklidnila, rudá záře zmizela. Přilbici, vyrobenou z kovu a kostí, pokrývaly stovky šrámů od mečů, palcátů a seker. Vypadala skutečně pyšně a triumfálně. Ale v očích se žádný triumf neodrážel a zdálo se, jako by patřily nějakému cizinci.

Barbar se zkusmo dotkl tmavého kovu. Pak vložil špičku prstu do otvoru v něm a ucítil důvěrně známou kůži. Jeho prsty opatrně prozkoumaly zakřivené rohy. Když ruku odtáhl, chvěla se mu. Bezděčně zašeptal ke svému odrazu: „Gathe Baale?“

Odraz neodpověděl.

Zvedl kroužkové brnění, které mu viselo kolem pasu, nasoukal ruce do rukávů a zapjal přezky. Na opačné straně jezírka cosi zašustilo v křoví. Vycítil přítomnost zla a pomalu se otočil.

Ze stínů zeleně nebojácně vystoupila Kobra a vyzývavě se zastavila na břehu tůně. Na chladné modré hladině se zlověstně mihotal smaragdově stříbrný odraz její pyšné postavy.

Barbar si jí nevšímal. Znovu poklekl k hladině a pohlédl na svůj odraz. Oběma rukama sevřel spodní okraj přilbice a znovu se pokusil ji násilím sundat.

„Zbytečně se namáháš, Temný,“ zasmála se Hadí královna. „Ta přilba patří Bohu smrti. A poslouchá pouze jeho… nebo mě, jeho nejoddanější a nejcen-nější služebnici.“

Gath na ni pohlédl a odvětil stejně opovržlivým tónem: „Když jsem ji dokázal ukrást, dokazuji i sundat.“

„Hlupáku!“ zavrčela Kobra. Její slova se přehnaly přes tůňku jako vítr: „Jsi zajatcem té přilby. Do téhle pasti tě polapila tvá vlastní hamižnost. Navždy. Nemáš dost sil postavit se mému Bohu. Ani magie mě neohrozí… teď už ne.“

Nevesele se zasmála, pak promluvila hlasem znělým jako

chrámový zvon, jehož ozvěna se rozléhala mezi stromy.

„Jsi v pasti. Tu rohatou přilbu nelze sundat. A i kdyby se ti to nějakým zázrakem podařilo, stejně bys neunikl. Ta přilbice uvolnila tvou pravou přirozenost… a přidala ji ke svým silám. Nyní bez ní nemůžeš žít… a nebudeš žít ani s ní.“

„Čáry?“

V odpověď jí na smetanově bílé tváři zahrál hořký úsměšek.

„Udělal jsi nenapravitelnou chybu. Měl jsi uzavřít naši dohodu… a pochopit, že když ti říkám, že ten kov je živý, tak mluvím pravdu. Teď za to, co jsi mi provedl, zaplatíš.“

Barbar popadl sekeru, napřímil se a rozhlédl se ze strany na stranu, neboť opět něco cítil.

Kobra jej pozorovala, jako by byl zvířetem v kleci. „Blíží se nebezpečí? Nebo tě jen děsí tvé vlastní zlo?“

Gath se k ní otočil a rychle o krok ustoupil.

Hadí královna se zlomyslně usmála a zabroukala: „To je jedna z vlastností přilby. Umí vycítit nebezpečí a zlo bez ohledu na to, kde se skrývá. A to, co cítí a vidí, cítíš a vidíš i ty. Nic smrtícího nemůžeš ignorovat. Žádná jedovatá bylina, žahavý hmyz, kočka, pes ani démon se před tebou neskryjí. Uvidíš svět takový, jaký je. Dokud se nepodrobíš mému Bohu, ani na okamžik nepoznáš odpočinek.“

Barbar zavrtěl hlavou a tiše zavrčel: „Nic, žádný člověk ani démon nebyl a nikdy nebude mým pánem.“

„Ale ano,“ odvětila Kobra. „Máš sílu ovládnout a zničit všechny tvory, které stvořila příroda. Na to jsi už přišel. Ale nemůžeš ovládnout ani porazit tu přilbu. Nikdy se ti to nepodaří. Jen já znám kouzla, pomocí kterých bys ji mohl sundat.“

Svaly na zádech se mu zavlnily a napjaly a přilbice se sama od sebe trochu naklonila.

„Už trochu ztěžkla, že?“ usmála se Hadí královna a pak dodala, „rád by sis odpočinul, že? Ale to se ti nepodaří. Přilba bude stále těžší a těžší. Ovládne tvůj mozek stejně jako tělo a ty konečně pochopíš, že nemáš naději. Pak, až úplně zešílíš, ti ta přilba urve tvou sebejistou hlavu z ramenou.“

Kobra se otočila, vkročila zpět do zeleně a splynula se stíny.

Kapitola jednačtyřicátá

DIVADLO ILUZÍ

Červenka Jezerní vlas běžela téměř tanečním krokem. V záblescích slunce mezi listovím vypadala jako kropenatá srnka. V rudozlatých vlasech, které se jí vlnily kolem ramen, měla vetknutou divokou růži. Sharn s vlčicí ji následovali. Když uslyšeli cinkot kovu o dřevo, všichni tři zvedli hlavy a zastavili se.

Cinkavý zvuk vzápětí ustal. Červenka s vlky zamířila mezi stromy, na okamžik se zastavila a zatajila dech.

Za stromy na úpatí kopce stál v Lesklé tůni obrovitý bojovník a oplachoval se vodou. Až na vysoké boty, bederní roušku a rohatou přilbu byl nahý a na kůži se mu leskly kapičky vody. Vyšel z jezírka a poklekl před dvěma břízami.

Červenka si nevšímala Sharnova varovného zavrčení a postoupila blíž, aby si cizince mohla lépe prohlédnout.

Válečník násilím ohnul kmeny stromů od sebe, do mezery vsunul hlavu a pak kmeny uvolnil, takže se sevřely pod okrajem přilbice. Pak se zapřel o stromy a prudce trhl hlavou zpět. Mohutné svaly se mu napínaly jako šíje mladých býčků. Tlačil a tahal, dokud mu mezi prsty nezačala proudit krev a stékat po bílých kmenech. Pak se vzdal.

Červenka si skousla spodní ret, rozhlédla se po mýtince a tiše se zajíkla. Asi půltuctu stromů bylo otlučeno přilbou a pobodáno jejími rohy. Pohlédla zpět na klečícího cizince.

Ještě třikrát se bojovník bez úspěchu pokusil násilím sundat přilbu. Pak se muž, který ztěžka oddechoval a koupal se v záplavě potu, pokusil vstát. Ale přilba zůstala na místě. Válečník s bolestným zabručením padl k zemi a zůstal viset za přilbu. Namáhavě sebou kroutil, až se konečně vyškrábal na nohy. Jenže pak zjistil, že mu kmeny svírají hlavu ještě pevněji.

Bojovník se přikrčil, zhluboka se nadechl a pokusil se rukama kmeny znovu rozevřít a uvolnit si hlavu. Dlouhou chvíli si s ním břízy pohrávaly, ale nakonec se rozevřely a muž se skřípěním vytáhl

hlavu v rohaté přilbě ven. Pozpátku vrávoral přes mýtinu, zakopl o padlou větev a potácivě vyrazil vpřed. Přilbou narazil do velkého balvanu, který ráně nevěnoval ani tu nejmenší pozornost, a srazil bojovníka na zem. Ten se dvakrát překulil a zůstal ležet tváří v hromadě zlatohnědého listí.

Červenka vykvikla strachem, po špičkách pokročila vpřed a klesla na kolena vedle ležícího muže.

Pod dotekem dívčiných prstů se bojovníkovy svaly napjaly. Mohutné tělo se náhle prudce nadzvedlo na loktech, odhodilo dívku stranou a válečník se od-plazil k jezírku. Když dorazil k tůni, ruka se mu sevřela kolem toporu sekery, která ležela na břehu.

Červenka zalapala po dechu. Tu zbraň znala. Když se k ní rohatá přilba otočila, dívka se s vytřeštěnýma očima začala pozpátku plazit ke kmeni břízy. Kruté oči v průzorech nemohly patřit Gathovi. Zdálo se, že ji nevidí. Barbar odhodil sekeru a ponořil hlavu v přilbě do vody.

Zatímco pil, Červenka tiše vstala a opřela se o kmen. Muž zvedl hlavu a rozhlédl se, jako by tam dívka vůbec nebyla. Pak klesl do vody a začal se převalovat a cákat. Když vstal, z temně snědého těla se mu kouřilo.

Červenka se ukryla za strom a chystala se k útěku. Ale nohy ji neposlouchaly a sotva se odvažovala dýchat. Opatrně vykoukla zpoza stromu a zašeptala: „Gathe?“ Bojovník se okamžitě otočil.

Dívka na něj s otevřenými ústy chvilku nevěřícně zírala, pak rozhodně vystoupila zpoza stromu. Když k barbarovi došla, opět zaváhala a pokusila se porovnat tohoto děsivého obra s mužem, kterého znala. Bojovník na ni pohlížel a zdálo se, že ničeho jiného není schopen. Červenka zrudla, vklouzla prsty pod lem přilby a zašeptala: „Dovol, abych ti pomohla.“

Něžně uchopil její útlá zápěstí a dlouze je podržel v dlaních. Dívka se chystala promluvit, ale pak se zarazila. Barbarovy oči ostražitě pozorovaly okolní les.

„Co vidíš?“ zeptala se dívka. „Něco se děje?“

Sledovala jeho pohled, a když vysoko na kopci spatřila vlky, otočila se zpět k barbarovi: „To je Sharn s tou vlčicí. Copak je nepoznáváš? Jsou tvými přáteli.“

Gath na Červenku pohlédl a výraz jeho očí způsobil, že se dívka zachvěla. Ten pohled vyjadřoval, že barbar už žádné přátele nemá. Červenka se pokusila něco namítnout, ale pak jen rozhodila ruce a bezmocně se usmála.

Červenčin úsměv byl tím nejvýmluvnějším argumentem, jaký Gath v životě spatřil. Zíral do její tváře a zcela zapomněl na fakt, proč nevycítil její přítomnost a dovolil jí přiblížit se k němu tak blízko, že mu mohla vrazit dýku do zad.

Její oříškově hnědá tvář s růžovými líci představovala divadlo něžných iluzí, které mu něco napovídaly. Nebo si s jeho myslí pohrávala přilba? Nebyl si jist. Čím si však byl naprosto jistý, byla skutečnost, že ti dva malí rudí tanečníci se pouze tvářili jako rty, ale přitom představovali něco daleko většího. Malinkatá barevná pohoří jako předivo snů.

„Co se děje?“ zeptala se dívka znova.

Gath neodpověděl. Nemohl. Nepochopila by, ale on teď dokázal spatřit odpověď na své otázky. Ta dívka v sobě neměla žádný klam. Neměla v sobě jeho lačnost. Neměla v sobě Kobřin temný chtíč. Neměla v sobě ani náznak zla.

Opatrně odtáhla ruce. „Prosím, dovol mi sundat ti tu přilbu. Musíš se trochu vyspat.“

Instinktivně zvedl ruce, aby si přilbici sundal. Pak zaváhal, protože si uvědomil, že je to zbytečné. Povzbudivě se usmála, položila mu své ruce na jeho, zatlačila a snadno zvedla přilbu z Gathovy hlavy.

Kapitola dvaačtyřicátá

NAHÁ

Kobra stála sama ve svých komnatách. Tvář měla bílou jako duch albína. Ložnice byla uklizená a nové sloupy opět vztyčeny. Z

pěny na hladině horké vody v dřevěné kádi za Hadí královnou stoupala pára. Zpod lemu zdobené róby jí vykukovaly růžové prsty nohou, vedle nichž se na stříbrné podlaze mihotaly kaluže vody. Nádherný háv, který ji celou zahaloval, se leskl obsi-diánovými destičkami, zdobenými velkými stříbrnými oky. Modročerné vlasy, rozdělené uprostřed pěšinkou, jí po stranách spadaly v lesklých kaskádách ke krku a přes dokonalá ramena.

Na ebenovém podstavci čekala olověná fióla. Vedle ní ležela malá nádobka s rudou mastí ze samiček jakéhosi červeného hmyzu. U nádobky odpočíval malý kartáč z koňských žíní a stříbrné zrcadlo. Zpod róby jí vyklouzla ruka, zvedla zrcadlo a Kobra ustaraně pohlédla na svůj odraz. Její černě nalíčené oči vypadaly kalně a nezdravě. Namočila kartáček do červené pasty a natřela si plné rty. Barva výrazně kontrastovala s chladnou tváří bílou jako křída.

Unaveně odložila kartáč a uchopila fiólu. Chvějící se rukou vyňala olověnou zátku. Z hrdla vystřelil sloup temného světla. Kobra na něj zírala prázdným pohledem, pak lahvičku zvedla ke rtům a vypila kouřící obsah.

Zajíkla se a klopýtla dozadu. Z nitra rudých rozevřených úst stoupal černý dým. Tělo Hadí královny se smyslně zavlnilo. Nad založenými pažemi se jí zvedla těžká ňadra. V rozparku róby se zalesklo stehno. Dychtivě popadla zrcadlo a s nadějí do něj pohlédla. Nejdříve se jí do tváří vrátila nádherná smetanová barva a po chvíli i růžový odstín.

Hadí královna stála naproti vnitřnímu schodišti. Černý kouř, který odtamtud vycházel, ji důrazně zval k návštěvě podzemního oltáře jejího Pána. Pomalým krokem přešla místnost a zmizela v temném dýmu.

V nitru hory vyplňoval černý kouř kuželový prostor. Vztekle se svíjel a vířil. Plameny divoce žhnuly. Kromě úzké čedičové stezky, která se klikatila hustým dýmem a mizela v temnotě, tvořila podlahu žhavá láva. Po stranách stezky bublající láva vyplivovala plamenné sliny. Kobra si róbu přitáhla k tělu a soustředěně vykročila do zvoucí temnoty.

Lebku obřího ještěra dokázala sotva rozeznat. Most, který se jako jazyk zvedal mezi rozšklebené čelisti, byl pryč. Kusy kostěné lebky a

zubů byly odlomeny, ale lebeční dutina stále vřela ohněm. Plamenné oční důlky na ni žhavě zíraly.

Hadí královna se uklonila, rozhalila svou róbu a nechala ji vlastní váhou klesnout na zem, kde jí kolem kotníků v černých a stříbrných záhybech utvořila piedestal pro Kobřino dokonalé nahé tělo. Smetanově průsvitná pleť jí na lících a ňadrech intenzivně zrudla. Uprostřed havraních vlasů se jí mihotala úzká pěšinka diamantů.

Ďábel zahřměl. Kobře se kolem těla vzedmula vlna kouře, přehnala se jí přes stehna a ňadra a způsobila, že se Hadí královna roztřásla. Pak její Pán bez varování rozechvěl úzký kamenný chodník, srazil Kobru na třesoucí se kolena a bičoval ji žhavými plameny, dokud neměla na kůži krvavé šrámy a z konečků vlasů se nekouřilo.

Hadí královna zabořila tvář do dlaní s rudě nalakovanými nehty. Černé vlasy jí spadaly na poraněná ňadra. Kobra zavzlykala: „O, můj Pane! Odpusť mi. Vím, že jsem tě zklamala. Zmrskej mě. Poniž mě. Ale já tu práci pro tebe dokončím. Nezavrhuj mě! Prosím."

Místností se zvedlo hřmění a dým opět zahalil její tělo. Kobra se pokorně plazila po sežehlé skále a zbožně spínala ruce.

„Právě teď barbar umírá," hájila se. „Přísahám. Přilba bude opět tvá."

Přitiskla tvář na podlahu a trhla sebou, jak jí žár spaloval ňadra a břicho. Opět se ozvalo dunivé hřmění a plameny vystřelily ke stropu. „Ne! Ne!" zakňučela. „To není možné! Uběhly tři dny. Přilba mu už zničila mysl."

Oltář se znovu divoce rozehřměl. Na paže a ramena jí ze stropu padal prach. Vyděšeně vzhlédla a zajíkla se: „Ta dívka! Ne! Jak by tu přilbu mohla přemoci?"

Všude kolem ní se zvedly stěny plamenů. Oltář se otřásl řevem a část lebky odpadla. Pak plameny uhasly a místnost ztichla.

Zpocená a krvácející Kobra nejisté vstala, vykulené temné oči se jí leskly hrůzou. „Je… to možné? Dokázal by… s přilbou žít? Obrátit ji proti mně? I proti tobě? Ach, Pane, co jsem to učinila?" Hlava jí bezmocně klesla a ramena se roztřásla. Pak pozvedla oči k oltáři a odevzdaně se zhroutila na podlahu. „Vezmi si mě, můj Pane. Znič mě. Jsem připravená."

Plameny se zamihotala a uhasly. Kobře tělem proběhla vlna naděje. Opatrně pozvedla hlavu a zaposlouchala se do rytmického dunivého hřmění, které se zvedalo z hlubin hory, když jí její Pán vydával příkazy. Poklekla na jedno koleno, dotkla se klína, ňader a čela a uctivě zašeptala: „Můj nejmilovanější, nej-zbožňovanější Pane, tentokrát tě nezklamu. Okamžitě se vydám do Bahaary. S pomocí velekněze vyvoláme démony, jaké svět ještě neviděl, a vyšleme je zničit toho barbara.“

Hadí královna hrdě vstala a plná, pevná ňadra se jí prudce dmula. Oči se jí toužebně leskly. Jasným, sebejistým hlasem prohlásila: „Staniž se tvá vůle! Nejen že ti přinesu tvou přilbu, ale i jeho hlavu a hlavu té holky, která strká nos do cizích záležitostí.“

Smyslně se zavlnila a hluboce se uklonila, až její černé hedvábné vlasy pohladily podlahu v uctivé pokoře. V tomto podřízeném postoji vlnivě couvala a vlasy táhla po úzké kamenné stezce, dokud nezmizela v temnotě tunelu.

Kapitola třiačtyřicátá

BÍLÁ SOŠKA

Červenka klečela na břehu tůně. Pomalu ponořila ruce do chladivé vody, opláchla si obličej a utřela se. Pak potřásla hlavou a zamrkala na svůj odraz na jiskrné hladině. Zlatorudé vlasy jí lemovala zářivá aureola slunečního svitu.

Usmála se vlastní marnivosti, zvedla hliněný džbán, jenž spočíval na zemi vedle ní, a nabrala do něj vodu vedle svého odrazu na hladině, který se na ni laš-kovně usmíval. Když vlnky odraz zčeřily, pousmála se a vstala. Opřela si džbán

0 levý bok a po stinném svahu vyrazila ke kořenovému obydlí.

Když tam dorazila, zastavila se, aby zamávala Sharnovi a vlčici, kteří se vyhřívali na mýtince před vchodem. Pak vstoupila dovnitř a

po schodišti sestoupila do hlavní místnosti. Gath seděl na loži z kožešin, zády se opíral o krb a ruka mu spočívala na rohaté přilbě, která ležela na kožešinách vedle něj. Na sobě měl bederní roušku a na mohutných svalech mu vystupovaly žíly. Barbar byl oholený, ale tmavé oči mu lemovaly bledé kruhy, na čele a tvářích mu vystupovaly sinalé šupinky ztvrdlé kůže a jeho černé vlasy měly sežehlé konečky. Mezi očima se mu nyní táhla hluboká vráska, ústa měl napjatá a ve tváři výraz člověka, který prožil stovky životů.

Červenka se zářivě usmála a přistoupila ke stolu. „Vždycky se probudíš, že?“ zvolala vesele. „Když jdu ven nebo vstanu, abych přiložila na oheň, nebo

1 když se jen ve spánku překulím.“ Položila džbán na stůl a s úsměvem se otočila ke Gathovi.

„To je zvyk,“ zabručel.

„Já vím. A je to pochopitelné. Musí to být strašné žít tady tak osaměle.“ Zvedla ze stolu nůžky. „Dovolíš mi přistřihnout ti vlasy?“

„Zvládnu to sám,“ odvětil barbar tiše. „Já to zvládnu líp,“ namítla dívka. Zavrtěl hlavou.

Nalila čerstvou vodu do nachystaného poháru, poklekla vedle Gatha, pohlédla mu zpříma do očí a podala mu číši. Uchopil pohár, zavřel oči a zhluboka se napil. Pak začal pohupovat pohárem a kapky vody skapávaly na podlahu. Červenka zamyšleně pozorovala dopadající kapky. „Gathe, proč… mi nedovolíš, abych ti pomohla?“

Zdálo se, že ji neposlouchá. Oči mu zabloudily na pěšinku, která rozdělovala její zlatorudé vlasy. Zvědavě zvedl volnou ruku, ale rychle ji stáhl zpět. Červenka se v blízkosti žáru jeho obrovského těla nervózně zavrtěla. Dokonce i v klidu vypadal barbar hrozivě. Nejisté zamrkala a napřáhla ruku pro poh Gath jej vložil dívce do dlaně a jeho veliké prsty obemknuly její ruku a zápěstí. Uvážlivě zašeptal hrdelním hlasem: „Zůstaň se mnou.“

„Jistě,“ odvětila tiše. „Pokud jsem se chovala, jako bych chtěla utéct, promiň. Já prostě jen nechápu, co se ti stalo.“ Pokusila se vyprostit ruku ze sevření, ale Gath ji nepustil, a tak toho nechala. „Neřekneš mi, co se událo?“

Pustil její ruku, odstranil jí z tváře rudozlatou kadeř a tiše přiznal: „Potřebuju tě.“

Dívce se v nevinných očích zračil zmatek. Neschopná slov zrudla.

„Je mi líto," zabručel barbar, „ale musíš tady zůstat."

„Ale… jak dlouho?" vykoktala Červenka. „I když už budeš v pořádku?"

Jeho pohled vyjadřoval nesmlouvavý souhlas. Pak se v Gathových očích objevil záblesk viny. Barbar se odvrátil a vstal. Přistoupil ke kovadlině a začal zápasit se sponou opasku, do které nedávno vykoval emblém rohaté lebky.

Zrudlá Červenka jej bezmocně pozorovala. Pak tiše pronesla: „Gathe, jsem ráda, že mě potřebuješ. Myslím, že přesně tohle jsem chtěla od okamžiku, kdy jsme se setkali. Ale všechno je tak zmatené a tajemné. A já potřebuji tebe."

Dívka začala vzlykat: „Ach, Gathe, já vím, že o tom nechceš mluvit, ale já musím. Kitzaakkové přijdou zas. Zaútočili na tři vesnice a zničili je." Hlava jí klesla a Červenka si dlaněmi zakryla tvář. „Ach, Gathe, všichni jsme v tak strašlivé situaci."

Ohlédl se přes rameno a zeptal se: „Ty?"

„My všichni," vyhrkla. „Ale ty nejvíc. Pohleď!"

Rozběhla se ke svému lůžku, popadla smotanou látku a přispěchala zpět. Poklekla, rozbalila látku a odhalila černou sošku. Barbar ji zvedl z dívčiny dlaně, se zachmuřeným úsměškem si ji prohlédl a mrštil s ní do ohně. Černý lak vzplál a divoce zapraskal.

„Gathe," naléhala dívka, „ty to nechápeš! Hnědý Jenda ji sebral lovci odměn. Muži, kterého Kitzaakkové poslali, aby tě zabil. A v lese je jich víc. Pátrají po tobě. Hnědý Jenda říkal, že útočí ze zálohy. Zabijí tě dřív, než je spatříš."

„Já je uvidím," odvětil tiše a opět se posadil zády ke krbu.

Dívka chvíli pozorovala jeho podivně potemnělou tvář. Neohroženě k němu přilezla po kolenou a položila mu dlaň na zvednuté koleno. Červenka pohlédla barbarovi zpříma do očí. „Prosím, vyslechni mě. Hnědý Jenda má plán, ale je potřeba tvé pomoci. Rada náčelníků přijala Hnědého Jendu do svých řad a teď shromažďují vojsko, které by spadalo pod tvé a Jendovo velení. Ty jim prostě musíš pomoct. Potřebují skvělého válečníka." V hlase jí opět zazněla naléhavost: „Přišla jsem proto, abych ti to řekla. Teď

máš vojsko, jak Hnědý Jenda sliboval. Všechny kmeny budou bojovat za podmínky, že je povedeš ty.“

Neodpověděl, ale oči se mu rozzářily podivným vzrušením.

„Gathe, jsi naší jedinou nadějí.“ Hlas se jí zlomil: „Musíš to pochopit.“

Července se v očích zaleskly slzy a barbar se odvrátil. Po chvíli se zeptal: „Když vám pomůžu, zůstaneš tady?“

„Mohla bych, ale nic to nezmění. Stejně by mě našli.“ Dívka z látky vybalila další předmět. „Nechápu, proč si s tím dal někdo práci, ale stalo se.“

Červenka pozvedla bílou sošku. Když ji Gath spatřil, napřímil se, vytrhl jí amulet z ruky a podržel jej v silných, mozolnatých prstech. Hruď se mu divoce zvedala a zdálo se, jako by se celé jeho tělo začalo nadouvat. Žár, který z něj vycházel, způsobil, že se dívka zachvěla a začala couvat.

„Co se děje?“ zajíkla se Červenka.

Soška mu vypadla z rozechvělých prstů a narazila na podlahu. Dívka prudce vstala a ucouvla ke stěně. Nedokázala od sošky odtrhnout zrak. Barbar si dřepl.

Tvář bílé sošky se rozzářila mdlou rudou září, která zintenzivněla, zachvátila celou sošku a rozlila se po podlaze.

Červenka zděšeně vykřikla a ucouvla ke schodišti. Její chodidlo nalezlo první schod, pak druhý. Vzápětí se dívka zastavila a lehce se zapotácela.

Barbarova černá hříva se začínala ježit. Když pohlédl na dívku, v očích mu žhnuly děsivé plameny.

Červenka zaječela, otočila se a vyběhla ven.

Barbar vyrazil za ní, ale pak se na okamžik zarazil. Zlověstně pomalu se otočil a vykročil zpět ke krbu, kde na háku visela kroužková zbroj. Gath si ji hbitě navlékl, přepásal opaskem s lebkou a sekeru si hodil na záda.

Pomalu, uvážlivě přistoupil k rohaté přilbě, oběma rukama ji uchopil a zvedl nad hlavu. Byla to pomalá, těžká dřina. Svaly se vzpíraly. Na tvářích mu vyvstaly kapičky potu. Pouze oči zíraly odhodlaně vpřed. Paže mu pulzovaly napjatými svaly a na hlavu mu klesal černý kovový žalář. Znovu se stal zajatcem rohaté přilby.

O hodinu později našel rohatý démon dívčinu stopu. Malý otisk nohy v b ně na břehu Lesklé tůně. Další nalezl opodál a třetí ve spadaném listí. Podle vzdálenosti stop bylo zřejmé, že dívka běžela ze všech sil.

Kapitola čtyřiačtyřicátá

VELKÝ TLAPY

Povoz s červenými koly, tažený dvěma koni, mířil po Letní stezce na sever tam, kde silnice protínala bažinu na jižním konci Stínů. V zimě bývala tahle cesta neprůchodná. Nyní byla sice poseta dírami, ale les zde byli řidší a bahno začínalo tuhnout. Ranní slunce vrhalo na silnici stíny pomalu se otáčejících loukotí vysokých kol, vozky v lehké kožené zbroji a dlouhého luku, který měl v pouzdře přehozený na zádech. Gazul zvaný Velký tlapy.

Na dně povozu se na slámě povalovali tři leopardi. Jejich štíhlá skvrnitá těla odpočívala ve stínu nízkých bočnic.

Vedle Gazula se na železném háku houpaly dva kožené váčky, které mu kitzaacký velekněz Dang-Ling.

Když začali koně stoupat do travnatého kopce, zpomalili. Gazul práskl čem, aby spřežení popohnal. Na vrcholku kopce přitáhl otěže.

Na opačné straně kopce silnice klesala přes travnaté otevřené prostranství a mizela v temných stínech, které vrhal deštný prales. Hustá zeleň se táhla na míle daleko a zvedala se a klesala mezi kopci a horami směrem k obzoru, kde nebe pokrývaly bílé obláčky. Nikde nebyla vidět ani známka po nějaké vesnici či díle lidských rukou a bylo slyšet jen šustění větru, pohrávajícího si v trávě a občasné zavytí či řev nějakého dravce, shánějícího si snídani.

V Gazulově tváři se nezračil žádný výraz. Ten člověk už dávno nebyl mladý a jeho ochablá kůže o tom nemohla nechat nikoho na pochybách. Víčka, tváře i lícní svaly měl povislé. Bradu a horní ret

mu pokrývaly nepravidelné pramínky řídkého vousu.

Muž mezi malými různorodými váčky a lahvičkami, které se mu houpaly na krku, nahmatal fialovou kameninovou nádobku. Odzátkoval ji a kápl si na jazyk hustou průhlednou kapku lepkavé červené tekutiny. Jednalo se o hashraddu, drahý povzbuzující prostředek, oblíbený zejména mezi krotiteli, kteří cvičili divou zvěř pro boj. Sál jazyk tak dlouho, až mu povislá kůže zrůžověla a oči se rozjasnily a dodaly mu mužného vzezření.

Znovu pohlédl na prales a práskl otěžemi. Povoz se v širokém oblouku otočil a zamířil směrem, odkud přijel. Když začal sjíždět z kopce, vozka za sebou zaznamenal pohyb a ohlédl se. Všechny tři šelmy stály, švihaly ohony a tlapami se opíraly o zadní část vozu. Gazul prudce přitáhl otěže.

V dálce ze stínu lesa klopýtavě vyběhla malá světlovlasá postava.

Gazul si zamyšleně olízl koutek úst, uvázal otěže a pomalu sestoupil z vozu. Z háku na kozlíku sundal měch s vodou. Nalil vodu do plytké mísy a napojil leopardy i koně. Právě když skončil, postavička dorazila k zadní části povozu, kde se zastavila. Jednalo se o rozcuchanou a vyděšenou dívku.

Chvíli Gazula ostražitě pozorovala, pak jí pohled sklouzl na leopardy a mimoděk se usmála. Naklonila se k divokým kočkám. Leopardi hrozivě a temně zavrčeli.

„Jen klid," zabroukala dívka. „My jsme přece přátelé… že?"

Zvířata sklonila hlavy na pružných svalnatých šíjích a očichala jí obličej a vlasy. Dívka na ně tiše pobrukovala a drbala je na bradě a mezi ušima.

Gazul ji zmateně pozoroval. S předstíranou lhostejností se přiloudal k zadní části povozu a zastavil se v bezpečné vzdálenosti od dívky.

„Ještě nikdá na sebe nenechali nikoho máknout," prohodil. „Je to divný. Fakt divný."

„Mám ráda zvířata," odvětila dívka, jako by se tím vše vysvětlovalo. „A mám dojem, že oni to vědí."

Gazul k ní napřáhl měch s vodou. „Máš ňáký méno?"

Dívka přikývla: „Jmenuji se Červenka," a vzala si nabízený vak. „Díky."

„Čupr,“ usmál se Gazul a dával si přitom pozor, aby se jeho odpověď vztahovala pouze na jméno a ne na partie jejího těla, které si se zájmem prohlížel.

Červenka se zhluboka napila, vrátila měch s vodou majiteli a zeptala se: „Mohl bys mi říct, kde se nacházíme? Já jsem… zabloudila.“

„Sem v těchhle končinách novej, ale místňáci pravěli, že tahlenc štreka je Letní stezka.“

Červenka vydechla úlevou: „Bohudíky.“

Gazul pohlédl dívce přes rameno k lesu a poznamenal: „Pravěli, že si tu tajně zalovím, ale mám bobky, že to nedám. Ten les je fakt brutal.“

„To tedy je,“ odvětila rychle Červenka. „Sem tě neměli posílat.“

„No, šak znáš lidi,“ pokrčil Gazul lhostejně rameny. „Možná sem moc fo-froval a doharcoval dál, než sem měl.“ Usmál se: „Chceš svézt?“

„Díky,“ opáčila Červenka. „Ráda bych jela vzadu s tvými kočkami.“

„Zapomeň,“ zavrčel Gazul nesmlouvavě. „Je mi fuk, že se s nima mrňous-káš, ale nemůžu si lajsnout, aby si moc zvykli na lidi.“ Muž se k Července otočil zády, přistoupil ke kozlíku a vylezl nahoru. S pohledem upřeným před sebe prohodil: „Esli jedeš, tak si naskoč.“

Červenka pospíšila vpřed, vyšplhala na kozlík a unaveně se posadila vedle Gazula. Muž se ohlédl přes rameno na silnici za sebou a zamračil se. Z lesa vyskočil obrovský vlk a hnal se travou směrem k vozu. Za ním se vynořil další vlk, ale prvnímu nestačil. Gazul pohlédl úkosem podezřívavě na Červenku. Dívka měla zavřené oči a zhluboka dýchala. Muž ostře popohnal koně bičem a vůz se s trhnutím kymácivě rozjel z kopce dolů. Červenka zalapala po dechu a chytila se bočnice.

Gazul se zachechtal: „Taky bysme se mohli fajně pobavit.“

Byl si jist, že tahle nevinná dívka takový zlomyslný, krutý smích ještě neslyšela. Červenka se lehce zachvěla a otočila se k leopardům. Zvířata stála těsně za ní. Měla otevřené tlamy, jako by lokala rychle proudící vzduch.

Dívka pohlédla na Gazula: „Vypadají hladově. Můžu je

nakrmit?“

„Ni. Nemám nic k žrádlu.“

„Mám trochu chleba,“ odvětila Červenka a zvedla svůj vak.

„Na chleba zapomeň,“ prohodil Gazul nenucené. „Dostávají jen to nejlepší.“

Pousmála se: „A co?“

„Lidi,“ zlomyslně se ušklíbl. Pak se Gazul hlasitě rozchechtal a zapráskal bičem. Koně se hnali vpřed jako splašení a uhánějící povoz zběsile poskakoval na výmolech.

Červenka, která se tiskla k bočnici vozu, vyděšeně vyhrkla: „Mohl bys, prosím, zpomalit?“

„To bych moh,“ zařval Gazul, „ale nezpomalím. Za tyhle velký kola jsem vysolil haldu prachů, a tak je využívám, kdy jen to de.“ Rozchechtal se, zapráskal bičem a upustil otěže. Se smíchem pozvedl své velké ruce. „Koukej! Bez držení.“

Červenka tiše zasténala a nespouštěla zrak ze silnice, která pod ní uháněla šílenou rychlostí. Koutkem oka pozorovala barevné váčky, které se muži divoce houpaly na krku. Aniž by na ni pohlédl, odpověděl na její nevyřčenou otázku: „Kšeftuju s hromadou amuletů. Hele, většinou de vo zuby a kosti z pazourů.“ Kývl hlavou směrem k leopardům: „Voni to nežerou.“

Červenka se zlostně zamračila: „Proč se mě snažíš vystrašit?“

„Enom odpovídám na tvý votázky,“ zařval.

„Na nic jsem se tě neptala,“ zakřičela odpověď.

„Ale jo,“ odsekl. Pak sáhl pod své kožené odění a vytáhl velkou polstrova-nou rukavici. Vsunul do ní pravou ruku a opatrně zahýbal prsty. Ruku v rukavici pozvedl směrem k Července a usmál se: „Fajnová, že?“

Dívka pokrčila rameny a neodpověděla. Zasmál se, sevřel ruku v pěst a překřičel rachot kol: „Nechal sem si ju zrobit na zakázku. Já, holt, rád mlátím ženský, ale nemůžu si lajsnout poranit jim skůru. Cena by šla dolů.“ Znovu se zlomyslně rozchechtal.

Červenka se vyděšeně rozhlédla po krajině, která kolem nich zběsile uháněla, jako by chtěla vyskočit.

Gazul zařval: „Chceš, abych zastavil?“

Dívka na něj pohlédla prosebným zrakem. Divoce se rozchechtal,

pak náhle ztichl a prudce přitáhl otěže. Povoz se smykem zastavil. Gazul náhle vstal a překvapeně pohlédl kamsi za Červenku. Dívka se otočila, aby viděla, na co se dívá. Spatřila jen shluk křovin. Obrátila se právě včas, aby spatřila, jak se jí k čelisti blíží pěst v rukavici.

Rána Červenku zasáhla z boku do tváře a zvedla ji z kozlíku. Dívka přistála na zemi jako pytel brambor. Gazul opatrně slezl na zem a špičkou boty šťouchl do bezvládného těla. „Holka, ty si fakt hloupoučká prdelka. Skočíš na nejstarší trik na světě.“ Znovu se rozesmál. „Ale si něco extra. Fakt extra.“

Gazul zvedl dívku v bezvědomí a hodil ji na povoz mezi leopardy. Pak vylezl na kozlík a krátce se ohlédl na silnici za sebou. Cesta před ním i za ním zela prázdnotou, ale zatáčka mu zabraňovala ve výhledu. Rychle zajel ke kraji silnice. Otočil povoz a zastavil za hustým křovím, které vůz dobře maskovalo. Přelezl bočnici a dřepl si k Července.

Gazul nařízl dýkou čtvercový výstřih dívčiny tuniky a pak jí rozerval po celé délce. Vytáhl ji paže z rukávů, sevřel tuniku a prudce trhnul. Červenčino nahé tělo se divoce překulilo. Muž odhodil rozervaný oděv do podrostu a pak dívku převrátil na záda. Když mozolnatou rukou pohladil nahé břicho a sevřel pevné ňadro, ústa mu zkřivila ochablý obličej do obscénního úsměšku. Po chvíli hlasitě pronesl: „A dost,“ a čtverácky se se smíchem plácl po laškující ruce.

V tom okamžiku z křoví vyrazil obrovský šedý vlk a vrhl se k povozu. Zvíře snadno vyskočilo na vůz, přehnalo se přes překvapené leopardy a plnou váhou narazilo vyděšenému Gazulovi do hrudi. Prudkost nárazu srazila muže i vlka dolů z vozu.

S dutým nárazem dopadli na zem a ve zvířeném prachu se vyškrábali na všechny čtyři. Gazul věděl, že v téhle pozici má vlk značnou výhodu, a děsivě zavyl, ale zdálo se, že to zvíře pouze povzbudilo. Vlk se vrhl Gazulovi po krku, minul, ale urval mu kus náramenníku. Muž klopýtl dozadu a zaječel. Vlk se prudce otočil k povozu a tři leopardi se na něj vrhli. Gazul si uvědomil jejich chybu a varovně vykřikl. Příliš pozdě. Vlk zaútočil na první divokou kočku a jeho čelisti cvakly ve smrtícím sevření. Zvířata padla na zem, ale vlk, jehož kožich byl poznamenán leopardími drápy, vzápětí vyskočil. Z tlamy mu visel hrtan mrtvého leoparda.

Zbylé kočky se na místě prudce otočily a s vrčením se postavily obrovskému vlkovi. Gazul zařval: „Zabte ho! Zabte ho!“

V odpověď vlk vycenil zakrvácené tesáky a masitý leopardi hrtan spadl do prachu.

Lovec odměn se rozzuřil a zběsile ječel, posedlý jedinou myšlenkou. „Zabte ho! Zabte ho! Zabte ho!“

Leopardi zaváhali a zoufalý Gazul dobře věděl proč. Tyto šelmy milovaly lov a na rozdíl od vlka nenáviděly boj. Vlk se vrhl na bližšího leoparda, ale ten vyskočil a pokusil se drápy rozsápat vlčí hřbet. Vlk nevěnoval ranám pozornost, nechal šelmu klesnout a jeho tesáky se sevřely v měkkém podbřišku. Zuby se až po dásně zabořily do masa a stisk nepovolily, ani když se obě zvířata divoce převalovala. Z chumlu bojujících těl vystříkl proud krve. Gazul zakňučel a ramena mu poklesla. Muž nebyl schopen pohybu a jen se díval, j další jeho mazlíček umírá.

Vlk rval svými tesáky leopardovi břicho. Když mu čenich zaplavila horká, rudá krev, pustil svou oběť a zanechal ji ležet se zející zakrvavenou dírou v břiše. Ale vlkovo vítězství netrvalo dlouho, neboť třetí leopard mu začal drásat břicho a pak mu do rány zaryl zuby.

Vlk zavyl bolestí, zkroutil se a snažil se vyprostit se ze sevření. Po chvíli se mu to podařilo. Přitom se mu mezi čelisti připletla přední noha leoparda. Ozvalo se hlasité křupnutí lámaných kostí a leopard začal couvat z bojiště. Krvácející vlk jej zatvrzele pronásledoval. Leopard klopýtl, vlk zaútočil a zabořil tesáky do protivníkovy šíje. Mezitím leopard drásal třemi zdravými nohami vlkovo nechráněné břicho, ale vlk sevření nepovolil a zůstal stát na všech čtyřech. Nakonec leopardi tělo ochablo.

Zděšený Gazul zaskučel a sledoval, jak se zkrvavený vlk odvrací od své poslední oběti a otáčí se k němu. Lovec odměn, ochromený strachem, se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že sedí na zemi, zády se opírá o strom a jeho dýka leží deset stop daleko. Proklel svou smůlu a pozoroval, jak se k němu vlk pomalu blíží. Zvíře mělo spodní polovinu těla rozervanou a střeva táhlo po zemi za sebou. Vlk padl u špiček Gazulových rozechvělých nohou, otřásl se a zemřel.

Když se Gazul konečně uklidnil, vylezl na povoz a dřepl si k

Července, která byla stále v bezvědomí.

„Stála jsi mě má tři zlatíčka, prdelko," zašeptal, „ale za tebe si koupím šest jiných."

Z vaku vytáhl hnědý a žlutý prášek a barvivo smísil s vodou. Pak dívce nabarvil vlasy, chlupy v podpaží a na přirození temně hnědou barvou. Pomocí jakési lepkavé látky jí vyrobil falešnou jizvu přes levé oko a z hromady hadrů v rohu povozu vybral prostou tuniku. Když dívku oblékal, začala se probírat. Gazul si s ní chvíli pohrával. Červenka se mu v tom pokoušela zabránit, ale proti lovci odměn byla bezmocná. Jednou rukou dívce násilím otevřel ústa a do hrdla jí vlil obsah červené lahvičky. Když skončil s jejím oblékáním, byla už Červenka opět v bezvědomí.

Gazul na ni hodil trochu slámy a vylezl zpět na kozlík. Tam zvedl jeden z černých váčků a vytáhl sošku Červenky. Vlastnicky ji pohladil, pak se přes rameno ohlédl na bezvládné tělo a na tváři se mu rozestřel široký úsměv. „Holka, nikdo tě nepozná, dokud nedoharcujem do Bahaary a nedáme si pořádnou horkou koupel." Zasmál se, schoval sošku a popohnal spřežení.

Kapitola pětačtyřicátá

HNĚV

Blížilo se poledne, když Gath našel vlčici, která hlídala Sharnovo tělo. Na třech mrtvých leopardech už zapracovaly hyeny a šakalové, ale vlčice zajistila, aby si ze Sharna nikdo hostinu neudělal.

Když se Gath blížil, vlčice ucouvla a barbar se sklonil nad mrtvolou přítele a upřeně pohlížel na tuto oběť smrti. Ale tentokrát nedovolil přilbě, aby se z ní těšila; zuřil tak strašlivě, že vlčice ve strachu ucouvla. Gath se odvrátil od mrtvého zvířete a pohlédl na vlčici: „Neboj se. Byl mým přítelem a učitelem a bude pomstěn."

Ze zápěstí si odvázal úzký pruh fialové látky a uvázal jej kolem

Shamovy přední nohy. Pak vykopal hrob.

Gath prohledal okolí a na kůře stromů nalezl stopy červené barvy sedřené z kol povozu, černou barvu na trávě a Červenčinu roztrženou tuniku. Pak se poklusem vydal na cestu po stopách kol povozu a za sebou zanechal truchlící vlčici, která žalostně vyla nad Sharnovým hrobem. Stopy vedly zpět po Letní stezce a stáčely se na jih na Hraniční silnici. Pak zamířily na východ a promísily se se stovkami jiných.

Gath běžel po Hraniční silnici až k troskám Kostěného tábora. Zničená vesnice byla opuštěná. Z návsí vedlo pět různých cest. Všechny byly poznamenané bezpočetnými stopami kol povozů, kopyt koní a lidských šlápot.

Gath dlouho nehybně postával mezi troskami Kostěného tábora. Jeho kovová zbroj a rohatá přilba odrážely oranžové paprsky zapadajícího slunce. Pohlédl k západu a pozoroval, jak klesá za katarakty. Coby osmi či desetileté dítě – nevěděl to jistě, tak jako nevěděl kolik je mu let nyní – si přísahal, že už nikdy nepožádá o pomoc žádnou lidskou bytost, a tuto přísahu dodržoval. Ale nyní pomoc potřeboval. Nicméně jeho mysl se této možnosti vzpírala. Stál na místě, dokud nepadla noc a jeho postava nesplynula s temnotou. Pak jeho mysl podlehla hněvu.

Kapitola šestačtyřicátá

BUBEN A BUBENÍK

V táboře Otrhanec seděla kolem ohně skupinka starých mužů a žen a naslouchala zvukům mohutného tvora, který se hlučně pohyboval nocí. Náhle si uvědomili, že míří k nim. Hbitě sáhli po zbraních, odspěchali do úkrytu stínu a ostražitě pozorovali okraj mýtiny.

Z temnoty vykráčel obrovský stín a přešel mýtinu. Sluneční svit

se zaleskl na ostrých rozích, které čněly z černé přilbice, a na ostří ocelové bojové sekery.

Rozechvělí Grillardové odběhli varovat spící vesnici.

Obr si jich nevšímal. Vyskočil na pódium, přešel jej, rozkopl dveře červené maringotky a vstoupil dovnitř.

Na mýtině se rychle shromáždil dav brebentících Grillardů se zbraněmi a pochodněmi v rukou a zmateně ve strachu pospíchal k pódiu. Z nitra rudé maringotky se ozval táhlý výkřik jejich bukka, který je přinutil zůstat stát. Chvilku v hrůze třeštili oči, pak se vztekle začali drápat na pódium a na děsivého cizince vykřikovat hrozby.

Náhle se v okně v prvním patře objevila hrozivá rohatá přilba. „Ticho," zahřměl ponurý hlas. Hlučící dav strnul a okamžitě ztichl.

V červené maringotce seděl ztuhle Hnědý Jenda mezi rozházenými pokrývkami na dřevěné palandě, kterou přidržovaly řetězy připevněné ke stěně. V ruce se mu chvěl svícen s rozžatou svící. Její mihotavé světlo ozařovalo podivuhodně prostý dřevěný pokoj, který byl stejně prázdný jako *bukkova* tvář. Když rohatá postava zabouchla okenice a otočila se k němu, Hnědý Jenda pozvedl svíci, jejíž světlo ozářilo tělo oděné v oceli, a vrásky v obličeji se mu stáhly do zmatené grimasy.

„Ach, to jsi ty," vydechl Hnědý Jenda úlevou. „Měl jsem dojem, že poznávám to kroužkové brnění, ale ta tvoje nová pokrývka hlavy mě zmátla. Na chvíli jsem si myslel, že mě konečně dostihl ten můj dlouho očekávaný a skutečně zasloužený osud." Hnědý Jenda postavil svícen na jednoduchý noční stolek a promluvil svým obvyklým bodrým hlasem: „Kdepak ses toulal? Zdá se, že jsi opravdu dobře živený."

„Komu sloužíš?" zavrčel Gath. „Kdo je tvůj pán?"

„Pán? Kromě sebe o nikom nevím. No…" náhle se zarazil, „není to tak úplně pravda. S oblibou se podřizuju radovánkám, které mi život dopřává, navzdory skutečnosti, že se jim každý rok oddávám se stále menším zápalem."

„Svlékni si košili!"

„Mám se svléknout?" vyhrkl Hnědý Jenda přiškrceným hlasem. Úsměv mu ztuhl na tváři, ale vzápětí se *bukko* rozesmál. „Tak jo, čekal jsem, že řekneš a uděláš různé věci a žádná z nich nebude tak

zcela normální. Ale abych se svlékl? Co budeš mít z toho, že se podíváš na mé věkem sešlé tělo? Jsem kapku tlustý a…“

Gath jediným krokem přistoupil k Hnědému Jendovi a rozerval mu prostou noční košili. Barbar přitiskl vyděšeného starce k dřevěnému lůžku, strhl z něj zbytek oděvu a odhodil jej do temného kouta.

Hnědý Jenda se pokusil napřímit a zakrýt pokrývkou svou nahotu, ale Gath mu nedal šanci. Popadl starého muže za nohu a zvedl jej hlavou vzhůru. Pak popadl svícen a posvítil si na starcovy paty.

Hnědý Jenda, který měl hlavu zabořenou do pokrývek, tlumeně ale důrazně protestoval. „Ujišťuji tě, že…“ Jeho další slova udusila přikrývka, když jej barbar zvedl ještě výš a prohlížel si jeho nohy. Hnědému Jendovi se podařilo odstranit pokrývku z úst a vyhrknout: „Vcelku v klidu by sis mě mohl prohlédnout i v podstatně příjemnější poloze. Tedy aspoň pro mě…“ Padl tváří na postel a zahanbeně zasténal, když mu Gath roztáhl nohy. „Sakra,“ zařval přes rameno, „tohle přece není potřeba. Jestli mám na těle něco, co by tě mohlo zajímat, stačí se zeptat.“ Gath odpověděl tím, že jej obrátil a prozkoumal mu podpažní jamky. Stařec s funěním zahučel: „Nic tam nenajdeš. Má moc je docela světská a nikdy jsem netvrdil, že bych měl ocas.“ Barbar Hnědého Jendu odhodil zpět na lože a postavil svícen na noční stolek.

Hnědý Jenda ležel na břichu, lapal po dechu a hlava mu visela dolů z postele. Když se vzpamatoval, zahalil se do přikrývky a posadil se na okraj lůžka. Ruce s dlouhými prsty si položil na hubená kolena roztažených nohou a vzhlédl ke Gathovi s klidnou důstojností.

„Takhle se, panáčku, nejedná s jediným člověkem v celém lese, který se k tobě chová přátelsky. Zdá se, že jsi zapomněl, že už po celá léta já a mí synové s tebou poctivě obchodujeme a já osobně jsem ti poslal tuhle kroužkovou zbroj. Výměnou jsem nežádal ani zlámanou grešli! A to, že jsem poslal Červenku Jezerní vlas, aby tě vyléčila, bylo taky mé dílo. A pak, přestože jsem se od tebe vděku nedočkal, jsem ji poslal ještě jednou, aby tě varovala před lovci odměn.“ Hnědý Jenda si špičkami prstů bubnoval do koleních čéšek

ve spravedlivém rozhořčení. „Předpokládám, že za tebou přišla a řekla ti o nich? A o tom, že se náčelníci rozhodli udělat z tebe svého šampióna?“

„Unesli ji.“

„Ach ne! Zvířata?“

Gath zavrtěl hlavou: „Člověk.“

Hnědý Jenda zasténal, hlava mu klesla a náhle se cítil slabý a poražený. „Kdo?“ vydechl.

„Našel jsem její halenu a na stromech po stranách cesty škrábance od vysokých červených kol… a na trávě černé barvivo.“

Hnědý Jenda prudce vzhlédl: „Lovec odměn?“

Gath přikývl. „Našel jsem tři mrtvé leopardy s obojky. Sharn je dostal dřív než já. Ty kočky zabil, ale chlap utekl.“ V hlase mu nezazněl ani náznak emocí. Zdálo se, že barbar ani žádné city nemá.

„Aha,“ zašeptal Hnědý Jenda. „A co vlk?“

„Mrtvý.“

Stařec pozorně pohlédl do očí za očními průzory přilby a snažil se zahlédnout alespoň stopu toho, co Gath cítí, ale nespatřil nic. „To je mi skutečně líto,“ zašeptal.

„Zbytečně. Teď je volný!“

„Samozřejmě… samozřejmě. Teď si běhá v letním slunci a zimním větru.“ Hnědý Jenda nevěřícně zavrtěl hlavou. Opřel si lokty o kolena, složil bradu do dlaní a zamyšleně pronesl: „Divé zvíře z lesa obětuje život kvůli krásné vesnické panně.“ Pozvedl hlavu k postavě v rohaté přilbě: „Gathe, řekni mi proč?“

„Asi měl důvod.“

„Jistě, neměl jsem se ptát. Činy hovoří jasněji než slova.“ Hnědý Jenda si povzdechl. „Škoda, že jsem ho neznal líp.“

Tajuplná přilba na starce chvilku shlížela a pak se z jejího nitra ozval drsný naléhavý šepot: „Pomoz mi tu dívku najít, starce.“

Hnědý Jenda vycítil, že jejich vzájemný vztah nyní závisí na jeho reakci, a napřímil se. „Milerád,“ odvětil. „Chápu, že nesu zodpovědnost. Poslal jsem ji za tebou. Riskoval jsem její život.“ Koutky úst mu smutně povisly: „Ale nemůžu ti pomoct. V této chvíli ne.“

Gath jednou rukou zvedl z postele přikrývku i s Hnědým Jendou,

jako by nevážili ani cent. Průzory v přilbě začaly žhnout. Z nitra přilby se začal ozývat hlasitý chraptivý dech.

Hnědý Jenda vytřeštil zrak a začal se svíjet v barbarově sevření. „Nechápej mě špatně. Pomůžu ti. Ale pokud ji unesl jeden z lovců odměn – a já si tím jsem jist – teď už je nahoře na kataraktech a míří ke Kitzaakkům."

„Zabíjejí?"

„Ne! Kdepak! Tím jsem si také jist."

Gath si starce chvíli prohlížel a pak jej odstrčil zpět na postel. Pohmožděný Hnědý Jenda vydechl úlevou, opatrně pohlédl do pohasínajícího žáru oční průzorů a raději se zdržel komentáře.

Namísto toho řekl: „Ani kitzaačtí kněží ji nezabijí, protože se zjevně domnívají, že tvá sílaje nějak svázána s tou dívkou. Budou ji zkoumat tak dlouho, dokud nezjistí, o jakou vazbu se jedná, a pak se ji pokusí využít ke tvému zničení." Nato se Hnědý Jenda ponuře usmál a s děsivou jistotou prohlásil: „Nejde jim o ni, ale o tebe. Na to nezapomínej a taky si uvědom, že nejsou zvyklí prohrávat. Tak silně přivykli vítězství, že je sebemenší porážka vyděsí a zostudí jejich vůdce. Proto tě jejich vůdce Klang touží za každou cenu zničit. Nedokázaly mu odolat celé národy a světadíly a teď mu jediný chlap pobil nejen zvědy, ale porazil dva jeho velitele a rozprášil dva z jeho nejproslulejších oddílů. A právě z toho se může zbláznit. To ti garantuju."

Hnědý Jenda se jízlivě rozesmál, vstal a z dřevěného háku sundal čistou halenu. Pak si ji zamyšleně přetáhl přes hlavu.

„Kam ji veze?" zavrčel barbar.

„Do Bahaary, hlavního města kitzaacké pouštní říše," odvětil Hnědý Jenda a přepásal si toniku. Pak zakroutil hlavou, promnul si zátylek a protáhl se. „Musím ti říct, panáčku, že takhle drsně se mnou nikdo nezacházel od té doby, co jsem si koupil první kurvu. Tenkrát mi bylo třináct a ona byla o šedesát liber těžší." *Bukko* se při té vzpomínce potěšené rozesmál.

Gath, který představoval jediné jeho publikum, se k jeho smíchu nepřipojil. „Jak daleko je ta Bahaara?"

Hnědému Jendovi zmizel úsměv z tváře. Promnul si strniště na bradě a pak s vážným výrazem odpověděl: „Mnoho dní cesty."

„Pak máme dost čas je dopadnout," zavrčel ponuře barbar.

„Jenom klídek. Nebuď tak hr. Mezi tebou a tou dívkou teď stojí celá kitza-acká armáda. Pokud máme uspět, musíme mít plán. A taky řádné posily."

Hnědý Jenda se shýbl, zvedl svícen a odnesl jej k dřevěné truhlici. Odklopil víko a vytáhl dvě sošky, které představovaly Gatha a Červenku. „Víš, co to je?" zeptal se barbara.

Gath přikývl.

„Tyhle měl lovec lidí, kterého chytili Wowellové," pronesl Hnědý Jenda zlověstně vážným hlasem. „Protože Wowellové jsou od přírody zvědaví, tak než toho chlápka rozsekali a uvařili, přemluvili ho, aby promluvil." *Bukko* se otočil k barbarovi: „Kitzaakkové si u Úžin zřídili opevněnou základnu. Lovci odměn dostali nařízeno přivést tam tu dívku a přinést tvou hlavu."

Gath popadl sekeru a zamířil ke schodům. Pak se zastavil, ohlédl se přes rameno a čekal, až se k němu stařec připojí. Ale Hnědý Jenda se ani nepohnul.

„Od našeho posledního setkání jsi, Gathe, pozoruhodně vyrostl. Tohle však není souboj, ale válka. Abys tu pevnost dobyl, budeš potřebovat vojsko." Hnědý Jenda zaváhal: „A máš ho k dispozici. Kaveni, Wowellové, Barhachové, Cytheriané a mnoho dalších kmenů spojilo své síly. Táboří poblíž Loukoťového přechodu. Můžeme jim velet, pokud jsi ochoten stát se jejich hrdinou."

„Já chci jen tu dívku," zavrčel barbar.

„Pak tu armádu potřebuješ." Hnědý Jenda rázně zavřel víko truhlice a pomalu, uvážlivě přistoupil ke Gathovi. „To, co nás čeká, je mnohem horší a daleko obtížnější, než si vůbec dokážeš představit. Není to jen Červenka Jezerní vlas, kdo potřebuje naši pomoc. Kitzaakkové odvlekli do otroctví stovky lidí, hlavně žen a dětí." *Bukko* položil dlouhou kostnatou ruku na mohutnou pěst, která svírala topor sekery, a tvrdě pohlédl přímo do průzorů rohaté přilby, za nimiž tušil barbarovy oči. „Tak se do toho dejme."

„Povedu vojsko k Úžinám a zničím pevnost, ve které ji drží. Ale to je všechno," zaskřípal zuby Gath.

„Skvělé," zajásal Hnědý Jenda, protože byl přesvědčený, že konečně převzal velení.

Když sestupovali po schodech, vrátila se *bukkovi* jeho obvyklá vyřídilka: „Cos čekal, že na mém těle najdeš? Tajné znamení? Znak, že patřím k nějakému kultu nájemných vrahů? Nebo že jsem služebníkem Pána temnot?“ Hnědý Jenda se rozchechtal. „Tak mi to už řekni. Proč sis mě tak ostudně prohlížel?“

„Na tom nezáleží,“ odsekl Gath, sestoupil do přízemí a zamířil ke dveřím.

„Kdepak,“ vyštěkl Hnědý Jenda, „na všem záleží. Zejména na důvěře. Vím, že stojíme proti Kitzaakkům, ale proti čemu ještě? Řekni mi to. Pokud nebudu znát všechny díly skládanky, které jsme nuceni čelit, pak s nimi nemůžu manipulovat v náš prospěch.“

Gathovy oči za průzory začaly žhnout, ale neodpověděl.

„Takže tu máme další tajemství,“ zabručel Hnědý Jenda. „No, pokud to tak chceš nechat, budu si hrát na hlupáka, ale jenom prozatím.“ Odměřeně pohlédl do očních průřezů přilby. „Možná mi časem řekneš aspoň to, kde jsi sehnal tu pozoruhodnou přilbici?“

„Moc mluvíš, *bukko*. Šetři dechem a raději použij nohy.“ Barbar otevřel dveře a vkročil do mihotavého svitu pochodní v rukou vyděšených Grillardů.

Starý principál se sám pro sebe ušklíbl: „Ne že bych z téhle úvodní scény měl zrovna radost, ale ve světle pochodní nevypadá špatně.“ Ponuře se zachechtal. „A líbí se mi možnosti, které skýtá.“ Pospíšil za Gathem. „Já a ty, můj temný příteli, stojíme teď na stejném jevišti a hrajeme tutéž hru. Člověk by dokonce řekl, že vynalézavě a nezvratně. Jsme jako buben a bubeník.“

Hnědý Jenda se rozesmál, vykročil dveřmi do záře pochodní a přivítal jej jásavý pokřik.

Kapitola sedmačtyřicátá

LOUKOŤOVÝ PŘECHOD

Hnědý Jenda dovedl Gatha nocí k malému tábořišti, jež se rozkládalo na mýtině západně od Loukoťového přechodu. Uhasínající oheň osvětloval spící těla Grillardovic mužů a žen, kteří ve spánku svírali své zbraně. Kosť a Dýkouš byli na stráži. Když jejich otec vystoupil z lesa, radostně jej přivítali, ale na jeho mohutného společníka v brnění vrhali obezřetné pohledy.

Starý principál zarudlý pýchou a únavným pochodem prohlásil: „Ano, je to Gath. Souhlasil, že se k nám přidá."

Koutky Dýkoušových úzkých rtů se zvedly v úsměvu a Kosť se bujaře rozesmál: „Sákryš, to je fakt dobrá zpráva."

„Na oslavy není čas," prohlásil Hnědý Jenda stroze. „Vyřiďte kmenům, ať se shromáždí u přechodu. A pospěšte si."

Bratři bez otálení a dalšího vysvětlování probudili ostatní a poslali je do lesa, aby doručili zprávu.

Hnědý Jenda pozoroval, jak se klopýtající Grillardové spěšně vydávají na cestu, a na tváři se mu rozprostřel věštecký úsměv, jako by nečekaně nahlédl do budoucnosti. Jeho Grillardové nebyli jen posly, ale i zvěstovateli nově zrozené legendy.

Starý principál odvedl Gatha lesem ke skále, která se zvedala dvacet stop nad Loukoťový přechod. Když vylezli na její vrcholek, zjistili, že u přechodu a v okolních lesích se shromáždily stovky bojovníků s pochodněmi v rukou, kteří k nim vzhlíželi. Jakmile spatřili rohatého válečníka, přivítali jej nadšenými výkriky a bušením mečů a kopí do štítů. Hnědý Jenda se spokojeně usmál a s pýchou v srdci pozoroval, jak se Gath instinktivně postavil do svitu pochodní. Kov jeho brnění se leskl, paže a stehna pulzovaly provazci svalů, které se dmuly mocí, známou pouze mužům, kteří veleli armádám. Tato moc se ještě více vzedmula a b: bar pozvedl sekeru jako kladivo a pozdravil své stoupence.

Na tento pozdrav vojsko odpovědělo skandováním jména svého

vůdce. To způsobilo reakci, o jaké se Hnědému Jendovi ani nesnilo. Divoká síla dychtící po krvi se v Gathovi vzedmula natolik, že se potřebovala uvolnit, a oční průzory rohaté přilby zaplály strašlivým ohněm.

Na hordu barbarů to mělo téměř magický vliv. S nadšeným pokřikem postoupili vpřed jako jeden muž.

Za rozbřesku pochodovali barbaři přes Dolní most na úpatí Úžin. Až na dvě nápadné výjimky mašírovalo vojsko v dlouhé organizované linii. Vpředu kráčel Gath Baal a těsně za ním principál psanců a vyvržených Grillardů, jemuž na tváři zářil spokojený úsměv.

Bukka následovalo jedenáct nejsilnějších Grillardů. Tito zjizvení veteráni byli odění v kožešinách a železe. Pak jeli na kozlíku křiklavě zbarveného povozu Kosť s Dýkoušem. Korba byla plná Grillardů a hromad kitzaacké zbroje a zbraní, které měly být podle potřeby rozděleny dobrovolníkům.

Následovala hlavní část vojska, kde byly jednotky členěny podle kmenů: rozložití, bezstarostní Cytheriané s dlouhými kopími; vážní, snědí Kaveni s kostnatými tvářemi a krátkými meči s hadovitým ostřím; nazí Wowellové v kožešinových bederních rouškách s kamennými kyji. Za nimi mašírovali bar-hachští dřevorubci s obrovskými sekerami a Dowatové v tomelových halenách s dlouhými luky v toulcích na širokých zádech. Většina třítisícového vojska šla pěšky. Někteří muži jeli na koních a pár jich jelo na povozech.

Zadní voj tvořily těžce naložené vozy a dvoukoláky tažené koňmi, které vezly kuchaře, čarodějnice, kurvy, kouzelnice, panny s léčivými schopnostmi, lovce, posly a herce. Tady nebyly kmeny rozdělené. Všichni šli pohromadě, ale Grillardové ve svých oděvech s barevnými záplatami nápadně vyčnívali jako pestré korouhve a na konci se v černých róbách ploužily jako stíny smrti wowellské čarodějnice.

Hnědý Jenda pyšným pohledem přelétl vojsko. Kolem pochodujících nohou se vinula mlha, která nahoře tvořila hustou šedivou stěnou, za níž se ukrývaly vrcholky kataraktů. Právě tahle mlžná opona ukrývala vojsko barbarů před slídivými zraky kitzaackých hlídek. Vyhlídky na úspěch s každým krokem rostly a

Hnědý Jenda ještě nikdy neviděl vojsko, které by se pohybovalo s takovým odhodláním. Armáda vpochodovala do zvlněné šedé zdi stejně neodvratně jako víno vlévané ze džbánu do poháru.

Kapitola osmačtyřicátá

Boj na Úzkém mostě

Kolem poledne vypadal Hnědý Jenda, jako by se už v životě neměl usmát. Vojsko ještě neurazilo ani třetinu cesty vzhůru Úžinami. Mlha se rozplynula a sebedůvěru vojska vzala s sebou. Nyní armáda pochodovala jako každé jiné vojsko. Muži se topili v potu a tlumeně kleli.

Unavený a zpocený Hnědý Jenda, jemuž čelo brázdily hluboké vrásky, se s námahou vyškrábal na kozlík svého povozu. Zhluboka se napil vody z koženého měchu, povzdechl si a pohlédl k nebi. Modrou oblohu zdobila bílá mračna, skrze něž proudily tak nádherné zlatavé paprsky slunce, že se mohly stát základem nějakého nového náboženství.

Hnědý Jenda, který neměl náladu kochat se krásami přírody, nespokojeně brblal a uplivoval přes bočnici povozu. Zamračeně pozoroval, jak plivanec padá tisíc stop ke dnu rokle, pak se odvrátil a dalších dva tisíce stop jej nechal padat osamoceně.

Dvacet kroků před starým principálem rázoval Gath ve svém vlastním stínu. Kromě potu, který mu odkapával z okraje kroužkové zbroje, nejevil barbar ani známku únavy či nepohodlí a postupoval stejně svižně jako na počátku výstupu. Náhle Gath zvedl ruku, aby vojsko zastavil, a kolona zůstala váhavě stát v oblacích prachu.

Z výšin mohutných šedých kataraktů klesal vzdálený zvuk. Melodické cinkání bez jakéhokoli rytmu.

Hnědý Jenda slezl z povozu, přistoupil ke Gathovi a pomalu vykročili vpřed. Na okamžik se zastavili v zákrutu stezky. V očních

průzorech barbarovy přilby se zamihotala rudá záře a Hnědý Jenda zaúpěl.

Nahoře se na úzké stezce vinula, klikatila, mizela a znovu se objevovala dlouhá řada, která hrála šarlatovými, rudými, nachovými a karmínovými barvami. Jak kolona sestupovala, cinkot se stával hlasitějším a také již bylo zřejmé, co jej způsobuje.

„Řetězy," zašeptal Hnědý Jenda ke skupině bojovníků, která se shromáždila za svými veliteli. Ozval se vyděšený šepot.

„Kitzaakkové."

„Jsou jich tisíce."

„To není žádný útočný oddíl."

„Je to celá ta zatracená horda."

Hnědý Jenda se otočil ke Gathovi, ale ten už mířil k dalšímu ostrému zákrutu. Stařec spěšně vyrazil za ním a dohonil jej v okamžiku, kdy barbar dospěl k zákrutu. Tam se opět oba na chvíli zastavili. Starý principál ztěžka oddechoval a po těle mu stékaly proudy potu.

Cesta se před nimi vinula podél příkrého srázu k široké průrvě. Přes roklinu se klenula dřevěná lávka zvaná Úzký most, která byla sto kroků dlouhá a široká jen na šířku jednoho povozu, pokud by ses pohyboval pomalu jako velmi opatrná housenka.

Most byl chráněn nedávno zbudovanými palisádovými vraty a strážní věží, která stála na malé mýtině před mostem vedle hlavní rokle. Pět kitzaackých lu-čištníků, kteří ve věži drželi stráž, se nedokázalo rozhodnout, zda mají sledovat blížící se kitzaacké vojsko nebo děsivého barbara v rohaté přilbě.

Gath s Hnědým Jendou měli podobný problém. Střídavě se dívali na kitza-ackou kolonu a na své vojsko otrhaných barbarů. Nakonec Hnědý Jenda prohlásil: „Naše armáda není dost silná."

Gath přikývl: „Ale pokud ji dnes rozpustíme, už nikdy ji nedáme dohromady."

Starý principál krátce pohlédl na Úzký most a pak se jeho pohled střetl s Gathovým. Vyčetl v nich stejně nebezpečný plán, jako byl jeho vlastní. Gath se rozběhl rovnoměrným klusem k mostu a Hnědý Jenda zakřičel na dowat-ské lučištníky. Ti však byli ztuhlí strachem a s otevřenými ústy zírali na cestu nad roklí.

V dálce se objevil předvoj kitzaackého vojska: regiment Lebek v červeném odění, s pomalovanými tvářemi a rudými vlajkami. Jejích dlouhá kopí se leskla v slunečních paprscích a čněla do výše pěti stop.

Hnědý Jenda zvýšil hlas, bohužel mamě. Barbarové se chovali jako mravenci ve stínu padající laviny. Starý principál se obrátil na Gatha právě včas, aby zahlédl, jak kitzaačtí střelci ve věži zvedají kuše. Když byl barbar pět kroků od věže, dva Kitzaakkové vystřelili.

Gath se jedné šipce obratně vyhnul a druhou odrazil rohatou přilbou. Pak odhodil sekeru a vrhl se vpřed. Zbylí Kitzaakkové vypálili z kuší. Příliš pozdě. Šipky proťaly zvířený prach a zarazily se do hlíny. Gath narazil ramenem do nejbližšího podpůrného sloupu. Trám se otřásl a ozvalo se hlasité zapraskání. Síla nárazu barbara odhodila zpět, až padl na záda.

Hlídka, která znovu nabíjela kuše, se zarazila a pohlédla přes okraj zábradlí právě včas, aby zahlédla, jak sloup praská a věž se naklání. Náklon srazil střelce do jednoho chumlu.

Barbar vyskočil ze země, vrhl se k prasklému trámu a objal jej mohutnými pažemi. Pořádně se zapřel nohama a zatlačil.

Věž okamžik balancovala ve vzduchu a pak se náhle převrhla. Vlastní váhou vyrvala zbývající sloupy, narazila do stěny palisády a značný kus jí vzala s sebou. Dva Kitzaakkové spadli na most. Věž pokračovala dál v cestě do propasti, kam svrhla zbylé tři střelce z kuší zároveň s jejich džbány s vínem, tvrdým chlebem a signálními vlajkami. Táhlý jekot padajících Kitzaakků odumřel v propasti.

Gath stál na zemi a objímal prasklý sloup věže, která klesala do rokle, jako by dychtila dokončit svůj pád. Než stačil barbar sloup pustit, stáhl jej téměř ze silnice. Trám se Gathovi vytrhl z náručí, jako památku na jejich krátkodobou známost mu zanechal dlaně plné třísek, pak jej na rozloučenou udeřil do hlavy a zřítil se do propasti.

Rána barbara napůl omráčila a ten se potácel na okraji cesty, dokud k němu nedorazil Hnědý Jenda. Když starý principál pomohl Gathovi zpět doprostřed stezky, přihnali se zbylí Grillardové s vítězoslavným pokřikem. Hlavní část vojska barbarů, která stále ještě otálela v zákrutu stezky, také zajásala. Ale jen krátce.

K Úzkému mostu se hnal regiment Lebek se skloněnými kopími.

Byli vzdáleni asi pět set kroků a rychle se blížili.

Gathovi se z hrdla vydralo hluboké zavrčení, zvedl ze země sekeru a vykročil k poničené palisádě. Hnědý Jenda a ostatní Grillardové mohli téměř cítit jeho žhavou zběsilost. Barbar vypadal svěže a dychtivě jako vlk, který ucítil kořist. Grillardové na něj zírali v posvátné hrůze a Hnědý Jenda spokojeně zamlaskal.

Oba přeživší střelci stáli s meči v rukou na mostě a zírali do propasti za svými druhy. Když vzhlédli, byl už Gath u nich.

Prvního muže udeřil barbar do tváře plochou stranou sekery jako kladivem a Kitzaakkova hlava se rozprskla jako zralý meloun. Druhý střelec máchl mečem, Gath se však ráně hbitě vyhnul a nakopl muže do kolena. Ozval se praska-vý zvuk a noha se podlomila. Střelec zakolísal dozadu a dopředu. V udržování rovnováhy byl dobrý, ale ne dost. Právě když se o tři sta metrů dál vyřítili ze zákrutu cesty kopiníci regimentu Lebek, muž šláp do prázdna a zřítil se do rokle.

Hnědý Jenda doběhl ke Gathovi a oba shlédli dolů na trámy, které podpíraly most. Dostat se k nim by bylo obtížné a zabralo by to příliš mnoho času, ale část dřevěné podlahy mostu byla shnilá. Než mu to stačil stařec navrhnout, barbar už do prohnilého místa bušil sekerou. Hnědý Jenda se rozběhl zpět, aby přivedl na pomoc dřevorubce z Barhachy, ale oni si už uvědomili, co se děje, a pospíchali k mostu.

Deset Barhachů se svými sekerami zkušeně pustili do díla na pěti trámech, které tvořily oblouk mostu. Prosekali se teprve do poloviny, když kopiníci dorazili na třicet kroků od mostu. Ale dowatští lučištníci pod vedením Dýkouše vyšplhali na útes na úbočí, které lemovalo cestu, a zahájili střelbu. Jejich šípy smetly první řadu útočících Lebek a zakously se do druhé.

Nicméně kopiníci svůj postup nezpomalili. Přeskočili mrtvé druhy, několik jich skopli do propasti a vtrhli na most. Barhachové nepřestávali sekat, když tu je Kitzaakkové napadli kopími, která se zakousla do stehen a hrudí dřevorubců. Dva Barhachové spadli z mostu. Další statečně pokračovali v práci, ale kopí přibývalo. Barhachové přesekali trámy do dvou třetin, když je útok Kitzaakků konečně přinutil k ústupu.

Gath ustoupil z mostu a s pomocí Grillardovic siláků zastavil

postup kitza-ackých kopiníků na severním konci mostu. Sekali do všeho, co jim přišlo pod ruku, do kopí, paží, nohou a vzteklých tváří kopiníků. Kitzaakkové ve dvojicích i trojicích klesali pod Gathovou sekerou a před Poslem smrti se rychle vršila hromada mrtvol. Jejich druhové museli šplhat po umírajících tělech, aby se dostali na dosah běsnícího barbara. Přitom je Dýkouš a dowatští lučištníci zasypávali deštěm šípů a Hnědý Jenda řval na most: „Spadni! Tak už, va, spadni!“

Zpočátku se most odmítl zachovat podle přání starého principála. Ale vzápětí trámy s praskotem povolily a Lebky odešly ve stejném barevném chum lu, jako přišly. Ale tentokrát jejich odchod provázely na rozdíl od melodického cinkání jen uši drásající výkřiky. Někteří ještě i v pádu svírali v rukou kopí. Jiní se tiskli k padajícím podpěrným trámům. Raději je měli pustit. Kopí zraňovala spolubojovníky jejich majitelů, kteří se řítili vstříc smrti. Trámy narážely s děsivým praskotem a temným duněním do úbočí rokle a drtily pod sebou těla kopiníků.

Rozkročený Gath zůstal stát na konci zborceného mostu a hruď se mu těžce dmula. Z čepele sekery mu odkapávala krev a jeho tělo žhnulo takovým žárem, že Grillardové ucouvli. Hromadu propletených mrtvých a živých těl stáhli do propasti jejich padající druhové. Na zbytku mostu zůstal ležet pouze jediný umírající Kitzaakk. Křečovitě svíral vysokou botu Posla smrti. Nohy mu visely přes zubatý okraj trhliny v mostě. Gath si jej okamžik prohlížel, pak zvedl nohu a setřásl jej. Kitzaakk se zřítil do propasti a ozvěna jeho osamoceného výkřiku se odrážela od stěn rokle. Jekot utichl, když se tělo hluboko dole připojilo ke svým tichým druhům.

Bojovníci armády barbarů stáli jako omráčení a sotva se pohnuli, když jim Hnědý Jenda, který viděl, že hlavní voj Kitzaakků je vzdálen pouze sto kroků, nařídil, aby se stáhli z dostřelu.

Na protější straně mostu zbylí válečníci regimentu Lebek zírali s rozběsněnými výrazy ve snědých tvářích na Posla smrti a divoce po něm házeli kopími. Gath je lehce odrážel sekerou a rohatou přilbou, jako by se jednalo o nějakou dětskou hru. Když nakonec Kitzaakkům zůstaly jen prázdné ruce, křičeli na barbara oplzlé nadávky. Pak se otočili, aby přivítali blížící se čelo hlavního voje, který tvořil

regiment Kladiv.

Hnědý Jenda vykoukl ze zákrutu cesty a zamyšleně pozoroval přicházející Kitzaakky. Náhle se mu vrásčitá tvář začala pomalu stahovat do sarkastického výrazu pochopení.

Kromě vojáků v čele kolony Kitzaakkové vůbec nechápali k čemu došlo a netušili, že most byl zničen. Přeživší kopiníci z regimentu Lebek varovně křičeli, ale mašírující vojsko se nezastavovalo. Některé Lebky padly na zem, jiné byly zatlačeny na zbytky mostu a začaly padat do propasti. Až tehdy se přední řady regimentu Kladiv zastavily, ale kolona za nimi stále pochodovala vpřed. Přeživší kopiníci a prvních pět řad Kladiv bylo sraženo do rokle. Teprve pak se velitelům podařilo celé vojsko zastavit.

Kitzaacká armáda byla v pasti. Na úzké silnici nebyl prostor pro posly, kteří by zajeli nebo zaběhli podél kolony dozadu a vysvětlili, k čemu došlo. Takže velitelé sesedli z koní, shromáždili se do hloučku a začali vzrušeně rokovat.

Chápavý výraz ve tváři Hnědého Jendy se změnil v předvídavý a starý principál si byl jist, že ví, o čem se Kitzaakkové radí. Dohadovali se, jak zní rozkaz pro ústup. Jeden či dva veteráni by si mohli vzpomenout, že rozkaz pro ústup spatřili na nějakých pravěkých zažloutlých pergamenech, ale Hnědý Jenda byl přesvědčen, že se ani neobtěžovali si jej přečíst. Vždyť toho nebylo potřeba. Kitzaacká horda neustupovala už stovky let. Proto se velitelé mohli snažit sebevíc, ale stejně nebyli schopni nalézt způsob jak celou kolonu vhodně otočit.

Když se Gath připojil k Hnědému Jendovi, *bukko* mu objasnil, k čemu došlo. Barbarovy oči za průzory rohaté přilby potemněly očekáváním. Oba muži se přidali ke svému vojsku za zákrutem silnice a Gath začal šplhat úzkou prasklinou ve skalnatém úbočí, které lemovalo cestu. Když starý principál spatřil, že rozeklaná puklina stoupá až k vrcholkům útesů, vrásčité líce mu zrůžověly vzrušením. Otočil se ke svým bojovníkům a barva se mu z tváře vytratila.

Jeho synové a ostatní Grillardové si se smíchem vzájemně blahopřáli s do-watskými lučištníky a žertovali s nimi. Zbytek barbarského vojska na tom nebyl lépe.

Starce na okamžik zachvátila chladná panika. Prodral se před vychloubajícího se Koště, dupl mu na nohu a do rozesmáté tváře mu zařval: „Ty hňupe! Zatím jsme nic nevyhráli! Jen jsme jim šlápli na kuří oko! Jestli chceš něco oslavovat, tak mazej za ním tam nahoru!“ Hnědý Jenda ukázal vzhůru na Gatha: „A fofrem!“

Kosť se přestal smát, jako když utne, a s Dýkoušem hbitě vyrazili k vrcholku útesu. Grillardovic siláci je vzápětí následovali. Zbytku vojska Hnědý Jenda nařídil zůstat na místě. Pak vyslal barhachské dřevorubce, aby nasekali dřevo na opravu Úzkého mostu. Přikázal poslům, aby zaběhli zpět do lesa a vyřídili ostatním kmenům, že zmeškaly tohle slavné vítězství. Protože starého principála již žádné další rozkazy nenapadaly, nezbývalo mu nic jiného, než se unaveně sesunout do prachu a čekat. Ztuhlé staré tělo mu smáčel studený pot.

Kapitola devětačtyřicátá

OSUD NÁJEZDNÍKŮ

Rohatý barbar a jeho druhové dorazili zhruba za hodinu na vrcholek útesů. Škrábali se vzhůru prasklinou, aniž by přemýšleli, co by na vrcholu mohli nalézt. Nyní váhali ve svitu velikého zlatého oka slunce, které na ně shlíželo z oblohy. Stáli na holé, větrem a deštěm vyhlazené skále. V dálce se mohutné schodiště zvedalo do světa nad mraky, rodiště hromu a blesku. Schodiště Bohů.

Mohutný barbar se svými muži obešli propast u Úzkého mostu a pak se vrátili zpět na útesy nad Úžinami. Z rokliny se nesly vzhůru zmatené výkřiky a kletby. Slunce shlíželo přímo na Kitzaakky, lapené v pasti soutěsky, vysušovalo je svými zářivými paprsky a činilo z nich dokonalý cíl. Zdálo se, že je rohatá přilba okamžik s potěšením pozoruje, pak barbar pospíšil vpřed a přeskočil trhliny ve skále. Grillardové jej následovali jako věrní psi.

Vysoko na nebi nad katarakty slunce sledovalo, jak barbaři míří k

hromadě balvanů, které příhodně spočívaly na okraji útesu nad zadní třetinou kitza-ackého vojska. To upřené zlaté oko nikdy o tyhle barbary neprojevovalo žádný zvláštní zájem a v podstatě si na ně příliš nepamatovalo. Ale cosi v pohybech jejich rohatého vůdce jej vzrušovalo, a tak se rozjasnilo očekáváním a soustředilo svůj pozorný svit na Úžiny. Uplynula celá desetiletí od doby, kdy tato zlatá koule, která sledovala Kitzaakky od jejich zrodu a důvěrně je znala, shlížela na drama, které skýtalo tak úžasné možnosti.

Kolona Kitzaakků se táhla zpět celé míle do úzkého průsmyku. Vepředu se tlačily zbytky regimentu Lebek, regimenty Kladiv a Kopí a jejich vozy se zásobami. Střední část netvořily bojové jednotky, ale otrokáři a jejich obrovské vozy s klecemi. A zadní voj sestával z pomocných oddílů sapérů a dřevorubců a dlouhé řady povozů, které vezly stavební dříví, připravené ke stavbě pevnosti. Tyto tři skupiny byly od sebe odděleny širokými mezerami. Hodný kus za poslední skupinou vedl Bordelmistr povozy plné kurev, dráteníků, kuchařů, karbaníků, léčitelů a čarodějů, kteří kšeftovali s levnými nápoji lásky.

Už když si Bordelmistr všiml, že daleko dole v soutěsce zůstal konec kolony stát, vydal příkaz k zastavení. Nyní štěkal rozkazy a organizoval kvapný ústup. Nechal vypráhnout koně a i s vozy je na místě otočit. Pak byli koně zapražení do vozů, které původně jely před nimi. Tak zůstal jeden povoz bez spřežení a bez okolků byl svržen do propasti. Bordelmistr pak nařídil návrat zpět do pouště.

O několik mil dál seděl velitel nájezdníků Kayat ještě stále na koni před zadním vojem. V pětiminutových intervalech vysílal vpřed pěší spojky, aby zjistily důvod zpoždění, ale nikdo se nevracel. Také si nechal uvařit trochu čaje. Když jej pobočník přinesl, Kayat sestoupil z koně a převzal kouřící šálek. Opatrně přistoupil k okraji propasti, zvedl kalíšek ke rtům a nespokojeně pohlédl do rokle.

Postával v té části soutěsky, podle které byly Úžiny pojmenovány. Silnice byla dostatečně široká sotva pro průjezd jednoho povozu. Ústí rokle vedle cesty nebylo o nic širší. Silnice i rokle byly lemovány strmými útesy, které se zvedaly k modrému nebi.

Silnice se klikatila a mírně klesala soutěskou. Velitel Kayat viděl

celou střední část kolony s velkými povozy s klecemi a řetězy, ale v ostrém zákrutu cesty dokázal spatřit jen zadní část bojového regimentů Kopí ve světle růžové zbroji. Vojáci pokřikovali a hádali se. Velící Kitzaakk pozoroval, jak několik vojáků běží zpět a divoce gestikuluje na velitele otrokářů. Jejich křik se hlasitě rozléhal soutěskou.

Kayat naklonil hlavu k těmto neobvyklým zvukům a z poloviny prázdný šálek opatrně vrátil čekajícímu pobočníkovi. Za ním seděli v pozoru na koních tři staří zkušení veteráni, kteří radili vojevůdci Yat-Fengovi při útocích na Minci, Kostěný tábor a Barhachu. Tito ostřílení nájezdníci, kteří byli oddáni pouštní říši tělem i duší, upírali zrak na silnici před sebou.

Kayat nasedl na koně a stočil pohled k severu. Ponurou rozhodnou tvář mu zastiňoval široký lem jeho přilbice. Velitel se deset minut nepohnul ani nepromluvil, pak náhle ztuhl zděšením.

Z ostré zatáčky vypochodoval regiment Kopí, který mířil vzhůru zpět soutěskou. Náhle zezadu vyrazili příslušníci jednotky Černých rukou a divoce vtrhli mezi ustupující Kopí. Oba regimenty propadly panice a uháněly přes široký prázdný prostor, který je odděloval od povozů s klecemi. Vojáci vběhli mezi vozy a razili si mezi nimi cestu vpřed. Vozkové, kteří neuměli couvat, splašili koně. Několik zdivočelých zvířat se vrhlo ke kraji silnice a strhlo své povozy i s kočími za sebou do propasti. Když koně padali, naráželi i s vozy do úbočí úzké rokle. Ještě neurazili ani polovinu cesty ke dnu propasti a už z nich mnoho nezbývalo. Zbývající povozy narážely do úbočí soutěsky i do sebe vzájemně. Jejich kola se tříštila a převrácené vozy zatarasily cestu. Jak ze zákrutu cesty vybíhali stále další ustupující vojáci, zmatek narůstal čím dál víc. Takovouhle bojovou taktiku Kitzaakků slunce ještě nikdy nespatřilo, ale znalo ji velmi dobře. Paniku už totiž vidělo nesčetněkrát.

Cesta, zablokovaná převrácenými povozy a hromadami klecí, se velmi rychle ucpala až po zákrut vojáky. Zezadu do nich vráželi další jejich prchající druhové. Jak se prodírali vpřed, z chumlu odpadávala těla jako bobulky přezrá-lého hroznového vína a mizela v propasti. Další Kitzaakkové viseli z okraje silnice a rukama lapali po nohách ostatních. Náhle se celý chumel rozletěl a muži popadali do rokle.

V tom okamžiku začal obrovský barbar a Grillardové svrhávat balvany z vysokého útesu.

Když velitel Kayat spatřil stíny padajících kusů skal a v hrůze vzhlédl k obloze, přiběhl k němu mladý velitel otrokářů, který se třásl strachem a pot z něj tekl proudem. Zahlásil se vojevůdci a chystal se promluvit, když tu uslyšel nárazy padajících balvanů a ohlédl se na svou řadu povozů. Obrovské kusy skal roztříštily klece a vozy na padrť. Vozkové byli sraženi do propasti nebo rozmačkáni na kaši. Velitel otrokářů se otočil ke Kayatovi, aby si vyžádal instrukce.

Kayatovo sedlo zelo prázdnotou. Vojevůdce byl napůl pohřben pod mohutným balvanem. Vzápětí do balvanu narazil ještě větší kus skály, odkutálel jej k okraji cesty a Kitzaakkovo tělo vzal s sebou. Zakrvácené rozdrcené části zbroje se válely na zemi a byly vklíněné do prasklin v balvanu. Obrovitý kámen se skutálel do propasti i s mrtvým vojevůdcem.

Vyděšený velitel otrokářů se zoufale otočil k šedovlasým veteránům. Z výrazů ponurých tváří bylo zřejmé, že nebudou, a ani nemohou, uvažovat o ústupu. Mladý otrokář na ně pouze zmateně zíral, ale slunce pochopilo. Zlaté oko mělo už v minulosti možnost obdivovat takovéto muže, válečníky, kteří tvořili základ impéria a díky nímž byla Kitzaacká horda tak silná. Kitzaakk nikdy nepropadne panice. Kitzaakk nikdy neustupuje.

Mladý velitel zasténal a proběhl kolem starců. Vzápětí jej padající balvan rozdrtil na kaši. O chvilku později lavina kamenů smetla šedovlasé veterány ze sedel a neodvratně je nesla k propasti. Když tito staří vojáci padali do rokle, výrazy jejich tváří se nezměnily, až do okamžiku, kdy narazili na dno rokliny. Ale změna v jejich výrazech byla nedobrovolná. Způsobila ji tvrdá skála.

Kapitola padesátá

VYSOKÝ MOST

V pozdním odpoledni táhlo čtyřspřeží vzhůru Úžinami olivově zelený povoz. Vůz byl vzdálen značný kus cesty od místa, kde Kitzaakkové propadli panice. Až na mračno žlutého prachu za povozem byla silnice prázdná. Roklinu nyní vyplňoval chladivý stín, který jí dodával na divokosti. V obrovské průrvě příkrých skal se povoz zdál nekonečně maličký jako šváb uhánějící po podlaze obrovské haly. Nicméně se hnal vpřed s nezměrnou vitalitou, jako by tytéž síly přírody, které se spojily, aby roztříštily zem a vytvořili tuto rokli, vstoupily do hry s jediným cílem, poskytnout tomu povozu silnici.

Vůz divoce dokodrcal do ostrého zákrutu a prudce se zastavil před Kostem, Dýkoušem a Grillardovic siláky, kteří s pozdviženými zbraněmi zatarasili cestu. Celý povoz i s kočím zakryl oblak zvířeného prachu. Z mračna prachu se ozval nadšený řev. Zarputilé tváře Grillardů se roztáhly do úsměvů. S radostným pokřikem se vrhli vpřed a obklopili Hnědého Jendu, který stál s rozpřaženýma rukama na kozlíku a křičel: „Vyhráli jsme! Soutěska je naše! Odsud až k lesu!“

Starý principál se teatrálně uklonil a Grillardové, kteří pochopili narážku, začali zběsile tleskat, poskakovat, objímat se, tančit a do vzduchu vyhazovat čepice a zbraně. Propukla oslava vítězství.

Hnědý Jenda vzletným hlasem překřičel nadšený povyk: „Mí nejodvážnější Grillardové, nadešel největší ze všech dní! Svět se obrátil vzhůru nohama a zasloužili jsme se o to my, vy a náš hrdina.“

Stařec vykroužil piruetu do rytmu oslavného pokřiku. Pak se k jejich halasu přidalo bušení a bubnování, které se zvedlo ze spodní části soutěsky. Grillardové se rozběhli k okraji rokle a pohlédli dolů průsmykem.

Barbarské vojsko vyzdobené růžovou, šarlatovou a rudou zbrojí, ukořistěnou Kitzaakkům, mašírovalo sebevědomým krokem vzhůru

Úžinami. Bojovníci nyní třímali v rukou zbraně z tvrdé oceli.

Armádu následovali koně a povozy plně naložené kitzaackými zásobami, zbraněmi a zbrojí. Z dálky se soutěskou blížili nově příchozí, kteří se chtěli připojit k vítězům.

Kosť s Dýkoušem vyšplhali na kozlík vedle otce, aby lépe viděli. Hnědý Jenda je srdečně objal kolem ramen. „Bohové stojí při nás, hoši, a naše sláva roste."

Oba synové pohlédli na Hnědého Jendu s bezmeznou úctou. Zarudlé tváře měli roztažené do bezstarostně šťastných úsměvů nemluvňat. Jediné, co je mátlo, byl fakt, že v takové náladě svého otce ještě neviděli.

„Já se nechvástám," pokračoval Hnědý Jenda, „ale zdá se, že i ptáci roznesli do světa zvěst o našem vítězství. Další dobrovolníci začali přicházet ještě dřív, než jsme stačili opravit Úzký most. Jsem si jist, že než padne noc, naše řady se zdvojnásobí!"

Kosť s Dýkoušem napodobili otcovo dětinské nadšení a čtverácky na sebe mrkli tak, aby si toho Hnědý Jenda všiml. Starému principálovi se v očích vesele zablesklo. Pak oba synové zvážněli, když si všimli, že jejich otec zamyšleně pozoruje celou scénu: svůj klan křičící nadšením, blížící se vojsko, temné skvrny krve v prachu cesty, roztroušené mrtvoly Kitzaakků a dvě nové mohyly z balvanů. Potom Hnědý Jenda zvedl vážný pohled k Vysokému mostu, který stál před nimi neporušený. Grillardové, kteří přešli přes vrcholek útesů, k němu dorazili před ustupujícími Kitzaakky a zachránili jej. Stařec si vyžádal pozornost svých synů a klidným, ale významným gestem ukázal na most. „Podařil se vám odvážný kousek," připustil. „Skutečnost, že jej nebudeme muset opravovat, nám ušetří spoustu vzácného času. Teď mi řekněte, kde je Gath?"

„Běžel napřed k pevnosti na vrcholu průsmyku," odpověděl rychle Dýkouš.

„Aha!" Hnědý Jenda svraštil čelo. „Šel pro tu dívku," dodal Kosť.

Dýkouš ukázal na kitzaackou věž, která se tyčila nad průsmykem. „Až k pevnosti mají rozmístěné signální věže."

„Uvidí jej přicházet celé hodiny předtím, než k nim dorazí," zamumlal si Hnědý Jenda sám pro sebe, „ale může to pro něj

představovat i výhodu.“

Starý principál se na kozlíku postavil a rozpřáhl paže. Pak si hlasitým pokřikem vyžádal pozornost. Když ji získal, jeho hlas se vznesl nad mlčící dav.

„Vy všichni si zasloužíte pochvalu.“ *Bukkova* slova přerušily nadšené výkřiky. Hnědý Jenda se s úsměvem odmlčel a počkal, dokud pokřik neodumřel. „Támhle na dně propasti leží mrtev celý kitzaacký voj. Dobrá šestina kitzaacké pouštní armády.“ Zvedly se další oslavné výkřiky, ale Hnědý Jenda je překřičel. „Cizáci už stovky let nepoznali takovou porážku!“

Ozvalo se zběsilé houkání a hvízdání. Starý principál se opět odmlčel. Když se hysterie trochu utišila, pozvedl Hnědý Jenda vítězoslavně prst k nebesům a zahřměl: „Od dnešního dne bude náš hrdina Gath Baal už navěky zván titulem, který mu po právu náleží. Pán lesa! Nepřemožitelný.“

Grillardové začali skandovat: „Gath! Gath! Gath!“

Dýkouš se nervózně zamračil na svého otce a zašeptal: „To je šílenství.

Jestli tam na něj za palisádami čekají Kitzaakkové, neměl by šanci ani devíti-ruký bůh.“

„Uvidíme,“ odvětil Hnědý Jenda. „Však uvidíme.“

Starému principálovi se v očí zatřpytily slzy dojetí. Synové na kozlíku nervózně poposedli, ale chápali svého otce. Jeho Grillardové už nebyli pouhými potulnými komedianty, ale skutečnými muži, kteří zvládli sehrát i kruté role, které jim život připravil. Vyrovnali se všem mužům v pralese a nejspíš je i převýšili.

Dýkouš se zavrtěl a pak náhle otce vytrhl ze zadumání otázkou: „Budeme tu jen postávat a řvát hurá, nebo začneme něco dělat?“

Hnědý Jenda zamrkal, hřbetem ruky si otřel zvlhlé líce a vážně pohlédl na své syny. „Ty tady zůstaneš, Dýkouši. Až dorazí vojsko, přinuť je pokračovat dál a nedopusť, aby tě Wowellové, Cytheriani nebo Barhachové předběhli. Zoufale dychtí zachránit své ženy a děti, ale pokud se rozběhnou a zkusí to udělat sami, tak jsme v háji. Vojsko musí držet pohromadě.

„Co uděláme se zajatci?“ zeptal se uctivě Dýkouš.

„Zádní nejsou,“ odvětil *bukko* a spokojeně pozoroval, jak

Kosťovi s Dýkoušem poklesly čelisti. Synové hlasitě polkli. Pak Dýkouš odspěchal k blížícímu se vojsku a Hnědý Jenda zařval na skupinku Grillardů: „Vás pět, vylezte na vůz. Čeká nás práce.“

Grillardové nastoupili a Kosť práskl bičem. Povoz se rozkodrcal na jih přes Vysoký most. Za ním se zvedal oblak prachu jako hrdá korouhev.

Kapitola jednapadesátá

KOPÍ FANGKO

Gath stál nehybně v hlubokém stínu několik set stop od vrcholků kataraktů. Cesta zde opustila rokli a klikatila se jako had mezi skalnatými stěnami k dvacet stop širokému otevřenému prostranství na vrcholu průsmyků, které představovalo ústí Úžin. Uzavírala jej dřevěná palisáda a brána, která se koupala v zlatooranžovém svitu zapadajícího slunce.

Hlavu v rohaté přilbě měl skloněnou, takže vypadal jako býk připravený k útoku. Z kroužkového brnění se mu kouřilo. Úzké štěrbiny tvrdých, ostražitých očí zastiňovaly okraje průzorů. Barbar cítil nebezpečí, ale ještě jej neviděl.

Brána byla opatřena cimbuřím stejně jako palisády, které se táhly po obou stranách vrcholků útesů. Na baštách nestáli žádní vojáci. Žádný záblesk kovu neprozrazoval, že by se za palisádami někdo ukrýval. Nad bránou a podél palisád se v pravidelných intervalech tyčily dlouhé kůly. Z nich visely doutnající cáry spálených vlajek kitzaackých regimentů. V lehkém vánku se mírně třepotaly. Ticho rušilo jen jejich tiché pleskání.

Za bránou se k zažloutlému nebi zvedaly spirály kouře, které zachycoval vánek a odnášel je k průsmyku. Gath ucítil známý pach spáleného cedrového dřeva. Pak pozorně upřel zrak na signální věž, která se zvedala za bránou. Jednalo se o malou dřevěnou plošinu,

která stála na jediném vysokém dřevěném kůlu. Ani zde nebylo živáčka.

Barbar se ohlédl zpět do průsmyku na stejnou signální věž, která stála v místě, kde se rokle odkláněla od silnice. Předtím si zde nevšiml ani známky života a nespatřil ji ani teď. Vyhlídka, že nebude mít s kým bojovat, přiváděla Gatha k šílenství. Svaly se mu napínaly a z průzoru přilby stoupal kouř. Pak mu začalo v hlavě bušit a barbar, dychtící po krvi, s lehce pozvednutou sekerou bezstarostně vykročil k bráně. Zatlačil na vrata, ale ta byla uzavřena závorou. Zklamaně udeřil do brány tupým koncem sekery. Pak vrata nakopl. Nic se ani nepohnulo. Přehodil si sekeru na záda a tasil dvě dýky. Zvedl je nad hlavu, vyskočil do vzduchu a jednu dýku zarazil do dřeva. Přitáhl se na zabodnuté dýce a druhou dýku zabodl výš. Pak první dýku vyprostil a opět ji zarazil výš. Zádové svaly se mu napínaly, na pažích mu vystupovaly šlachy. Když se přitahoval vzhůru a houpal se ze strany na stranu, kroužková zbroj se mu vlnila kolem boků jako kovová křídla. Jakmile se Gath vydrápal na cimbuří nad bránou, vstal a pozorně se rozhlédl po nitru pevnosti. Hruď se mu dmula námahou, z okraje kroužkového brnění mu odkapával pot a z přilby stoupal kouř.

Střed velkého nádvoří zastiňoval hustý dým, ale na vzdálenější straně pevnosti dokázal barbar rozeznat druhou bránu. Vrata byla otevřená a část palisády vedle nich byla stržena, aby se otvor rozšířil. Za bránou se až ke vzdálenému obzoru táhla plochá šedohnědá poušť, ze které se k podvečernímu nebi zvedala mračna zvířeného prachu. Bylo zřejmé, že původní obyvatelé pevnosti odešli ve spěchu.

Kromě několika supů, kteří hřadovali na cimbuřích, se pevnost zdála být pustá a prázdná. Ohrady, stáje a dílny postavené pod náspem s palisádou zely prázdnotou stejně jako hromady rozbitých klecí. Ve skladech se vršily pytle s obilím, džbány s vínem, ošatky vajec a sušené maso. Tu a tam se povalovaly v chvatu odhozená sedla, brnění a zbraně. Prchající Kitzaakkové zažehli ohně pod hromadami kopí a povozem plným kuší a šipek ve snaze je zničit. Požáry však byly zapáleny příliš spěšně a uhasly. Pouze jediný čadil uprostřed pevnosti hustým kouřem.

Gath počkal až ustane tlak v jeho hlavě, pak seskočil z palisády a vstoupil do skladiště. Spořádal půl metu syrových vajec, přitom si žloutkem i bílkem umazal přilbu. Nacpal si do úst dvě hrsti sušeného masa a odzátkoval džbán s vínem. Napitý a naježený barbar se nejisté rozhlédl po nějaké nádrži s vodou, aby se umyl, ale žádnou nespatřil. Ticho a absence jakéhokoli pohybu Gatha znervózňovaly, a tak netrpělivě vykročil k začouzenému středu tábora. Pouštní bránou se prohnal závan větru, zvedl mračno kouře jako oponu a odhalil svalnatého černého hřebce, který stál na hliněném pahorku přesně uprostřed nádvoří.

Veliké zvíře mělo mohutnou hruď a nohy jako šlachovité kmeny mladých stromků. Mocná šíje nesla masivní hranatou hlavu. Z inteligentních očí zářila divokost. Přední nohy hřebce stály rozkročené nad mrtvým kitzaackým velitelem, který v ruce svíral tyč se dvěma rudými koňskými ohony.

Vedle mrtvého vojevůdce ležela v řadě další čtyři těla kitzaackých velitelů jednotlivých regimentů. Všichni, až na jednoho, který klečel, jako by se modlil, leželi tváří k zemi. Na úpatí pahorku ležel roztažený voják z regimentu Lebek. V pravé ruce svíral jílec zkrvavené dýky, jejíž čepel měl zaraženou do hrudníku.

Gath poznal druh kopí, které bylo použito k popravám. Jednalo se o Fan-gko, kopí s velikými zuby, které bylo určeno k tomu, aby rozervalo žebra a vyrvalo srdce. Toto kopí, které pokrývaly lidské vnitřnosti, leželo vedle mrtvého vojáka. Rituální zabití, prováděné vlastními lidmi.

Když se barbar blížil, hřebec zafrkal a zahrabal kopyty. Zvířeti se zjevně nelíbil Gathův pach ani zjev. A možná taky odvážně, ale celkem zbytečně chránil svého mrtvého pána.

Barbar nezpomalil.

Hřebec se vzepjal a svaly na šíji se mu napnuly. Nozdry se mu chvěly, kopyta zabušila směrem k obloze a pak s dutým nárazem dopadla na zem mezi mrtvé vojevůdce a Gatha.

Barbar se zastavil tři kroky před hřebcem a tvrdě mu pohlédl do očí. „Je zbytečné se hádat. Potřebuji tvou pomoc.“

Kůň zafrkal, kopyta zadupala do prachu a zvíře vyrazilo vpřed. Gath máchl pěstí jako kladivem a zasáhl hřebce z boku do hlavy.

Zvučná rána nepřinutila mohutné zvíře ucouvnout ani o píď. Kůň zaútočil a prudce narazil hlavou do barbarovy hrudi. Gath neucouvl o nic víc než hřebec a oběma rukama sevřel koňskou hřívu. Zvíře trhlo hlavou vzhůru, zvedlo barbara ze země, vrhlo se vpřed a narazilo Gatha na dřevěné hrazení. Ohrada se zbortila a barbar upadl na zem. Gath zavrčel nelibostí, vyskočil, pevně sevřel hřívu a svalnatými pažemi zkroutil koni krk. Hřebec zafrkal a bolestně zaržál. Barbar se pevně zapřel nohama a přinutil koně couvnout. Pak zasupěl námahou, strhl koně na zem vedle mrtvého vojevůdce a pevně jej svíral.

Mohutný hřebec sebou házel, kopal a snažil se vyprostit ze sevření. Pak se náhle vzdal. Rudá záře z průzorů rohaté přilby se propalovala do vyděšených očí zvířete. Hřebec se pomalu uklidnil. Barbar jej pustil a oba zůstali stát proti sobě. Žár jejich těl se vzájemně mísil, až se prolnul v žhavou společnou auru.

Hřebec zafrkal a sklonil hlavu ke Gathovi. Barbar přitiskl tvář ke koňským nozdrám a oba vdechovali dech toho druhého. Zvíře tiše zařehtalo a otřelo se hlavou o drsnou kroužkovou zbroj.

„Teď jsi můj," zašeptal Gath. Pohlédl k zemi na mrtvého vojevůdce, otočil se k supům, kteří hřadovali na palisádě, a oznámil hřebci: „Kvůli tobě ho pohřbím."

Kůň pomalu sklonil hlavu na mohutném krku k mrtvému tělu svého bývalého pána a pak ucouvl.

Kapitola dvaapadesátá

DVA DRAČÍ OHONY

Když se povoz Hnědého Jendy zastavil před bránou tvrze, už se stmívalo. Vrata pevnosti zela dokořán jako němý výkřik nějakého obra. Všude vládlo nepřirozené, mrazivé ticho. Kosť odhodlaně trhl otěžemi a povoz vjel do pevnosti.

Když byli uvnitř, přitáhl otěže a Hnědý Jenda a ostatní Grillardové zírali s otevřenými ústy na scénu, která se odehrávala uprostřed tábora.

Vprostřed nádvoří stál Gath Baal a hřebelcoval nádherného černého hřebce. Černě lakované sedlo, vykládané zlatem, leželo opřené o haldu kamení, ze které čněla korouhev s koňskými ohony. Hromada vypadala jako čerstvá mohyla.

Hnědý Jenda nařídil Kosťovi a ostatním Grillardům, aby shromáždili všechny potraviny a zbraně, pak s povozem pomalu zamířil k barbarovi. Cestou si obezřele obhlížel mrtvá těla, opuštěnou pevnost a mohutného černého hřebce.

Když starý principál přitáhl otěže, Gath se otočil a neobvykle nadšeným hlasem pronesl: „Co na něj říkáš? Je hezkej, že?“

„Hezkej, není to správné slovo,“ odvětil Hnědý Jenda. „Je famózní! A k tobě se skvěle hodí.“ Stařec vrhl na mohylu významný pohled. „Hádám, že je zbytečné se tě ptát, jak jsi jej nabyl.“

Gath se drsně zasmál. Bezcitný smích Hnědého Jendu trochu polekal a vyplašil hřebce. „No tak,“ zabručel konejšivě barbar. „Klídek, hochu. Klídek!“

K principálově údivu se hřebec vrátil ke Gathovi a nozdrami se otřel o paži svého nového pána nahánějícího strach. „Já jsem ho nenabyl, *bukko*“ oznámil barbar Hnědému Jendovi s pohledem upřeným na koně. „Když jsem sem dorazil, byli tito muži už mrtví. Prostě jsme se setkali a uzavřeli dohodu.“

Hnědý Jenda pohlédl na zem a spatřil kopí Fangko. „Aha,“ zabručel, pak se ušklíbl a potřásl hlavou. „Nepřestáváš mě překvapovat. Zdá se, že cokoli uděláš, je obestřeno aurou tajemství. Zvláště dnes.“

Gath na něj zpytavě pohlédl.

„S každou hodinou se naše řady rozrůstají. Ještě nikdy nevládla mezi lesními kmeny taková jednota. Dovedl jsi je k neslýchanému vítězství! Teď už netouží jen osvobodit své ženy a děti, ale dychtí po pomstě.“ Zamyšleně zaváhal: „Ale co ty? Je Gath Baal potěšen svou novou rolí?“

Gathův pohled, který upíral na starého principála, ztvrdl: „Potěšen budu, až získám, co chci. Ale ona tady není. Když jsem

přišel, byla pevnost prázdná.“

Hnědý Jenda jeho slova zvážil a namítl: „Ale tohle je motýlí pevnost, o které lovec odměn řekl Wowellům, a my oba víme, že existovala jen malá naděje, že ji budou držet tady.“ Stařec se rozhlédl kolem sebe. „Nicméně mě překvapilo, že jsi mhle tvrz našel opuštěnou. Nejspíš pevnost za tebe dobyla tvá pověst.“

Gath pokrčil rameny, zvedl sedlo, jemně jej položil na hřbet koně a začal utahovat podpínku. „Viděl jsem, jak se na jihu zvedá prach. Vyrazil jsem za ním, ale pak zmizel a já jsem v písku nedokázal najít žádné stopy.“

Hnědý Jenda přikývl: „Oni tam jsou, ale musíš vědět, jak je najít. Cesta do Bahaary trvá tři dny, možná víc. Záleží na síle větru. Takže dva jezdci mají pořád šanci je dohonit, pokud si pospíší. Jestli je to děvče s nimi, brzy ji budeš mít zpátky.“ Stařec se usmál a přelétl hřebce hodnotícím pohledem: „Zdá se, že jsi pro pronásledování přímo stvořený.“

Gath zvedl sekeru, přehodil si ji na záda a opatrně nasedl na koně. Hřebec učinil pár kroků stranou, jak přivykal neobvykle těžkému nákladu. Barbar položil ruku koni na hřívu a v očekávání shlédl na Hnědého Jendu.

„Jistě,“ přikývl Hnědý Jenda. „Rozhodně pojedu s tebou a ukážu ti cestu. V poušti číhají nebezpečí, o jakých obyvatel lesa, jako jsi ty, nemá ani tušení. Ale nejdřív musíš pochopit, k čemu tady došlo.“ Ukázal na korouhev s koňskými ohony nad Yat-Fengovým hrobem. „Ten pohřbený chlap nebyl žádný obyčejný vojevůdce, ale vrchní velitel kitzaacké pouštní armády. Jednalo se o zástupce samotného diktátora Klanga. Tento vojevůdce byl nepochybně popraven proto, že jej dnešní porážka beznadějně zostudila. Aby se Klang vyhnul podobnému osudu, bude teď muset proti tobě vyslat nejen své regimenty, ale i mágy. Budeš potřebovat mé znalosti.“

„Stačí, když mi ukážeš cestu,“ zavrčel barbar.

„Kdepak,“ namítl Hnědý Jenda. „Mohu být nápomocen daleko víc. Pokud zjistíme, že už Červenku dovezli do Bahaary, budu pro tebe stejně neocenitelný jako ta tvá velkolepá přilba. Znám způsoby jednání kultu Motýlí bohyně. A vím o všech stinných stránkách Bahaary.“

Zavládlo ticho, které přerušovalo jen nepokojné podupávání hřebce.

„Dobrá," přikývl Hnědý Jenda. „Je fajn vědět, že v té přilbě zbylo trochu místa pro rozumné uvažování. Protože taky musím vědět, proč se tak zoufale snažíš zachránit tu dívku. Jestli na ni už zkusili nějaké své kouzelnické triky, aby obrátili její magii proti tobě, nemohu ti pomoct, pokud nebudu vědět, o co se jedná."

„Teď na tyhle kecy nemáme čas."

„Ale no tak, příteli," chlácholil starý principál barbara. „Právě teď je nejvyšší část vyjevit temná tajemství."

Gath se beze slova otočil a zamířil k pouštní bráně. Aniž by se ohlédl, drsně zavrčel: „Jestli jedeš se mnou, tak sebou hni."

Hnědý Jenda bezmocně rozhodil ruce a spěšně začal hledat sedlo. S Kosťovou pomocí vypráhl ze spřežení nejsilnějšího koně a osedlal jej. Pak nařídil Kosťovi, aby počkal na Dýkouše a barbarské vojsko. Poté, až se armáda občerství, má každý desátý muž obdržet pochodeň a pokračovat do pouště podle značek, které tam Hnědý Jenda zanechá. Principál pak mrštně vyskočil na koně a rychle odcválal pouštní bránou za Gathem. V noční temnotě vypadal Hnědý Jenda o dvacet let mladší.

Kapitola třiapadesátá

KOUPEL

Dang-Ling otevřel doširoka dveře místnosti plné husté páry a široce se usmál. Zamrkal růžově nalíčenými víčky a zašveholil: „Jen pojď dál. Srdečné díky, že jsi přišel. Nyní ji koupeme."

Přede dveřmi v naleštěné černé chodbě bahaarského Chrámu snů netrpělivě postával Klang. Za ním stali velitelé stráží a popravčího oddílu. Všichni byli odění v plné zbroji. Diktátor pohlédl na velekněze stejně znechuceně jako na přeslazený zákusek a vstoupil.

Dang-Ling rezolutně zavřel dveře před nosem dvou velitelů a z háku na kamenné zdi sundal velký bambusový vějíř. Rozehnal páru a vykročil vpřed. „Tudy, můj pane. Zrovna se koupe. Ale dávej pozor, ať neuklouzneš. Než jsme jí podali uklidňující prostředky, hrozně se bránila, a tak je všude voda.“

Velekněz vedl Klanga hustou párou k velké okrouhlé nádrži, která byla usazena uprostřed kamenné podlahy.

Obrovský němý černoch Baak stál po pas v kouřící vodě, pod paží držel Červenčino bezvládné tělo a mydlil její obarvené vlasy. Kolem její hlavy byla voda zbarvená tmavým barvivem.

Klang si se zájmem prohlížel neposkvrněnou pannu. Červenka měl pootevřená ústa a rychle, trhaně oddechovala. Oční víčka se jí chvěla a čas od času se otevřela a odhalila lesklé nepřítomné oči.

„Je opravdu překrásná, nemyslíš?“ spokojeně zachrochtal Dang-Ling. „Přivedl ji Gazul a dostal mimořádně dobře zaplaceno. Ten chlap je skutečně dobrý. Obarvil jí vlasy a oblékl rozedrané hadry. Ale já jsem ji samozřejmě okamžitě poznal.“

Dang-Ling mávl ochablou rukou a mohutný Baak zvedl Červenku z vody jako pírko. Pomalují otáčel, aby její lesknoucí se hladké tělo bylo vidět ze všech stran: štíhlé nohy laně, ploché snědé břicho, zvednutá pevná ňadra s bradavkami zrůžovělými horkem a nádherné rudozlaté vlasy, ze kterých odkapávala voda. Klang si tuto bezmocnou krásu potěšené prohlížel.

Když si Dang-Ling povšiml diktátorova zájmu, mléčně bílá tvář mu zrůžo-věla a hlas se mu zachvěl: „Už jsi někdy spatřil tak báječný výtvor?“

„Je to ještě dítě,“ vyštěkl Klang a otočil se k veleknězi. „Jakou moc může mít nějaké dítě nad tím zběsilým zabijákem?“

Dang-Lingovy rty se opovržlivě zkřivily, ale své znechucení zakryl uctivými slovy: „Můj pane, to je i pro mě hádankou, ale jsem přesvědčen, že ta dívka má v sobě nějakou magii, která se stane klíčem k jeho zničení.“

„Pak zjisti, o jakou magii se jedná, kněze. A rychle!“

Dang-Ling se prkenně uklonil, ale tváří se mu mihl ublížený výraz, který nedokázal zakrýt. „Pokud mi dovolíš pokračovat, vezmu ji do své laboratoře a ihned začnu se zkoumáním.“

„Teď ne. Ještě jsem neskončil.“ Klang zabodl do černocha podezřívavý pohled.

Velekněz se uklonil a rozmrzele odvětil: „Baak tě neslyší. Je hluchoněmý.“

Na okamžik mezi oběma muži zavládlo ticho, pak diktátor oznámil: „Nařídil jsem armádě, aby utvořila hráz mezi barbarským vojskem a tímto městem. Má za úkol postup barbarů zpomalit, ale musí se vyhnout přímému střetu.“

Do veleknězových očí se vloudilo napětí.

„Jsem rozhodnut odkládat bitvu do doby, než mi ty, Dang-Lingu, odevzdáš magii, která zničí toho jejich vůdce. Je ti to jasné? Mé srdce kopí Fangko nevyrve. Já toho prokletého barbar zabiju vlastníma rukama.“

Velekněz zabreptal: „Jak si můj pán přeje, ale… ale vlastníma rukama? To je přílišné riziko! Zbytečné riziko! Nešťastné uklouznutí na kaluži krve může způsobit katastrofu! V takovém souboji neexistují žádné záruky a tvá bezpečnost představuje bezpečnost nás všech.“

Klang položil velekněze ruku na rameno a bolestivě jej stiskl, když si změkčilého albína přitahoval blíž. „Budu mít záruky, kněze. Ty se o ně postaráš. A kromě toho, co nám poskytne tohle dítě, ty mi zajistíš neporazitelnou zbraň. Je ti to dost jasné?“ Diktátorovi zazněla v hlase zlomyslná krutost.

Dang-Ling, který pochopil, co má jeho nadřízený na mysli, se náhle uvolnil, ale dával si pozor, aby své pocity nedal najevo. „Rozumím, můj pane,“ odvětil uctivě. „A tvé požadavky přišly naštěstí v příhodný čas. Mí informátoři mi sdělili, že ten bezbožný Pán temnot chce sám toho démona zničit.“

„Jací informátoři?“

„Mí známí mágové. Zvláště jedna kouzelnice je schopná občas získat jeho pomoc.“

„Tak se s ní dohodni. Přines mi tu nejmocnější zbraň, jakou má,“ nařídil diktátor.

„Vše musí proběhnout v dokonalé tajnosti.“

„Jistě,“ přikývl Klang.

Dang-Ling se mírně uklonil. „Jakmile dorazí, zeptám se jí. Měla

by tu být již brzy. Jsem si jist, že nám ráda pomůže a její pán také. Bůh smrti bude poctěn, že bude moci pomáhat tak velikému a mocnému vůdci, jako jsi ty. Ale jeho cena může být strašlivě vysoká.“

„Nepoučuj mě, kněze,“ vyštěkl Klang. „Plně si uvědomuji povahu této transakce.“

Velekněz se uklonil. Diktátor se otočil, prošel párou ven z místnosti a bouchl za sebou dveřmi.

Dang-Ling se ušklíbl, pospíšil k okraji nádrže a zatleskal. Veliký černoch vynesl dívčino tělo, ze kterého kapala voda, po schodech z nádrže a odnesl ji do vzdáleného rohu místnosti. Velekněz zatáhl za páku skrytou ve zdi a z podlahy se zvedl obrovský balvan. Ke stropu se zvedl oblak kouře, ozářený plameny. Oba muži začali sestupovat skrze mrak dýmu. Odlesk ohně se zamihotal v Červenčiných mokrých rudozlatých vlasech. Když sestoupili až dolů, balvan klesl zpět na své místo.

Kapitola čtyřiapadesátá

SKLENĚNÁ KLEC

Zakouřené schodiště vedlo do velekněžovy podzemní pracovny. Oba muži přešli místnost a vstoupili do dveří vedle pracovního stolu, které za sebou zavřeli.

Nacházeli se ve velké obdélníkové komnatě s kamennými stěnami, která Dang-Lingovi sloužila jako laboratoř. Všude kolem se nacházely křivule, baňky, kádinky, chladiče, ampule, lžíce, tavící kelímky a uzavřené skleněné nádoby s lidskými a zvířecími orgány: srdci, pohlavními žlázami, játry, penisy a jazyky. Na stole byl smontován labyrint vzájemně propojených láhvově zelených nádob, k nimž vedly průhledné křišťálové trubice, upevněné u stropu železnými tyčemi. Mnoha spoji prosakovaly syčící výpary, které na

vzduchu kondenzovaly a skapávaly do dýmajících kalužin na podlaze.

Křišťálové trubice se vinuly k obrovské, dokonale průhledné nádobě, napůl ukryté za celým aparátem, který připomínal vrcholný výtvor jakéhosi chorého mozku.

Hrdlo obří nádoby přidržovaly železné kruhy, které visely od stropu. Její deset stop široké dno se houpalo nad kruhovým otvorem v kamenné podlaze. Baak vyšplhal po žebříku na dřevěné lešení, postavené kolem dlouhého válcovitého hrdla. Použil kladkostroje, upevněného u stropu, a spustil Červenku hlavou napřed hrdlem do skleněné nádoby.

Nahé, bezvládné tělo pomalu klesalo do křišťálové koule, jejíž sklo jej téměř trojnásobně zvětšovalo, a v Dang-Lingových lačných očích se zableskl chtíč.

Když Červenka klesla na dno, Baak sešplhal hrdlem dolů a odvázal ji. Pak vylezl ven a vytáhl provaz za sebou.

Dang-Ling sestoupil po kamenném schodišti, které obkružovalo nádobu, a pozorně si začal prohlížet Červenčino zvětšené tělo a hledat určitou značku, číslo nebo tetování. Ze dna jámy sledoval, jak se Červenka apaticky překulila na záda a pak opět na břicho. Pootevřela víčka, spatřila lehce vypoulené Dang-Lingovy vlhce lesklé oči několik palců od svých a opět omdlela.

O několik hodin později, když dvě Dang-Lingovy kněžky ve středním věku jménem Dazi a Hatta přestaly vlévat do nádoby různé tekutiny, zůstal velekněz unaveně sedět na kamenném schodišti a shlížel na vlhké dívčino tělo, z něhož stoupala pára. Dříve, když Červenčinu nahotu oviíjel rudý kouřící dým, který se bodavě zakusoval do jejího těla, velekněz očekával, že se objeví tesáky nebo šupiny. Pak, když byl do nádoby vpuštěn jantarový dým, Dang-Ling se modlil, aby se objevily žluté kočičí oči a drápy. Ale u Červenky k žádným změnám nedošlo. Pak dívku málem pohřbili v bílém prášku, ale žádná hmyzí křídla ani tykadla se neukázala. Žádné výsledky nepřinesla ani aplikace rituálně očištěné mořské vody, která měla odhalit vztah k mořským démonům.

Červenka, vyčerpaná bolestí a hrůzou, ležela s rozhozenými údy na dně nádoby. Dang-Ling, vyčerpán úsilím a zklamáním, ležel s

rozhozenými údy na kamenné podlaze pod nádobou. Velekněz si povzdechl a otočil hlavu k ustaraným tvářím Baaka, Hatty a Dazi. „To je strašné. Už nám nezbyl žádný lektvar? Takže mám uvěřit, že se jedná jen o další hezkou holku?“

Kapitola pětapadesátá

CHELA KONG

Obrovskou oblast mezi pevností u Úžin a městem Bahaara vyplňovaly obrovské písečné duny, které se přes poušť táhly do nekonečna. Jinak byl tento prostor prázdný a tichý jako smrt, až na hromadu převrácených balvanů u sutin vesnice, která byla zničena dávno před příchodem Kitzaakků. Ta vesnice bývala pouštním tržištěm se zlými a nebezpečnými magickými amulety, vyřezanými z kamene. Tento trh tak úspěšně porušoval základní pravidla starověkých vládců pouště, že se rozhodli vesnici zničit. Od těch dob již na ni, až na pár vypravěčů, všichni zapomněli. Všechno, co o té vesnici dnes věděli Kitzaakkové a další poutníci, bylo jen to, že se nazývala Chela Kong. Důvod úspěchu původních obyvatel si dnes pamatoval už jen písek.

Převrácené balvany se nepodobaly ničemu jinému v poušti, zdálo se, jako by došlo k výbuchu ze samotného nitra země. Tyto kameny tvořily povrch země dříve, než bylo rozhodnuto o tom, jak budou vypadat zvířata, hmyz, plazi, ryby a ptáci a co bude správné a co špatné. Balvany vyslaly do vzduchu mimořádné výpary. Našly a zmnohonásobily mystickou sílu i v těch nejmenších a nejslabších amuletech, takže okamžitě odhalily přítomnost každého čaroděje a všechnu jeho moc. Tento fenomén byl nejúčinnější po půlnoci, kdy byl pouštní písek chladný a krajinou se hnal studený vítr, aby svolal nejen noční tvory, kteří obývali poušť, ale aby shromáždil i ty výpary.

Nyní, když se blížila půlnoční hodina, sedělo kolem ohňů uprostřed sutin čtyřicet nomádských otrokářů s napřaženými amulety. Tito potomci starověkých kočovníků, kteří kdysi ovládali poušť a od dětství byli zasvěceni do tajemných legend, věděli, aniž by chápali proč, že když budou tábořit v Chela Kong, drogy, které užijí, je nějakým způsobem posílí. Když tady tak čekali, hladili a líbali nádobky s drogami.

Kočovníci byli špinaví a uprášení a modrošedá těla, zdeformovaná přílišným užíváním cabalakku, jim kryly pouze bederní roušky. Ženy měly špinavé, rozcuchané hřívy propletené hady. Všichni měli prodloužené paže a ušní lalůč-ky, holé lebky byly tu a tam zdobeny krátkými růžky, vzadu jim kmitaly ohony a paže byly pokryté zkostnatělými hřebeny. Tváře těch, kteří užívali drogu nejvíce, připomínaly psy.

Vedle každého muže bylo do hlíny zabodnuté kopí. Zbraně byly obarvené indigem a dřevěným uhlím. Ratiště byla zakončená zubatými vlnitými ostřími, trojzubci a sekerami.

Otrokáři popíjeli hustou, tmavou tekutinu, která bublala v malých kotlících nad ohni. Když nadešla půlnoc, všichni nomádi zamumlali krátké modlitby, do kotlíků vyprázdnili své nádobky s drogami a horkou tekutinu jedním douškem vypili. Modrošedá těla se jím začala zmítat v křečích. Na kostnatých tvářích jim vykvetly karmínové skvrny.

Dva přejedení kitzaačtí obchodníci s otroky, kteří si najali nomády jako průvodce a dozorce, dřepěli u ohýnku uprostřed mýtiny. Oba byli oděni v drahých vyšívaných tunikách a prsty jim zdobily těžké prsteny. U nohou jim na mosazných mísách a tácech spočívaly nedotčené džbány s vínem a čerstvé ovoce.

Každou chvíli dvojice vyhlížela do ztemnělé pouště, jako by očekávala, že se na ně temnota vrhne.

Za oběma obchodníky stály povozy s klecemi, ve kterých se tísnilo více než dvacet chlapců z lesa. Jejich sestry a matky, třesoucí se strachem a zimou, ležely na zemi u povozů. Na okraji pochodněmi ozářené mýtiny se popásali voli.

Obchodníci s otroky se k sobě schoulili tak těsně, že se břichy dotýkali. Starověkým kitzaackým snovým jazykem opakovali slova,

která si toho dne už vyměnili mnohokrát. Stále dokola se vzájemně ujišťovali, že kitzaacká armáda se zcela jistě nachází někde mezi nimi a vojskem barbarů a že ti dva jezdci, které viděli na stezce daleko za sebou, nebyli nikým jiným než námezdnými žoldáky, mířícími do Bahaary. Určitě se nejednalo o toho obávaného Posla smrti. Oba muži krátce pohlédli na své nomádské průvodce, kteří představovali jejich jedinou ochranu. Změny, ke kterým u nomádů došlo, se nedaly přehlédnout. Jejich rohy, ohony, hřebeny a tváře se prodloužily, a ačkoli v dohledu nebylo ani známky po nějakém nepříteli, divoši se začali připravovat na boj, jako by jejich pouští vycvičené smysly slyšely nebo viděly věci, které obchodníci nemohli spatřit.

Měsíc pomalu sklouzl k okraji modročerné oblohy a pak se ponořil za nekonečný plochý obzor. Nyní vládu nad nocí převzalo ticho a temnota.

Všechno začalo tichým zvukem, který se ozval kdesi u sutin severního valu. Následoval gejzír krve, který se ve světle pochodní zamihotal proti černému nebi, rozletěl se do fontány rudých vlhkých diamantů a zmizel v temnotě.

Když nomádi vyskočili a popadli svá kopí, ze tmy se vypotácelo bezhlavé tělo strážce, který držel hlídku u severního valu, a padlo k zemi. Kočovníci se přikrčili a vystrašeně bodali oštěpy před sebou, jako by se snažili probodnout temnotu noci.

Oba obchodníci s otroky se hbitě ukryli do hlubokého stínu za povozy a vyděšeně se rozhlíželi. Barbarští chlapci v klecích cloumali mřížemi a dívky a ženy se pokoušely zbavit pout. Pak všichni svorně zalapali po dechu a znehybněli.

Z černé noci se vynořila hrozivá živoucí temnota, obrovský válečník na velikém černém hřebci. Kůň si snadno razil cestu sutinami, jako by byl odjakživa zvyklý spásat nízkou tuhou trávu, rostoucí na rozvalinách. Jezdec svíral válečnou sekeru, jejíž zkrvavené ostří se lesklo v pablescích ohně. Barbarova široká ramena korunovala rohatá přilba. Oční průzory přilby, které připomínaly okna do děsivé duše, rudě žhnuly, jako by lebka a mozek válečníka byly v plamenech.

Kitzaačtí obchodníci se začali potit a tlumeně naříkat. Zajatí

barbaři zůstali zírat s otevřenými ústy. Hlouček křičících nomádů, kteří se seběhli za hlavním ohništěm, se ježil kopími jako dikobraz.

Vetřelec sesedl z koně a vkročil do svitu ohňů. Zdálo se, že na nomády, kteří mu zahrazovali cestu, úplně zapomněl. Mohutný barbar rozkopl nízkou zeď, jako by to byla hromada roští. Ramenem zbortil část stěny s dveřním otvorem. Širokou dlaní zatlačil do další zdi. Ta se poslušně zhroutila a zvedla mračno prachu, který uctivě zavířil kolem válečníkových svalnatých lýtek. Temný bojovník vylezl na hromadu suti, shlédl na nomády a oběma rukama pozvedl sekeru nad hlavu. Uzlovité svaly se mu napjaly a barbar zaútočil jako lavina kmitající oceli.

Krok před čekajícími hroty kopí válečník ukročil, otočil se na jedné noze a divoce máchl sekerou v širokém oblouku. Čepel v lese ježících se kopí vykousla půlměsíc. Síla úderu vehnala barbara mezi ztupená ratiště kopí. Dřevo praskalo a lámalo se. Hroty kopí se zachycovaly v barbarově kroužkové zbroji; další bojovníka bodaly do nohou a paží, ale nezdálo se, že by si toho všímal. Sekera, kterou barbar opět pozvedl nad hlavu, se nyní znovu hnala s drtivou silou směrem k nomádům. Tentokrát se čepel zakousla do masa a kostí. Otrokářům stříkaly z krků, paží a hrudníků gejzíry krve. Modrošedá těla se svíjela v rudých fontánách. Sekera dychtivě vykonávala svou práci a z rohaté přilby se ozýval divoký řev plný zběsilého uspokojení.

Děsem ztuhlí kitzaačtí otrokáři, kteří masakr pozorovali, si v hrůze zakrývali zrak. Jak temný válečník pomalu stoupal po rostoucí hromadě mrtvých a umírajících, oba obchodníci propadli panice a dali se na útěk.

Přeběhli stezku a vyrazili pouští směrem na jih. Slepě proklopýtali kolem Hnědého Jendy, který pospíchal po stezce k rozvalinám vesnice. Starý principál na ně nejisté pohlédl, pak přelezl rozbořenou zeď a vyběhl na pahorek za povozy s klecemi, kde se zastavil. Šokované vytřeštil zrak a nohy pod ním poklesly.

Gath Baal stál na hromadě mrtvol a zběsile máchal sekerou. Přeživší kočovníci jej obklíčili. Krví zbrocení nomádi se útokem hnali přes mrtvoly spolubojovníků pod barbarovu nemilosrdnou sekeru. Kusy těl létaly vzduchem v gejzírech krve, ale divoši

nepřestávali útočit. Gath se až po kolena bořil do změti rozsekaných těl a klouzal po zkrvavených hrudnících a uťatých hlavách. Umírající muži barbara chytali za nohy, kousali jej do nich a z posledních sil se snažili Gatha stáhnout do svého krvavého hrobu.

Hnědý Jenda spatřil Koště a Dýkouše v okamžiku, kdy s tlupou dobrovolníků dorazili na okraj mýtiny. Pohled, který barbary zmrazil na místě, starého principála naopak uklidnil natolik, že byl schopen si povšimnout jejich příchodu.

Boj skončil a Gath Baal zmizel. Zůstala po něm jen hromada mrtvol, velká jako stoh sena. Z ní čněly chvějící se nohy, zkrvavené tváře a křečovitě zaťaté ruce.

Na vrcholku hromady se cosi pohnulo. Useknutý ocas spadl dolů, na okamžik zůstal viset na trčícím meči a pak dopadl na zem, kde se křečovitě svíjel, dokud nepřestal krvácet.

Nikdo ani nedýchal.

Vrchol stohu mrtvol se nadzvedl a vynořily se rohy, z nichž visely kusy vnitřností. Vzápětí se objevila ocelová maska, jejíž oční průzory žhnuly. Barbar ze sebe setřásl mrtvá těla a vyhrabal se na hromadu. V ruce stále svíral sekeru zbrocenou krví. Gath strhal z kroužkové zbroje ulámané hroty kopí a pak od-klopýtal k zajatým barbarům.

Prohlížel si spoutané ženy, aniž by věnoval pozornost faktu, že mu krev z utrpěných zranění stéká na jejich tváře. Jeho krev se mísila s jejich slzami úlevy a třísnila zcuchané vlasy na skloněných hlavách. Když Gath nenašel, koho hledal, zklamaně zavrčel, přeťal sekerou okovy spoutaných žen, rozbil klece a odkráčel do noci.

Chlapci se vyprostili z rozbitých klecí a vrhli se do čekajících náručí svých matek a sester. Dobrovolníci se vzpamatovali a rozběhli se k nim.

Hnědý Jenda se přivítal s Kostem a Dýkoušem, kteří pyšně ukazovali do pouště. Na severu se na obzoru mihotala řada plamenů pochodní. Vojsko barbarů.

Stařec se spokojeně usmál, pak spatřil temnou rohatou siluetu, která šplhala po hromadě trosek. Když dorazila na vrcholek pahorku, zůstala stát proti nočnímu nebi a zírat směrem na jih. Závany kouře se jí svíjely kolem lýtek. Dým zhoustl a zahalil celou postavu, jako

by samy balvany dýchaly. Tělem Hnědého Jendy náhle proběhlo zamrazení. Na pahorku nestál muž, kterého starý principál znal, ale nějaký démon.

Hnědý Jenda si mnul paže, dokud mrazení nepřešlo, pak odvážné vykročil ke Gathovi. Když stařec vystoupal na pahorek, našel barbara sedět opřeného o pozůstatek zdi. Gath se na Hnědého Jendu ani nepodíval. Průzory v přilbě nepřestávaly žhnout.

Principál se zachvěl úzkostí a odporem, přinutil se dřepnout si a opatrně promluvit. „Co se ti stalo?“

„Musím ji najít,“ zavrčel Gath vzdáleným, zoufalým hlasem. „Musím vidět její tvář a dotknout se jí.“

Když Hnědý Jenda pozoroval, jak rudý žár za očními průzory pohasíná, tváří mu prokmitlo nejasné poznání. „Myslím, že začínám chápat,“ zabručel tiše, „ale na to, abych ti pomohl, to nestačí. Jaký druh magie tě ovládá?“

Velká kovová přilba se naklonila dopředu, Gath ji uchopil oběma rukama a lokty se opřel o kolena.

Hnědý Jenda se přišoural blíž a posadil se vedle mohutné temné postavy. Natáhl paži, aby ji chlácholivě položil Gathovi na rameno, ale pak zaváhal. Náhle starého principála přepadl pocit, že na úkol, který jej čeká, nestačí, že nemá dostatek sil, dovedností a zkušeností, které tato noc vyžaduje. Tvář mu ochabla a Hnědý Jenda měl dojem, že má nejméně tisíc let. Trvalo dlouho, než promluvil.

„Máme dvě možnosti, příteli. Postupovat s vojskem a bojovat s Kitzaakky, dokud nepadneš vyčerpáním… nebo se ji pokusit najít sami. Tajně proniknout do Bahaary a zkusit štěstí. Tvou přilbu bude těžké utajit. Možná nám tohle dobrodružství překazí, ale podle mého, je to naše největší šance. Co myslíš ty?“

Odpověď nepřicházela.

„Myslím, že bychom si měli uvědomit, že pokud zemřeš ty, ona nejspíš také.“ Temná postava náhle vstala.

Hnědý Jenda chvilku čekal, pak zamumlal: „Před dvěma dny jsem se choval jako namyšlený pitomec, když jsem tě žádal, abys mi uvěřil. Myslel jsem si, že když znám kousky skládanky, budu ji umět i poskládat. Jenže jsem vůbec netušil, jak mocní hráči mhle hru hrají. Tahle záležitost zdaleka překračuje mé ubohé schopnosti chápání, a

pokud si uvědomuješ přítomnost zla, tak jak si myslím, nemohu očekávat, že bys mi věřil. Má mysl má prostě příliš mnoho temných stránek, takže by mi stěží uvěřil i člověk, který má jen zlomek tvých schopností.“

Gath se nepohnul ani nepromluvil.

Hnědý Jenda se uštěpačně zachechtal. „Od prvního dne u Citroníkového přechodu jsem měl v úmyslu tě využít podle svých představ, abych zajistil Grillardům, aby i nadále mohli předvádět své laciné triky. A k čemu došlo? Můj osud řídí holka, kterou jsem sám vybral. Děcko, které nemá ani šajn, o kolik hlav zkrátí nepřátele tvá sekera ani kolik národů smeteš z povrchu zemského. Jsem poražen. Jsem hotov. Nemůžu ti pomoct… tobě, pro kterého bych udělal cokoli. Nicméně musím ti říct, Gathe, ať už mi věříš, nebo ne, že ani osud naší země mi není lhostejný. Ale jestli chceš, tak já odejdu.“

Následovalo dlouhé ticho a pak se ze tmy ozval hlas, který jako by vycházel z hlubin zmučené duše. „Zůstaň, starce, a dobře poslouchej.“

Kapitola šestapadesátá

KOŘENY ANSARIE A MERALDY

V Dang-Lingově tajné podzemní laboratoři seděla nahá oschlá Červenka Jezerní vlas na dně obrovské skleněné nádoby, která se ve světle olejových lamp mihotala jako veliký drahokam s teplým hnědým tělem uprostřed.

Dívka lhostejně pojídala tmavý chléb a sýr. Když dojedla, svlažila si hrdlo vínem, pak se na zakřiveném dně nádoby svinula do klubíčka a zavřela oči. Chvíli dlouze a zhluboka oddechovala, pak otevřela oči, vrhla podezřívavý pohled skrze sklo a zajíkla se.

Na schodišti stála Hadí královna a pyšně na ni shlížela. Kobra byla oděná v brnění, jež se skládalo ze zlaté tuniky a stříbrných plátů,

které se blýskaly na jejím velkolepém poprsí a nádherných stehnech. Ruce měla opřené v bok a rudé nehty připomínaly krvavé drápy.

Havraní vlasy jí zakrývala stříbrná čapka ve tvaru kobry, pokrytá diamanty, s topasy místo očí. Kobřina tvář připomínala slonovinu, na lících zbarvenou do šarlatová. Tmavé oči se zlovolně leskly.

Červenka se znovu bezmocně svinula do klubíčka a hlavu si zakryla holými pažemi.

Dang-Ling se ke Kobře podlézavě»přitočil a obezřeme pronesl: „Doufám, vaše výsosti, že s procedurami, které jsme s touto dívkou prováděli, souhlasíte. Pracovali jsme pilně, ale ona si stále uchovává své tajemství. Pokud ovšem nějaké má."

Hadí královna si namísto odpovědi s obdivem prohlížela bludiště trubic, lahví a nádob. „Jsem ohromena. Ještě nikdy jsem tak složité zařízení neviděla."

„To mě překvapuje," uklonil se Dang-Ling s předstíranou skromností.

„O tom nepochybuji," zavtipkovala Kobra a pak se stroze zeptala, „co je tvou specialitou?"

Její úsečnost velekněze zaskočila. Jeho sebedůvěra se rozplynula a on vykoktal: „Moje specialita? No," nervózně si mnul a mačkal masité růžové dlaně, „možná to nebude znít příliš vznešeně… ani užitečně… ale z úcty k Motýlí bohyni, která je uctívána v objetí posvátných prostitutek, je má laboratoř určená k studiu tělesných požitků."

Kobře zablesklo v očích pobavení. „A tu barbarskou dívku jsi v tomto směru zkoumal?" zeptala se šibalsky.

Aniž by čekala na odpověď, otočila se k Července zády. „Abych pravdu řekl, tak ne," zamumlal omluvně Dang-Ling, „nezdálo se pravděpodobné, že by takové dítě už ovládalo nějaké skutečné pohlavní síly. Mé úsilí se soustředilo spíše na odkrytí její pravé povahy."

„A co jsi zjistil?"

„V podstatě nic. Je prostě tím, na co vypadá… mladou, krásnou, ale nezkušenou dívkou."

Hadí královna si kněze povýšeně změřila: „Možná jsi ji špatně ocenil, knězi. Nepřekvapuje tě například, že na to, jak je mladá, ji její

nahota vůbec neuvádí do rozpaků a že vypadá spíše smyslně?“

Dang-Ling pohlédl na Červenku. „No… tedy… vlastně ano,“ vykvikl velekněz. „Máš naprostou pravdu. Je předčasně vyspělá.“

Pohled Kobřiných černě lemovaných očí ztvrdl stejně jako její hlas.

„Dobře poslouchej, knězi. Pokud se Temnému podaří ovládnout moc té přilby, může její síly obrátit nejen proti tobě a mně, ale i proti našemu pánu, samotnému Bohu smrti.“

Dang-Ling se zapotácel.

Hadí královna jemným pohybem zasunula chvějící se kadeř za knězovo ucho. „Tvůj strach je oprávněný. V ní se skrývá strašlivější a záludnější nepřítel, než jakému Pán temnot kdy čelil. Tahle čarodějka nejenže ovládá moc přilby, ale dokáže tu přilbici sundat barbarovi z hlavy holýma rukama.“

„Ne! To nemůžeš myslet vážně.“

„Ale ano.“ Kobra namířila svůj dlouhý prst na uvězněnou dívku. „Knězi, ty ani netušíš, jak výjimečně cenného vězně jsi polapil. Ona je neocenitelná. Ta holka toho barbara ovládá a drží při životě.“

„Ale já jsem ji prověřil!“ vykoktal Dang-Ling. „Ona… ona v sobě žádnou magii nemá!“

„Ale má,“ zašeptala Hadí královna. „Ty jsi prostě hledal jen nesprávnou věc.“ Kobřina osobnost se prudce změnila. Žena zmizela a na jejím místě se objevila temná kouzelnice. „Přines mi kořeny ansarie a meraldy a soudky čerstvého mléka. Kravského, kozího nebo kočičího! Na tom nezáleží. Ale rychle!“

O chvíli později stály Dazi a Hatta na žebřících nad hrdlem obrovské nádoby a velkou skleněnou trubicí polévali Červenčino tělo bílou tekutinou. Opodál stál na kamenné podlaze Baak a pumpoval mléko z podzemních kádí do skleněných trubic.

Dang-Ling s Kobrou postávali na vrcholku kruhového schodiště a pozorovali, jak se Červenka snaží vyhnout záplavě mléka. Dívka uskočila stranou, ale nohy jí uklouzly na mokré podlaze a ona už po několikáté upadla. Divoce kolem sebe vrhala vzdorovité pohledy.

„Měla jsem to poznat, hned když jsem ji poprvé spatřila,“ poznamenala Kobra. „Má v sobě mimořádnou touhu… a schopnost vcítit se do druhých. Jak výjimečná kombinace.“

Dang-Lingova tvář zrudla očekáváním. „Má dokonalé tělo.“

„To není jen tělo, kněži,“ odsekla Kobra. „Podívej se zblízka.“

Dang-Ling sestoupil po schodech na dno jámy. Opřel se rukama o skleněnou nádobu a naklonil se vpřed, až se nosem dotýkal skla.

Červenka sebou divoce, nemotorně mlátila v husté bílé záplavě, ale její pohyby působily eroticky. Zdálo se, jako by její údy, ňadra a celé tělo smyslně tančily v tekuté bělobě. Zpod oříškově hnědé pleti začala vystupovat bílá zář a šířit se po jejím hladkém, pevném těle. Naplnila dívčino tělo světlem, které se rozlévalo až do špiček prstů na rukou i nohou.

„Už to vidím,“ zaječel Dang-Ling. „Vidím to!“

Červenčino tělo začalo vyzařovat paprsky bílého světla, které pronikaly sklem nádoby a zaplavovaly rozrušenou tvář velekněze. Dang-Ling v hrůze odklopýtal pozpátku ke stěně jámy s tváří zrůzněnou děsem. Jasné paprsky bičovaly jeho tělo a věznily jej ve svém sevření.

Hadí královna chvíli pozorovala, jak si světlo s knězem pohrává, pak se zachvěla a prohodila: „Kněži, tuhle lekci si budeme muset všichni dobře zapamatovat. U dívek podobných téhle je tělo pouze vnější znak toho, co dlí uvnitř.“

Ačkoli se Dang-Ling ze všech sil snažil od Červenky odvrátit zrak, nedařilo se mu to.

„A o to jde,“ zasyčela Kobra. „Dívej se na ni. To, co vidíš, je tělo neposkvrněné žádnou substancí ani myšlenkou, které by mohly zkazit její duši. Zkrátka, kněži, ona je ten ideál, který zahání násilnickou skutečnost, jakou rohatá přilba nutí barbara spatřovat.“

Do veliké nádoby vtryskla poslední sprška mléka a Červenka se pod jejím dopadem překulila. Pak se její vyčerpané tělo, napůl ponořené v mléce, zastavilo vznášejíc se dolů. Po zmučené pleti stékaly pramínky bílé tekutiny. Než se dívka stačila probrat, vnitřní světlo zmizelo.

„Teď je zbytečné z ní mít strach, protože vůbec netuší, co jsme viděli, a svou moc si vůbec neuvědomuje,“ pronesla Hadí královna chlácholivě.

„Musí zemřít,“ vyštěkl Dang-Ling rozhořčeně. „A to hned!“

„Kdepak,“ odsekla Kobra. „Ačkoli by mi způsobilo veliké

potěšení, roztrhat ji vlastními zuby, nemohu si to dovolit. Můj pán mi nařídil využít ji ke zničení toho barbara a k znovuzískání rohaté přilby. A proto ji naprosto nezbytně potřebujeme. Kdyby zemřela, mohl by se barbar rozzuřit a napáchat na díle mého pána nenapravitelné škody. Přinejmenším jsem si jistá, že my dva bychom jeho nelibost nepřežili. Ale ona bude trpět, knězi, to ti slibuji.“

Dang-Ling bezmocně pohlížel střídavě na Kobru a Červenku. „Jak?“ zeptal se, když Červenka ve skleněné nádobě vstala a unaveně se protáhla. Pak si lehla, stočila se do roztomilého hnědého klubíčka a svým tyranům ukázala záda.

„Jak?“ zopakovala Hadí královna. „Koukni na ni. Bude z ní rozkošný hádek.“

Kapitola sedmapadesátá

LOGIKA

Hnědý Jenda s rukama založenýma za zády se plahočil mezi sluncem vyprahlými sutinami po vyvýšeném valu na okraji Chela Kong. Na hřebenu se zastavil před jedinou věží, která dosud stála, a ovíval se kusem hadru.

Věž kdysi ovládala roh ochranné zdi, ale nyní byla obklopená sutinami a vypadala jako obyčejný kamenný dům. Jedna stěna se již před mnoha lety zhroutila a odhalila podlahu předprsně, která čněla asi pět stop nad sutinami a zastřešovala úkryt podobný jeskyni. Vedle stinného vchodu stál uvázaný Gathův černý hřebec.

Mezi sutinami, které obklopovaly vesnici, tábořilo barbarské vojsko, nyní čítající více než sedm tisíc bojovníků. Barbaři vařili, jedli, brousili zbraně a co chvíli zabrousili pohledem ke starému Grillardovi, na jeho cestě k věži.

Kolem Hnědého Jendy se prohnal závan teplého vánku a starý principál sledoval, jak víří dolů po jižním svahu, zvedá pouštní prach

a míří do nekonečné pouště. Tam nabírá rychlost, mění se ve vítr a žene žlutý písek k temnému sr-povitému útvaru, vzdálenému několik mil. Tam se k nebi zvedly spirály kouře. Kitzaacká armáda.

Chvíli vzdáleného protivníka zvědavě pozoroval. „Proč nás sledují, ale do bitvy se nepouštějí?“ zamumlal si pro sebe. „No, my tuhle hru umíme hrát taky.“ Sestoupil ke vchodu do úkrytu, kde se na okamžik zastavil. Od žaludku se mu po páteři začal šířit až ke krku ledový chlad.

U zadní stěny leželo Gathovo zkroucené tělo. Barbar byl nahý, až na kožešinovou bederní roušku a rohatou přilbu, opřenou o zeď. Nová zranění měl pokrytá pískem a údy nevědomky zkroucené v křeči. Ruka zatápala v prachu po toporu sekery, která Gathovi spočívala vedle nohy.

Hnědý Jenda se přikrčil, hbitě vklouzl dovnitř, dřepl si a pohlédl do očních průzorů rohaté přilby. Z žhavě rudých uhlíků uvnitř se zvedl závoj kouře.

„Co se děje? Co ti to teď dělá?“ naléhal starý principál.

Černá přilba se podivně zakývala vpřed a vzad. Z očních průzorů vyšlehly plameny, které přinutily Hnědého Jendu ucouvnout.

„Aha!“ zasténal stařec. „Ta démonická přilba ti spaluje mozek.“

Principál si povzdechl a klesl zády ke zdi. Vyhlédl otvorem ven na vzdálenou kitzaackou armádu a znovu si povzdechl. „A není divu. Tam venku je tolik zla, že její plamen může živit navěky. Je div, že jsi už dávno nevybudil v plamenech.

Gath se trochu napřímil a chabě zašeptal: „Komu jsi o tom řekl?“

„Ani živé duši! Tvoje vojsko stále věří, že jej vede jejich neporazitelný ochránce. A z toho, jak se kitzaacká armáda krčí v dálce, se odvážím tvrdit, že Kitzaakkové si myslí totéž. Já bych byl tím posledním člověkem, který by chtěl tuto víru podrývat.“ Hnědý Jenda vyloudil na tváři nucený úsměv. „Pokud to lze, můžu tě zkusit povzbudit zprávou, že ta naděje, kterou jsi jim dal, nebyla zbytečná. Naši zvědové se opakovaně utkali s jejich a zahnali je.“

„Co jsi jim řekl?“ naléhal Gath dutým hlasem.

„Řekl jsem jim jen to, co chtěli slyšet. Že až rozhodneš, že nadešel pravý čas, povedeš je do útoku. Převálcuješ jejich vojsko, vtrhneš do Bahaary, osvobodíš zbylé zajatce a přinutíš Kitzaakky

odplížit se navěky ze scény.“

Z přilby se ozvalo hořké, kruté zavrčení.

Ale Hnědý Jenda pokračoval: „Na mou čest, jsem pevně přesvědčen, že by se nikdo neměl dovědět, s čím ses mi svěřil. Ani ta dívka.“

Gath se na Hnědého Jendu nedíval ani jej neposlouchal, jen ztěžka oddechoval. Na napjatém krku jen s námahou udržoval přilbu ve vzpřímené poloze. Po šíji mu stékaly pramínky potu. Náhle se odlomil kus skály, o který byla přilba opřená, a barbarova hlava klesla stranou. Gath máchl rukou, opřel se o zem a podařilo se mu zastavit svůj pád. Hlava mu klesla mezi napjaté paže, jako by se pokoušela spadnout mu z ramenou. Z ústního otvoru rohaté přilby se vydralo bublavé zasténání. Gath s nadlidským úsilím zvedl hlavu a udeřil jí zpět o skálu. Zranění pokrytá strupy a pískem začala znovu krvácet.

Hnědý Jenda se zděsil, ale pak se ovládl a hlas mu ztvrdl: „U Bledá, takhle to nechat nemůžu. Vždycky existuje řešení. Kdyby mě jen napadlo, jak přelstít tu zatracenou démonickou přilbu! Co kdyby sis lehl?“

„Špatně,“ ozvalo se hrdelní chraplavé zabručení. „Ten oheň mi zaplaví žíly.“

„Tak ti pomůžu vstát,“ naklonil se Hnědý Jenda k trpícímu barbarovi. „Kdyby ses trochu prošel, možná…“

„To jsem zkoušel. Ta přilba je teď už příliš těžká.“

„To se s ní děje? Stává se těžší a těžší?“ vyhrkl starý principál. Odpovědí mu bylo souhlasné zavrčení. „A… pak…“ starcova slova odumřela.

„Pak mi urve hlavu z ramenou,“ v Gathově hlase zaznělo vzteklé konstatování faktu.

Hutné vedro prořízlo starcovo zasténání, plné beznaděje. Hnědý Jenda zoufale zabušil sevřenými pěstmi do stropu, pak se mu však rychle vrátila jeho chladná rozhodnost. Připlazil se k umírajícímu barbarovi a vrásčité tváře mu zbrázdil nucený úsměv. Pak starý principál pronesl přehnaně káravým hlasem: „Můj pozoruhodný příteli, ty jsi zapomněl na jednu věc. A to, že já jsem tady šéfem. Já jsem tu *bukko*. A já tě nepošlu na jeviště hrát tragédii. Rozhodně ne

dnes! A ani zítra! A teď se mi to pokus vyjasnit!“

Oční průzory rohaté přilby divoce zažhnuly, jako by uvnitř nebyla hlava člověka.

Hnědý Jenda zaváhal, dřepl si na paty a pak neústupně pokračoval ve svém proslovu. Jeho hlas zněl nyní ostře a autoritativně: „Už to mám.“

Na přilbici jeho prohlášení neudělalo dojem, ale starý principál již před tímto publikem hrál a neměl v úmyslu ucouvnout. „Dnešek je,“ prohlásil a napřímil se, až hlavou narazil do stropu, „navzdory naší prekérní situaci, den jako každý jiný. A žádný den v celé historii neřídili pouze bohové či démoni. Kdepak, pane! Daleko více mocných sil ovládá tuhle hru, kterou nazýváme životem. Chtíč, cudnost, hrabivost a vášeň jsou hlavními hráči, kteří denně mění naše tvárné životy. Můžeme se jim podřídit a dovolit, aby nás pozvedli k nebi, nebo srazili ke dnu. Nebo můžeme najít způsoby, jak s nimi bojovat, takže když nadejde zítřek, máme možnost chopit se nových příležitostí, které tyto svrchované síly poskytují, a využít je k našemu prospěchu.“

Na tuto filozofii přilba odpověděla úderem do skály, o kterou se opírala, a strhla Gatha na bok. Barbar přistál tváří v prachu. Plameny z očních průzorů sežehly hlínu a skálu a ke stropu se zvedly pramínky kouře. Gath zasténal, nadzvedl se na kolenou a loktech, ale přilbici ze země zvednout nedokázal. Bojoval ze všech sil, lapal po dechu a pot z něj lil proudem. Hnědý Jenda v hrůze ztratil řeč. Dříve než stařec stačil popadnout dech, Gath se zhroutil.

Starý principál s překvapivou silou překulil těžkého barbara na záda a ucukl před plameny, tryskajícími z přilby. Zaváhal, zhluboka se nadechl a pak se přinutil naklonit nad mohutné tělo a pohlédnout do plamenné tváře přilbice.

Hnědý Jenda v plamenech zpočátku nezřetelně spatřil svíjející se, příšerně zdeformovaná těla mužů a žen, ječících nevyslovitelnou bolestí. Pak uslyšel nářek mučených dětí a týraných zvířat, ucítil odporný pach smrti a do uší se mu zakousl zlovolný zvuk démonického smíchu.

„Tak takhle je to,“ zamumlal zděšeně stařec a v hlase mu zazněla lítost. „Ta přilba se krmí utrpením tohoto světa.“ Starý principál se

opřel zády o skálu a zabručel sám pro sebe: „Vezmi rozum do hrsti, ty starý hlupáku, a přemýšlej.“

Hnědý Jenda se opatrně vyhnul plamenům, šlehajícím očními průzory, nadzvedl Gatha zády ke skále a přilbu opřel o dva skalní výčnělky. Při této námaze si nepřestával mumlat pod fousy, aby uklidnil svého přítele a zahnal vlastní strach.

„Dovolím si tvrdit, že můj starej táta by mi řekl, že právě teď nastal ten pravý čas na vyprávění nějaké historky o mocné magii, která by zahnala strašlivou realitu, kterou se tahle přilba živí. Ty plameny by zmizely jako králík v klobouku kouzelníka a nahradily by je dětské sny o dobrodružných plavbách a vzdušných zámcích. Ale po pravdě řečeno, musím připustit, že pohádky pro děti mi v těchhle těžkých časech nepřipadají příliš účinné.“ Starý principál se rezignovaně pousmál: „A kromě toho vážně pochybuju, že mě v současném stavu vůbec slyšíš.“

Hnědý Jenda se posadil, unaveně se opřel o protější zeď a povzdechl si. Dlouhou chvíli zamyšleně pozoroval nehybné tělo mohutného barbara. Pak v očních průzorech matně zažhnula rudá záře, vyčerpaný válečník se lehce pohnul a cosi nesrozumitelně zamumlal.

„Ale, ale!“ zašeptal starý *bukko*. „Jak tak koukám, jsme na tom našem jevišti pořád ještě oba. Dobrá tedy.“ Hnědý Jenda se zhluboka nadechl a pak s jas-nozřivostí náhlé inspirace zlehka nadhodil: „Možná bychom si měli trochu promluvit o tom děvčeti, o Července Jezerním vlase, že?“

Starý principál se zprudka narovnal. Zaslechl slabounkou odpověď, nebo se jednalo pouze o jeho představu? Hnědý Jenda se ušklíbl svému unáhlenému vzrušení, ale nedokázal se ubránit nečekanému přílivu optimismu. Zachechtal se a zamyslel: „Bylo by to opravdu zvláštní, kdyby pouhá zmínka jejího jména, kdyby… jen ta tři slova… Červenka Jezerní vlas… mohla…“ Stařec ztichl a vyčkával.

Oční průzory zablikaly a téměř vyhasly.

Hnědý Jenda klesl na všechny čtyři a pozoroval pohasínající žár jako chlapec, který si poprvé povšiml, že dívčí tělo se od chlapeckého liší. Z otevřených úst se mu mimoděk vydral smích.

Trhl hlavou do zadu a divoce se rozchechtal.

„Jemináčku, mělo mě to hned napadnout. Bitevní pole je ideální prostředí k chlípným řečem o lehkomyslných holkách a nevázaném smilstvu, a ne o manželkách a milenkách. A tak mě skoro ani nenapadlo zmínit její jméno.“ Stařec se znovu rozesmál.

Gath se mírně pohnul a o palec pozvedl přilbu.

„No tak, Gathe, hochu, možná spolu tu scénu přece jen dohrajeme. Řekni mi, co tě na ní nejvíc fascinuje. Pro muže mého věku jsou to samozřejmě vždycky ladné nožky a roztomilé zadečky. Ale vám mladým se odjakživa líbí ňadra. To je bez diskuse. Pochopitelně, když jsem měl to štěstí setkat se tím krásným mladičkým Jezerním vlasem, připouštím, že mě chytila za srdce její tvářička.“

„No tak, pověz. Je to ten malý rovný nosík? Nebo ta její veliká kukadla? Nebo možná ty hebké rudozlaté vlasy? Tak dělej, vzpomínej. Mysli na všechny části jejího těla. Mysli na její hlas, smích, na její dokonalé ručky, svěží mladistvou vůni a měkké, kypré rudé rtíky.“

Gath sebou trhl a pozvedl přilbu o další dva palce. Hnědý Jenda se přitom sklonil a zkoumal, zda skutečně spatřil v Gathových unavených očích stopu úsměvu. Pak se rozesmál a prohodil: „Připouštím, že jsem na rty zatížený. Přinejmenším v okamžicích, kdy mě přepadne sentimentální nálada. Ale rty jsou, a to musíš přiznat, jen začátkem celé plejády výjimečných požitků.“ Starý principál se na okamžik zarazil, aby si dívku připomněl střízlivěji. „Ona je tak přirozeně roztomilá, dokáže se radovat z prostých jednoduchých věcí a miluje život. A je laskavá dokonce i k ještěrkám a chlípným stařík̊m.“

Gath cosi nesrozumitelně zamumlal, ale Hnědý Jenda měl pocit, že s jeho názorem souhlasí.

„Jemináčku!“ vyhrkl stařec a pak se znovu rozesmál. „Je to fakt ohromné. Osud největší armády, která kdy zamořila naši zem, a osud samotného Pána temnot závisí na tom, zda budeš žít, nebo zemřeš.“ Potom se Hnědý Jenda zahloubal a po chvilce pronesl: „A balancují na hraně nehmotné vzpomínky na měkké rudé rtíky.“ Spráskl ruce a v údivu si je zamnul.

Později té noci se Kosť vrátil k ohništi uprostřed návsi, kde Dýkouš a barbarští náčelníci čekali na jeho zprávu. „Pořád se baví o holkách," zkonstatoval suše.

Kapitola osmapadesátá

HLEDAČI HADŮ

Povoz, který vezl pět dřevěných sudů, drkotal stíny vrhanými pochodněmi, které osvětlovaly bahaarskou Kočičí ulici. Krámy byly opuštěné a jejich výklady zabedněné. Na zemi se kupily odpadky. Zevnitř se ozývalo funění a kňučení zvířat uvězněných v klecích, které přerušovalo občasné zaskučení.

Povoz se valil po stolové hoře, která tvořila hlavní část města, směrem k Chrámu snů.

Na voze jeli hadí kněží, Schraak a jeho pomocníci, převlečení za nomádské obchodníky. Opustili Zemi dýmajících nebes krátce po Kobře, ale jejich cesta byla pomalejší. Mihotavá světla ozařovala jejich bledé, vyděšené tváře.

Důvodem zdržení byla malá skupina otrhaných, špinavých žebráků, která je sledovala. Oči měli rozšířené lacinými povzbuzujícími látkami a v rukou třímali pochodně a dřevěné vidle, jimiž šťouchali do povozu. Byli to Hledači hadů.

Kněží věděli, že Kult Motýlí bohyně uvrhl do klatby všechny plazy a že fanatičtí Hledači hadů byli oprávnění vykonávat podřadnou, ale nebezpečnou práci jejich likvidace. V Bahaaře byli hojně rozšíření, a to zejména v neklidných dobách. Takže kněží věnovali značné úsilí tomu, aby páchli velbloudím trusem. Ale jak svit pochodní odhalil jejich rysy, začal se šířit i odporný hadí zápach, způsobený jejich narůstajícím strachem.

Kněží se roztřásli hrůzou, když se fanatici rozběhli a začali skandovat zaříkávadla.

Schraak zasyčel na své druhy: „Ty sudy musím doručit za každou cenu. Obětujte svá těla! Okamžitě!“

Když se pomocníci ohlédli na smečku otrhanců za povozem, zbledli hrůzou. Ale jakmile Schraak přitáhl otěže a vůz zpomalil, poslušně vyskočili. Schraak hbitě popohnal koně bičem a povoz se odkymácel z dosahu záře pochodní. Oba hadí kněží tasili meče a postavili se blížícím se pronásledovatelům.

Když Hledači hadů spatřili v rukou protivníků záblesk kovu, na okamžik se zastavili. Jejích vidle se chvěly, jako by byly živé, pak jimi máchli vpřed. V očích jim mihotalo šílenství, způsobené drogami. Jejich oběti o krok ucouv-ly, pak propadly panice a daly se na útěk. Hledači hadů zavyli a vrhli se za nimi. Snadno přeskakovali nízké zdi a brzy je obklíčili. Srazili kněze na zem a strhali jim z potlučených těl oděv. Jakmile spatřili šupiny, triumfálně zařvali a kameny jim roztříštili lebky. Pak kněze stáhli z kůže.

Hledači hadů nesli své šupinaté trofeje nabodnuté na vidlích. Několik fanatiků se triumfálně procházelo téměř opuštěným pouštním městem, zatímco ostatní se vydali pronásledovat povoz. Našli jej odstavený v temném postranním výklenku za Chrámem snů. Vůz byl prázdný. Vozka byl pryč a sudy také.

Hluboko pod zemí, jen trochu východně od odstaveného povozu, stála na kamenném balkoně řada pěti sudů. Víka kádí byla odstraněna a tmavý kapalný obsah bublal a kouřil. Dang-Lingovu laboratoř naplňoval silný pach rybiny. Schraak a Baak s pomocí lopat vyhrabávali z velikého ohniště do ruda rozžhavené kameny a sypali je do kádí, plných bublající směsi hadího jedu, hadí krve a vnitřností malinkých sépií.

Kapitola devětapadesátá

PŘEMĚNA

Červenka a pět panen, unesených z Tkalcovny, byly nahé připoutány k šikmým lavicím, které byly rozmístěny pod řadou sudů. Do hrdel měly vbodnuté úzké skleněné trubice, které byly připojeny ke kohoutkům na dně široké kádě, umístěné pod sudy. Podobné trubice jim od komiků klesaly do žlábku v podlaze. Dívky byly pod vlivem drog a jen napůl při vědomí.

Kobra procházela kolem řady spoutaných dívek, sledovala znaky, které měly namalované na čelech, a mumlala zaříkadla. Když došla k Dang-Lingovi, který stál vedle Červenky, počastovala velekněze blahosklonným úsměvem. „Musím tě pochválit. Těch pět panen navíc značně zvýší naše šance na úspěch. Ještě štěstí, že jsem nechala dovézt dostatek krve."

„Vaše výsost opět předvedla ukázku své předvídavosti," podlézavě pronesl Dang-Ling a hluboce se uklonil. „Jsem poctěn, že mohu asistovat Hadí královně."

„Pokud tě bude sledování mého díla bavit tak jako dosud," Kobra na velekněze žertovně mrkla, „jsi vítán." Nečekala na Dang-Lingovu odpověď a pozorně si začala prohlížet tělo spící Červenky. Náhle Hadí královna ztuhla. „Spí příliš tvrdě," vyštěkla.

„Podal jsem jí jen malou dávku," zapředl Dang-Ling a majetnicky Červenku polaskal. „Posledních pár dní dostalo to její tělíčko trochu zabrat. Myslel jsem, že by měla vypadat co nejsvěžeji, až ji uvidí." Rty měl napjaté, ale oči se mu chtivě leskly.

Kobra na něj opovržlivě pohlédla. „Jsi ubohý hlupák, musíme ji probrat!" Zvedla ruku a prudce udeřila Červenku do tváře. Dívka slabě zasténala. „Probuď ostatní," nařídila Hadí královna. „Jekot je naprosto nezbytný!"

Dang-Ling přimhouřil oči a zbledl. „Nejprve bych se chtěl zeptat, proč je křik právě při tomto experimentu tak důležitý. Je nezbytný pro úspěšný průběh procesu, nebo pro tebe?"

Kobra na velekněze vztekle pohlédla. „Pro obojí, ty samolibý chlípníku!“

Na tvář velekněze se vrátil úsměv a tentokrát byl lehce poznamenán náznakem posměchu. Zabodl pohled do očí Hadí královny a ta jej nedokázala přimět, aby odvrátil zrak. Kobra se ostražitě rozhlédla po laboratoři a pak sarkasticky zasyčela: „Pokud máš ještě nějaké dotazy, kněži, ptej se teď. Jakmile začneme, přerušení už nebude možné.“

„Vlastně mám ještě jednu otázku,“ prohlásil Dang-Ling rezolutně. „Nebylo by snazší, zotročit je prostým kousnutím hada měnivce?“

„Skvělý nápad.“ Kobra ladným královským pohybem sáhla pod svou smaragdově zelenou róbu a vytáhla malého růžového hádka. Dang-Ling zrudl.

Hadí královna políbila něžně hádka na hlavu a pronesla: „Jeho kousnutí je základní částí celé procedury. Ale pouhé zotročení jejich vůle nestačí. Musíme změnit celou jejich podstatu a to umožní jen transfuze a ty znaky. Ne zcela. Pouze natolik, aby dokázaly vytvořit velmi silný jed, kterému žádný člověk neodolá, dokonce ani Temný.“

„Samozřejmě,“ přikývl Dang-Ling spěšně. „Ale pokud omluvíš mou neo-malenost, myslím, že bychom měli zvážit možnost, že tato zvláštní dívka,“ velekněz dloubl Červenku do stehna, „by mohla našemu pánu posloužit účelněji bez proměny.“

Kobřiny vysedlé líce karmínově zrudly. Rozevřela pěst a růžový hádek vyrazil po její paži vzhůru. „Tvá nevědomost mě už unavuje,“ prohodila šibalsky. „Dávej pozor a pochopíš. Postačí, aby ji ten barbar spatřil. Přestane být ostražitý, což téhle holce nebo těm ostatním umožní udeřit. Jediné kousnutí způsobí, že ten barbarský ničema bude bezmocný jako děcko. Už tomu rozumíš?“

„Dokonale,“ odvětil nabubřele Dang-Ling. „Tvá žárlivost a arogance tě zaslepila! Je zjevné, že pokud máme poskytnout našemu pánu to, co potřebuje a co si zaslouží, budu muset celou proceduru provést sám.“

Kobra vztekle zavrčela, ale než stačila odpovědět, vyplnil laboratoř drsný skřípavý zvuk. Ve stěně se odsunuly čtyři obrovské balvany a v otvorech se objevili čtyři chrámoví strážci, kteří mířili

kušemi na Hadí královnu.

Kobra se prudce otočila k Dang-Lingovi: „Zacházíš příliš daleko, kněži!“

„Zbytečně se neurážej,“ prohodil Dang-Ling konejšivě. „Nezradil jsem tě. Tito čtyři muži jsou oddanými služebníky Pána temnot, a pokud to nebude nezbytně nutné, neublíží ti. Tak je nedráždi. Kitzaakkové obvykle s oblibou zabíjejí plazy.“

„Toho by se neodvážili. Pán temnot si mě vybral. Jsem vyvolená.“

„Čarodějko, oni se odváží všeho, čeho se odvážím já. Oni totiž chápou, že to, co činím, konám v nejlepším zájmu našeho nejsvětějšího Pána temnot. A teď ti musím připomenout věc, na kterou jsi ve své žárlivosti zapomněla. Pokud bude ta dívka změněná, pokud bude byť jen nepatrně poskvrněná, moc rohaté přilby to odhalí… a Posel smrti ji zabije dříve, než se k němu stačí přiblížit natolik, aby ucítil svůdnou vůni jejího těla.“

Zdálo se, že lícní kosti pod smetanově bílou kůží Hadí královny přímo pulzují.

Velekněz opatrně vytáhl jehlovitou skleněnou trubičku z Červenčina hrdla. Krůpěj krve skanula na její ňadra a stékala po ladné křivce. Dang-Ling ji úzkostlivě setřel se slovy: „Pouze v její dokonalé a naprosté čistotě spočívá schopnost podmanit si moc rohaté přilby a zmást toho barbara na tak dlouho, aby tyto panny, přeměněné podle tvé formule, stačily udeřit.“

Pod zlatými a stříbrnými pláty začalo Kobřino lascivní tělo vibrovat a vyzařovat opalizující světlo, které zprůsvitnělo kov. Její ňadra se stala hladkými, těžkými polokoulemi třpytivého zlata, břicho stříbrným svahem, zvoucím ke smyslné jeskyni. Zornice představovaly neodolatelná černá jezírka, lemovaná zlatě zářícími duhovkami. Růžové líce se jí propadly. Když pootevřela ústa, šarlatové rty odhalily jedinou lesklou kapku krve, která skanula na alabastrově bílou bradu.

Chrámoví strážci se zachvěli a zbledli hrůzou.

Dang-Ling pozoroval celou scénu pozoruhodně klidně. Pak se Hadí královně uklonil a blahosklonně prohodil: „Děkujeme za tuto velkolepou ukázku štědrých a nanejvýš ojedinělých darů, které ti náš

Pán temnot poskytl ve své nezměrné velkomyslnosti. Byla to výmluvná připomínka obětí, které mu my všichni dlužíme.“

Opatrně zvedl růžového hádka z Kobřiny paže a pohladil jej. „A teď, pokud budeš tak laskavá a obnovíš svůj vzhled, aby se mí pomocníci mohli vzpamatovat z úleku, pustíme se do díla.“

Kobřino nádherné tělo se zavlnilo. Pak se jako odliv, ustupující do oceánu, stáhlo do sebe a nabylo méně děsivého, ale stále impozantního vzhledu, který však na velekněze zdánlivě neudělal žádný dojem.

Zatímco Dang-Ling probouzel panny, dva strážci vynesli Červenku z laboratoře. Pak samotný velekněz aplikoval hadí kousnutí do chodidel spoutaných dívek a laboratoří se rozlehl jekot.

Proces přeměny pomalu pokračoval několik hodin. Pak se náhle v hrdle jedné z dívek utvořil krvavý chuchvalec. Než stačili odstranit skleněnou trubičku, kůže se nadmula a vybuchla. Krev a kusy tkáně postříkaly celou laboratoř. Dívka byla okamžitě mrtvá. K dalším nehodám však již nedošlo.

Kapitola šedesátá

Útěk

V poledním slunci uháněl po poušti povoz, který za sebou zvedal zlatavý ohon prachu. Půl míle za vozem se hnali pronásledovatelé na koních, kteří byli v prašných oblacích téměř neviditelní. Daleko vpravo se ve slunečním žáru mihotal rudý srpek kitzaacké armády. Před povozem se zvedaly ruiny Chela Kong.

Na kozlíku seděla cytherianská chrámová panna. Další tři ležely na voze a zoufale se držely bočnic, jak povoz divoce kodrcal po nerovném povrchu. Červenka stále v bezvědomí se převalovala na vrstvě sena mezi nimi. V rohu byla navršena velká hromada sena.

Jedna z dívek, malá baculatá přítelkyně Červenky, se přeplazila

přes kupu. Odzátkovala malý modrý džbánek, přitiskla jej k Červenčiným ústům a nalila dívce mezi rty čirou jantarovou tekutinu. Pak džbánek odhodila a úzkostlivě vyčkávala. Červenka se rozkašlala a zprudka se posadila. Oči měla široce rozevřené, ale oslabené tělo se jí chvělo.

„Kde to jsem?“ vyhrkla chabě Červenka.

„Utekly jsme!“ vykřikla dívka a vzrušeně tleskla baculatými dlaněmi. „Červenko, my jsme utekly!“

„Utekly!“ zajíkla se Červenka. Překulila se na lokty a kolena a ve zvířeném prachu spatřila pronásledovatele. Prudce se otočila dopředu. Před ní se zvedala temná hromada černých balvanů.

Boubelatá dívka ukázala buclatým prstíkem na balvany a vykřikla: „Naši lidé jsou támhle! Za těmi balvany!“

Červenka nedůvěřivě vykulila oči a vykoktala: „Ale jak… se nám podařilo…“

Dívka ji objala a slova se jí z úst přímo řinula. „Někam nás vezli. Neřekli nám proč. Mysleli si, že jsme všechny omámené jako ty. Ale dvě z nás se probraly, a když se vojáci, kteří nás hlídali, začali opožďovat, vycítily jsme šanci. Zabily jsme vozku a ujely.“ Odsunula hromadu sena a ukázala na velké tělo muže, zhroucené pod ní. Muž měl podříznuté hrdlo.

Červenka vyjekla hrůzou.

„Zabily jsme ho jeho vlastním nožem,“ chlubila se dívka a vytáhla nůž z hromady sena. Čepel byla vlhká a rudá od krve.

Červenka se nedůvěřivě otočila k ostatním dívkám. Ty šťastně přikývly. Baculatá dívka se přitulila k Července a přitiskla ji rty k uchu. „Neboj se. Dokážeme to. Posel smrti nás zachrání.“

V Červenčiných očích zasvitla vzpomínka a pak naděje. Nejisté se pousmála a dívka vedle ní vykřikla: „Je to pravda! On je za těmi balvany!“

Ukázala před sebe na Chela Kong. Červenka začala po čtyřech lézt dopředu a přitom s námahou udržovala rovnováhu. Vpředu se napřímila a opřela se dívce na kozlíku o ramena. Vlasy jí ve větru vlály jako rudozlatá vlajka. Když dívka ucítila tlak Červenčiných rukou, mírně rozevřela rty v lehkém úsměvu a odhalila tak špičky drobných tesáků.

Vzadu dívka s havraními vlasy vytáhla železnou tyč, ukrytou v hromadě sena, a prostrčila ji dírou v bočnici. Sebrala všechny své síly a zatlačila.

Železná tyč pronikla mezi loukotě zadního kola. Ozvala se řada hlasitých prasknutí, jak loukotě praskaly, a kolo povolilo. Osa narazila na zem a ječící dívky měly plné ruce práce, aby nespadly. Koně se vzepjaly a zůstaly stát. Dívka na kozlíku spadla po zádech mezi ostatní. Dívky se válely jedna přes druhou a hystericky vřískaly. Jejich pronásledovatelé se rychle blížili.

Vyděšená Červenka se vyprostila a pohlédla k černým balvanům. V uslzené tváři jí náhle zasvitla naděje.

Od Chela Kong se k nim řítil jezdec na koni. Válečník byl veliký a mocný a na hlavě mu seděla rohatá přilba.

Červenka a dívky se skutálely z pochroumaného povozu a rozběhly se mu vstříc.

Vojáci z regimentu Lebek se přihnali k povozu, a když zjistili, že je prázdný, vyrazili^a dívkami. Jakmile si však uvědomili, že k děvčatům dorazí barbar jako první, zpomalili, pak koně zarazili a sledovali, jak se dívky a Posel smrti vzájemně přibližují.

Barbar přitáhl otěže, lehce seskočil z koně a vykročil k Července. Červenka s uzardělými tvářemi klopýtla a pak předběhla ostatní dívky. Nezlomená dívka jako by si neuvědomovala děsivou temnou postavu ničitele, jakým byl Posel smrti, a vnímala pouze Gatha. Vběhla mu do náručí. Obrovité tlapy ji objaly jako měkký malý míček a přitiskly si ji k hrudi.

Dorazil povoz s jásajícími Grillardy. Kosť řídil a Hnědý Jenda seděl na kozlíku vedle něj. Vzadu se tísnil Dýkouš a deset Grillardovic siláků. Když seská-kali z vozu, Hnědý Jenda radostně zakřičel: „Mé drahé dítě, neuvěříš… já prostě nemám slov…“ a halasně se rozesmál.

Panny zaváhaly pět stop od svého cíle, neboť si uvědomily, že barbar je, až na paže a část nohou, celý pokryt železem.

Červenka zvedla hlavu z Gathovy hrudi a upřeně mu pohlédla do očí. „Jsem v pořádku,“ zašeptala. „Teď už je všechno v pořádku.“

V Gathových očích se objevil záblesk mírného, teplého světla. Červenka se v barbarově náručí s úsměvem otočila a kývla na panny,

aby přistoupily blíž. „Tak pojďte. Nebojte se.“

Dívky se zachichotaly, a když se ke Gathovi s úsměvem blížily, mírně pootevřely ústa.

Hnědý Jenda a jeho hoši byli vzdáleni ještě deset stop, když starý principál spatřil hadí špičáky a vrhl se vpřed. „Pozor, Gathe!“

Příliš pozdě. Násilně naverbované služebnice Boha smrti obklopily Gatha a Červenku s pohledy upřenými na barbarovy ruce a nohy. Gath pozvedl sekeru. Čepel zasáhla baculatou dívku do hrudi a zastavila její špičáky jen několik palců od jeho paže. Síla úderu ji nadzvedla tři stopy ze země. Zatímco tato služebnice Pána temnot ječela a plivala krev, její družky zabořily své tesáky do Gathových předloktí a kolenou.

Červenka zavřískla. Gath sebou trhl směrem k ní, dívek si nevšímal. Když dorazili Kosť s Dýkoušem, dívky měly stále špičáky zabořené do barbarových údů. Grillardové je odtrhli, srazili na zem a prořízli jim hrdla. Pak zděšeně uskočili.

Dívky syčely, svíjely se a kroutily na zkrvaveném písku, jako by jejich těla měla jen páteře a nohy a paže byly bez kostí.

Červenka se zajíkla, klopýtla a v bezvědomí se zhroutila do Gathovy náruče. Něžněji pohladil po vlasech a pak zároveň s Grillardy pohlédl směrem ke Kitzaakkům.

Půlkruh osmnácti Lebek byl vzdálen čtyřicet stop a pomalu se blížil.

Gath předal bezvědomou Červenku Hnědému Jendovi a se slovy: „Postarej se o ni,“ pozvedl sekeru.

Barbar se vyšvihl do sedla mohutného hřebce a vyrazil směrem k řadě Kitzaakků.

Hnědý Jenda vykřikl: „Vrať se! Je to past!“

Gath pokračoval v jízdě. Starý principál zasténal a otočil se ke Kosťovi. „Svolej vojsko!“ nařídil chraplavým hlasem. „A pospěš si!“

Kosť se s křikem a máváním rozběhl k rozvalinám vesnice. Hnědý Jenda odnesl Červenku k povozu. Dýkouš s ostatními Grillardy, kteří už vyrazili na pomoc svému vůdci, se náhle zastavili.

Gath Baal seděl na koni podivně nehybně uprostřed kruhu kitzaackých vojáků. Nikdo se ani nepohnul.

Hnědý Jenda s Červenkou v náručí celou scénu nejisté pozoroval.

Pak pohlédl k zemi na špičáky mrtvých dívek, zapotácel se a zasténal hrůzou a beznadějí. Pomalu pozvedl zrak a zdráhavě upřel pohled na Gatha a skupinu Kitzaakků.

Gathovi v sedle unaveně poklesla ruka, ve které třímal sekeru. Prsty se mu třásly, pak nedobrovolně uvolnily sevření a sekera padla na zem. Hnědý Jenda a Grillardové se zachvěli.

Gath pohlédl na svou zbraň, jako by byla vzdálená strašlivě daleko. Pomalu se v sedle začal naklánět, až nakonec s žuchnutím spadl vedle své sekery.

Kapitola jednašedesátá

PŘEVLÉKÁNÍ KOSTÝMŮ

Upevněné pochodně vrhaly mihotavé světlo na siluety dvou postav na vyvý-šenině v Chela Kong. Pod nimi na jižním svahu postávalo v malých skupinách vojsko barbarů a muži pohlíželi k jihu. V dálce slábly malé světelné tečky, jak se kitzaacká armáda stahovala. Pak světýlka zmizela úplně a nahradilo je hvězdné noční nebe.

„Oni ustupují?“ zeptala se Červenka šeptem Hnědého Jendy. „Ne,“ odvětil unaveně starý principál. „Obávám se, že zaujímají daleko výhodnější pozici v Bahaaře. Našeho špatně vyzbrojeného vojska si nebudou všímat a oslaví svůj úspěch. Jejich oblíbenou zábavou bývá veřejná poprava.“

„Ach, Hnědý Jendo, co jsem to jen provedla?“ zanaříkala zoufale dívka.

Starý principál ji poklepal po rameni a zašeptal pevným hlasem: „Nezoufej, maličká. Rozhlédni se kolem sebe. Ani jediný muž se nedal na útěk. Koukej!“ Sukovitým prstem jí pozvedl bradu. „Tohle vojsko je odhodlanější než kdykoli dřív. A já také.“

„Co budeme dělat?“ Července v hlase zazněla naděje.

„Uděláme přesně to, co my Grillardové umíme nejlépe. Obrátíme proti nim své jedinečné schopnosti a převlékneme si kostýmy.“

„Půjdete do Bahaary?“ zajíkla se dívka.

„Pochopitelně! To Bahaara se nyní stala jevištěm, takže jsme povinni na něj vyskočit a sehrát svou roli.“ Otočil se ke dvěma postavám, které k nim stoupaly, a zachechtal se. „A tady nám jde naše garderoba.“

Bukko máchl rukou a do záře pochodní vkročili Kosť s Dýkoušem. V náručí nesli rance špinavých, rozedraných šatů. Pohodili je před svého otce s teatrál-ností, která předčila jeho vlastní gesta.

Kosť si zacpal nos a oznámil: „V životě jsem špinavější hadry neviděl a věřím, že ani neuvidím. Na to se spolehni.“

„Fuj!“ nakrčila Červenka svůj malý nosík. „Jak tohle můžete nazývat kostýmy? Vždyť jsou odporné!“

Dýkouš na ni uraženě pohlédl: „Protože špína, mladá dámo, je v divadelnic-kém řemesle ta nejpřesvědčivější maska. A tahle špína je skutečná.“ Mávl rukou k otrhaným šatům. „Tihle otrokáři do nich vtírají velbloudí moč, aby zahnali škorpióny a zlé duchy.“

„No, odeženou všechno, co má nos, to je pravda,“ odvětila vesele Červenka.

Hnědý Jenda se rozesmál. „Červenko, věřím, že tato roucha oceníš. Nejenže v Bahaaře si nás nebude nikdo všímat, ale budou se nám dokonce vyhýbat velkým obloukem.“ Mrkl na své syny. „Výborně, hoši. Dobrá práce,“ pochválil je.

Dýkouš s Kostem se široce usmáli a vyměnili si pohledy, které vyjadřovaly, že pochvalu očekávali.

Hnědý Jenda se otočil k Července a teatrálně se uklonil. „A teď, dítě, když jsi dostala hlavní roli, máš právo první volby.“

„Já?“ vykoktala zaskočená Červenka.

„Samozřejmě,“ přikývl starý principál. „Hadry jsou jediným oděvem, jaký kitzaačtí lovci plazů nosí. S prostými dřevěnými vidlemi můžeme nerušeně vstoupit do Bahaary a pohybovat se tam naprosto svobodně. Žádný Kitzaakk se dobrovolně nestýká s těmito nechutnými kreaturami.“

Červenka přikývla: „Chápu, ale… ale ty přece víš, že nejsem

žádná herečka. Nebudu vědět, co mám říkat.“

„Ty, děvče, nebudeš muset říkat vůbec nic,“ prohlásil přesvědčivě Hnědý Jenda. „Z důvodů, které jsem přísahal neprozradit, jsi pro něj naprosto nepostradatelná. Pokud tě jen na okamžik zahlédne, budeme mít šanci.“

„My ho… můžeme zachránit?“ vyhrkla Červenka.

„Můžeme to zkusit,“ přikývl starý principál.

Červenka zaváhala, pak se sklonila a štítivě zvedla špinavý, páchnoucí kus oděvu. Dlouhou chvíli si jej zamyšleně prohlížela a potom prohlásila: „Dobrá, když si ostříhám vlasy, myslím, že bych mohla vypadat jako kluk!“

Všichni se usmáli a pak se hlasitě rozchechtali. Červenka zažívala tak mocný pocit vzájemné sounáležitosti, jaký do té doby nepoznala. Měla dojem, že je jednou z nich, že je jednou z Grillardovic komediantek, která se chystá vstoupit na jeviště.

Kapitola dvaašedesátá

DIVADLO SMRTI

Aréna, kde se konaly popravy, se nalézala na východním okraji Bahaary. Špinavé popraviště ohraničovala ze zadní strany kamenná zeď, jejím středem stoupalo schodiště, pokryté rudým kobercem, které končilo na plošině, z níž ústily dva mněly. Tunel napravo byl lemován červeně, zatímco ten nalevo černě a fialově. Po stranách popraviště byly na úrovni země uličky, ze kterých se k popravišti zvedaly nakloněné plošiny. Před popravištěm stál půlkruh prázdných řad sedadel.

Vojáci z regimentu Lebek přivlekli přes popraviště bezvědomé tělo Posla smrti k místu, kde měl být zbičován. Barbar byl oděn pouze do kožešinové bederní roušky a rohaté přilby. Tělo, lesklé potem, mu pokrývaly čerstvé šrámy. Několik strupů prasklo a po

kůži stékaly tenké pramínky krve.

Když snědého barbara připoutali ke sloupu, jeden voják popadl rohatou přilbu a několikrát za ni bezúspěšně zatahal. Zaklel a odkráčel za svým druhem. Za chvíli se vrátil s kladivem a kovovým klínem a začal bušit do spodního okraje přilby. Na barbarova záda a hruď okamžitě začala vytékat čerstvá krev.

Z čemofialového tunelu vyšel Dang-Ling a zastavil se na plošině. Jednou tleskl a vyrušený voják vzhlédl. Dang-Ling na něj rezolutně mávl a voják spěšně vycouval po nakloněné plošině do jednoho z průchodů. Velekněz samolibě shlédl na bezvládné spoutané tělo. Pak se otočil, a když spatřil z rudého tunelu vycházet Klanga v černém hávu, hluboce se uklonil. „Proč jsi jej zarazil?“ zavrčel Klang.

„Myslel jsem, že bude nejlépe,“ odvětil Dang-Ling opatrně voleným tónem, „když mu ta jeho přilba zůstane na hlavě, takže až lidé zítra přijdou, aspoň nebudou mít nejmenší pochybnost, že jsi sťal skutečného Posla smrti. Samozřejmě mu ji necháme sejmout těsně před popravou.“

Mezi muži se rozhostilo napjaté ticho. „Všechno jsem zařídil,“ zašeptal Dang-Ling. „Přijde dnes o půlnoci. Dostaneš, oč žádáš.“

Klang úkosem pozoroval velekněze. „Není třeba. Rozhodl jsem se s ním nebojovat. Prostě ho setnu.“

Dang-Ling se úslužně uklonil. „Je to tvé rozhodnutí a já bych se neodvažoval ti radit…“ Velekněz se významně odmlčel.

„Mluv, kněze,“ přikázal Klang.

Dang-Ling se ustaraně zamračil a zašeptal: „Ten démon je velmi nepředvídatelný, můj pane. Není to s ním jednoduché. Kdybys mi dovolil ti poradit,“ kněz zaváhal, „provedl bych všechna opatření a zajistil tu nejsilnější dostupnou zbraň.“

Klangovou tváří se mihl opovržlivý úšklebek. Odstrčil velekněze stranou a s očima upřenýma na zajatce vykročil ke schodišti. Sloup, u kterého byl barbar přikován, se začal chvět. Temná přilba se zvedla, barbarovy mocné svaly se napjaly a prudce zacloumaly sloupem a řetězy. Náhle přilbice opět unaveně klesla, ale stále vypadala hrozivě. Z očních průzorů na Klanga žhnula rudá záře.

Klang mimoděk o krok ucouvl. Pak se zarazil, sebevědomě se napřímil a pyšně zvedl hlavu. Potom se odvrátil a pomalu se vrátil k

Dang-Lingovi.

Velekněz se ke Klangovi naklonil a tiše pronesl: „Budeš hbitý jako rtuť a silný jako samotný Pán temnot.“

„A cena, kněze?“ vyštěkl Klang. „Jaká je cena?“

Dang-Ling se bezelstně usmál. „Maličkost. Čarodějka výměnou žádá pouze tu rohatou přilbu.“

„Dostane ji.“ Diktátor vkročil do rudého tunelu a jeho vlající černý plášť splynul se stíny.

Dang-Ling se zatajeným dechem naslouchal, jak Klangovy kroky doznívají v tunelu. Když utichly, velekněz vydechl úlevou a otočil se k odchodu, ale při zvuku vzrušených hlasů a běžících nohou se zarazil. Zvuky se blížily a pak se z tunelu na opačné straně arény vyhrnula mezi řady sedadel tlupa špinavých otrhanců.

Dang-Ling prudce tleskl.

Po nakloněných plošinách vyběhli vojáci a rozestavili se podél popraviš-tě. Jeden z nich nesl sekeru Posla smrti a řetězem ji připoutal k přednímu okraji popraviště. Když lůza spatřila sekeru, divoce zavyla a vyrazila vpřed, aby si na děsivou zbraň sáhli. Pak se špinavci rozsadili do předních řad. Byli oděni v hadrech a odhalenou kůži jim zdobilo hrubé tetování. Nejoblíbenějšími motivy byly šípy, blesky a číslice. Někteří byli úplně nazí a těla měli natřená jasně rudou a žlutou barvou. Všichni měli oči rozšířené účinkem drog. V tlupě bylo několik žen. 1 ony byly nemyté a oděné v hadrech. Tato lůza, která se ježila dřevěnými vidlemi, představovala ten nejhorší odpad Bahaary.

Dang-Ling si zakryl ústa a nos cípem svého roucha a odspěchal do černého tunelu, kde se téměř srazil s Kobrou. Hadí královna měla plášť těsně přitažený k tělu a kápi staženou hluboko do tváře. Ve tváři se jí zračil strach.

„Hledači hadů,“ zasípala.

„Čemu se divíš?“ zeptal se velekněz lhostejně. „V téhle době jsou všude, ale obvykle s nimi nejsou žádné velké problémy. Řekl jsem Klangovi, že přilbu necháme sundat zítra po poledni, těsně před začátkem popravy.“

Kobra vrhla na Dang-Linga pomstychtivý pohled, ale promluvila uctivě. „S radostí přilbu sundám, ale ne v denním světle. Nevystavím

se tomu hejnu supů.“

Dang-Ling se zamračil. „Tak mu ji sundáš dnes v noci, až město usne. Ve službě budou jen mé stráže. Dohlédnou, abys s ním zůstala o samotě.“

Hadí královna souhlasně přikývla a pohlédla na spoutané tělo Posla smrti. „Klang musí pochopit, že na toho barbara po mnoho dní působily síly přilby, takže i bez ní bude nebezpečný.“

„Klanga jsem již informoval a on je připraven přijmout tvou pomoc.“

„Co jsi mu řekl?“ zeptala se ostražitě Kobra.

„Co možná nejméně,“ odvětil velekněz. „Jen se ujisti, že kouzelný lektvar, který připravíš, je dostatečně účinný.“

Hadí královna se pohrdavě usmála. „Nic neodolá síle našeho pána, ale účinek vydrží jen jediný den a vysaje z Klanga většinu jeho vlastních sil. Pozítří z něj zbude jen stín muže, jakým je dnes.“

„To se nás netýká,“ prohlásil lhostejně Dang-Ling. „Záleží pouze na tom, aby poprava proběhla hladce a přilba byla vrácena.“

Kobra se prudce otočila a vyštěkla přímo do velekněžovy mléčně bílé tváře: „Ne! To není všechno. Já budu pomstěna.“ Její pohled bodal jako šíp.

Dang-Ling zamrkal a otočil se. Hadí královna jej následovala do černého tunelu.

Na protější straně arény se krčili další čtyři Hledači hadů a pozorovali vojáky, jak odhánějí lůzu, která se snažila zblízka si prohlédnout spoutaného barbara. Jeden z nich byl chlapec se zrzavými vlasy, oděný do smrdutých hadrů. V očích měl slzy.

Kapitola třiašedesátá

KOBRINO KOUSNUTÍ

Baak prováděl diktátora matně osvětlenými chodbami Chrámu snů. Klangovy oči byly studené a tvrdé jako náhrobní kameny. Když dorazili k těžkým dubovým dveřím, Baak zaklepal, otevřel a Klang vstoupil dovnitř.

Dang-Ling, který čekal uvnitř, diktátora přivítal hlubokou úklonou. Místnost osvětlovala jediná pochodeň ve stříbrném držáku. Stíny na vzdálenější stěně se pod dotekem oranžového světla zamihotaly. „Kde je?“ vyštěkl Klang.

Dang-Ling se znovu uklonil. „Jsme sami, můj pane. Čarodějka tvrdí, že lek-tvar funguje mnohem účinněji v nepřítomnosti žen.“

„Lektvar?“ zeptal se diktátor ostře. „Je-li to jen lektvar, tak mi ho dej.“

„Není to obyčejný lektvar,“ odvětil velekněz klidně. „Tak co to tedy je?“ zavrčel netrpělivě Klang. „Je to čerstvý jed, můj pane.“

Diktátor zbledl. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl dutě. „Dobrá, kněze. Jen doufám, že víš, jak funguje!“

„Naprosto přesně,“ ujistil Klanga velekněz.

Klang napřáhl ruku a čekal. Dang-Ling při pohledu na nataženou dlaň zaváhal, pak sebejistě pohlédl do diktátorových očí. „Je tu ještě jedna věc. Nedá se spolknout. Musí být… aplikován.“

Po chvíli tíživého ticha Klang promluvil: „Jak?“

„Vpichem, můj pane.“

Diktátor se znovu odmlčel a pak otázku zopakoval. Dang-Ling ukázal na okrouhlou nádrž. Klang přistoupil blíž a nakoukl přes okraj. Vzápětí uskočil a tasil meč.

Nádrž byla vypuštěná, ale nebyla prázdná. Na dně ležela úhledně svinutá smaragdově zelená kobra, dlouhá dobrých deset stop. Had zvedl hlavu a černé středy žlutých očí upřel na diktátora.

Klang se otočil k veleknězi a zavrčel: „Ty hlupče! Jak tu můžeš chovat takový hnus? Tady, přímo v chrámu Bohyně.“

„Dopravila ho sem ta čarodějka,“ odvětil Dang-Ling klidně.

Klang znovu pohlédl na zeleného plaza a dech se mu změnil v drsný sípot.

„Hadí zuby představují nástroje, které vpíchnou jed,“ oznámil velekněz.

„Ne!“ zavrčel Klang a otočil se k Dang-Lingovi. „To je šílenství! Nemůžu poskytnout své tělo takové odpornosti. Co jsou to za úchylné praktiky?“

„Ten jed ti předá sílu samotného Pána temnot,“ prohlásil tiše velekněz. „Nikdo ti neodolá. Před zraky svých lidí zabiješ toho barbara a znovu si získáš jejich naprostou důvěru.“

Klang se opět otočil k hrozivému hadovi. „Tak dobrá!“ zasípal diktátor. „Nechám jej, aby mě kousl. Ale jen jednou.“ Začal sestupovat po schodech do kamenné nádrže.

„Počkej,“ zarazil jej Dang-Ling. Ukázal na meč v Klangově ruce. „Zbraň musíš odložit pro případ, že by tě zradily tvé vrozené instinkty a ty jsi na toho plaza zaútočil.“

Klang se zachvěl, ale položil meč i pochvu na kamenný okraj nádrže.

„Ještě jedna věc,“ nadhodil tiše Dang-Ling. Když se Klang otočil, velekněz dodal: „Ten had je velmi pečlivě vyšlechtěný druh, a ačkoli je jeho jed výjimečně silný, je k dosažení nejlepšího výsledku nutné, aby byl aplikován co možná nejblíže přirození.“

Klang opět zbledl jako stěna. Zakolísal, ale pak se znovu napřímil. Vzdorně si stáhl brnění a oděv a odhodil je stranou. Zhluboka se nadechl a bledý od hlavy k patě začal pevným krokem sestupovat do nádrže.

Dang-Ling, na kterého Klangova odvaha udělala dojem, vzrušeně spráskl ruce a zadržel dech.

Diktátor sestoupil na dno nádrže a s rozkročenýma nohama zůstal stát v jejím středu. Had se před ním pomalu rozvinul a s roztaženou kápí se vztyčil do výšky. V tlamě mu kmital rozeklaný jazyk a pronikavé oči probodávaly Klanga. Hadí čelisti se rozevřely a odhalily řady ostrých zubů a dva bělostné homí špičáky. Čekajícímu Klangovi po těle stékal pot a skapával na kamennou podlahu.

Had se jako blesk vrhl na jeho pohlaví a zabořil do něj své jedové

tesáky.

Klang zaječel, odtrhl hadí hlavu od svého přirození a mrštil plazem přes celou nádrž. Vyběhl po schodech a popadl meč.

„Ne!“ zařval Dang-Ling. „Když ho zabiješ, kouzlo se obrátí proti tobě.“

Klang si zakryl své zranění a těkal pohledem z velekněze na hada. Plazí hlava s roztaženou kápí se vznášela tři stopy nad zemí. Náhle Klangovy ruce ztuhly, z rozechvělých prstů mu vypadl meč a se zařinčením dopadl na kamennou podlahu.

Dang-Ling se tiše stáhl do rohu, odkud celou scénu pozoroval.

Klang udiveně pohlédl na svou třesoucí se ruku, jako by patřila někomu jinému. Když si dřepl nad svým brněním a šaty, náhle se jeho tělo neovladatelně roztřáslo a diktátor padl na všechny čtyři. Tělo se mu křečovitě zkroutilo, nadmulo a z nosu a uší mu vytryskla krev, která se zatřpytila na sinalé kůži. Klang se znovu zachvěl, pak bolest překonal, vstal a nejisté zvedl své šaty. Z těla mu těsně nad análním otvorem vyčníval dva palce dlouhý šupinatý ocas.

Klangovo tělo vyrostlo o dobrých pět palců a o šest palců se rozšířilo. Diktátor jako náměsíčný začal cpát mohutné paže do rukávů haleny. Ticho prořízl zvuk trhající se látky. Klang na to nedbal a pokračoval v oblékání. Nakonec se omámeně otočil k veleknězi.

Dang-Ling se usmál a prohlásil: „Skvělé. Vypadáš úžasně.“

Klang se také nejisté pousmál. Jasné černé oči měl nyní neobvykle kalné.

Dang-Ling zvedl Klangův meč a pochvu a odvedl diktátora ke dveřím. Chlácholivě jej poplácal po pevném zadku a prohodil: „Teď si trochu odpočiň. Uvidíme se zítra o třetí hodině. Budeš v pořádku.“

Klang tupě přikývl, převzal meč i pochvu a odšoural se otevřenými dveřmi. Když Dang-Ling za diktátorem zavřel, zvrátil hlavu dozadu a hlasitě se rozesmál. Pak se na okamžik zarazil, když spatřil, jak z kamenné nádrže pomalu vystupuje Kobra. Hadí královna, jejíž smyslné tělo bylo opět oděné ve zbroji, vypadala vyčerpaně. Velekněz potlačil vítězoslavný smích a s tichými modlitbami jí přispěchal na pomoc.

Klang nejisté kráčel chodbou, kterou přišel. Dvorany byly

prázdné, zšeřelé a tiché, až na slabé praskavé zvuky. Diktátorovi stékaly po tvářích kapky potu, oči se mu horečnatě leskly a bylo mu nevolno od žaludku. Ve střevech mu za-bublalo a Klang si hlasitě upšoukl. Zůstal stát, rozhlédl se, jako by zapomněl, co se před chvílí stalo, a pak pokračoval v chůzi. Když se vypotácel z Chrámu snů, škytl a z úst se mu vyřinul obláček kouře.

Kapitola čtyřiašedesátá

ŽLUTÝ KOUŘ

Chrámové stráže, které hbitě přiběhly na popraviště vystřídat vojáky z regimentu Lebek, přivítal svit pochodní. Muži si vyměnili pár přátelských slov a Lebky spokojeně odpochodovaly. Z průchodu zněl jejich drsný smích a po chvíli se v noční aréně rozhostilo ticho.

V přední řadě sedadel spala skupinka otrhanců, zachumlaných v rozedra-ných zablešených přikrývkách. Ať už to byli fanatici, povaleči či váleční veteráni, všichni dychtili po získání nejlepších míst na zítřejší představení nebo pěkné sumičky výměnou za výhodné sedadlo.

Chrámoví strážci se na lůzu i spoutaného zajatce, který s nimi sdílel popraviště, znechuceně zamračili. Barbar visel bezvládně ve svých poutech. Na palci pravé ruky se mu hromadila krev, která se ve svitu pochodní jasně zaleskla, a pak s tichým plesknutím skápla na podlahu popraviště. Vzápětí se začala tvořit další kapka.

Čtveřice postav v nejvyšší řadě také pozorovala spoutaného muže. V temnotě se zaleskla slza, která dopadla se stejně tichým plesknutím jako krev. Patřila Července. Dívka si hřbetem ruky promnula vlhké oči a zašeptala: „Nemůžeme mu podat trochu vody?“

„Pst!“ tišil dívku Hnědý Jenda. „Nemůžeme si dovolit, aby nás odhalili.“

Červenka polykala slzy. „Ale on umírá.“

„Pst!“ stařec zvedl ke rtům ukazováček. „Musíme čekat!“

„Ale na co čekáme? Co se má stát?“

Hnědý Jenda vzal její malou ručku do své a konejšivěji poplácal. „Věř mi, malička. Nadejde naše šance.“

Náhle pochodně uhasly a v aréně se rozhostila tma. Červenka zabořila tvář do hrudi starého principála a on ji k sobě přivinul. Když se jim oči přizpůsobily temnotě, dokázali rozeznat vodou polité pochodně, doutnající v železných držácích v rozích popraviště. Chrámové stráže zmizely.

„Něco se děje,“ zašeptal Hnědý Jenda. „Poslouchejte!“

Od zadní části popraviště uslyšeli slabý šelest. Po rudém schodišti sestupovala přízračná postava. Ladně klouzala jako živý stín k popravišti a pak zamířila ke spoutanému zajatci.

Hnědý Jenda přitiskl Července dlaň na ústa.

Když temná štíhlá postava dorazila k bezvládnému zajatci, odhodila z hlavy černou kápi.

Červenka se Hnědému Jendovi zavrtěla v náručí a zamumlala mu do dlaně: „To je ona. Hadí žena! Ona byla… v té laboratoři… s tím jejich velekněžem.“

„Hadí královna,“ zabručel Hnědý Jenda.

Starý principál přistoupil ke svým synům a celá skupinka se začala tiše plížit dolů, dokud neuslyšeli Kobřin tichý uštěpačný hlas.

„Nepohrdej mnou, Temný. Přišla jsem tě zachránit.“

Kobra přejížděla Gathovi po hrudi ostrým rudým nehtem a škádlivě jej dloubla do jedné rány. Když se nehet dotkl tmavé ocelové přilby, ozval se škrábavý, nervy drásající zvuk. Oční průzory začaly žhnout, ale hlava se ani nepohnula.

Kobra začala mumlat starověké zaklínadlo a malovat na přilbu podivné znaky. Pak sevřela rohy a vrazila palce do očních průzorů. Přilba sebou trhla dozadu. Hadí královna ji nepřestávala svírat a s tichým mumláním ji začala zvedat.

Červenka se zachvěla a Hnědý Jenda se začal potit. Náhle se naklonil a zvedl dřevěné vidle. „Zůstaň tady,“ přikázal Července.

Dívka sklouzla na zem, objala si kolena, přitáhla si je k hrudi a začala se tiše houpat. *Bukko* se obrátil ke svým synům. Ti už třímali

v rukou vidle. „Dýkouši, připlížíš se za ni," nařídil šeptem. „Kosti, běž vpravo. Já půjdu doleva. Kryjte se, dokud vám nedám znamení."

Oba bratři přikývli. Pak se trojice začala plížit tmou k popravišti.

Když z přilby uniklo bolestné zasténání, Kobře se na tváři rozhostil spokojený úsměv. Zatáhla za přilbu silněji, oči se jí zaleskly a děsivě zežloutly. Přilbu ozářilo světlo pochodně. Kobra se prudce otočila ke světlu, zachvěla se a pustila přilbu. Ta sklouzla zpět na místo.

Pochodeň na vzdálenějším konci popraviště znovu plápolala. V jejím světle stála postava otrhaného starce a mávala dřevěnými vidlemi. Vidle se zvedly, jako by byly živé, a namířily na Kobru. Starcův zvučný hlas začal recitovat: „Kvůli zubům a jedu, za devět dní a deset nocí, sešli, veliká bohyně, toho hnusného plaza do rukou svého služebníka."

Na druhé straně popraviště vzplála další pochodeň a ze tmy se vynořily druhé vidle, namířené na Hadí královnu. Kobra vztekle zasyčela a odhalila špičáky, ostré jako jehly.

Další pochodně se rozzářily v rukou fanatiků v první řadě. Hledači hadů vyrazili vpřed a v běhu si protírali ospalé oči. Hnědý Jenda pokračoval ve svém zaříkávání. Pak otrhanci spatřili Kobru, zaječeli a vrhli se k popravišti s napřaženými vidlemi.

Hadí královna se prudce otočila k rudému schodišti. Dýkouš jí odřízl cestu. Fanatici se srotili kolem ní a srazili ji na zem. Kobra se divoce svíjela a syčela. Jedny dřevěné vidle jí přibodly kotník, další přišpendlily zápěstí. Hadí královna se kroutila, chňapala kolem sebe a vyplivovala jedovaté sliny. Fanatici, kterým jed propaloval hadry a spaloval kůži, zděšeně ucouvli. Vytřeštěnýma očima sledovali, jak se celé její tělo otevřelo a vypustilo oblak žlutého kouře, který je přinutil ke kašli. Jeden otrhanec fanaticky zaječel, všichni ostatní se vrhli do hustého dýmu a bušili a bodali vidlemi.

Hnědý Jenda stál na rohu popraviště a vyčkával. Pozorně se rozhlížel. Pak spatřil, jak se na okraji žlutého oblaku kouře cosi vlní asi dva palce hluboko v hliněné podlaze směrem k nakloněné plošině. Hnědý Jenda seskočil z popraviště.

Malá vyboulenina dorazila k okraji popraviště a objevila se hlava malého hádka. Rozhlédla se kolem a hádek sklouzl na plošinu.

Světlo pochodně na okamžik ozářilo jeho hranatou hlavu, lesklé šupiny a silný ocas. Pak se hádek začal plazit do tmy. Z temnoty se bleskově vynořily hroty dřevěných vidlí a přišpendlily plaza k zemi. Hranatá hlava se zabořila do hlíny. Polovina těla byla již zavrtaná do země, když ocas sevřela kostnatá ruka, vytáhla hádka ven a vhodila jej do koženého pytle. Hnědý Jenda vak pevně zavázal řemínkem, zvedl vidle a vrátil se na popraviště.

Hledači hadů se stále motali v rozplývajícím se dýmu a dřevěnými vidlemi nazdařbůh bodali do země a do sebe navzájem. Když se kouř rozptýlil, fanatici nenašli po Kobře ani stopu. Žádné krvavé skvrny ani svlečená kůže. Všichni začali vztekle klít, pak se se zlomyslnými výrazy otočili ke spoutanému zajatci. Rozhlédli se kolem, a když žádné stráže nespatřili, sebrali odvahu a vzrušeně se začali blížit k bezmocnému Poslu smrti. Když vězně obklopili, začali na barbara plivat a urážet jej. Pak jeden plešatec přistoupil blíž a bodl vězně vidlemi.

Odpovědi se nedočkal. Ale když do barbara začaly bušit další vidle, rohatá přilba se zvedla a útočníci uskočili. Zastíněné oči pohlédly do ušpiněné tváře chlapce, který stál s prázdnýma rukama přímo před Gathem.

Barbar zachřestil řetězy, oči se mu projasnily a otočil se k fanatikům. Ti, zjevně zahanbení odvahou malého chlapce, začali znovu postupovat vpřed. Posel smrti se náhle vzepjal v řetězech. Hledači hadů do sebe začali v panice narážet a pak se rozutíkali z popraviště.

Posel smrti se otočil zpět k chlapci, rudá zář v očních průzorech pohasla a hluboký vzdálený hlas přikázal: „Pojď blíž.“

Postavička odvážně postoupila vpřed a stírala si z ušmudlané tváře stopy po slzách. Mohutná pěst se rozevřela a hlas zašeptal: „Červenko.“

Dívka vložila svou drobnou ručku do barbarovy dlaně, kde ji sevřely silné zkrvavené prsty. Červenka pohlédla zkoumavě do očních průzorů a hledala tam muže, kterého znala.

„Už tě nikdy neopustím,“ zafňukala.

Gath se napřímil, zvedl hlavu a pustil její ruku. „Kde je vojsko?“ zeptal se chabě.

Když dívka uslyšela v jeho hlase malomyslnost, zachvěla se. „Táboří… severně od města," zajíkla se.

„Přiveď ho," vydechl. „Zítra o třetí hodině. Dám mu tohle město." Červenka vykulila oči děsivým poznáním. „Ale vždyť jsi v okovech!"

„Teď už budu v pořádku. Pospěš si!"

Dívka přikývla, ucouvla a oči jí zvlhly slzami. Pak se otočila a rozběhla se z popraviště do tmy.

Hnědý Jenda vyrazil za ní, ale když spatřil, jak se z protější strany blíží chrámové stráže, které práskaly biči, rychle změnil směr a přidal se k lůze, prchající mezi sedadly. Když dorazil k nejvyšší řadě, čekal zde na něj jen Dýkouš. Starý principál klesl vyčerpaně vedle syna, ale v hlase mu zazněla pýcha. „Viděl jsi ji? Byla skvělá. A to si myslela, že svou roli nezvládne!" Hnědý Jenda se rozesmál.

„Viděl jsem ji," odvětil Dýkouš. „Gath jí řekl, aby přivedla vojsko. Kosť šel s ní."

Hnědý Jenda se zamračeně zamyslel, ale po chvíli se jeho tvář rozjasnila. „Hleďme, hleďme, ona si i vybrala roli!"

Dýkouš vrhl na otce unavený, ale souhlasný pohled. „Co se stalo s tou hadí čubkou?"

Hnědý Jenda s poťouchlým úsměvem poplácal majetnicky kožený vak.

Kapitola pětašedesátá

ROZKAZ K POCHODU

Přes měsícem ozářenou poušť pochodovalo barbarské vojsko v roztroušených skupinách na jih. Každý kmen šel zvlášť, takže armáda připomínala chapadla nějaké obrovské mořské nestvůry, jejíž tělo je ukryté v temných hlubinách oceánu.

Když nějaký kmen procházel úžlabinou nebo zmizel za hřebenem

duny a pohltila jej temnota, ostatní kmeny si šuškaly, zda nepráskl do bot. Ale žádný kmen neucouvl. A pokaždé, když se zmizelý kmen znovu objevil, vlilo to do žil celého vojska novou energii.

Občas některý kmen převzal vedení. Bojovníci pyšně pochodovali, zalití měsíčním světlem, takže se jejich zbroj třpytila. Ostatní kmeny žárlivě zrychlily krok, aby dotyčný klan dohnaly. Nakonec se všechny kmeny hnaly vpřed, takže vojsko pochodovalo v jedné linii.

Tímto chaotickým, ale účinným způsobem putovalo nocí vojsko barbarů, které nyní čítalo téměř osm tisíc hlav.

Když východní obzor začala zalévat bledá záře úsvitu, vojsko spatřilo roztroušené zbytky po ustupujících kitzaackých regimentech. Na poušti se válela polámaná kopí, rozbité povozy, kusy zbroje a mrtví poníci, kteří měli na pyscích zaschlou pěnu.

Jak šerý úsvit jasněl, zvedla se mlha, která pokrývala plochou krajinu, a přímo na jihu odhalila velké, hnědé město. Bahaara. K nebi se zvedala mohutná hradba drsné skály, rozčleněná stovkami oken, dveří, ulic, průchodů a věží jako vydlabaných lžícemi bohů.

Barbarská armáda ohromeně zakolísala při pohledu na první veliké civilizované město, které kdy spatřila. Ale barevné záplaty Grillardů se ze středu zástupu odvážně prodraly vpřed, následovaní Dowaty. Pak se připojili Kaveni a za chvíli vojsko opět pochodovalo v jedné linii.

Nyní se barbaři nacházeli dvě až tři hodiny pochodu od města.

Chladná záře na východě postupně sílila a oznamovala východ veliké koule, která vládla všem pouštím na světě. Za hodinu začaly zlaté sluneční paprsky bičovat duny. Přehnaly se přes písek, skály a křoviska, vyšplhaly po městských hradbách a zalily zlatem budovy města. Tato děsivá nádhera barbary ohromila. Zdálo se, jako by poušť byla pustá jen proto, aby se všechno živé, vitální a výstřední soustředilo do téhle ohromné kamenné stavby.

Ze zastíněných uliček Bahaary se nad tisíce střech zvedl tichý šum ranních modliteb a vítr je odnášel přes písek k uším blížících se barbarů. Ale tito houževnatí, snědí muži a ženy, jimž se hrudi dmuly pýchou a na tělech se jim třpytila zbroj, nezvolnili krok. Pak se ozvaly údery do bubnu a citadela se rozezněla chorálem, který se

nesl do pouště. Následovalo mohutné provolávání slávy, které se změnilo v divoký řev. Bahaara vítala cizince způsobem, jakým lví král vítá čerstvé maso.

Vojsko barbarů se váhavě zastavilo a v němém údivu zíralo, jak sluneční světlo ozařuje tuto děsivou citadelu plnou tajemství. Přední řady vojska se zče-řily jako mořské vlnky a barbaři začali ukazovat před sebe.

Dvě malinké postavičky běžely od města směrem k barbarskému vojsku.

Kapitola šestašedesátá

BAHAARA

Jásající a smějící se dav byl opilý vínem, pivem a očekáváním. Tlačil se, strkal a opíjel v chladném ranním stínu Divadla smrti. Aréna byla nacpaná k prasknutí. A mněly proudili dovnitř další a další dychtiví diváci. Všichni čekali, až slunce ozáří stěnu za popravištěm. O třetí hodině může představení začít. Poteče krev.

Po hradbách se procházeli vojáci, kteří neměli tu čest zúčastnit se popravy, a také pozorovali slunce. Pouze pár vojáků se obtěžovalo pohlédnout do pouště, odkud se v řadě lesknoucího kovu opatrně přibližovalo vojsko barbarů.

Dang-Ling oděný ve fialové róbě stál nehybně ve stínu černofialového tunelu nad popravištěm. Na mléčně bílé bradě a lících se mu leskly kapičky potu. Kobra zmizela a rohatou přilbu ponechala na svém místě, ale velekněz si říkal, že Klang by s pomocí sil Pána temnot měl snadno Poslovi smrti srazit hlavu. Už si to opakoval po několikáté, ale potit se nepřestával.

Hnědý Jenda s Dýkoušem seděli v přední řadě sedadel Divadla smrti. Stařec přivazoval řemínek kolem hrdla hliněné nádobky s průduchy a dřevěnou zátkou. Pak džbánek pozvedl a ukázal

Dýkoušovi. „To ji zadrží. Dal jsem dovnitř kousek kořene mandragory. Ten by ji měl umravnit.“

Zachechtal se a uschoval nádobku do svého vaku. Dýkouš se skepticky zamračil a Hnědý Jenda na nejmladšího syna vesele mrkl.

„Přestaň se mračit, hochu.“ Zvedl paže dlaněmi vzhůru a ukázal na arénu. „Sleduj tohle představení a bav se. Vždyť je to velká událost. Okázalé představení. Řeknu ti, že takové už neuvidíš. A tak nádherně lidské. Jen se na ně podívej. Sedí tady nejstrašlivější vojáci, jací kdy v rukou drželi meče, a čekají, aby se pobavili, zatímco se blíží naše necvičené vojsko. Osud jejich říše, nemluvě o jejich životech, je v tom největším nebezpečí a oni si tady sedí,“ rozesmál se cynicky starý principál. „Dokonce i pitomý tkadlec by věděl, že v takové době musí stát všichni muži na hradbách. Ale tyhle namyšlené hošánky to ani nenapadne. To je pod jejich úroveň. Na to jsou příliš civilizovaní.“ Hlasitě se zachechtal. Vnímavé ucho by v principálově smíchu zaslechlo posměch, ale toho dne bylo v Bahaaře jen málo vnímavých uší.

Dýkouš zamumlal: „Až si pořádně prohlédnou ty hradby, tak stáhnou ocas mezi nohy.“

Hnědý Jenda zavrtěl hlavou: „Příliš je podceňuješ… a ji taky.“

Dýkouš zamyšleně pokrčil rameny. Pak oba muži pohlédli na popraviště.

Gath, který se zkroutil v řetězech, si jejich přítomnosti všiml už dříve, ale teď se na ně nedíval. Pozoroval, jak sluneční paprsky postupují dolů po zadní zdi popraviště. Dospěly na samý okraj popraviště a pak se dotkly jeho podlahy. Třetí hodina se blížila.

Barbar pohlédl na svou sekeru, připoutanou k přednímu konci popraviště. Děti, které ji osahávaly, se s křikem rozutíkaly. Dav náhle zatajil dech. Gath se prudce ohlédl zpět na popraviště.

Tři kitzaačtí velitelé vystoupili z tunelu a nyní pochodovali po nakloněné plošině na opačné straně popraviště. Přinášeli zbraně svého diktátora: velkou sekeru s černým toporem, řemdich s krátkou rukojetí, dlouhý meč a trojúhelníkový štít. Velitelé se rozsadili na stoličky a čekali. Tváře měli neproniknutelné jako skála.

Jak sluneční paprsky nezadržitelně postupovaly přes popraviště, objevily se chrámové kněžky, oděné pouze ve stříbrné šperky, které

následovaly směr slunečního svitu a špinavou podlahu popraviště kropily parfémy, vonícími myrtou a santálovým dřevem. Tam, kde parfému nalily příliš mnoho, se tvořily kalužin-ky, ze kterých se ve slunečních paprscích začala zvedat pára. Když slunce zalilo celé popraviště, kněžky odběhly a dav vstal a dychtivě se rozeřval.

Z rudého tunelu vystoupil Klang a zůstal stát na vrcholku červeného schodiště. Diktátor byl nápadně vyšší a mohutnější. Temné hnědá pleť bez jediného chloupku se leskla olejem. Pulzující tělo mu pokrývalo černě lakované brnění. Klang se do něj sotva vešel. Jeho široké lícní kosti byly vzhledem k úzké lebce ještě širší a plošší než obvykle. Pronikavé oči připomínaly šikmé štěrbiny. Dlouhé husté vlasy mu spadaly přes ramena, zatímco včera dosahovaly sotva ke krku. Hřbety rukou a lokty mu pokrývaly šupinaté krusty.

Když dav spatřil Klangovu proměnu, diváci zatajili dech a ve tvářích se jim zračila divoká krvelačnost. Odříkali modlitbu a pak začali stále dokola a čím dál rychleji skandovat jméno svého diktátora.

Tři velitelé povstali a připojili se ke skandování.

Hnědý Jenda si s Dýkoušem vyměnili nervózní pohledy a pak se také přidali.

Klang, který pod paží třímal přilbu, začal pyšně sestupovat po rudém schodišti. Holeně mu kryly černé ocelové chrániče. Nohy ve vysokých botách z černé kůže neznaly svou nově nabytou sílu, a tak drtily stupně schodiště a z jejich hran odlamovaly kousky kamene. Na čtvrtém schodu od popraviště se Klang prudce zastavil.

Tváře mu zrudly vztekem a oči divoce zaplály.

Rohatá přilba byla stále na svém místě. Oční průzory se mihotaly týmž rudým žárem sžíravé zběsilosti. Něco nebylo v pořádku. Kde je Dang-Ling? Když se diktátor rozhlížel, ve tváři se mu objevil zmatek. Aby jej zakryl, nasadil si přilbu.

Čemá, lakovaná přilbice byla opatřená dlouhými lícními chrániči a širokým vypouklým lemem. Vypadala děsivě. Klang, nakažený skandováním davu, pyšně vkročil na popraviště.

Kapitola sedmašedesátá

POPRAVA

Gath se rozkročil tak široce, jak mu to řetězy dovolovaly, a zády se pevně zapřel o sloup. Svalnatýma rukama napjal ocelová pouta a dychtivě zíral na Klanga.

Na diktátorově mohutném těle se zvedaly a klesaly chrániče zápěstí, prsní plát i ocelový poklopec. Zpod ocelí vyztužené suknice stoupala pára. Pravá paže mu volně visela a ze sevřené pěsti mu čněla krátká těžká rukojeť. Od rukojeti klesal napjatý řetěz ke kouli, ježící se ocelovými ostny.

Gath se v řetězech naklonil vpřed. Hroty rohů, citlivé jako špičky prstů, vycítily nebezpečí takových rozměrů, jaké doposud nezaznamenaly. Barbar nasál pach Klangova těla a jeho dech se zrychlil. Diktátor byl cítit kouřem a roztavenou lávou, dráždivými pachy Pána temnot.

Gathovým tělem proběhlo zběsilé vzrušení. Cítil, jak mu v žilách tepe žhavá krev. Barbar si uvědomil, že stojí proti zplozenci pekla, který je mu přinejmenším rovnocenným protivníkem, a jeho krvežíznivost se stala nesnesitelnou.

Klang postoupil o krok vpřed a spoutané tělo se nadmulo. Gath se s řevem vrhl vpřed a řetězy praskly.

Lůza zaječela a někteří diváci popadali ze sedadel, na které se vzápětí hbitě vyškrábali.

Gath s Klangem si svého okolí nevšímali. Stáli proti sobě na popravišti jako přikovaní a kolem nich se vznášel odporný pach Boha smrti. V žilách jim vřela krev, která měnila zdravý rozum v šílenství. Dvě dmoucí se mohutná těla připravená vybuchnout. Bestie. Démoni. Muži.

Gath sevřel v dlaních řetězy, které mu visely z paží. Klang vytrhl jednomu veliteli štít a vrhl se vpřed. Gath proti němu máchl přervanými řetězy. S řinčením narazily na štít a omotaly se Klangovi kolem nohou.

Když diktátor zakolísal, barbar začal bušit řetězem do zvednutého štítu a přinutil Klanga klopýtavě ustoupit. Řetěz se neúnavně míhal vzduchem.

Diktátor s divoce zrudlou tváří odrážel ránu za ránou a houpal při zemi ostnatou koulí. Když se jeho útočící protivník přiblížil, prudce máchl řemdichem nízko při zemi.

Řetěz se obtočil kolem Gathova komiku a koule se svými osmy zakousla do barbarova lýtka.

Gath ochromený bolestí zalapal po dechu a trhl hlavou dozadu. Klang prudce zatáhl a podrazil barbarovi nohy. Koule se uvolnila v gejzíru krve a kusů kůže. Diktátor, jistý si svým vítězstvím, máchl řemdichem po Gathově obličeji. Barbar sviští kouli zachytil řetězy, prudce trhl a mrštil jí do Klangovy zlomyslné tváře. Gath se hbitě překulil a vyrazil k přední části popraviště. Když se diktátor vzpamatoval, vyhlédl přes svůj štít a zjistil, že se k němu blíží Posel smrti s vysoko zdviženou sekerou.

Zpod rohaté přilby vytékaly pramínky potu zbarvené krví do růžová. Klang máchl řemdichem v širokém vodorovném oblouku. Gath si úderu nevšímal a pokročil vpřed. Ostny se mu zabořily do hrudi a vyrvaly kousky rudého masa. Z nitra přilby se vydral hromový řev a sekera udeřila.

Čepel dopadla na horní okraj Klangova štítu a ohnula jej do pravého úhlu. Zubatý lem zasáhl Klanga do krku a diktátor s děsivým zavytím ucouvl.

Posel smrti vykročil vpřed, aby své dílo dokonal.

Přikrčený Klang lapal po dechu a zoufale máchal řemdichem po Gathových nohách. Ale barbar přidupl řetěz k podlaze popraviště a jedinou ranou jej přeťal. V dlani zvedl ostnatou kouli a prudce jí mrštil po Klangovi. Diktátor instinktivně pozvedl štít, ale ten byl nyní kratší. Koule jej zasáhla do ramene, odrazila se a vzduchem odlétla do davu, kde zmizela ve vřeštící vřavě.

Klang odhodil štít, a jak couval od blížícího se Posla smrti, uchopil oběma rukama svou sekeru. Diktátorovi čněly z rudé rány na rameni bílé úlomky kosti, lemované krustou šupin. Šupiny pulzovaly a stahovaly se kolem zranění, aby jej uzavřely. Šupiny se rozšířily i po vnější části paží a pod lemem suknic se objevila špička hadího

ocasu.

Dav při pohledu na hnusný výčnělek zalapal po dechu a diváci z prvních dvou řad s otevřenými ústy ucouvli.

Soupeři se nyní ostražitě pozorovali a sbírali síly.

Gathovy oči rudě žhnuly a jeho mohutné tělo se ještě zvětšilo. Barbar vyčkával. Klang pokročil vpřed, Gathovu tvrdou ránu zachytil prsním plátem a udeřil barbara do rohaté přilby. Zjevně spokojení s touto výměnou ji zopakovali a udeřili jako smyslu zbavení. Oba soupeři nedbali na obdržené rány a bušili do svého protivníka. Klangova zbroj začínala vypadat jako kupa šrotu a Gath se potácel jako opilý. Krev, která mu stékala po pažích na topor sekery, způsobila, že mu zbraň vyklouzla ze sevření, takže jako jediný prostředek obrany mu zbyla pouze rohatá přilba. Barbar sklonil rohy a vyčkával.

Klang zasypal přilbu krátkými tvrdými údery a prohánět potácejícího se barbara po popravišti. Gath, který každou ránu zachytil přilbou a rohy, se ze všech sil snažil udržet na nohou. Z otvorů pro oči a ústa začala stříkat krev. Při tomto pohledu si Klang vzrušeně olízl rty. Diktátorův jazyk byl černý a rozeklaný.

Gath zalapal po dechu, dav zaječel a Klang tvrdě udeřil. Diktátor zasáhl barbara do masky. Rána srazila Gatha na záda, ale topor sekery se zlomil a čepel přerotovala popraviště. Klang se vrhl na Gatha. Přilba se mu smekla z hlavy a odhalila pavučinu výrůstků, spojujících uši a šupinatou šíji.

Oba muži se váleli po popravišti, bušili do sebe a tlumeně kleli. Klang zaťal do Gathova ramene zuby podobné tesákům. Gathovy ruce nalezly Klangův šupinatý krk a barbar do něj prudce zabořil prsty. Diktátorovi vylezly oči z důlků. Rty se mu široce rozevřely a až k dásním odhalily dlouhé špičáky. Dlouhý rozeklaný jazyk vystřelil jako blesk a omotal Gathův palec. Pak se jeho tělo divoce zkroutilo a jeho údy, náhle bez kostí, obtočily Gathovu hruď a nohy. Šupinatý ocas vyklouzl zpod suknice a obemknul barbarovo stehno.

Dav zaječel hrůzou.

Gath s široce rozevřenými ústy divoce lapal po dechu. Klangovy hadí údy mu nepřestávaly drtit tělo. Utahovaly se stále těsněji a barbarovi začala praskat žebra.

Na Klangově mohutné šíji se vytvořily tvrdé šupiny, které odolávaly stisku Gathových prstů. Diktátor vítězně zafuněl. Z nosu se mu vyvalil dým a pak plameny, které sežehly barbarova zápěstí. Z rohaté přilby uniklo bolestné zavrčení. Oční průzory zjasněly a vyplivly oheň, který Klangovi spálil kůži. Protivníci, kteří se pevně svírali, vypadali jako obrovské monstrum, dýmající oheň a kouř, který se je pokouší strávit.

Vyděšený dav začal couvat. Na sedadlech zůstávaly čerstvé skvrny po moči. Z otvorů pro oči a ústa vytékala z rohaté přilby hořící krev a zaplavovala Klangovy šupinaté ruce a paže, které vzplály divokým ohněm. Klang zasyčel bolestí a na jeho čele, nose a bradě se objevily šupiny. Když plameny dosáhly ramenou, šupiny se začaly šířit přes diktátorovy oči, nos a ústa, což mu znesnadňovalo vidění a dýchání.

Gathův svět, viděný skrze hořící krev, zase jednou nabral rudou barvu. Jenže tentokrát to byl skutečný svět. Barbar spatřil záblesk hrůzy v diktátorových démonických očích, jako by Klang náhle pochopil, jakou zrůdou se stal. Diktátor zavyl hlasem zmučeného člověka a zelenošedé šupiny mu zakryly oči a oslepily jej.

Hořící, krvácející těla se od sebe odtrhla a odvalila na opačné strany. Gath plameny udusil v prachu a vyskočil na nohy. Klang malátně vstal. Celé jeho tělo bylo v plamenech a na zádech a hrudi se mu utvářela silná krusta šupin, aby nahradila příliš těsně brnění. Diktátorovy prsty se změnily v paráty. Z čelistí mu čněly dlouhé špičáky. Za slepě tápajícím Klangem bičoval popraviště dlouhý šupinatý ocas.

Hroty rohů vycítily ve vzduchu nebezpečí. Gath sklonil přilbu a zaútočil jako rozběsněný býk. Z rohaté přilby se zvedlo hromové hřmění. Z očních průzorů vyšlehly plamenné jazyky, pak vytryskl blesk bílého světla.

Klang se otočil po zvuku a slepě před sebou máchal paráty.

Rohy přilby zasáhly přeměněného diktátora do hrudi, projely silnou krustou šupin jako máslem, probodly tělo a zvedly jej ze země. Klang zasyčel a zavyl. Paže, nohy a ocas se mu divoce zazmítaly.

Gath s řevem trhl hlavou zpět a diktátor vyletěl do vzduchu. Tělo

se dvakrát přetočilo a s hlasitým mlaskavým plesknutím přistálo v prázdné první řadě sedadel.

Dav zaječel a začal prchat tunely ven z arény. Lidé se tlačili a šlapali po sobě. Když se Hnědému Jendovi konečně podařilo uniknout z houfu prchající lůzy, rozběhl se dolů mezi sedadly. Pozvedl zrak k popravišti, ale to bylo, až na vítěze, prázdné.

Obrovský barbar stál vzpřímeně uprostřed popraviště a pozorně naslouchal. Bahaarou se nesly výkřiky, jak vojsko barbarů vtrhlo do ulic a pronásledovalo Kitzaakky, kteří se branami pokoušeli uniknout do pouště. Po chvíli Gath pomalu pokrčil kolena a mohutné kouřící tělo se naklonilo vpřed. Barbar zvedl sekeru a podržel ji na úrovni krvácejících stehen. Z ostří odkapávala jasně rudá krev.

V Gathově nitru zahřměl démonický hrom jako krvelačný očistný oheň, který si žádal další oběti.

„Ztratili jsme ho!“ vykřikl zoufale Hnědý Jenda.

Rohatá přilba se pomalu otočila směrem k přibíhající dvojici, pak pohlédla za ně. Otec i syn ohromeně pozorovali, jak mohutné tělo ztuhlo. Rudý žár v očních průzorech začal slábnout. Hnědý Jenda i Dýkouš se prudce otočili, aby viděli, na co se Gath dívá.

Do arény se vyrojila skupina Grillardovic bojovníků, vedená Kostem a Červenkou Jezerním vlasem.

Kapitola osmašedesátá

POHŘEB

Na polici v tiché komnatě hluboko pod hlučnými bahaarskými ulicemi stál velký motýl, vyřezaný z měkkého olova a nalakovaný oranžovou a černou barvou. Dang-Ling zvedl oběma rukama těžkou sochu a položil ji na kamenný podstavec pod policí, který vzápětí začal pomalu klesat do podlahy.

Velekněz se pohledem vyhnul dveřím na protější straně

podzemní místnosti, které uzamykaly těžké ocelové tyče. Představil si Baaka, Dazi, Hattu a Kobři-na služebníka, jak na něj za těmi dveřmi čekají v jeho tajné laboratoři. Ale oni už svého kněze nikdy nespatří a ani nikoho jiného. Dang-Ling neměl žádné pochybnosti, že bylo chybou Hadí královny, že její smyslná touha po Poslovi smrti způsobila současnou katastrofu. Ale co víc mohl udělat? Nebo co měl teď dělat jiného, než dělal? Nemohl si dovolit někomu věřit.

Přešel po špičkách k bočnímu schodišti a zaposlouchal se. Z okolních zdí se ozvaly hlasité skřípavé zvuky, jak se o sebe třely těžké balvany. Kámen, který klesl ze stropu komnaty, uvolnil proud písku. Ten začal zaplavovat místnost. Zpoza uzamčených dveří, kde se stalo totéž, se ozvaly tlumené výkřiky a pak hlasité bušení do dveří. Dang-Lingovi nešťastní služebníci si konečně uvědomili svůj osud.

Velekněz snadno protáhl statné tělo temným otvorem na vrcholku schodiště. Za ním klesl veliký hranatý balvan a ucpal díru před vršícím se pískem.

O chvíli později zarachotil zadní brankou v severní části Bahaary povoz s vysokými červenými koly a zamířil jihovýchodním směrem do pouště, ukrytý v oblaku prachu, který sám zvedal. Otěže třímal Gazul, řečený Velký tlapy. Dang-Ling se pohodlně ukrýval na naducaných polštářích vzadu mezi šesti mladými leopardy a několika truhlicemi šperků a zlata. Silnice před nimi byla pustá. Značná část toho, co velekněz po léta schraňoval, ležela pohřbená pod Bahaarou, ale i tak jej čekala slibná budoucnost a Dang-Ling neměl ve zvyku ohlížet se zpět.

Kapitola devétašedesátá

PŮLNOČNÍ HVĚZDA

Po pět dní barbaři drancovali Bahaaru a každou noc pořádali ve Dvoraně života velkolepé oslavy. Na každou oslavu připravoval jídlo a občerstvení jiný kmen. Prý bylo jedné noci podáváno pečené tělo diktátora Klanga. Ale protože způsob, jakým divocí Kranikové pekli maso, neumožňoval rozeznat jeho původ a klevety se rozšířily, až byl pokrm sněden, nebylo možné nic dokázat. Nicméně říhání po jídle bylo tenkrát obzvlášť hlučné.

Na každé oslavě bavili Grillardové ostatní svými písněmi a tanci a všichni vyprávěli tentýž příběh. Ale jeho hrdina měl spoustu jmen: Temný, který obývá Stíny, Zachránce Tkalcovny, Ochránce stromů a Pán lesa. Ale ke každému jménu bylo připojeno i přízvisko Posel smrti.

Šesté noci se neoslavovalo. Namísto toho se sešli k poradě náčelníci kmenů a po dlouhých debatách dospěli k zásadnímu rozhodnutí. Gath Baal se stane jejich králem, prvním vladařem kmenů Lesa. Rozhodnutí bylo jednohlasné a Hnědý Jenda s Červenkou Jezemím vlasem měli Gatha přivést.

Dívka, která byla šťastná, že může předat tak skvělou novinu, pospíchala do hlavního sálu Chrámu snů, kde Gath bydlel, ale nenalezla jej tam. Když bezúspěšně prohledala chrám, našla jej na zadním nádvoří, osvětleném pochodněmi. Jakmile jej Červenka spatřila, zaváhala a drobné ručky si přitiskla k hrudi.

Temný bojovník byl oděný v černé kroužkové zbroji. U pasu mu na mosazném řetěze visel zahnutý kitzaacký meč. V pouzdře u sedla černého hřebce odpočívala veliká sekera. Rohatou přilbu měl Gath přivázanou u opasku. Barbar byl čerstvě oholen, ale sežehlé vlasy měl hrubě ořezané nožem, takže mu v neuspořádaných pramenech spadaly na ramena. Tvář měl zjizvenou a posetou ztvrdlými puchýři. Zpytavě k dívce otočil hlavu. Vzrušená a vyděšená Červenka se k němu rozběhla.

„Teď nemůžeš odjet, Gathe,“ vydechla. „Prosím, neodjížděj.“ Obrovský barbar natáhl ruku a pohladil dívčinu rudozlatou hřívu, která se mihotala ve svitu pochodní. „Musím, má malá přítelkyně,“ odvětil tiše.

„Ale proč?“ zajíkla se dívka. „Proč? Kam chceš jít? A… a lidé tě zbožňují. Kmeny tě chtějí za krále.“

Gath potřásl hlavou. „Nejsem žádný král a mezi lidmi jsem už pobýval příliš dlouho.“

Když Červenka uslyšela v Gathově hlase nesmlouvavý tón, zachvěla se. Pak mu pohlédla do očí a vydechla: „Dovol mi jít s tebou.“ Barbar zavrtěl hlavou a vyhoupl se do sedla. „Prosím,“ žadonila dívka.

Gath se naklonil, vzal Červenku pod pažemi a zvedl si ji jako pírko k obličeji. Dívka se usmála a tváří jí proběhla vlna naděje. Políbil ji na tvář a pak přitiskl své rty k jejím. Červenka blaženě zavzdychala.

Barbar ji opatrně postavil zpět na zem, jako by byla z porcelánu. „Přijdu tě navštívit do tvé vesnice, ale vzít s sebou tě nemůžu. Zůstaň v bezpečí se svými přáteli.“

„Ale já se s tebou cítím v bezpečí,“ naléhala dívka a oči jí zvlhly. „Gathe, prosím, copak mě ani trochu nepotřebuješ?“

Odvrátil zrak ke vzdálenému severozápadu a zabručel: „Tam, kam jdu, musím jít sám.“

„Tak na tebe počkám!“ vyhrkla Červenka. „Je mi jedno, jestli budu čekat rok nebo deset let. Já ti… patřím.“

Gath potřásl hlavou. „Lidé nemohou vlastnit lidi, Červenko,“ namítl tiše.

Pohled měl hřejivý a něžný, ale i nesmlouvavý a hluboko v něm se zračila jakási nová bolest, která byla příliš živá. Dívce poklesla hlava. Pochopila, že se jedná o bolest, kterou ona nedokáže vyléčit, protože i kdyby ji dokázala spatřit a pocítit to strašlivé utrpení, nedokázala by si představit jeho podstatu.

„Kdybys byla v nebezpečí,“ pronesl tiše, „dej mi vědět. Já přijdu.“

Zvedla hlavu a její tvář představovala nádhernou masku, která zakrývala všechny city. „A ty, kdybys byl zraněn nebo něco

potřeboval, dovol mi, abych tě navštívila. Aspoň tohle mi slib.“

V nastalém tichu obrovský barbar odvrátil zrak.

„Tak buď sbohem, Gathe Baale,“ zašeptala dívka. „Nemohu se dívat, jak odjíždíš.“

Se slzami v očích se rozběhla ke dveřím chrámu. Gath ji pozoroval, dokud nezmizela. Pak se svým hřebcem zamířil přes nádvoří k temné bráně.

U zadních dveří chrámu se Červenka setkala s Hnědým Jendou, který vycházel ven, a vzlykajíc mu padla do náručí. „Odjel. Nechce nás.“

Hnědý Jenda ji chlácholivě pohladil po vlasech a zabručel: „No tak, dítě, neplač, však uvidíme. Počkej tady.“

Když starý principál odspěchal, Červenka se opřela o ostění a pomalu sklouzla k zemi, kde zůstala sedět.

Když Hnědý Jenda dostihl Gatha, barbar právě pomalu sjížděl po cestě, která se klikatila po západním úbočí stolové hory, na níž se rozkládala Bahaara. V dálce se rýsovala severní brána a za ní pustá, tichá a temná poušť. Stařec vzhlédl k barbarovi na černém oři. Krátký, ale usilovný běh Hnědého Jendu vyčerpal, a tak obviňujícím tónem zasípal: „Tohle není zrovna civilizovaný způsob, jak říct sbohem!“

Gath se smutně pousmál: „Snažíš se mě zcivilizovat, starce?“

„Na tom nezáleží. Chtějí tě korunovat na krále. Přinejmenším bys tu měl zůstat přes noc a tuto nabídku zvážit!“ Když se starému principálovi nedostalo odpovědi, povzdechl si: „No dobrá. Ale řekni mi, o co ti jde?“

„Pán temnot mi šel po krku. Teď se situace obrátila,“ zavrčel ponuře barbar.

„To je šílenství a ty to víš!“ zalapal po dechu Hnědý Jenda. Když mu jedinou odpovědí bylo prázdné ticho, zabručel: „Předpokládám, že se mu nechystáš vrátit tu přilbu.“

„Nikdy!“ ozval se barbarův hluboký hrdelní hlas, který jako by přicházel z jiného světa.

„Ale postavit se Pánu temnot? To je nemožné…“ starý principál se zarazil a povzdychl si: „Ach jo, zbytečně žvaním. Ty to zkusíš bez ohledu na to, co říkám.“

Gath se zasmál a Hnědý Jenda se k němu rezignovaně přidal. „Řeknu ti jen tohle, příteli, ještě nikdo nevynaložil tak zbytečné úsilí, ještě nikdo se nepustil do tak velikého a ušlechtilého úkolu a ještě nikdo při tom nebyl tak bezstarostný.“ Hnědý Jenda na Gatha důvěrně mrkl. „Nicméně, máš-li se stát králem, byť jen na krátko, mohl by ses pojistit. K trůnu tě žádné řetězy vázat nebudou. Mohl bys mě jmenovat svým zástupcem. Dohlédl bych na všechny ty rutinní hlouposti a ty by sis mohl žít podle svého. Byl bys milován a uctíván. Dokonce by ses mohl kdykoli bez problémů vracet do toho svého pralesa, kdykoli by se ti zachtělo.“

Při pohledu na Gathovu kamennou tvář se Hnědý Jenda zarazil a zrudl rozpaky. „Sám jsem si na sebe nastražil past, že? A vlezl jsem přímo do ní. No, hádám, že já jsem já a ty jsi ty. K mýlce zcela jistě dojít nemůže. Jen si běž za svým cílem, Gathe. Ale ať už chceš, nebo ne, vděk a úcta lesních kmenů tě bude provázet.“

Nezdálo se, že by Gath starého principála poslouchal. „Dej na ni pozor, buk-ko,“ zabručel. „Ještě se uvidíme.“

„Jistě,“ přikývl Hnědý Jenda a hlas se mu zlomil. Starý principál se zarazil a odkašlal si. „Ještě chvilku počkej, něco pro tebe mám. Dárek.“ Stařec zašmátral ve svém koženém vaku, vytáhl malinký hliněný džbánek s průduchy a podal jej Gathovi. „Bude se ti hodit. Buď s tím můžeš kšeftovat nebo se bavit. To záleží na tobě. Uvnitř bydlí Hadí královna.“

Na tváři Gatha Baala se objevil vzácný výraz údivu a radosti. Přiložil si džbánek k tváři a ucítil, jak se plaz uvnitř pohnul. Barbar pohlédl starému principálovi do očí a vděčně se usmál. „To ty jsi ji chytil?“

Hnědý Jenda se nadmul pýchou a několikrát přikývl. „No, čekal jsem od tebe ledacos, starce, ale tohle tedy ne,“ napodobil starý principál Gathovo vrčení a sám sobě se hlasitě rozesmál. Barbar uložil džbánek do sedlové brašny, vyklonil se ze sedla a stiskl Hnědému Jendovi napřaženou ruku. Pak popohnal koně, klusem zamířil k měsíčním svitem ozářené severní bráně a cvalem se vyřítil do ztemnělé pouště. Ještě dlouho se mu od ramenou odrážely měsíční paprsky, ale nakonec barbar splynul s temnotou.

Když Hnědý Jenda nalezl Červenku sedět na kamenném

odpočívadle, vzal ji do náručí. „Je mi líto, maličká,“ zamumlal omluvně, „ale nedokázal jsem ho přemluvit.“

Dívka pohlédla směrem, kde se rozprostírala zdánlivě nekonečná poušť. Na temném nočním nebi zářil jasný bílý diamant – půlnoční hvězda. Po chvíli se Červenka naklonila k Hnědému Jendovi a tiše pronesla: „Jednoho dne najdu způsob, jak být s ním. A na to přísahám při téhle půlnoční hvězdě.“

„Tak hádám, že bys to mohla dokázat, Červenko,“ přikývl starý principál. „Myslím, že ty to zvládneš.“

Dívka potěšené přikývla, pohlédla do starcových očí a spatřila v nich odlesk půlnoční hvězdy.

Kapitola sedmdesátá

RADA

Barbarské kmeny Gathovo odmítnutí stát se jejich králem pobouřilo, ale neodradilo je od rozhodnutí zorganizovat se a najít si ochránce, jenž by se v případě nutnosti dokázal podělit s ostatními o svou magii. Celou noc se náčelníci hádali a dohadovali, jak tento problém vyřešit.

Příštího dne oznámila rada své rozhodnuti. Protože *bukko* Hnědý Jenda díky své jasnozřivosti a magickým schopnostem přesvědčil Posla smrti, aby se v té nejvyšší nouzi stal ochráncem lesních kmenů, a protože jeho Grillardové zorganizovali a zásobovali vojsko barbarů, rada přijala Hnědého Jendu na stálo do svého středu. Navíc v případě potřeby bude *bukko* vystupovat jako jejich váléčný vůdce. Všichni náčelníci pokládali za samozřejmost, že starý principál má stále moc přimět Gatha Baala, aby se kdykoli stal znovu jejich ochráncem. Hnědý Jenda jim jejich domněnky pochopitelně nerozmlouval. Protože nikdo nepovažoval Červenku Jezerní vlas za něco víc než jen za přechodnou romantickou slabůstku Gatha Baala,

její jméno nebylo při poradě vůbec zmíněno.

Hnědý Jenda nabídku náčelníků oficiálně přijal a o Července se také nezmínil.

Po všeobecných blahopřáních se všechny kmeny sbalily a severní branou zamířily ke svému Lesu. Za sebou zanechaly hořící Bahaaru. Město hořelo několik hodin. Pak plameny uhasly a zanechaly spálenou kouřící mršinu města na pospas písku a času.

Barbarské vojsko se rozpadlo zpět na kmeny, které se vracely svými vlastními cestami. Pouze Grillardové se přidali k Cytherianům a putovali s nimi přes Úžiny a Dolní most. Pak se s dojetím rozloučili a Červenka zamířila na Východ k Tkalcovně. Grillardové pokračovali na sever po Jantarové stezce zpátky do Údolí zázraků.

Kapitola jednasedmdesátá

TKALCOVNA

Když Červenka a cytherianští bojovníci dorazili domů, dostalo se jim vřelého přivítání. Zbylí obyvatelé Tkalcovny je uctívali a oslavovali téměř jako bohy. Při oslavách, které nebraly konce, seděla Červenka na čestném místě, kde vonělo kadidlo a visely květinové girlandy. Ačkoli byla dívka bledá a s krátkými vlasy vypadala trochu nepřirozeně a unaveně, lidé chválili její odvahu, krásu a cudnost. V následujících týdnech přicházely davy dětí, aby si vyslechly povídání o dobrodružstvích, která Červenka zažila. Jejich obdiv a strava, která se skládala převážně z mléka, chleba a čerstvého ovoce, dívce záhy navrátila bývalý elán, takže brzy začala opět napodobovat zpěv ptáků a veselé bublání potůčku.

Ale když v hospodách začali zmrzačení účastníci tažení vyprávět své verze příběhu o válce, situace se změnila. Vojáci ulehčovali svým bolestem nadměrným množstvím silného vína a pak značně zveličovali bitvy, zbytečně zdůrazňovali všechno tajemné a

nepřirozené, jako byl ďábelský vzhled Hadí královny, příšerný oheň, který šlehal z rohaté přilby či děsivá přeměna diktátora Klanga ve strašlivého plaza. A také přicházela na přetřes otázka, proč Červenka Jezerní vlas chodila na tak dlouhé a nikdy nevysvětlené návštěvy do tajného doupěte toho barbara a vždycky se ze Stínů, kam se i ti nejodvážnější muži obávali vstoupit, vracela nezraněná a pozoruhodně spokojená.

Jakmile začaly kolovat tyto a další historky o příšerném masakru, který napáchal Posel smrti se svou sekerou, stávaly se čím dál ponuřejšími a děsivějšími podle vkusu vypravěčů a posluchačů. Tímto bylo mnoha vesničanům, kteří během války utrpěli ztrátu svých bližních, připomínáno jejich neštěstí a vzbuzován v nich zbytečný strach. Když časem tyto příběhy zestárly a zevšedněly, přestaly se povídat. Ale Červenka byla všudypřítomnou připomínkou dob, na které by bylo nejlepší zapomenout. A protože během těch svých velmi pochybných dobrodružství ona sama žádnou ztrátu neutrpěla, začaly jít fámy, že ji ty neblahé avantýry nějak pošpinily.

Pokud by to byla pravda, mohla by pochopitelně poskvrnit svaté dílo a tkaní pláma, takže jí byl odebrán její přeslen a předán jiné dívce. Červenka se přes tuto bolestnou potupu pokoušela přenést, neboť věřila, že čas vše zahojí a její kmen jí začne opět důvěřovat. Ale čas jen přiživoval pomluvy a Červenka, která tyto výpady proti své osobě nedokázala pochopit, nevěděla, jak proti nim bojovat. Situace se začala vyostřovat. Nakonec se bála zajít si byť jen ke studni pro vodu a rodiče zakazovali svým dětem se s ní stýkat. Červenka začala trávit většinu času v lese, ale protože bývala převážně sama, propadala těžké melancholii a bývalo pro ni stále nepříjemnější vracet se večer domů.

Pak se jí jedné noci zdálo, že ji urážejí samotné děti. Dívka se probudila zalitá potem a se slzami v očích. Srdce jí divoce bušilo. Vyskočila z postele, hodila na sebe bílou tuniku a vklouzla do měkkých kožených bot. Sbalila si věci do bandalíru, který si pověsila přes rameno, a ještě za tmy opustila Tkalcovnu. V ruce pevně svírala posvátný přeslen. Dívka však byla zachmuřená a lesem kráčela apaticky. Ve vesnici jí nezbýval jediný přítel, se kterým by se chtěla rozloučit.

Když dorazila k Loukoťovému přechodu, vlasy a ramena jí ozářily paprsky vycházejícího slunce. Pozorně si prohlížela ukazatele směru. O Jantarové stezce netušila, kam by ji zavedla, silnice k Minci by ji dovedla ke Kavenům a další cesta mířila na území Dowatů. Červenka se ohlédla zpět ke Tkalcovně, pak pohlédla na posvátný přeslen ve své dlani a do očí jí vstoupily slzy. Vzdorně mrštila přeslenem do křoví a vyrazila po Cestě psanců.

Jiná volba jí nezbývala. Stala se vyhnancem.

Kapitola dvaasedmdesátá

TÁBOR OTRHANEC

Slunce již stálo nízko nad západním obzorem, když Červenka dorazila na Kamenný přechod. Vyšplhala na vyvýšeními, tam se zastavila a shlédla dolů na tábor, který se rozkládal na mýtině mezi jabloněmi na druhé straně řeky. Koutky malých svěžích úst se dívce lehce zvedly v mírném pousmání, ale ještě než seběhla dolů do tábora roztáhly se jí rty do širokého úsměvu.

Mezi stromy si hrály děti. Když ji uviděly přicházet, zanechaly hry a seběhly se kolem Červenky. Vzápětí následovala záplava otázek. „Kdo jsi?“

„Jak se jmenuješ?“

„Přišla jsi na představení?“

„Zůstaneš tu?“

Červenka chvíli potěšené naslouchala jejich štěbetání a pak si žertovně zakryla uši. Děti se rozesmály a pak ztichly. Dívka si je pozorně prohlédla a potom se zeptala: „Dovolíte mi něco říct, nebo mají cizinci v táboře Otrhanec zakázáno mluvit?“

Děti se stydlivě usmály a přikývly.

„Dobrá.“ Červenka si dřepla mezi ně a pohlédla dětem do rozradostněných tvářiček. „Hledám muže jménem Hnědý Jenda. Je v

táboře?“

„Ano, je,“ zakřičely děti.

Vzaly dívku za ruce a vedly ji přes mýtinu k pódiu, kterému jako pozadí sloužily tři barevné maringotky. „Bydlí támhle.“

„V té červené maringotce.“

„Opravdu?“ vyhrkla udiveně Červenka. „Myslela jsem, že to jsou jen kulisy.“

„Kdepak! On tam bydlí.“

„Je to ta nejlepší maringotka v celém táboře.“

„On je moc důležitý.“

„Všem tady rozkazuje.“

„Ale neboj se.“

„Budeš se mu líbit.“

„Protože jsi hezká,“ dodala nejmenší dívenka.

Červenka se rozesmála a zlehka štípla děvčátko do líčka. Všichni odspěcha-li k pódiu a pak děti vystrkaly Červenku na jeviště. Děti začaly pokřikovat na červenou maringotku. Hnědý Jenda vystrčil hlavu z okna v prvním patře a mrzutě zařval: „Co se, sakra, děje? Už jsem vám stokrát říkal, že mě nemáte rušit, když si dávám šlofíka. Mám vám naplácat…“

Když spatřil Červenčinu rozesmátou tvář, prudce se zarazil a tiše zabručel: „No to se podívejme.“ Pak se otočil k dětem a zařval: „Zaveďte ji dovnitř, vy uřvaní skřeti. Už tak jde pozdě! Příliš pozdě.“

Po večeři svolal Hnědý Jenda k jevišti kmen, aby mu sdělil, jaké má Červenka mezi Grillardy postavení. Starý principál seděl naproti dívce v křesle, které se podobalo trůnu. Kolem posedávali na stoličkách a na podlaze nej-větší Grillardovic herci: Matka Děvka, Krell Hadrář, Kosť, Dýkouš, Trouba Nos a primabaleríny Bella se Zailou.

Hnědý Jenda ze svého prominentního místa trpělivě naslouchal proslovům. Všechny byly přesvědčivé, květnaté a dlouhé. Pak celou debatu krátce shrnul a uzavřel. Červenka Jezerní vlas bude přijata do tábora a obdrží lože, pokrývku a náležitý díl jídla a vína. Pak začaly dohady, jaké řemeslo bude provozovat. Ale protože tihle herci a zloději neměli žádné zkušenosti s takovou cudnos-tí a krásou, nedokázali si představit, co by Červenka měla dělat. Za chvíli už

všichni křičeli a divoce se dohadovali. Podle tradice by Hnědý Jenda měl zasáhnout pouze tehdy, kdy kmeni dojde řeč. Starý principál však věděl, že k tomu dochází vzácně, a proto se rázně vmísil do debaty. „Tak dost. Konec řečí. Červenka se bude učit na tanečnici."

Matka Děvka, Bella a Zaila se jízlivě rozchechtaly. Pak Matka Děvka vrhla na Hnědého Jendu zlomyslný pohled a ironicky se zachichotala: „Ona a tanečnice? Vždyť v předu nemá nic a v zadu toho má ještě míň. Ale i kdyby měla, stejně neví, jak a na koho se natřásat!"

Starý principál počkal, dokud se smích neutišil, a pak na herce vrhl zlostný pohled.

„Bude tančit," oznámil rezolutně, „protože má jiné půvaby, které se k tanci hodí. A jejími učiteli nebudou tyč a kruh, ale zpěněná voda potůčku, uhánějícího přes kameny, vlaštovka v letu, strom ve větru a létavice na nočním nebi." Namířil sukovitý prst na Matku Děvku, Bellu a Zailu. „Nechápejte mě špatně. Já rozhodně nepodceňuju vaše výjimečně bujná ňadra a plné boky. Ty jsou základními a posvátnými atributy tance a já je považuju za nezbytné a vysoce inspirativní. Ale… o Července mám trochu odlišnou vizi. Ona nebude tančit tak jako vy. Nebude předvádět Těhotnou pannu ani Hříšnou ženštinu."

Hnědý Jenda vzal Červenku za ruku a v hřejivých očích se mu zablesklo. „Tvé tance, dítě, budou vyprávět příběhy o zvířatech a elfech, skotačících pod baldachýnem lesa, o bozích a bohyních, létajících na křídlech větru po nebesích, a o vzdušných zámcích, postavených z obláčků jemných jak pavučiny."

Starý principál se zarazil a pohlédl k podlaze jeviště, jako by její prkna představovala jedinou důležitou věc na světě. Pak zašeptal: „Ty si teď myslíš, Červenko Jezerní vlase, že jsi vyhnancem, ale to není pravda." Stařec pohlédl dívce zpříma do očí. „Právě jsi přišla domů."

O měsíc později, když se v táboře Otrhanec shromáždilo mnoho návštěvníků ze všech lesních kmenů, aby oslavili letní slunovrat, Červenka Jezerní vlas poprvé tančila na jevišti. Její tanec uváděl celé představení a měl pobavit malé děti před začátkem hlavního programu. Tanec se jmenoval Ohon vzhůru. Dívka, která představovala vážku, měla stehna natřená hráškově zelenou barvou,

na zádech měla připevněná žlutá křidélka a za ní se táhl dlouhý rudý ohon. Někteří dospělí vůbec netušili, co má její tanec vyjadřovat, ale jiní si dokázali představit, že dívka symbolicky předvádí podivné a důležité události. Ale děti šílely nadšením a ty nejmenší Červenku líbaly na nos a hladily její ohon, takže rodiče nakonec uznale zatleskali.

Od okraje lesa pozorovala Červenčin debut mohutná, po zuby ozbrojená postava, ukrytá v nočních stínech. Když se dívka se smíchem rozběhla mezi děti a začala je objímat, barbarovo tělo se pohnulo, jako by chtěl vykročit k Července, ale nakonec zůstal stát. Vzápětí se otočil a vkročil zpět do temného lesa.

Kapitola třiasedmdesátá

PÁTRÁNÍ

Gath Baal pomalu projížděl nocí a mířil vzhůru úzkou roklí k vrcholku Volající skály. Temnota kolem něj zněla ozvěnou úderů těžkých kopyt jeho černého hřebce. Na vrcholku barbar sesedl z koně a vedl zvíře podrostem mezi balvany přes mýtinu k holé trnce. Kolem panovalo smutné, tíživé ticho. Dokonce ani vánek nešustil v listoví.

Barbar položil na ohniště, obklopené kruhem malých zčernalých kamenů, které kdysi zhotovila Červenka, pár kousků dřeva a uschlého listí. Oheň rychle vzplál. Gath si rozložil pokrývku pod skalním převisem a svlékl si brnění. Když napojil koně, pojedl trochu chleba a studeného masa, které zapil vínem. Hvízdání mírného vánku, který se náhle zvedl, jen podtrhávalo panující ticho a klid.

Gath ulehl na pokrývku a hlavu složil na sedlo. Pak zvedl rohatou přilbu a dlouze si ji pozorně prohlížel. Její působivý vzhled a zběsilý život, který v ní pulzoval, barbara fascinoval. Zítra zamíří do Země dýmajících nebes a započne hon. Dnes se však ještě v klidu vyspí.

Odložil přilbu a pohlédl do ohně.

V oranžovorudých tančících plamenných jazycích začaly nabývat tvaru postavy démonů a příšer. Zdálo se, že se tito zplozenci temnot, které mohl Bůh smrti poslat proti němu, svíjejí a kroutí v rudém žáru jako predátoři, plížící se nocí za zvukem praskajícího ohně. Gath si na okamžik připomněl chvíle, kdy vrásčitý *bukko*, ten veselý komediant, bojoval po jeho boku a pousmál se. Pak pohlédl kolem ohně ke staré trnce a v objetí jejích vyčnělých kořenů si dokázal představit schoulenou spící postavičku. Když se pohnula, dokázal rozeznat dlouhé rudozlaté vlasy, a když se dívka otočila tváří k ohni, mohl spatřit její měkké, plné rty, které mu tolik připomínaly dva rudé tanečníky. Později v nej-temnější noční hodině, kdy se oheň změnil v žhnoucí uhlíky, se barbarovo spící tělo spokojeně zavrtělo a Gath cosi zasněně zamumlal.

James Silke
Posel smrti - Zajatec rohaté přilby

1. vydání
Anglický originál Frank Frazetta's Death Dealer - Prisoner of the Horned Helmet
Překlad Zdeněk Milata
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Romana Vlková
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 69. publikaci
Ostrava 2006
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč

www.fantomprint.cz

tetralogie

Posel smrti

Gath Baal – barbar a divoký válečník. Muž, který se jako jediný postavil kitzaackým nájezdníkům a lovcům otroků.

Jen díky jeho odvaze a válečnickému umění zatím nejsou zotročeny mírumilovné národy Lidu lesa. Je tak velkou hrozbou pro kitzaacké dobyvatelské plány, že musí za každou cenu zemřít.

Rohatá přilba, výtvor Pána temnot, má válečníka zničit. Svému nositeli propůjčuje nadlidské válečnické schopnosti, ale jak vysokou daň barbar za to zaplatí? Stane se z Gath Baala smrtící démon? Stane se z něj Posel smrti?

www.fantomprint.cz

ISBN 80-86354-69-5

9 788086 354699